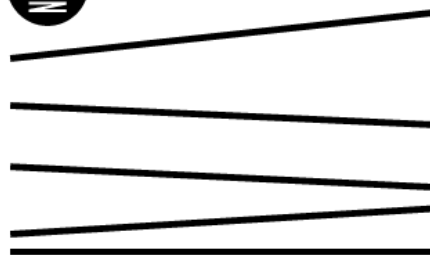

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1831; Vol. 54

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

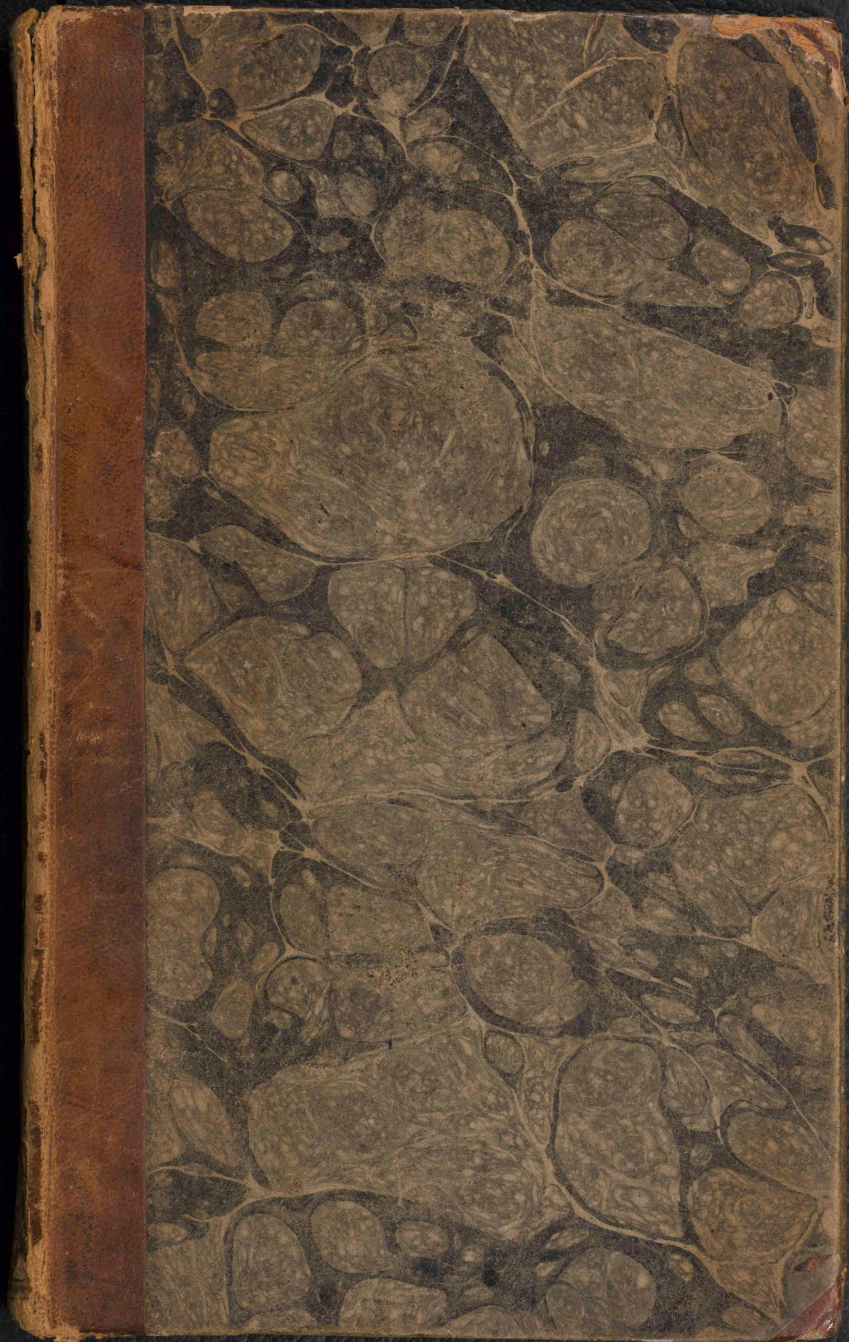
Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-9.-8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00124 9

+ rex

Geometrische Optik

von Dr. J. J. Schöner

Leipzig, 1884

Verlag von J. Neumann, Neudamm

Preis 1 Mark 50 Pfennig

Alle Rechte vorbehalten

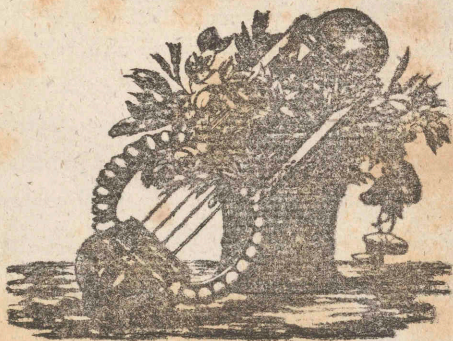
Druck von J. Neumann, Neudamm

Bæsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Sire og halvtredsindstyvende Bind.

Trykt i Kopenhavns Skriftsbogtrykkerie.

1832.

I n d h o l d.

Jda. En original Roman.....	Sige 1
Kjæresten. En norsk Fortælling.....	52
Peb ersvenden.....	76
Chrystal • Pokalen. Fortælling af Laun.....	96
Keiser Napoleons Skilsmisse fra Josephine.....	118
Scraffen forud. Et Lieutenants ; Eventyr.....	127
Hundes Kolonien. Et besynderligt Slags Galskab...	139
Gurre Elor. Et dansk Folkesagn af F. S. Birch.	143
Den gamle og den nye Pietro. Af Hanna-Jrgens.	151
Taalmød. Af D. V. Levetzow.....	155
Ønftet. Af Elisabeth Hansen.....	158
Berten i Hovedkroe. En original Fortælling af H. Kjeldsen.....	161
Peter Starofsky. Et Eventyr fra det sidste rus. sist ; persiske Felttog.....	222
Scharffenstein. Fortælling af Frue Caroline de la Motte Fouqué.....	248
Gustav den Tredies Død.....	304
Marstal Lesebvre, eller : Chokoladen fra Danzig.....	312
Actriserne Bourgoin og Grazini.....	314
Før og Nu.....	316

Pariser = Marschen.....	318
Mit Olympen.....	320
Gjenboen. En paa Kjendsgjerninger grundet For- tælling.....	321
Berten i Hovedkroen. (Slutning.).....	368
Jordskjælvvet i Lissabon 1755.....	435
Qvod erat demonstrandum. Fortælling af M. C. Hansen.....	449
En berømt Mands Pagestreg.....	463
Et mærkværdigt Forvarsel.....	466
De Blaae og de Røde.....	467
Maries Troesbekjendelse om Mandfolkene.....	470
Digterliv, af Fr. C. Birch.....	472

I D A.

En original Roman i Breve
af Julia Gonzaga.

Frit bearbejdet efter Forfatterindens tydske Manuscript.

Ida v. Wetterau til Laura Seldheim.

Den 20de Juni 1804.

Hvorofte har jeg ikke, min elskte Laura! siden Du forlod os, skrevet Dig til i Tankerne, men en fjendelig Aand syntes at trænge sig mellem Forsæt: tet og Udførelsen, og den bestandige Summel, som paa den senere Tid har fundet Sted her hjemme, røvede mig ethvert roligt Dieblis. Forst i Aften seer jeg mig istand til at følge mit Hjertes Drift til skriftlig at underholde mig med Dig. Og dog — hvad ere de døde, kolde Bogstaver andet, end Skyggen af den levende Samtale? Det fore: kommer mig altid, naar jeg betragter de siive Cha: rakterer paa Papiret, som om Tanken sad indespær: ret i et Buur og forgjæves slog med Vingerne for at slippe ud. Hvormeget savner jeg ikke Din liv:

lige, opmuntrende Underholdning; hvor langsomt har ikke de sidste fjorten Dage sneget sig hen for mig! Dog — jeg vil ikke være saa egentjærlig, at klage over Din Graværelse, thi Du er jo nu langt lykkeligere, end forhen, da min Faders mørke Lune saa ofte forstemte os og gjorde Skaar i vort lykkelige Samliv. Du har naaet Dine Ønskers Maal og nyder i Din Hugo's Arme en Lykke, som rimeligviis aldrig vil blive mig til Deel. Jeg seer Dig i Taarnerne smile over min vemodige Tone, og Du har i Sandhed Grund dertil, thi jeg taler jo næsten, som om jeg allerede havde en Elsker og tungen maatte frasige mig ham, for at give min Haand til en Anden. Dog — saavidt er det, Gud være lobet! ikke kommet endnu, idetmindste har jeg ikke mærket noget dertil, jeg vil desaaarsag tye hen til mit gamle Ordssprog: „Enhver Dag har nok i sin egen Plage“, og uden at ængste mig for Fremtiden indskrænke mine Ønsker og Forhaabninger til det nærværende Dieblif. Oprigtig talt, er jeg da heller ikke saa skrækkelig bedrovet, thi tænkt engang, om nogle Dage reiser jeg med Grevinde Wildungen til Pyrmont, for der at tilbringe idetmindste et Par Maaneder. Jeg kan tænke, at denne Efterretning vil forbause Dig, naar Du gjenkalder Dig den Modbydelighed, som min Fader altid yttrede mod slige Reiser. Men hør engang, hvorledes det gik til: Grevingen tilligemed sin Datter Louise var her i Besøg for nogle Dage siden, hun fortalte, at hun havde i Sinde at reise til Badet og fandt, at jeg saae bleg ud, hvisaarsag nogen Udspreddelse vilde være gavnlig for mig. Hun gjorde det Tilbud, at tage mig med, og anvendte al sin Overtalelseskunst

for at bringe min Fader til at give sit Samtykke. I Begyndelsen nægtede han dette aldeles, men Grevinden lod sig ikke saa let affkræffe og trængte med dobbelt Iver ind paa ham. Omfider, da hun mærkede, at al hendes Anstrængelse var forgjæves, trak hun ham med sig hen til Vinduet og demonstredede noget for ham, men saa sagte, at jeg ikke kunde forstaae et eneste Ord deraf. Tænk Dig min Glæde og Forbauselse, da han paa eengang gav efter og erklærte, at jeg gjerne maatte reise med. Betty blev strax sendt til Staden for at besørge Indkjøbet af en standsmæssig Garderobe til mig. Hvor jeg glæder mig til Reisen! Og hvormeget Nys vil jeg ikke faae at skrive Dig til!

Den 27de Juni.

I Gaar kom Betty tilbage og bragte de skønneste Ting med sig; hele Dagen har jeg staaet for Speilet og mønstret Alt, og hvormeget har jeg ikke savnet Dig for at høre Din Dom over et og andet. Selv en lille Frettesættelse for min Forsængelighed vilde jeg da ikke have undslaaet mig for at lægge paa Hjerte, men, med skyldig Respect for min ældre og klogere Veninde, have taget derimod og lovet Forbedring.

Betty følger med mig, og i Morgen Kl. 6 kjøre vi til Grevindens Gods, for derfra at tiltræde Reisen. Egentlig svarer Grevinden ikke til de Drømmer jeg nærede med Hensyn til Den som skulde føre mig ind i den store Verden. Hun er stolt i høies Grad og, tager jeg ikke feil, meget intriguant. Men

jeg har intet Valg at gjøre og synes nu engang at være født til at lyde Andre blindt hen uden selv at torde have nogen Villie. Jeg maa da vel finde mig i min Skiebne. Comtesse Louise er en ret fin Pige og, dannet af Moderen, har hun vidst gandske at tilegne sig hendes Bæsen og Manerer, uden at besidde hendes Forstand. Den Eneste som det gjør mig ondt at forlade, er min gode gamle Marie. Hun taler vel altid om den Glæde, som hun føler ved Forestillingen om, hvormeget jeg vil more mig, dog stedse med Lærere i Diet, hvilke hun forgjæves søger at skule. Farvel, Du Kjære! Saasnart jeg har naaet min Reises Maal skal jeg atter sende Dig nogle Linier. Lev imidlertid vel og tænk paa Din

Ida.

Den 4de Juli.

Omfrider have vi naaet vort Bestemmelsessted. Grevinden og hendes Datter sove endnu, fatiguerede af Reisen, og jeg benytter denne Mellemtid til at kaste nogle Linier paa Papiret. Du skriver i Dit sidste Brev, at det Billede jeg udkastede af Grevinden, ikke var Dig tilfredsstillende nok; men, bedste Veninde! Hvor er det muligt i blotte Ord at give en levende og anskuelig Fremstilling af en Andens Character, naar ikke et eller andet Træk anføres, som Stadfæstelse af vor Dom. Du erindrer vel, at Grevinden efter sin Mands, Ministerens, Død havde kjøbt Godset Wangenheim. Her havde hun tilbragt den sidste Sommer for at nyde Landlivet, og nu er hun vel sagtens kjed deraf, siden

Hun foretager Reisen til Badet. Tænk Dig en lille
 Dame, med kloge Øine og frum Næse, snarere fylt
 dig end mager, om hvis Mund bestandig svæver et
 sarkastisk Smil, som altid har havt noget Frastø-
 dende for mig. Hun klæder sig med megen Smag
 og kan endnu, da hun ikke tæller halvhundrede Aar,
 regne paa Tilbedere. Imidlertid vil neppe Nogen,
 som ikke idetmindste har sine femten Åhner, vinde
 hendes Gunst. Men jeg er maastee altfor slem;
 saameget er dog vist, at hun er yderst stolt og for-
 agter Alt hvad der ikke er af Adel. Hvad der kan
 have bevæget min Fader til, at lade mig gjøre denne
 Reise med hende, er mig en Gaade, imidlertid vil
 jeg ikke ængste mig med Formodninger desangaaen-
 de, men lade Tingene gaae deres egen Gang. Jeg
 er desuden kun lidet oplagt til at plage min Hjerne
 med foruroligende Grublerier, da det muntre Liv her
 ved Badet sængsler min hele Opmærksomhed. Klok-
 ken er endnu ikke slagen ni og desuagtet strømmer
 en broget Brimmel, deels af Kjørende, deels af
 Spadserende, forbi vore Vinduer. Grevinden har
 leiet den øverste Etage paa et af de meest besøgte
 Steder, og jeg har saaledes ret Leilighed til at be-
 tragte alle Badegæsterne, hvis Antal aarlig regnes
 til omtrent 1500. Jeg skimter endog fra mine Vin-
 duer Indfatningen af den Mineralkilde, som i For-
 tiden blev kaldt den hellige Brønd. En skyggesfuld
 Lindeallé fører derhen og i Nærheden af samme er
 det store Badehuus, som indeholder 140 smagfuldt
 indrettede Værelser foruden Badene i nederste Etage,
 hvor man efter Behag bader i Marmor, Tin, Sa-
 jance eller Træ. Kyrstens nærliggende Slot med
 sine skjønne Omgivelser bidrager endnu ikke lidet til

at forhøje det behagelige Indtryk, som Egnen gjør paa Diet. Endnu have vi ikke deeltaget i nogen offentlig Forlystelse, først i Aften skulle vi paa Bal i den fyrstelige Salon. Mit Hjerte banker høit af Angst og Forventning ved Tanken om den Pragt og Glimmer og de mange Fremmede, som efter al Nærmelighed der ville forsamles. Paa den anden Side glæder jeg mig imidlertid ikke lidet dertil og lover mig en ret nydelsesriig Aften. Naar jeg kommer hjem skal jeg meddele Dig hvad jeg har seet og hørt, og nu som altid lade Dig gjøre et Blik ind i min Sjæls dybeste Folder, ved daglig at optegne mine Tanker og Følelser.

b. 5te Juli.

Da Klokken slog 8 kjørte vi til Salonen. Min Klædedragt var simpel, men jeg troer, ikke ufordeelsagtig, og neppe vilde jeg saaledes have undgaaet en lille Bebreidelse for Coquetterie, naar Du havde været nærværende, den skal imidlertid være Dig forundtildiget, idet jeg oven i Kjøbet ærlig tilstaaer, at den ikke vilde været gandske ufortjent. Da Vognen holdt stille og vi steg ud, blev jeg greben af en forunderlig Angst. Jeg skjælvede og var nærved at græde. Fløjdørene aabnede sig og vi traadte ind i den klartoplyste Sal, som allerede var fuld af prægtigklædte Herrer og Damer. Mit Nie blev gandske blændet ved det uvante Syn og jeg blev forvirret staaende. Orkestret spille en Vals af Beethovens, og den fortryllende Musik som bruste i harmoniske Bølger gennem den hvælvede Sal, gav mig min Besindelse tilbage. Vi toge Plads, og kortester

faae jeg Grevinden omringet af Bekjendte, som med
 overdrevne Complimenter ønskede sig til Lykke ved
 hendes Ankomst. Hun tog imidlertid mod disse Høf-
 lighedsbeviser, som om hun var vant dertil, hvilket
 vel ogsaa er Tilfældet. Hun præsenterede mig for
 Flere, blandt hvilke kun den gamle Hertug af Ler-
 nau forekom mig værd at lægge Mærke til. Han
 er allerede langt hen i Aarene, og hans ædle ud-
 tryksfulde Ansigt indgyder uvilkaarlig Tillid og Ag-
 telse. Men endnu mere føler man sig tiltrukken ved
 hans floge og oprømte Underholdning. Han talte
 længe med mig, og hvor stolt blev jeg ikke, da han
 tilsidst udbad sig mit Venskab. Da jeg herpaa sv-
 rede, at jeg følte mig i fortrinlig Grad smigret ved
 hans Protection, men at jeg var altfor ung og ube-
 tydelig til at tørde give hans nedladende Godhed
 for mig Navn af Venskab, spurgte han mig, om
 han da maatte kalde mig Datter? Over dette Spørgs-
 maal blev jeg gandske forvirret, Taarerne traadte
 mig i Øinene, og jeg var ikke istand til at svare et
 eneste Ord. Han tog nu min Haand og sagde,
 idet han trykte den til sine Læber: „Elstelige Com-
 tesse! Har jeg maaskee fordret for meget, da beder jeg
 Dem af mit gandske Hjerter om Tilgivelse.“ Jeg be-
 gyndte nu at faae min Fatning tilbage og gav ham et
 Svar, da jeg frygtede for at misforstaaes, men hvad
 jeg svarte veed jeg ikke mere; imidlertid syntes han at
 være tilfreds dermed, og forlod mig for at byde Grevin-
 den sin Arm til et Spillepartie. Kortefter begynde
 Dandsen, og jeg morede mig herligt hele Natten, da jeg
 blev buden op til hver Dands. Alt jeg dandsede mere
 end mange Andre, skulder jeg ventelig Louise's
 Brudgom, Hr. v. Gravin, da jeg ellers som aldeles

Fremmed neppe vilde have nydt denne Udmærkelse.
 Dog, mine Dine falde sammen af Træthed, jeg maa
 derfor slutte. Farvel og glem ikke Din

Ida.

Hertug Wilibald af Lerna til sin Søster Beata
 Lerna, Abbedisse i Klostret Weilburg.

Pyrmont. d. 7de Juli.

Du vil vel sagtens, kjæreste Søster! blive heet
 forundret, ved at see mit Brev dateret fra Badet.
 Hvorledes? — vil Du spørge — har min gamle Bro-
 der endnu ikke forbundet sine Ungdomsdaarligheder, at
 han kan finde Behag i et saadant Opholdssted. Dette
 Spørgsmaal har Du vel al Grund til at gjøre mig,
 Din Forundring vil imidlertid falde bort ved at erfare
 Aarsagen til mit Ophold her ved Badet. Du veed, at
 min ældste Søn, Alexis, snart fylder sit femogtyv-
 vende Aar, og at han ifølge en Clausul i min afdøde
 Broders Testament vil miste sin Arvepart, saafremt
 han ikke er gift før den Tid. Denne Betingelse synes
 vel underlig, for ikke at sige urimelig, imidlertid var
 den fremkaldt af en god Hensigt, thi den Forevig-
 de beklagede ofte at han ei selv havde giftet sig,
 hvilket han nu vilde forebygge ved sin Brodersøn.
 Han valgte dette Middel som det virksomste, thi
 derved trak han min egen Interesse med i Spillet,
 vel vidende, at jeg ikke kunde give Slip paa God-
 set, uden at tabe det Meste af min Formue. Han
 saae, hvorledes Alexis's Character daglig udvik-
 lede sig alt mere og mere og maatte snart bli-
 ve vaer, at den stedse antog i høiere Grad hans
 forevige Moders Præg. Selvfændighed og Be-

stemthed var Særkjendet som udmærkede denne, men denne Bestemthed gif stundom over til Ubøielighed og Stivhed. Dog, Fred med hendes Støv! Jeg vender nu tilbage til Hensigten af disse Linier. Samme Aften som jeg, ankom tillige Grevinde Wildungen med sin Datter foruden en Comtesse Wetterau, en Datter af Greb Wetterau. Vi vare om Aftenen samlede, og Grevinden foreskildte mig Comtesse som en Elev af Dig, kjæreste Søster. Den unge Piges Skjønhed frapperede mig strax ved første Næst, men endnu mere indtagen blev jeg af hendes Aand i Samtalens Løb. Som et Lyn foer den Beslutning gjennem min Sjæl: „Hun og ingen Anden skal være Alexis's Gemalinde.“ Denne Tanke modnedes mere og mere i min Sjæl til et bestemt Forsæt, og Aarsagen til de nærværende Linier er den at adspørge Dig om Dine Anskuelser af Sagen, og tillige at erfare noget Nærmere angaaende Pigens Character, hvilken Du, som hendes Opdragerinde, bedst maa kjende. Af Alexis's sidste Brev til mig seer jeg desværre med Betyrning, at hans Grundfætninger og tidligere yttrede Anskuelser af min Plan, at formæle ham, ere de samme, og jeg anfører desaaarsag et Sted af hans Skrivelse, hvori han tydeligst udtaler sine Principer: „De forelægger mig det Spørgsmaal: om mit Hjerter endnu er frit? Og om jeg erindrer Deres tidligere Ønske, snart at see mig formælet? Hertil svarer jeg, at jeg er rede til at opfylde Deres Ønske, naar et passende Partie frembyder sig, nemlig en Pige, som er mig værdig i Henseende til Stand og andre udvortes Betingelser. Hvad mit Hjerter angaaer, da seer jeg ingen Nødvendighed i at dette følger med,

hvertimod haaber jeg saaledes at bevare en Frihed, hvis Tab er en Mand uværdigt. De vil maaskee indvende, at jeg støder Livets bedste Lykke fra mig — nu vel, lad saa være, det er da min egen Villie, min faste og urokkelige Beslutning at hævde en Frihed og Selvstændighed, som i andet Tilfælde vilde være tabt for mig, selv da, om end de Lænker, der bandt mig, vare ombundne med Roser. Skulde det virkelig engang blive Tilfældet, at jeg for Alvor følte en varig Tilbøielighed, da vilde jeg selv stræbe at skjule denne, saa at min Gemalinde ei engang skulde have nogen Ahnelse derom."

Al disse Ytringer vil Du selv bedst skjønne hvad vi have at vente os af ham, imidlertid nærer jeg det Haab, at en klog og elskværdig Pige mulig engang vil kunne bringe ham fra denne Afsvei. Desværre har Alexis gandske arvet sin Mors Grundsatning, at det kun var en Svaghed at elske, en Grundsatning som ofte har mørknet mit Liv i Fortiden. Svarer Ida's Indvortes til hendes Udvortes, da siger en indre Stemme mig, at hun vil vorde den frelsende Genius, som formaaer at adsprede den Taage, der blænder hans Øie. Sværende mellem Frygt og Haab seer jeg Fremtiden imøde, og med Længsel venter jeg Dit Svar paa nærværende Linier, thi om faa Dage vil min Søn være her.

Din Broder.

Abbedisse Lernau til sin Broder.

Weilburg d. 10de Juli.

Alt for meget interesserede Dit sidste Brev mig, kjæreste Broder! til at jeg ikke ufortøvet skulde besvare det. Angaaende Dit Spørgsmaal ville følgende Oplysninger give Dig tilstrækkelig Forvisning om, at Din Dom over Ida er fuldkommen grundet. Da hendes Moder døde var hun kun sex Aar gammel, og blev sendt til Klosteret for at opdrages under min Veiledning. Det var umuligt at finde noget blidere eller elskværdigere Barn, det bedste Hjerter var hos hende forenet med den lyfeste Forstand. Hun forblev her til sit femtende Aar, da hendes Fader tog hende til sig. En Cousine af hende, Laura Feldheim, fulgte med hende, og skjøndt hun endnu var i saa ung en Alder, da hun forlod mig, lod jeg hende dog rolig reise med sin ældre Veninde, hvis fortræffelige Character jeg ved flereaarigt Bekjendskab havde haft Leilighed til at prøve og elske. Ida har siden hun forlod Klosteret skrevet mig de sømme Breve, og sandelig! det Baand, som knytter en Moder til sit Barn, kan ikke være fastere, end det der forener os. Angaaende Din Plan, at formæle hende med Alexis, da behøver jeg vel ikke at forsikre Dig om, at hun er værdig at blive hans Gemalinde, men jeg nægter ikke at jeg skjælver for hendes Lykke i Fremtiden. Imidlertid har jeg Grund til at vente Alt af hendes Forstand, Blidhed og Taalmodighed. Hun eller Ingen maa kunne fængsle hans Hjerter og overtyde ham om at Livets bedste Held alene findes i Samliv med en elsket Gjenstand. Læg alt

faa Haand paa Bærket, Gud styre Alt til det Bedste! Lev vel!

Din Søster.

Ida til Laura.

Pyrmont, d. 19de Juli.

I Dag Morges vare vi Alle indbudne hos Fru v. Lauffen. Denne Dame er een af dem, som for Diet blikket ere en vogue. Hun er ret smuk, pikant, ikke meget over tredive Aar, og uhyre riig. Greven inden er gjerne og ofte i hendes Selskab. Vi kjørte til Pavillonen, hvor vi spiste Frokost, og derpaa deelte vi os i Partier, for at bese den skønne Egn. Jeg glædede mig ret over de henrivende Prospecter, som hyppig frembøde sig for Diet, ogsaa flere Herrer og Damer af Selskabet lode til at være gandske fortryllede, thi det er nu Moden at være sentimental. Dette er ikke Fronie — nei! Det forholder sig virkelig saaledes i Gjerningen. Om Aftenen vare vi atter indbudne hos Fru v. Lauffen. Et glimrende Selskab havde forsamlet sig. I Bagsgrunden af den prægtig oplyste Sal var et lille Theater anbragt, skjult for Tilskuernes Bine ved et Silketæppe. Fru v. Lauffen vilde nemlig overraske Selskabet med nogle Tableaux, som af nogle Damer og Herrer i Forveien vare indøvede. Min Rolle var Jeanne d'Arcs i Schillers Pige fra Orleans, og min Cavaleer var Prinds Maximilian. Du erindrer formodentlig denne unge Herre, som med et ret elegant Udortes forener megen Lidenstabelighed og Hestighed. I Selskabet befandt sig desuden den gamle Hertug af Lerna med sine to Sønner,

Alexis og Eugen. Jeg blev af Grebinderen foreslået Hertugen og endnu mere end forhen indtagen af den gamle Mands blide og ærefrygtbækkende Ansigt. Den unge Hertug Alexis, som Faderen førte frem for os, forener med det skønneste, mandige Udseende, noget imponerende og stolt i sit Blik, som bragte mig til uvilkaarlig at slaae Vinene ned. Den yngre, Eugen, er mindre af Væxt, og har noget ubeskrivelig godmodigt i sin hele Mine. Da de theatraleske Forestillinger vare tilende, anmodede Fru v. Lauffen os om at beholde vor Dragt paa under Ballet, som kort efter begyndte. Prinds Maximilian, som spillede Lionels Rolle, lod til at være gandske indtagen af mig, og engagerede mig hvert Dieblis. Længere ud paa Natten, da jeg dandsede med Hertug Alexis, styrtede Prindsen paa eengang i Lionel's Rolle ned for mig, idet han boiede det ene Knæ. „Elfsørdige Comtesse! udbrød han: Undskyld den Dristighed, som jeg, skøndt overvunden, tager mig, idet jeg, som Deres Ridder, rober at hyde Dem op til den sidste Dands.“ Jeg blev gandske forvirret ved denne uventede Fremfærd og stammede nogle usammenhængende Ord. Han forstod mig ikke og gjentog lidenskabelig: „Min Gud! De vredes dog ikke over min Dristighed?“ I min Forvirring svarte jeg, at jeg var bange for han havde stød sig ved at falde saa voldsomt ned paa Gulvet. Han blev ligesom ude af sig selv af Glæde over dette Svar, og greb min Haand, hvilken han med Hefstighed trykte til sine Læber. I dette Dieblis saae jeg at Hertug Alexis skiftede Farve og betragtede mig med et saa mørkt truende Ansigt, at alt mit Blod blev til Is. Laura! Hvad betyder

dette? Jeg veed det ikke, og begriber Intet af det Hele. Skulde Hertugen — — — — dog, jeg vil ikke tabe mig i Formodninger, som dog ikke lede til nogen fyldestgjørende Opkløsning. Mærke Anelser betynde mit Hjerte, og Hertugens forunderlige vilde Udsærd den øvrige Deel af Natten have ikke lidet bidraget til at gjøre mig endnu mere urolig og tvivlsom. Skriv mig snart nogle Linier til og sig mig Din Mening. Jeg er gandske forvirret og uvis med Hensyn til Hertugens Forhold, thi det lader virkelig til, at en begyndende Lidenskab slaaer sin Rod i hans Hjerte. Levvel!

b. 22de Juli.

Skjøndt jeg er ude af mig selv og neppe istand til at holde Pennen, end sige til at samle mine Tanker, maa jeg dog give mit Hjerte Lust og udsøse mine Betyrninger i Din kjærlige Barm. Disse Dagens Begivenheder ere nemlig af den Natur, at de ville have en afgjørende Indflydelse paa min fremtidige Skæbne. At jeg fortæller dem temmelig usammenhængende og forvirret vil Du undskyldes, paa Grund af de mange forskjelligartede Tanker, som bestormer mig.

Da jeg i Dag Morges, efter en urolig gjennembaaget Nat, sad ved Vinduet, hørte jeg en Vogn rusle gennem Gaden. Uvilkaarlig saae jeg ud og — tænkt Dig min Forbauselse, jeg kjendte min Faders Equipage. Dette Syn var mig just ikke glædeligt; thi gandske naturlig opstod den Formodning hos mig, at han var kommen her at afhente mig. Jeg havde haabet at blive her endnu nogen Tid: Alt forekommer

mig saa nyt og tiltrækkende, jeg befunder mig her
 som en Fugl der er sluppen ud af Buret og første
 Gang nyder sin Frihed. Men hvad var herved at
 gjøre Andet, end taalmodig at vente paa Udfaldet.
 Jeg klædte mig derfor strax paa, for at være be-
 redt til hans Modtagelse. Klokken var henved 10,
 da jeg blev kaldt til Frokosten. Tiden var falden
 mig utrolig lang, da jeg svævede mellem Haab og
 Frygt, og jeg ilte desaaarsag ned til Grevinden,
 som fortalte mig, at hun hvert Diebiik saae min
 Faders Komme imøde. Klokken henved 11 traadte
 han ind, temmelig oprømt og paa sin Viis endog
 venlig mod mig. Efter at have talt en Stund
 med Grevinden om ligegyldige Ting, gav han mig
 et Vink til at forlade Bærelset. Jeg adlød og for-
 søiede mig op paa mit Bærelse. Efter en halv
 Times Forløb blev jeg kaldt ned; dette forekom
 mig noget underligt, og jeg var gandske mismodig
 stemt. Imidlertid søgte jeg at fatte mig det bedste
 jeg kunde, men, tænk Dig min Overraskelse og For-
 undring, da min Fader sagde til mig, at Hertu-
 gen havde skrevet ham til og anholdt om min
 Haand for hans ældste Søn. Hertil søiede han
 endnu den Bemærkning, at han havde allerede gi-
 vet sit Samtykke. Umulig kan jeg beskrive de Fø-
 lelser som paa eengang bestormede mig fra alle
 Sider.

Det blev mig pludselig klart, at Alex's ikke
 var mig ligegyldig, men paa denne Maade at worde
 hans Gemalinde oprørte min Følelse. Det smertes
 de mig dybt, at han ad denne Vej beilede til min
 Haand, og at han ikke først søgte at vinde mit Hjerte.
 Men, hvad siger jeg? Er min Tilbøielighed ham

magtpaaliggende? Har han gjort Fordring paa den-
 ne? Han forlanger kun min Haand, maaskee af
 andre Bihensigter, og han har naaet sit Ønske uden
 mit Samtykke. Jeg har altsaa intet Andet tilovers
 end at adlyde; min Fader taler allerede om denne
 Forbindelse, som noget afgjort — det var dog for-
 bindtligt af ham at lade mig det vide i Forveien,
 da jeg dog selv er noget interesseret i Sagen. Han
 lod mig blandt Andet vide, at Forlovelsen allerede
 i Aften skal declareres, fordi han snart seer sig nød-
 saget til at forlade Pyrmont; men den sans-
 de Grund, mener jeg, ligger deri, at hans Stolthed,
 som i høi Grad føler sig smigret ved denne Forbin-
 delse, ikke kan oppebie det Dieblis, da den bliver
 offentlig bekjendt. Grevinden har indbudet et glim-
 rende Selskab i Aften, og ved denne Leilighed vil
 Sagen ret paa en beqvem Maade blive bekjendt.
 Efter min Faders Bortgang vendte jeg mig til Grev-
 inden, om hvis tidligere Deelagtighed i Planen jeg
 var overbevist, og med et ironisk Smil udbrød jeg:
 „Sandelig! Dette er jo ret en lystig Historie! Jeg
 gad dog vidst om Brudgommen ogsaa vil være med
 i Aften, eller om Fædrene alene skulle afgjøre Sa-
 gen.“ Hendes Maade betragtede mig først med store
 Øine, derpaa lod hun som om hun ikke forstod mig
 og svarede: „Formodentlig! Det bliver vel saale-
 des, thi de to Hertuger (den Yngste, Eugen, er
 reist bort) have lovet at komme, og jeg har indret-
 tet mine Partier derefter.“ Det Tvetydige i denne
 Tale undgik ikke min Opmærksomhed; indtil dette
 Dieblis var min Smerte vegen for min Brede over
 at see mig behandlet som et villieløst Barn, men
 nu vendte den med fordoblet Kraft tilbage, og mine

Lærer strømmede rigelig. Jeg vilde gaae, men hun holdt mig tilbage, førte mig med stiv Anstand hen til en Stol og begyndte nu med megen Bidsløstighed at udvikle hvilken Lykke der forestod mig, ved at formæles med Hertugen. Uden at afbryde hendes Talestrøm hørte jeg taalmodig paa hende til hun blev træt. I denne Mellemtid havde jeg afstørret mine Lærer, thi hendes Præk begyndte at more mig. Hun forlod mig nu, ventelig i den Formening at have overbevist mig, for at gjøre sin Toilette, hvilken tager lang Tid. Jeg har i dette Vusterum kastet disse Linier paa Papiret og føler mig roligere. Gud give Du var her! Aldrig trængte jeg mere til Din Trost, end just i dette Dieblis.

Da vi havde spist til Middag blev der bragt mig en Kiste fra min Fader. Deri laae en nydelig rosafarvet Kjole, broderet med Guld, foruden et prægtigt Diadem med Brillanter og et Par Guldarmbaand. Derhos fulgte en Billet fra ham, som indeholdt det Ønske, at jeg vilde tage disse Smykker paa, for, som han udtrykte sig, at kunne vise mig med Anstand. Jeg kan ikke med Ord udtrykke, hvormegret min Sølelse strider derimod, just i Østen at fremtræde saa pragtfuldt klædt; imidlertid var herved intet at gjøre — jeg lod Betty klæde mig paa, som slog Hænderne sammen af Forundring da jeg var færdig, og udbrød den ene Gang efter den anden: „Min Gud og Fader! Nei, nu har jeg da aldrig i mine livsfødte Dage seet noget Deiligere!“

Jeg lod hende snakke og havde ganske andre Ting i mit Hoved ; da jeg imidlertid var bleven færdig, førte hun mig hen for Speilet, og Du troer mig vel, naar jeg siger Dig, at jeg et Par Minuter blev staaende hængsunket i Beskuelsen af mig selv. Da jeg saa paa Uhret var Klokken allerede otte. Jeg skjælvde og maatte sætte mig ned for at komme til mig selv igjen, thi jeg troede langtfra ikke, at Diebliffet var saa nær forhaanden. Dog snart hævede sig atter mit Mod med Følelsen af egen Værdighed ; jeg blev roligere og foresatte mig at dølge det saarede Hjertes Følelser for de Andre. Klokken halv ni lod Grevinden mig sige, at den gamle Hertug var kommen tilligemed min Fader. Jeg samlede alt mit Mod, saa godt jeg kunde, og traadte ind i Salen. Hertugen kom mig imøde og førte mig hen til en Stol. Ved Synet af den gamle værdige Mand blev jeg roligere og saa ham frit ind i Diet. Han trykte sagte min Haand med de Ord : „Snart haaber jeg med fuld Ret at kalde Dem med et Navn, hvilket Deres Godhed allerede tidligere tillod mig at give Dem, og tør jeg vel smigre mig med, at Jda ikke ugjerne vil ansee mig for sin Fader?“ En blussende Rødme farvede mine Kinder ; jeg vilde svare ham, da min Fader traadte til og tog Ordet i mit Sted. Hvergang Dørene bleve aabnede følte jeg mit Herte bankte, som om det vilde sprænge sit Gjemme ; omfæddet traadte Alexis ind, min hele Sjæl fløj ham imøde, hans stolte Blik gjennemløb flygtig Forsamlingen, det mødte mit Dietast, og det forekom mig som om han rødmede. Hans Fader gik ham imøde og sagde nogle Ord, hvilke jeg ikke forstod, han

bukkede sig og gik lige hen imod mig; min Fader, som stod ved min Side, gav mig et Tegn til at staa op; neppe var jeg i Stand dertil, Alles Bine vare henvendte paa mig; Alexis bød mig Armen og førte mig hen for et lille Altar, som til denne Hensigt var opreist i Salen; her modtog Biskoppen af St. Denis os med en kort Tale; vi vekslede Ringene og Alexis førte mig nu hen for Selstas bet som sin Forlovede. Jeg var gandske bedøvet og kunde næsten ikke samle mine Tanker. Mit Hoved svimlede, og Alexis, som mærkede, at jeg var nærved at falde, førte mig hen til en Stol og talte nogen Tid med mig, men berørte ikke i fjerneste Maade Noget, som kunde tyde hen paa vort Forhold. Ved Bordet sad vi sammen, og ved Ballen længere ud paa Natten var jeg hans Dame. Snart trykte han mig stormende op til sit Bryst, snart var det som om han stødte mig tilbage, og hans Blik stirrede paa mig, som om det vilde gjennemskue mit Hjertes hemmeligste Folder. Han ahnede ikke den Qual, som sønderled mig, kun Du, min Laura, er i Stand til at danne Dig et Begreb om den piinlige Følelse, som greb mig ved Tanken om, at Alexis mulig ikke elskede mig og kun af Føielighed for sin Fader havde givet sit Samtykke i Forlovelsen. Men paa den anden Side blev det, ved nærmere Overlæg, klart for mig, at han ifølge sin bestemte og selvstændige Charakteer neppe nogensinde vilde have besluttet sig til et Valg, som ikke stod i Samklang med hans egen Tilboielighed.

Endnu een Ting maa jeg berøre. Prinds Maximilian var ogsaa tilstæde ved Ballet og var hele Aftenen ligesom ube af sig selv. Jeg dandsede med ham, men havde den allerstørste Uæge med at faae ham i Tacten, thi hvert Dieblif glemte han at figurere og blev staaende, som om han hørte til en anden Verden. Det gjorde mig ondt for ham, thi jeg maatte næsten troe, at han virkelig følte for mig. Jeg sagde et Par Ord til ham, for at bringe ham til sig selv; muligt har mine Udsryk røbet for megen Deeltagelse, thi i samme Moment saae jeg Alexis's Kinder farves blussende røde og et saa vildt truende Blik i hans Øie, at en uvilkaarlig Gysen foer gjennem mine Aarer. Da jeg havde sat mig hen for at udhvile mig, kom han hen til mig og hvistede til mig med sagte Stemme: „At Prindsen compromitterer sig er mig ligegyldigt, men min Ære taaler ikke, at De gjør det, og det er derfor mit Ønske, at De saavidt muligt søger at undgaae ham.“ Da han intet Svar erholdt, spurgte han: „Har De forstaaet mig?“ Saa nikkede jeg med Hovedet, og han bortfjernede sig hurtigt; bævende af Skræk var jeg nærved at faae ondt og det var mig derfor vel tilpas at man strax efter brød op. Jeg ilte til mine Bærelser og lukkede Døren i Laas. Sandelig, det er tidlig han begynder at vise mig, at hans Villie skal være min, dog han havde mulig Ret i dette Tilfælde, thi maaskee har jeg været for venlig mod Prindsen. Gud veed, jeg tænkte intet Øndt derved.

Da jeg i Gaarastes traadte ind i Balsalen var endnu Ingen kommen; kort derpaa saae jeg min Fader og den unge Hertug nærme sig. Den Første tog Plads ved Siden af mig og sagde, at han var gandske træt af al denne Larm og Uro, hvisaarsag han havde besluttet at reise bort i Overmorgen og at tage mig med sig. Han tilføiede, at jeg nu snart vilde faae Andet at tænke paa end Komedier og Maskerader, eftersom Hertugen ønskede at festligholde sin Formæling om fjorten Dage i det seneste. Jeg skjælvede og blev snart bleg, snart rød, thi nu syntes det mig dog at gaae vel vidt; jeg vilde just svare, da Alexis, som formodentlig læste i mit Nie hvad der foregik i mit Indre, hurtig tilføiede: „Det afhænger aldeles af Dem selv at udsætte vor Forbindelse endnu længere.“ Min Fader kastede et mørkt Blik paa mig og svarte: „Min Datter kjender ingen Villie uden min og er vant til at adlyde. Opdragen efter disse Principer vil hun vide at finde sig i Alt.“ Ikke længere i Stand til at dæmpe mine Følelser stod jeg op, uden at sige et eneste Ord, og gik hurtig ud af Værelset. Med Forundring bemærkede jeg, at Alexis var fulgt mig, mine Taarer brøde frem, og overvældet af tusinde stridende Følelser, kastede jeg mig i en Stol. „For Guds Skyld! udbrød Alexis, idet han traadte hen til mig, med deeltagende Stemme: Vær rolig! Havde jeg tænkt det muligt, at Deres Fader paa denne Maade vilde have gjort Dem bekendt med mine Onsker, da vilde jeg ingensinde have yttret dem for ham. Dog endnu er det Tid, et Ord fra Deres Fæder og Dagen kan blive udsat endnu længere, om Dem saa synes.“ — „Naadige Herre! gjentog

jeg og reiste mig: De misforstaaer mig og kjender ikke min Fader. Han vilde aldrig tilgive mig, hvis jeg vovede at yttre en anden Villie end hans; lad det derfor blive ved den første Bestemmelse; men troer De ikke, tilføiede jeg og saa ham skarpt ind i Diet, at jeg kunde have ønsket, at De henvendte Dem først til mig?" Han rødmede og taug et Øieblik; derpaa traadte han nogle Skridt tilbage og sagde, idet han stolt kastede Hovedet tilbage: „Havde jeg været af Deres Mening, da vilde jeg vel have handlet derefter."

I høi Grad fornærmet svarte jeg intet, men gik hen til Døren, for atter at forsøie mig til Selskabet. Pludselig greb han min Haand og holdt mig tilbage, idet han betragtede mig med et Blik, som jeg forgjæves vilde stræbe at beskrive Dig, men som lader mig haabe, at vinde hans Hjerte igjen. „De er vel vred paa mig, Ida! sagde han, og nævnte for første Gang mit Navn: Og maaskee har jeg fortjent Deres Brede." Det forekom mig, som om han endnu vilde føiet noget til, men at han med Anstrængelse holdt det tilbage. Han bød mig derpaa Armen og førte mig taus til Selskabet, som imidlertid var samlet.

Saaledes staae nu Sagerne. I Overmorgen forlader jeg dette Sted, som har været saa skjæbnesvangert for mig. Med frit og roligt Hjerte, ikke overmodig udæstfende Ekjebnen, kom jeg hid, men med hvilke aldeles forskjellige Følelser forlader jeg dette Sted! Jeg elsker, og Gjenstanden for min Kjærlighed viser sig kold og ligegyldig. Ingenvegne skimter jeg en Stjerne, som kan lede mig ud af dette Labyrinth. Medens Alexis fylder min hele Sjæl,

ængstes jeg af den piinslige Følelse, at jeg er saa Lidet for ham, som er mig Alt. Nei, Laura! Denne Qual formaaer Du ikke at fatte, og Intet, aldeles Intet, bliver tilbage for mig, uden at lide og tie. En Beslutning staaer imidlertid fast og urokkelig i min Sjæl, at dølgge min Kjærlighed for Alexis, ihvor megen Kamp det end vil koste mig. Thi ahner han det Mindste om min Lidenkab, da seer jeg mig gandske berøvet hans Agtelse, givet til Priis for den stolte Mands heftige Lune; med hvilken Ringagt vil han ikke see ned paa den svage elskovssyge Pige! Med hvor liden Skaansomhed vil han ikke oprive mit blødende Hjertes Saar! Dog — hvorledes det saa end gaaer — min Værdighed skal jeg vide at hævde, skulde jeg end selv gaae tilgrunde derover.

I Aften skulle vi paa Maskerade. Gud veed, det er mig gandske ligegyldigt, hvor man end fører mig hen. Livet har mistet alt sit Tillokkende for mig. Naar jeg kommer tilbage til Waldeck skal jeg sende Dig et Par Linier for at underrette Dig om naar min Bryllupsdag er bestemt.

Waldeck, d. 24de Juli.

Allerede for fire Dage siden kom jeg hertil, men det har været mig umuligt at skrive Dig een eneste Linie til, paa Grund af den Tummel og Larm, som i denne Tid hersker paa Slottet. Man vender op og ned paa Alt, og jeg bestormes af idelige Spørgsmaal, snart angaaende Eet, snart angaaende et Andet. I Dag otte Dage skal Formælingen fuldbyrdes. Er det Dig muligt, kjæreste

Laura! Da kom et Par Dage for. Jeg længes
saa inderlig efter at dele mine Bekymringer med
Dig, og ved Dit Bryst at vinde Fatning og Rolig-
hed til at gaae den stjernsvangre Dag imøde.
Levvel!

Walbeck, d. 27de Juli.

Dit Brev modtog jeg i Gaar og aabnede det
med gandske andre Forventninger, end dets Indhold
opfyldte. Jeg seer deraf, at Du ikke kan komme,
da Din lille Ida er syg og Du ikke tør forlade hende.
Jeg havde bygget alt mit Haab paa Dit Kom-
me; i Din Nærhed vilde meget ikke forekomme mig
saa frygteligt; jeg vilde være modigere, naar Du stod
ved min Side. Nu seer jeg mig forgjæves om efter et
følsomt Bæsen, som elsker og forstaaer mig — dog, jeg
vil ikke klage; det vilde kun gjøre Dig ondt, idet Du
muligt kunde falde paa den Mistanke, at jeg ikke var
fuldkommen overtydet om Dit Venstreb. Dog — jeg
er aldeles overbevist om, at Du vilde komme, saas-
fremt det var Dig muligt, i Tanken vil Du idetmindste
være nærværende paa den afgjørende Dag, da et uop-
løseligt Baand skal knytte mig til den Mand, som fyl-
der min hele Sjæl. Gud! styrk Du mit Hjerter og
led mig henad den Bane, Du byder mig at vandre. I
Morgen Formiddag venter jeg den unge Hertugs An-
komst, hans Fader er allerede kommen i Dag, med-
bringende en Slags Undskyldning fra ham, som imid-
lertid forekom mig noget intetsigende, det forekommer
mig overhovedet, at han gjerne kunde have kommet i
Dag. Jeg vilde idetmindste i hans Sted ikke være bles-

ven horte — dog, hvad siger jeg? Jeg elsker ham jo —
og han — o Gud! Hvor tungt bliver ikke mit Hjerte
ved Tanken, og hvilken Fremtid venter mig.

Din Ida.

Ida til Laura.

Enhvert ledigt Dieblif griber jeg, kjæreste Veninde! for at gjøre Dig til mine Tankers Fortrolige, og denne Meddelelse min sidste, min eneste Trøst. Ja — min Laura! Jeg føler mig meget uheldig, og kun altfor klart bliver det mig, at jeg er Alexis ligegyldig, medens jeg elsker ham med mit Hjertes hedeste Vidskab. I Gaar Aftes bleve vi viede i Slotskapellet, som var pragtfuld oplyst med Lamper og smykket med Løv. Et glimrende Selskab var indbudet og Alt indrettet paa det Fæstligste. Min hele Pynt bestod i en hvid Utlakses Kjole, og i Haaret havde jeg en Krands af Myrther; men da min Gemal havde sendt mig et kostbart Jubeelsmykke, frygtede jeg for at mishage ham ved ikke at tage det paa. Jeg blev paa mit Værelse til hele Selskabet var forsamlet og Vielsen skulde begynde, og sandelig! jeg følte mig atter ud af Stand til at komme ned. Endelig traadte den gamle Hertug ind for at afhente mig, jeg skjælvede og kunde neppe holde mig opreist; med Venlighed søgte han at indgyde mig Mod, hvilket ogsaa tildeels lykkedes ham. Ved hans Arm traadte jeg ind i Salen, men at beskriver Dig mine Følelser, da Glødsørene sprang op, formaaer jeg ikke. Altting dreiede sig forvirret om i en broget Kreds for mine Øine. Jeg holdt mig fastere til min ledsager, for ikke at falde. Midt i Salen

traadte Alexis mig imøde; han bød mig sin Arm og sagde et Par Ord til mig, som jeg ikke forstod. Det fortnede for mine Dine, og da vi vare komne i Kapellet strømmede mine Taarer ustandselige frem. Den gamle Præst's Tale gjorde et dybt Indtryk paa mig, og jeg glemte Alt trindtom mig. En forunderlig Følelse af Kraft gennemstrømmede mine Aarer. Alexis stod ved min Side med stolt, bydende Holdning, dog forekom det mig, at han, da jeg lagde min Haand i hans, betragtede mig med et ubeskriveligt, næsten kunde jeg sige, smit Udtryk. Da Vielsen var forbi gik en lang Tid hen med Lykønskninger. Da Klokken slog tolv begyndte Tæppet; forgjæves søgte mit. Die et beslægget Bæsen, som forstod mig, og jeg søgte mig saa ene og forladt i Brimlen. Alexis var, som sædvanlig, meget ujevnt i sit Bæsen; snart talte han ivrig med sin Sidemand, snart stirrede han tankesuld hen for sig. Klokken var tre, da Tæppet blev hævet, og snart forlod Selskabet os. Hvor ængstelig, hvor beklemmt søgte jeg mig! Jeg ønskede blot en Times Eensomhed, for at kunne lade mine Taarer frit Løb. Min Fader erindrede om, at det var Tid at søge Hvile. Han forekom mig blødere stemt end ellers, jeg tog derfor hans Haand, trykte den til mine Læber og ibad ham knælende om hans Betsignelse. Rørt lagde han sin Haand paa mit Hoved, idet han med skjælvende Stemme sagde de Ord: „Gud gjøre Dig lykkelig, min Datter!“ Derpaa gik han hastig bort. Tusinde forskjellige Tanker gennemfrydsede min Sjæl; inden jeg ret vidste det stod jeg for Døren af Brudekammeret, hvor min gamle Marie ventede paa mig. Hun talte en heel Deel mellem hinanden, men jeg forstod ikke eet eneste Ord deraf, thi jeg var altfor sysselsat med mig selv. Hun

mærkede formodentlig min Udsprethed og lod mig ene. Jeg sølte mig saa mødig og træt, at mine Dine snart faldt til; pludselig vaagnede jeg, da Døren blev lukket op og Alexis traadte ind. Jeg var nærvæd at udstøde et Skrig af Forfærdelse, thi alt det Foregaaende svævede for mig som en dunkel Drøm. Han slukkede Natlampen og et tørt Mørke omgav mig; mine Tanker forvirredes, dog snart vakte hans glødende Kys mig af 'min Dvale. Hvor salig var jeg, Laura! Jeg troede Trolddom; men løst, som forhen paa en ubegribelig Maade havde fjernet ham fra mig, og med Længsel ventede jeg Dagens Frembrud, som jeg meente vilde frøne mine dristigste Ønsker. Men forgæves kæmpede jeg med Sønnen, den overvældede mig, og først høit op paa Dagen vaagnede jeg, da Marie kaldte paa mig. Hun meente, at det nu var Tid til at fløde mig paa, da rimeligviis en heel Deel Besøg ventede os om Formiddagen. Jeg stod da op; Spørgsmaalet, hvor Alexis var, svævede bestandig paa mine Læber, men kunde ikke slippe over dem. I midlertid hjalp Marie mig snart ud af min Forlegenhed ved at fortælle mig, at han var reden ud. Meget forstemt ved denne Efterretning gik jeg ned, og modtog nu en Hob Lykønskninger af de Fremmede, som efterhaanden havde samlet sig. Saaledes gik flere Timer hen; hvergang Hundene gjædede foer jeg sammen og blev snart rød, snart bleg. Endelig kom Alexis ridende. Mit Hjerte fløi ham imøde, da han traadte ind, hilsende til alle Sider. Ogsaa jeg fik et Blik, men saa koldt og stift, som om vi aldrig før havde seet hinanden og dog —
— hvorledes jeg blev tilmode vil Du neppe kunne

forestille Dig. Jeg var nærved at besvime og holdt med Møie min Fætning samlet. Alexis's hele Fremfærd forekom mig saa gaadefuld og forvirret, at jeg ingen Udvei skimtede i dette Labyrinth af Lov og Uvisshed. Dog, jeg vil ikke længere for denne Gang trætte Din Naalmodighed med Beretningen om, hvad der senere foregik, saameget mindre, som Erindringen bringer alle mit Hjertes Saar til at bløde paany. Farvel, min Laura! Og tænk stundom paa Din bedrøvede

Ida.

Alexis til Eugen.

D. 10de August.

Her sidder jeg da eensom og mismodig, utilfreds med hele Verden og uenig med mig selv. Alting er som jeg ønskede det, og desuagtet er jeg ikke lykkelig. Det var min Hensigt at tilbringe nogle Dage efter mit Giftermaal hos min Svigers fader, og derpaa at gjøre Reisen hid i Selskab med min Gemalinde, men det var mig neppe muligt at blive Herre over mine Følelser i de to Dage jeg tilbragte her. Høert Dieblis stod jeg Fare for at røbe mig selv; hvorledes vilde det vel have gaaet paa længere Tid? Og nu endog ved hendes Side i Bognen? Hurtig fattede jeg den Beslutning, at reise med min Fader bort herfra den følgende Nat. Jeg underrettede ham derom, han blev næsten vred og søgte at faae mig bragt fra denne Tanke, men jeg lod mig ikke bevæge, og for at gjøre enhver forandret Plan umulig, gik jeg strax ned til Ida

for at underrette hende om mit Forehavende. Jeg fandt hende ifærd med at skrive; hastig skjød hun Brevet tilside og stod forlegen, da jeg traadte ind. Nærvæd havde jeg spurgt hende om, hvad hun skrev, men hurtig undertrykte jeg Spørgsmaalet og sagde hende, hvorfor jeg var kommen. Hun hørte paa mig uden at svare eet eneste Ord, eller at yttre nogen Forundring. Hadde jeg blot i mindste Maade mærket, at min pludselige Bortreise gjorde hende ondt, da vilde jeg mulig have opgivet min Plan, thi idet jeg udtalte min Beslutning, angrede jeg den allerede, og ønskede i mit stille Sind at finde et rimeligt Paaskud til at blive. Imidlertid lod hun til at være gandske uforandret og rolig, som om det var en Ting der faldt af sig selv. Ved Bordet hørte jeg endog en Samtale mellem hende og min Fader, hvori hun med Bitterhed yttrede, at det var hende gandske ligegyldigt om jeg blev eller reiste. Min Afsted var da heller ikke af de ømmeste. Jeg seer tydelig at hun ikke elsker mig. Næsten troer jeg at hun føler for Prindsen — jeg taber mig i Formodninger, og kan dog ikke bringe noget andet Resultat ud, end at hun ikke elsker mig; denne Tanke gør mig næsten affindig, jeg vilde ofre Alt for hendes Kjærlighed, men — tilstaae hende mine Følelser, for mulig at erfare af hende selv, at hendes Hjerte er fængslet til en Anden, og at hun kun tvungen har givet mig sin Haand — nei, det kan jeg ikke! Hellere vil jeg svæve i Uvisshed derom, end at denne er mig yderst piinlig og ængstensde. Levevel!

Ida til Laura.

D. 10de August.

I Gaar og i Forgaars har jeg gjort Afskedsvisiter paa Nabogodserne. Min Fader fulgte med, thi alene vilde det neppe være passende. Hvorofte blev ikke det paaenlige Spørgsmaal forelagt mig, hvor Alexis var! Jeg foregav, at nødvendige Forretninger havde nødt ham til at reise hjem; men Du kan ikke forestille Dig hvad jeg leed, jeg blev hver Gang blussende rød og bildte mig ind, at alle Folk kunde see paa mig, at jeg sagde Usandhed. I Morgen tiltræde vi Reisen til Schlesingen, som ligger 18 Meil herfra. Vi ville da saaledes først indtræffe efter fire Dages Forløb. Naar jeg er ankommen skal jeg ufortøvet skrive Dig til. Lev vel og bed for

Din Ida.

Ida til Laura.

D. 15de August.

I Gaaraftes Kl. 9 ankom jeg hertil. De sidste Meile var jeg saa mat af Reisen og den Spænding, hvori jeg har været i de sidste Dage, at Rudstuen maatte tjene Gud for Gud. Endelig holdt vi i Slotsporten, som tilligemed Forstuen var saa stærkt oplyst, at man tydelig kunde skjelne hver enkelt Gjenstand. Alexis kom ud, for at hjælpe mig af Vognen; jeg var saa mat, at jeg neppe kunde staa. Da han blev min Tilstand vaer, blegnede han og tog mig stiltiende i sine Arme for at bære mig op i Dagligstuen. Da denne er i anden Etage varede det en Etund, og i denne Mellemtid bestormedes jeg af, saamange forskjellige Følelser,

fer, at jeg gandske tabte Bevidstheden. Da jeg kom til mig selv igjen fandt jeg mig liggende paa Divanen. Mit Hoved hvilede ved Marie's Skulder, og Alexis gik op og ned i Værelset med lange Skridt. Jeg reiste mig lidt op i veiret, og blev nu først vaer, at min Kjole og mit Snorliv var skaaren op foran. Marie fortalte mig siden, at Hertugen havde gjort det, da han ikke hurtig nok kunde faae Baandene opløste. Da Alexis saae at jeg var kommen til mig selv igjen, gik han hen til mig og spurgte, hvorledes det var med mig. Da jeg svarte, at det var bedre, meente han at det dog vilde være bedst for mig, at gaae til Sengs. Marie vaagede hos mig hele Natten af overdreven Vengstelighed; hun fortalte mig, at Hertugen ligeledes ikke havde været i Seng, men af og til lyttet ved Døren for at høre om Alt var stille hos mig. En Time før jeg vaagne havde han spurgt efter mit Befindende, og var der paa redet bort med begge sine Fægere.

Paa lidt Mæthed nær føler jeg mig temmelig vel, og da Veiret er særdeles indbydende, vil jeg benytte Tiden før Bordet til at bese Slottet, Haverne o. s. v.

Ida til Laura.

D. 18de August.

Jeg lod Marie kalde paa Hertugens gamle Tjener Dominik, for at blive ført omkring i Anlæggene, og i hans Selskab besaae jeg Alt. Slottet er en gammel gothisk Bygning, hvis Indre er særdeles smagfuldt dekoreret. I Særdeleshed udmærke mine Værelser sig ved en overordentlig Pragt og Elegance. Over mit Skriverbord hænger Alexis's veltrusne

Billed. Saarerne traadte mig i Vinene ved at betragte det; thi det saae langt mildere og venligere ud end Originalen. Jeg havde ondt ved at rive mig løs fra dets Beskuelse for at betragte de øvrige Indretninger. Klokken var imidlertid bleven mange, jeg gik derfor tilbage, bragte min Paaklædning i Orden og satte mig hen til Vinduet i Dagligstuen, hvorfra man har Udsigt over hele Gaarden. Den gamle Hertug var imidlertid kommen hjem fra sin Reise og tog Plads ved min Side. Midt i vor Samtale bleve vi afbrudte ved Alexis's Komme. Han red ind i Gaarden, fulgt af begge sine Jægere. Hvor stolt sad han ikke paa det ædle vælige Dyr, som bar ham; med hvor megen Lethed styrede han det efter sin Villie! Jeg var staaet op fra Stolen, for desbedre at overse Alt, og vovede ikke at se mig om, for at ikke den gamle Hertug skulde blive min bevægede Stemning vaer. I dette Dieblif steg Alexis ned af Hesten, som Alfred, den yngste Jæger tog imod, da een af Staldkarlene nærmede sig og sagde nogle Ord til ham. Han lod til at blive heftig opbragt og løftede Ridestjernen med en truende Mine mod Alfred. Dog betænkte han sig i det samme og viste med Stjernen mod Porten, idet han vendte sig og med stærke Skridt gik op ad Trappen. Meget opvildset rev han Døren op og traadte ind, neppe hilsende sin Fader; Hue og Stjerne kastede han paa Bordet og saae yderst forbittret ud. Paa den gamle Hertugs Spørgsmaal, hvad der var forefaldet, svarte han, at Alfred i Gaardstables havde sat den ene Kjørehest ved Siden af hans Graaskimmel, og at den sidste var bleven bidt saaledes i Hovedet, at den stod Fare for at miste et Die. Han tilføiede, at han havde befaleet Alfred at forlade Slottet inden Aften. Hertugen forestillede

ham, at Jægeren var et flinkt, tro Menneske, som mulig var uskyldig i denne Forseelse. „Hvorledes! gjenrog han heftig: Uskyldig? Har jeg ikke udtrykkelig befaleet ham, at Graaskinken ingen Nabohest maa have; han har overtraadt min Villie og jeg vil derfor ikke længer have ham i min Tjeneste.“ Da hans Fader mærkede, at han var yderlig opbragt, førte han Talen paa andre Gjenstande. Imidlertid var Bordet færdigt, Alexis var i onde Lune, og jeg derfor glad ved, at Spiisningen snart fik Ende. Efter Bordet spurgte han mig, hvorledes Alt behagede mig paa Slottet; jeg tog deraf Anledning til at takke ham for den smagfulde Indretning ved mine Bæreller. Han svarte intet, dog lod det til, at min Tak glædede ham. Jeg ansaae det for det gunstige Øieblik til at lægge et godt Ord ind for Jægeren, og tog derfor Mod til mig og sagde, idet jeg greb hans Haand: „Naadige Herre! Den stakkels Alfred!“ — — Jeg stammede og vovede næsten ikke at sige mere, dog lagde jeg hurtig til: „Kan han ingen Tilgivelse vente?“ Hefsig reiste han sig og gik nogle Gange op og ned i Stuen. Med bankende Hjerter ventede jeg paa Udsaldet, endelig standsede han og sagde med skjælvende Stemme: „Det er den første Bøn, Du gjør til mig, Ida! Nu vel — jeg tilgiver ham, dog, tilføiede han stræng: maa jeg frabede mig enhver fremtidig Indblanding i mine Anliggender.“ Med disse Ord kaldte han Dominik ind og sagde til ham: „Gaae, og sig til Alfred, at han kan blive!“ Rasseen blev imidlertid baaren frem og Samtalen blev snart almindelig. Endnu aldrig saae jeg

min Gemal saa opremt; da Alle vare gangne bort, gik op paa mine Bærelser for en Stund at underholde mig med Dig i Tanterne.

b. 20de August.

Da jeg i Morges tidlig vaagnede, var Alexi s for længe siden reden ud. Jeg gik derfor ned til Forpagterboligen, for at aflægge et Besøg hos Familien sammesteds. Faderen var ikke hjemme, men Moderen, en rask Kone paa omtrent 60 Aar, kom mig imøde med en Mængde Complimenter, hvoraf den ene var dybere end den anden. Hun førte mig op i Stadshestuen, men var meget forlegen og vidste ikke, hvad hun skulde gjøre med mig. Af lutter Verbødighed vidste hun hverken ud eller ind; jeg bad hende at tage Plads ved min Side, men dertil kunde jeg paa ingen Maade bevæge hende. Paa ethvert af mine Spørgsmaal fik jeg intet andet Svar, end: „Deri har Deres Raade fuldkommen Ret!“ eller: „Dette er ogsaa min underdanige ringe Mening.“ Jeg var nærved at bryde i Latter over denne Samtale, endelig blev jeg kjed af den og faldt paa at spørge om hendes Børn. Dette Spørgsmaal satte hende igjen i en frygtelig Forlegenhed, da hun ikke vidste, om det var passende at gaae ud for at hente dem og i denne Mellemtid lade mig alene. Hurtig gjorde jeg Ende paa hendes Raadvildhed, idet jeg bad hende om at føre mig ind til dem. Da jeg traadte ind i Bærelset fore alle Børnene ind paa mig for at kysse mig paa Hænderne; jeg blev gandske bange og var nær ved sprungen op paa en Stol, for at undgaae Stor-

men. Den ældste Pige, Rosa, behagede mig i Særdeleshed. Hun er omtrent 16 Aar gammel, har en god naturlig Forstand og er temmelig dannet med Hensyn til Alder og Stand; desuden er det en meget smuk Pige. Hun beundrede især mit Glor, og jeg sagde til hende, at dersom hun havde Lyst og hendes Moder tillod det, da vilde jeg med Fornøielse undervise hende i Broderi. Moderen blev gandske ude af sig selv over den store Ære, hun neiede og komplimenterede i et væk; jeg ansaae dette for hendes Samtrykke og sagde, at hun kunde lade Datteren komme til mig i Morgen tidlig Kl. 9. Hun var meget lykkelig ved dette Forslag, og jeg selv glædede mig inderlig ved at faae En om mig, med hvem jeg kunde tale engang imellem og løbe omkring med i Haven. Tiden nærmede sig imidlertid, at jeg formodede Alexis's Hjemkomst, jeg gik derfor tilbage til Slottet, hvor man var ifærd med at dække Bordet.

Alexis var imidlertid kommen tilbage. Han saa meget affpændt og mørk ud, og hans forstemte Bæsen gjorde et smerteligt Indtryk paa mig. Overhoved er han saa underlig, kold og frastødende mod mig, at mit Hjerte ofte bløder, ved Tanken om, at han ikke føler den mindste Gnist af Kjærlighed for mig. Ved Bordet talte han næsten intet og syntes at længes efter, at det snart maatte faae Ende. Mine Spørgsmaal besvaredes saa kort og bittert at han lod til aldeles ikke at mærke, hvor forstemt hans kolde Bæsen gjorde mig. Den gamle Hertug betragtede mig med et sørgmodigt Blik, og da jeg siden var gaaet op paa mine Værelser, for at give

de smertelige Følelser Lust, som ængstede mig, traadte han pludselig ind til mig. Han søgte at trøste mig, tog min Haand og sagde: „Kjære Barn! De aner ikke, hvor inderlig jeg føler ved Deres Smerte, og desuagtet kan jeg ikke hjælpe Dem. Deres Lidelser sønderrive mit Hjerte; men skulde De ikke selv have Midlerne i Hænde til at gøre Alt godt igjen? De har i den senere Tid gandske draget Dem tilbage fra Deres Gemal; hvad om De atter søgte at nærme Dem ham og i en passende Time bad ham om hans Fortrolighed? Tro mig! Alexis er en ædel Mand, og De vil ikke forgjæves tale til hans Hjerte.“

„Gjerne, min elskte Fader! svarte jeg: Gjerne gjorde jeg dette, men De vil selv have bemærket, hvor ufjært det er ham, naar jeg tiltaler ham. Imidlertid vil jeg engang prøve paa at aabne mit Hjerte for ham, thi jeg har jo intet mere at tabe.“ Hertugen søgte at sætte Mod i mig, jeg lovede ham at gøre Alt hvad der stod til mig, for at vinde Alexis's Kjærlighed, og beroliget forlod han mig.

Ida til Laura.

Den lille Rosa besøger mig daglig, og den elskværdige Piges muntre Lune forfører mig mangen Time. Hun tager saa levende Andeel i min Sorg, at jeg ofte glemmer den, for at trøste hende. Jeg har gandske vundet hendes Fortrolighed, hun har betroet mig, at hendes Hjerte allerede er bortgivet, vor unge Læge Pauli er den Lykkelige. „Hvor han elsker

mig ! udbroød hun nylig : Han vil opofre Alt for min
 Skyld." Den Lykkelige ! Hun er elsket og jeg —
 forskudt og foragtet. Jeg havde i Gaar aftes klædt
 mig halvt af og sat mig hen for at skrive Dig til.
 Da det allerede var siddigt, havde jeg sendt Marie
 bort, og var saaledes ene. Det var en mørk og
 stormende Nat. Regnen pidskede mod Vinduerne
 og de heftige Vindstød bragte Ruderne til at flirre.
 En ubilkaarlig Gysen oversaldt mig, Lampen brændte
 mat og sørgelig og var nær ved at slukkes, Alting
 antog en særegen rædselsfuld Skikkelse i den ustadige
 Belysning, og den uhyggelige Tølelse, som rystede
 mig, voxte med hvert Dieblis. Endelig kunde jeg
 ikke længer holde det ud ; jeg stod op og nærmede
 mig Døren til Alexis's Værelse, hvor han pleier
 at sidde hver Aften til langt ud paa Natten. Lyt-
 tende stod jeg stille, for dog at overtyde mig om et
 levende Væsens Nærhed, men Alt var roligt som
 i en Grav. Greben af en uforklarlig Angst aab-
 nede jeg sagte Døren, og saae ham siddende ved sit
 Skrivebord, hvor Lysestene vare brændte langt ned i
 Stagerne. Hans Ansigt var blegt som Døden,
 med den høire Haand støttede han sit Hoved, og hans
 Nie var stivt fæstet paa Jorden. Ligesom forste-
 net blev jeg staaende i Døren, og som en Centner-
 last faldt det paa mit Hjerter, hvad han vel vilde
 tænke om mit siddige Besøg. Jeg stod allerede i
 Begreb med at træde tilbage, da han saae op og
 blev mig vaer. „Er det Dig, Ida ?“ spurgte han
 med blid Stemme ; ubilkaarlig traadte jeg nærmere.
 „Er det langt ud paa Natten ?“ vedblev han, idet
 han ufravendt betragtede mig og tog min Haand.
 „Det er over Midnat !“ svarte jeg blussende rød :

Jeg var ene og følte mig saa ængstelig tilmode, derfor kom jeg hid."

„Stakkels Barn! gentog han forvildet: Du har Ret, Du er eensom og forladt!" og med et ubeskriveligt Blik saae han mig ind i Diet. Bevæget vilde jeg kaste mig i hans Arme og tilstaae ham min Kummer og min Kjærlighed, da pludselig hans Ansigt blev vildt og mørkt. „Hvad vil Du?" udbroød han, ligesom vakt af en Drøm. Jeg var nærvæd at synke i Jorden af Forvirring og Angst. „Gaa! gentog han heftig, og stødte min Arm fra sig: Gaa, og lad mig i Fred!" Skrækken havde lammet al min Kraft, jeg gled ud med Foden og faldt med Hovedet mod et Hjørne af Bordet. Jeg kunde ikke undertrykke et Skrig af Smerte og Angst, da jeg følte, at Blodet løb mig over Ansigtet.

„Min Gud! raabte han forfærdet: Hvad feiler Dig?" — „Det har intet at betyde! gentog jeg skjælvende, og søgte at skjule Blodet med min Haand: Jeg vil ikke forstyrre Dem og behøver ingen Hjælp." Med disse Ord vaklede jeg tilbage i mit Værelse. Formodentlig har den Tone, hvori jeg sagde disse Ord, været noget bitter, thi han studsede og bortskjernede sig siltende. Laura! Kan Du forestille Dig den Følelse, som greb mig? Nei! Det er umuligt, thi aldrig blev Dit elskende Hjerte foldt stødt tilbage af Din Kjærligheds Gjenstand.

Næppe havde jeg stillet Blodet med Vand og Eddike og forbundet Saaret med et linned Klæde, da Alexi's traadte ind. „Hvorledes er det med Dig?" spurgte han med sagte Stemme. Et bittert Svar stod mig paa Læberne, da det pludseligt randt mig ihu, at det er bedre at lide end at gjøre

Uret. Jeg lod derfor, som om jeg ikke hørte hans Spørgsmaal og gav Intet Svar. Læus klædte han sig af og gik til Sengs, jeg tog Lyset og gik ind i Sidekabinettet for at give mine Jølelser Luft i en Strøm af Laarer. Da jeg kom tilbage fandt jeg ham sovende. Gud! han kunde sove, medens jeg, saa Skridt fra ham, gjennemvaagede Natten i stum Fortvivelse.

Urolige Drømme ængstede mig, og den følgende Morgen laa jeg i en hæftig Feber. Dette blev altsaa Udfaldet af mine Forhaabninger! Dertil var den Mand istand, hvem jeg var i Begreb med at forraade min Eidskab, hvem jeg maaskee allerede har forraadt den. Jeg seer ingen Udvei af dette Labyrinth, og ængstes af bange Tvivl og Betymringer for Fremtiden.

Ida til Laura.

Den 20de Septbr.

Næsten i fjorten Dage har jeg ikke forladt mit Værelse. Alexis besøger mig daglig, men hver Gang kun gandske kort; det lader ikke til, at min Sygdom ængster ham synderlig, maaskee den endog er ham kjærkommen, da han jo nu tør haabe, at Døden vil opløse et Bænd, som er ham forhadet. Virkelig troer jeg, at min Sygdom er af større Betydning, end Lægen mulig anseer den for. Jeg føler mig saa mat og afmægtig, at Livet i visse Dieblkke har tabt alt Værd i mine Dine.

Hertugen havde i Dag, som sædvanlig, tidlig forladt Slottet; han pleier aldrig at vende tilbage før henved 3 om Eftermiddagen, jeg tog derfor det sidste Brev, gik ind i Bibliotheket og satte mig hen til det Vindue, som vender mod den Egn hvor Du boer, for at besvare det. Endnu engang tog jeg det for mig, for at spørge mig ved Din kjærlige Trøst. Meget var mig desuden uforstaaeligt og gjorde Krav paa min hele Opmærksomhed. Jeg havde nylig gennemlæst det paany, da Meningen af Dine Ord pludselig blev mig tydelig, mine Taarer brøde frem, og bestormet af tusinde smertelige Tølelser, trykte jeg det aabne Brev op til mit Hjerte, da paa engang Døren springer op, og min Gemal træder ind ad den. Et uvilkaarligt Skrig undslap mine Læber; med et spodst Smil udbrød han: „Jeg mærker, at mit Komme falder Dig til Uleilighed.“ Med disse Ord træder han nærmere, jeg springer op af Stolen og skjuler Brevet i min Barm. „Hvad er det?“ vedbliver han med stigende Hefstighed. „Naadige Herre! gjentog jeg skjælvende: Det er kun et Brev fra een af mine Veninder.“

„Saa! gjentog han: Virkelig? Saa giv mig det, jeg ønsker at see det.“ — „For Guds Skyld! Naan mig! bad jeg: Det er mig en Umulighed, at vise Dem Brevet.“ Rasende gik han nærmere og greb mig fast i Armen, asmegetig sank jeg ned for hans Fødder med de Ord: „Saa forbarm Dig da over mig, o Gud! thi Menneffene have ingen Medlidenhed med mig!“ I samme Dieblisk traadte den gamle Hertug ind fra den modsatte Side, han studsede, og idet han hjalp mig op paa en Stol, sagde han: „Min Gud! hvad er her forefaldet?

Saa flette Tanker havde jeg dog ikke om Dig, Alexis, at Du var istand til at mishandle Din Gemalinde." Alexis stod der bleg med nedslagne Dine, og i hans hele Ansigt var Fortvivlelsen malet. Jeg folte, at jeg maatte tale, thi forgjæves ventede Hertugen paa et Ord fra Alexis's Læber. Min krænkende Selvfølelse og Bevidstheden om min Ufkyld, gav mig min Holdning tilbage, og idet jeg drog Brevet ud af min Barm, sagde jeg til Hertugen: „Min Gemal overraskede mig ved Læsningen af dette Brev; det er fra min Veninde, Baronesse Feldheim. Han forlangte at læse det, hvorfor, veed jeg ikke, men det er mig en Umulighed, tro mig, min Fader! Jeg kan ikke lade ham læse Brevet, og dog sværger jeg ved Alt, hvad der er helligt, det indeholder intet, som i mindste Maade kunde fornærme ham. I Deres Hænder overgiver jeg det; læs De, og vær et Vidne for mig, da jeg desto værre! trænger til et saadant." Nærvæd at besvime satte jeg mig ned paa Stolen. Hertugen læste Brevet igjennem, og gav mig det atter tilbage, idet Taarerne stode ham i Øinene. Han trykte min Haand og udbrød: „Stakkels forladte Barn!" Ikke længer istand til at udholde min pinlige Tilstand, forlod jeg hurtig Værelset. En Time efter lod den gamle Hertug sig melde; han var meget bevæget, og jeg ikke mindre. Sagte trykte han min Haand og førte mig hen til Divanen. „Kjære Barn! begyndte han: Jeg har opbudet Alt, for at bevæge Alexis til at undskylde sig for Dem, thi retfærdiggjøre sig formaaer han ikke, men han er saaledes ude af sig selv, at han ikke engang er i Stand til at fatte mine Ord. Jeg seer kun et

eneste Middel til at bringe ham til sig selv igjen, nemlig en Reise paa nogle Dage, og jeg nærer det visse Haab, at Alt vil være godt ved vor Tilbagekomst." Jeg blegnede ved disse Ord og svarte med skjælvende Stemme: „De har Ret, min Fader! Ved Deres Tilbagekomst vil Meget have forandret sig og Alt være godt." — „Saa lev da vel, min Datter! gjen tog han: Vær stærk, og Alt vil endnu kunne vendes til det Bedste." Han reiste sig for at gaae, da greb jeg frampagtig hans Haand, idet jeg fuldtvæl mærkede, at den afgjørende Time nærmede sig, og med sagte Stemme udbrød jeg: „Og dog, dog, min Fader! Det falder saa tungt at skilles fra sin Kjærlighed, derfor giv mig Deres Velsignelse, og bed for mig. De kjender jo nu min Hemmelighed og veed, at jeg kun altfor meget elsker Alexis." Jeg knælede ned og Hertugen lagde dybttrystet sin Haand paa mit Hoved, idet han gav mig sin Velsignelse. Efter en Times Forløb saae jeg Bognen med ham og Alexis rulle bort, mine Blik fulgte den, saalangt det var muligt. „O Gud! udbrød jeg: Er da Alt forbi, og har jeg for sidste Gang seet ham, ham, som jeg elsker høiest af Alt? Hvi banker Du saa uroligt, underlige Hjerte! Du har jo dog Intet mere tilbage at haabe. Gud har jo selv her afgjort Alt og Lidelsernes Kalk er udtømt til den sidste Draabe. Ja — min Beslutning er fattet, og skulde endog mit Hjerte bryde derved; jeg reiser til Klosteret for at hellige Andagten den øvrige Deel af mit Liv. En haard Strid er endnu tilbage, at tage Afsked med Alexis, men Gud vil staae mig bi.

Ida til Alexis.

Bestormet af tusinde smertelige Følelser og med blødende Hjerter staaer jeg i Begreb med at forlade det Sted, som blev min Lykkes og Roligheds Grav. Uden at sige Dem et Ord til Afsked er det mig umuligt at reise; dog, hvorledes skal jeg finde Ord i denne Adskillelsens sørgelige Time, som kunne trænge til Deres Hjerter! Det er umuligt; de ville uforstaaede henveires af Luften, uden at berøre nogen beslægtet Streng i Deres Indre, thi Kjærlighed er ene i Stand til at forstaae og føle Kjærlighedens Sprog. Ja Alexis! Jeg elskede Dem. Hvad Stoltthed og Følelsen af egen Værdighed forhen bød mig at dølgge, det tilstaaer jeg nu frit og aabent. Fra dette Dieblik af, da vi for stedse adskilles, skal enhver Forstillelse vige og Sandheden usfordunklet vise sig for Deres Blik.

Alt see Dem og med min hele Sjælskraft at elske Dem, var eet for mig. De stod for mit Die som det Ideal, der ofte i mine Drømme havde forsvæpet mig. Dog — jeg haabede og ønskede Intet — da anholdt De om min Haand, vistnok paa en Maade, som berettigede mig til at troe, at det ikke var Dem at gjøre om mit Hjerter; dog, man haaber saa gjerne det man ønsker, og forblindet hense gav jeg mig til den søde Drøm, eengang at kunne naae Deres Gjenkjærlighed. Deres Kulde og gaardefulde Hæftighed for vor Formæling burde have overtydet mig om det Modsatte, men Eidskabben gjorde mig blind, og lod mig haabe Alt af Eiden.

Ofte svævede Ordet: Adskillelse, paa mine Læber, men blev overdøvet af mit svage Hjertes Stemme. Længe kæmpede jeg med mig selv, og altid søgte Kjærlighed at undskylde, hvad Fornuften maatte fordomme. Nu er Trylletiet løst, De selv har med fjendtlig Haand sonderrevet den Kjæde, som bandt mit Hjerte til Deres. Med klart Blik overskuer jeg nu vort hele Forhold, og tydelig staaer det for mig, at det er min Pligt at forlade Dem. De lader Dem ei nøies med at have mig — nei! — De foragter mig endog, idet De nærer en mig uforklarlig, men derfor ikke mindre vanærende Mistanke. Ønskede De kun min Haand, for at gjøre mig ulykkelig? Nu vel — dette Maal har De naaet; jeg har tabt Alt: Lykke, Rolighed og Tilfredshed. Dette være den sidste Bebreidelse som jeg gjør Dem, og skjenkende Dem min Tilgivelse drager jeg bort. Glem mig og de Timer, som jeg, skjøndt mod min Villie, mørknede for Dem. Gid De snart maa nyde et Held, hvilket jeg, af saa gjerne, vilde have beredet Dem. Skulde engang mit Billede vise sig for Dem i et mildere Lys, da forjag det ikke; dog skal ingen Anger mørkne Deres Liv, thi jeg har jo tilgivet Dem Alt, og forlader Dem med et kjærligt og forsonet Hjerte.

Ida.

Beata Lernaau til sin Broder.

Weilburg, d. 24de Decbr.

Alf Dit sidste Brev seer jeg, at Du med spændt Forventning oppebier Udviklingen af Ida's Skæb;

ne. Jeg griber derfor Pennen, for i faa^e Strøg at underrette Dig om de seneste Begivenheder, som have tildraget sig siden hendes Reise her til Klostret. At Alexis, efter at have erfaret hendes Opholdssted, vildt vilde begive sig herhid, forudsaae jeg, og jeg blev derfor ingenslunde overrasket ved at see ham. Han ønskede at tale med Ida, og jeg søgte desaaarsag at forberede hende paa hans Komme. Da jeg nævnte hans Navn, skjælvede hun kjendelig og holdt sig med Møie opreist. „Hvad vil han mig? udbød hun omsider efter en lang Pause: Hvil forfølger han mig endog her i mit stille Tilflugtssted? Min Regning med Verden er afsluttet, og jeg har intet inderligere Ønske, end at begrave mig og min Sorg inden Klostrets rolige Mure.“ Endelig gav hun efter for mine gjentagne Bønner, og besluttede sig til en Samtale med ham. Da jeg underrettede ham om hendes Indvilligelse i hans Begjering, blev han ligesom ude af sig selv og trykte min Haand til sine Læber. Jeg lod ham træde ind, efter at have meldt hans Komme til Ida. Hun gik ham nogle Skridt imøde, men vakkede pludselig og sank i mine Arme. Han styrte ned for hendes Fødder og trykte Hlgen af hendes Kjole til sine Læber, uden at kunne frembringe et eneste Ord. Omsider begyndte hendes Fatning lidt efter lidt at vende tilbage, og hun udbød i de Ord: „Hvad vil De mig? Har jeg ikke lidt mere, end et dødeligt Bryst mægter at bære? Et helligt Løfte binder mig, vi tør aldrig mere forenes.“ — „Ja! gjentog han med stormende Heflighed: Et helligt Baand knytter os sammen, og Intet formaaer at sønderrive det. Min er Du og ingen jordisk

Magt skal adskille os. I da! Kan Du tilgive den Ulykkelige, som i daarlig Selvsforblindelse stødte Livets bedste Lykke fra sig med formastelig Haand?" — Med et smerteligt Blik paa ham, svarte hun: „Alexis! O, vidste De, hvad jeg har lidt for Deres Skyld! Dog — nei! De er ikke i Stand til at ane det, Forgjæves søger De at kaste et skjulende Slør over det Forbigangne. Vi ere adskilte for evig. Min Beslutning staaer fast og urokkelig — jeg veed kun altfor vel, at Deres Hjerter aldrig tilhørte mig. Vær lykkelig — lykkelig i en Andens Arme, og lad mig begrave min Sorg i Klostersrets Tensomhed." — „Hvorledes? gjentog han inderlig: I da! Du kunde troe, at mit Hjerter var koldt og fremmed for Dig? Fra det første Dieblæk jeg saae Dig, slog den reneeste, inderligste Kjærlighed sin Rod i min Sjæl." — „Er det muligt? svarte hun blegnende: Du følte virkelig for mig og kunde dog — — — " — „Ja! afbrød han vild: Jeg veed det, en usalig Selvsforblindelse omslørede mit Die. Jeg Daare begreb ikke hvilket Held jeg med vanhellig Haand stødte fra mig, men nu begriber jeg det. I da! Jeg formaaer ikke at leve uden Dig! Min Skjæbne hviler i Din Haand, og Du vil ei kold forstøde den Angrende!"

Da jeg saae, hvormeget dette Optrin angreb I da, holdt jeg det for bedst, at afbryde det, og gav derfor Hertugen et Vink, han bortskjernede sig med vaklende Skridt, og jeg var nu ene med I da, der ligesom vaagnede op af en urolig Drøm, da han var borte. „Han gaaer! udbrød hun med kvalt Stemme: Mit Hjerter følger ham. O Gud! Hvorledes skal Alt dette endes?" Efter at have ud-

talt disse Ord, sank hun i en dyb Asmagt, og en lidelig Feber angreb hende samme Aften. Lægen, som blev kaldet, rystede betænkelig med Hovedet, efter at have følt hendes Puls. Endnu samme Aften sendte jeg en Estafette til Ida's forrolige Veninde Laura Feldheim og underrettede Denne om hendes Tilstand, tilføiende det Ønske, at hun vilde begive sig hid, for at pleie den Syge. Jeg troede nemlig, at Synet af hende vilde virke beroligende paa Ida, som lod til at være i høi Grad angreben af Feberen. Hele Natten igjennem laae hun vaagen og phantaserede undertiden. Dog erklærede Lægen om Morgenens hendes Tilstand ikke for betænkeligere end den havde været om Aftenen i Forveien. Jeg seer nu med Længsel Laura's Ankomst imøde og haaber at hendes Nærværelse vil yttre en velgjørende Virkning paa den Syge. Lev vel!

Din Søster.

Laura Feldheim til Hugo.

Weilburg, d. 30te October.

To Dage ere forløbne siden min Ankomst hertil, og den første ledige Time griber jeg for at meddele Dig, hvorledes Alt forholder sig, da jeg veed, hvormeget Ida's og Alexis's Skjebne interesser Dig. Abbedissen var den Første, med hvem jeg ved min Ankomst talte og, efterat hun i faa Ord havde gjort mig bekendt med Ida's Tilstand, førte hun mig ind til hende. Ved min Indtrædelse bemærkede jeg Alexis, som stod bøiet over

den Syges Hovedgjerde. Neppe var jeg i Stand til at gjenkjende ham; han var meget bleg og i hans Øie laae et sælsomt, fortvivlet Udtryk. I dette Dieblif vaagnede Ida og stirrede paa ham med et forundret Blik, men kortefter lukkede hun Øinene paany, og begyndte i heftig Feberhede at phantasere. „Nu gaaer han paa Jagt! hvistede hun sagte: Ak! jeg vidste det jo i Forveien, han feiler aldrig sit Bytte, og Bildtet styrter truffet med Ruglen i Hjertet.“ Alexis bleggede ved disse Ord og bortffjernede sig med vaklende Skridt. Lægen havde imidlertid indfundet sig. Skjøndt han lod til at være bekymret med Hensyn til Ida's Tilstand, gav han dog Haab om, at en afgjørende Crisis snart vilde have en gunstig Indflydelse paa hendes Sygdom. Den følgende Nat sov hun rolig i sex Timer. Ved hendes Opvaagnen traadte Alexis ind og spurgte mig ængstelig om hendes Befindende. Hun lod til at være roligere, og rakte ham Haanden. „Hvorledes! udbød hun: De kunde forlade mig saalænge?“ Maaløs trykte han hendes Haand op til sine Læber. Det lod til at hun besindede sig paa noget, og pludselig foer en flygtig Rødme over hendes Ansigt. Med usædvanlig Kraft reiste hun sig i Beiret og saae Alexis ind i Øiet. Han styrtede ned ved Sengen, og udbød: „Ida! Kan Du tilgive den Angrende, som saa lidet forstod og paaaffjonnede Din Kjærlighed?“ Hun vilde svare, men Kraftanstrængelsen havde været for voldsom, og en dyb Asmagt lukkede hendes Øie. Hertugen kaldte paa mig, og jeg greb den Synkende i mine Arme. Hendes Tilstand var imidlertid bedre, da hun havde sovet nogle Timer og Alexis blev hen-

rykt ved Lægens Forsikkring om, at Faren var over-
staaet, og at hendes Befindende med hver Dag vil-
de forbedre sig.

Den 2den Novbr.

Ida er nu oppe og fjendelig rastere. Hende
des Bevidsthed, som oftere under Feberanfaldene
havde været fordunklet, er nu fuldkommen vendt
tilbage. Fortiden synes at svæve for hendes Erin-
dring, som en dunkel Drøm. Men tidt, naar jeg
nævner Alexis's Navn, farer hun sammen lige-
som af en pludselig Skræk. Han er i disse Dage
bortreist, da en pludselig Sendelse fra Residenten
har kaldt ham herfra. Jeg venter nu med Læng-
sel hans Komme, og haaber snart at see Ida fuld-
kommen forsonet med ham.

Nogle Dage senere.

Da jeg i Gaarmorges vaagnede, saae jeg
Hertugen i fuld Galop ridende ind ad Porten. Du
kan vel forestille Dig, at Synet af ham gjorde et
glædeligt Indtryk paa mig, da Ida i de sidste
Dage jævnt har savnet ham og yttret sin Utaal-
modighed ved hans lange Udeblivelse. Dieblittelig
gik jeg derfor ned til hende. Hun var nylig vaag-
net og i Begreb med at staae op; til Hertugens
Komme havde hun intet mærket. Jeg underrettede
hende derom og saae med Glæde hendes Træk op-
lives: „Hvor er han?“ udbrød hun pludselig med

anklende Mine. I dette Dieblisk hørte jeg Alexis's Erin udenfor Døren, jeg rev den op, og han styrtede ned for Ida's Fødder. „Hvorledes har Du kunnet forlade mig saalænge? udbrød hun: Hvor jeg længtes efter Dig!“ Alexis gjentog: „Din Godhed knuser mig, min Ida! Og aldrig følte jeg dybere end nu, hvor uværdig jeg er Din Kjærlighed.“ — „Stille! afbrød hun med Fingeren paa Munden: Intet mere om Fortiden! Lad den som en mørk og ængstende Drøm henfvinde til Intet for Birkelighedens Sollys og lad Fredens og Kjærlighedens Genier drage Sløret bort fra en lykkeligere Fremtid.“ Da jeg mærkede, at min Nærværelse var overflødig, bortsejrnede jeg mig hurtig. Snart haaber jeg at see Dig igjen, min elskte Hugo! thi i Overmorgen vil Hertugen tilligemed Ida reise tilbage til Schlesingen.

Alexis til Eugen.

D. 25de Novbr.

Det visne Løv er allerede hvirvlet ned fra Træerne og Nordenvinden huler sin Liigsang over de skaldede Marker, dog med glad og roligt Bryst hilser jeg den barske Vinter, og Haabets Frokorn stæde kraftigt frem, medens Naturen alt bereder sig til den lange Dvale. Ja — Eugen! Jeg er lykkelig, høist lykkelig! og skøndt Fortidens Minde undertiden gjør Skaar i min Glæde, maa dog enhver mørk og ængstende Tanke snart atter forsvinde for den Overbeviisning, at en skyklar Fremtid vil forsones os med Skjæbnen, og jævne Banen for os.

Med hvilken Følelse har jeg atter nærmet mig dette Sted, som jeg for to Maanedes siden forlod i den mørkeste Stemning. Himlen være lovet, som vendte Alt til det Bedste. Ida er nu fuldkommen vel, og vi vente Begge med Længsel min Faders Komme.

Forleden Aften stod jeg med Ida ved Vinduet. Det var allerede temmelig sildt. Mørke Skyer jog henover Himlen og kastede dunkle Slag: skygger paa hele Egnen trindt omkring. Min Tanke gik ubevidst i Fortiden, og greben af en forunderlig vemodig Følelse udbød jeg sagte til Ida: „Saa var mit Liv! Fjendtlige Dæmoner droge med sorte Slaggermuselinger henover det, og de mørke Skygger blandede mit Liv med usalige Fordomme.“ — „Men, gjentog hun, trykkende min Haand: saa er det ikke mere! Seer Du Maanen hist, hvor den seirende bryder frem bag de tætte Sky: masser, forjagende Nattens Mulm.“ — „Ja, min Ida! afbrød jeg hende: Du var mit Livs Maane! Den frelsende Engel, som paa solshvide Binger omsøvede mig, var Dit Hjertes Reenhed og Uskyld. Priset være Himlen, som gjennem Natten sendte Lys og Klarhed ned til os!“

Det er allerede sildt — jeg nødes derfor til at holde op. Leve! og tænk stundom paa Din lykkelige Broder

Alexis.

Kjæresten.

En norsk Fortælling.

„Hurra ! Capitainen leve !“ tonedes fra det lille Compagnie, der brød op og ilte, hver Soldat til Sit, imedens Capitain von Flamme med alvorlig Gravitet stak Sabelen i Balgen og traadte med Broderen, Lieutenant von Flamme, hen til Teltet, hvorunder Mellemmaden var dækket paa en flad Steen.

„En heed Dag, Hr. Broder !“ pustede Capitainen, og drak Lieutenanten til af Feltflasken : Men hvor blev Tiggertosen af med det vakre Haar ? Hun skulde dog haat et Smørrebrød med os.“

Lieutenanten opdagede hende et Stykke borte ved Gjerdet, og bragte hende til Teltet.

„Hvorfor gik Du herfra ? Jeg sagde jo, Du skulde staae ved Teltet, Barn, for at være sikker ved Manøvreringen.“

Pigen pillede paa sit Tørklæde og svælgede Graaden.

„Naa ?“ spurgte Krigsmanden i en bydende Tone.

„Jeg var saa sulten !“ hulkede den forfækkede Pille : Og saa var det saa ondt at staae saa nær ved Smørrebrødet.“

Taarerne traadte i Dinene paa begge Heltene, og de kappedes om at bispise hende. Den omtalte Feltflasker, der indeholdt Mælk, blev tømt af Pigen, barnet, en deilig Glut paa sex Aar, som nu ret

fortrolig hoppede imellem begge Seltene, og paa deres Indbydelse undseelig fulgte ind med paa deres Faders, Major Arbergs Gaard.

Det er vel paa Tide at underrette mine Læsere om, at den Ældste af Krigerne, som kaldte sig Capitain von Flamme, vel var et livligt, flammende, kraftfuldt lidet Bæsen — men dog i det profaiske Liv en tiaarig Dreng, Frants Arberg — og hans Broder, der lod sig nøie med Titelen Lieutenant, den eet Aar yngre Jakob Arberg. De krigeriske Lege opmuntredes af den gamle Major, som forresten levede et roligt Proprietairliv med sin aldrende, værdige Hustru paa Gaarden Balen. Med Begeistring fortalte begge Drengene, hvor vel det lille Pigebarn, Annette, havde opført sig, hvor rørende hun havde lagt sin ærlige Caracteer for Dagen, — og blidelig klappede nu Arberg det fromme Barns Kinder og spurgte efter hendes Forældre. Hun var en fattig Indsidderkes eneste Barn; og høit jublede Børnene, da det blev vedtaget i de Gamles Raad, at Annette fra næste Morgen af skulde opholde sig paa Gaarden. Sophocles drømte nok ikke om den Deel, han havde i denne lille Begivenhed. Jeg veed ikke, om De, mine Venner, have læst denne guddommelige Digters Oedip. Det havde just vor gode Major samme Dag, formodentlig dog i Oversættelse. I det 613de Vers hedder det omtrent saaledes:

„Run Tiden lærer os den Ædles Mand at kjende;
Den Ugle viser sig i hvert et Dieblis.“

„Forbandede Egn! havde Majoren raabt, idet han kastede Bogen paa Bordet: Det Modsatte har mit

hele, tornefulde Liv lært mig at kjende. Slyngherne have altid Massen paa; kun naar de ville drikke eller kyssse eller de blive heftig brede, eller de troe, Ingen observerer dem, lægge de den af og tørre Soeden af det fortrukne Gesicht. Der skal Tid og gunstige Dieblikke til at see deres sande Physiognomie. Men den Edle kjender Du, jeg vil ikke sige saa let; men naar det vil til, da kjender Du ham paa Secundet — af en Handling, af en Mine, af et Suk. Jeg har fortalt Dig, Kone, hvorledes jeg blev tilmode, da jeg i mine Forlovelsesdage en Aften kiggede igjennem Røglebullet i Din salig Faders Dagligstue for at see efter Dig, og Din Fader, den ærværdige gamle Præstemand, sad alene derinde. Han var for klog til at ville lege Blindebuk med Børn herte, og der var ikke en Moerssjel inde i Stuen; men som han satte sig til sit Aftenbrød, den salig Guds Mand, trak han Huen af, lagde den ved Siden, og fæstede de matte Dine op mod Loftet. Saa strøg han atter Huen over den skalbede Jøse og spiste med god Appetit. Barn! Mig gif det gjennem Marv og Been. Og da jeg saa, inderlig bevæget, traadte ind til ham, snakkede han lystig om Føst og Fast, — og paa Ederne nær, som rigtignok aldrig kom over hans rene Mund, var han saa munter og spæshastig, som en Jændrik paa en Bagstue. — Nei, nei! Det skal ikke Sophocles bilde mig ind. — Dermed vil jeg just ikke have sagt, at een Svale altid gjør en Sommer; men der ere dog Svaler, min Hjerte, som sikkert angive den sande Sommer i Hjertet."

J Løbet af denne Tale, hvis Indhold Husets fromme Moder rørt bifaldt med blide Erindringer om den hensovne Hædersmand, kom de to venlige Drenge hjem med deres Erægebører fra Exercitien og med den

venlige lille Pige, hvis heltemæssige Afholdenhed fra den duftende, friske Rugkage, de med glødende Klæder velbetalende berettede. „Naa, Exempla sunt odiosa! Det vil sige, Exempler bevise bedst! Kan nu Hogen nægte, at et forfulgt Barn paa sex Aar har vilst en høj, en ædel Caracteer, naar hun, efter Skriftens Ord, affjærer sin Næses Lugt, fordi den forarger hende! O Du barmhjertige Gud! Du skal ikke forgjæves have ført denne Spæde, som jeg vel kan see er af Dine, hen til mig. Jeg er jo dog en uiro Forvalter over de mangehaande uskyldte Gaver, Du har betroet mig; lad mig da paa hende komme til at gjøre noget Godt dermed!”

Saaledes sophisterede den fromme, graahærde de Herre, og kyssede sin ærværdige Egtefrue. Men hun, som forenede Frelserens Maria, hvem det blot er os givet at ane som hans rørende jordiske himmelske Kjærligheds-gjenstand, med den godmodige Martha, forsømte ei at efterkomme som en Martha det skønne Mariahvers — og klædte den lille reent fra Top til Taa, imedens hun sendte Barnets Moder det Evangelium, at Annette fra nu af skulde vel forses i legemlig og i aandelig Henseende paa Balen.

Næste Søndag var stor Mønstring paa Paras-pladsen. Compagniet var tilsagt at møde i Galla. Men med en høitidelig Mine traadte Capitainen for Fronten med den lille, halvforlegne, halvsjælske Annette ved Haanden og foresilte hende som Almeens tilkommende Marketerester, til hvem Enhver herefter ved Ankomsten paa Pladsen maatte afgive sit Tornister med Mad og Drikke, og af hvem begærede Dele i Høiletiden atter skulde beholdes. Forre-

sten skulde hun holdes i Værelse lige med Officererne. De havde ogsaa syet hende en prægtig Cacher med væiende Sjær, og faaet den godmodige Fru Arberg til at give hende en rød Spencer med hvide Smør om.

Dette syntes 'nu at være meget herligt; men hvor forbauset blev Frants, da han paa Hjemveien saa Spor af Laarer i den blide Marketerskerstes Blaaie! Paa hans gjentagne Spørgsmaal svarte Annette, at Soldaterne havde leet ad hende, — og nu gjorde Lieutenanten i Centrum sin Capitain bekjendt med, at de ældre Drengene havde opholdt sig over Liggertøsen, der skulde æres som en Officeer, og som dog ikke var bleven Andet end en Marketerskerste.

Frants blev meget opbragt, men dog ogsaa lidt skamfuld, thi han kunde ikke gandske nægte det Inconsequente i at gjøre Annette til Marketerskerste og dog ophøje hende i Officeersrang.

„Men hør, Frants! sagde den kloge og belæste lille Jakob: Der bør jo være to Lieutenanter ved Compagniet, og Du veed, Fader har raadet os fra at gjøre Sergeant Gregorius til Secondlieutenant; kan vi ikke lade Annette blive en Fru Lieutenant; der har jo været adskillige Frue-Officerer til.“

„Jakob, Du har gandske Ret; men Annette forstaaer ikke det mindste af Tjenesten, og er desuden saa forstrækkelig ung. Nei, en Fru-Officeer kan hun ikke due til; saa gjør vi hende heller til en Officeersfrue. Hun kan være min Kone, saa har hun Capitains Rang, og jeg vil see paa den Slynge, der tør understaae sig — —“

„Kjære Frants! Det gaaer aldrig an. Tænk paa, hvor de andre Drenges ville lee! Husker Du ikke, at de gjorde Nar af os issor, da vi vilde oprette Corpset, lige indtil Fader tog sig af det og selv satte Alt i Gang. Og her faaer Du ham vist ikke til at hjælpe Dig. Det var ogsaa altfor naragtigt, at kalde et saadant lille Barn Frue.“

„Heisa! Nu har jeg det! raabte Frants og hoppede glad omkring: Hun skal ikke være Frue, men Frøken. Jeg gjør hende til min Kjæreste. Og saa skal hun staae foran vort Telt og faae militaire Honeurs.“

Ja, det gik an, meente Jakob. Og ved næste Mønstring blev Frøken Annette forestilt Corpset som Capitainens Brud, og fik et trefoldigt Hurra.

2.

Der gives Tidsrum i en Families Historie, ligesom i Nationernes, i hvilke, formedelst en lykkelig Censformighed, Alt synes at staae uforandret, medens den rappe Tidsstrøm sufer forbi; da man kun ved Almanakens Hjelp eller ved Erindringen om smaae Familiefeste eller sjeldne Vennebesøg eller enkelte stærke Regn: eller Soldage — mærker, at Aarene vexle. Langt fra, at der i saadanne Tidsrum intet Mærkværdigt foregaaer; kun er dette Mærkværdige indvortes, usynligt. Naar vi ved en Epoke's Indtrædelse vækkes og kaste Diet hen over de henrundne Dage, og sammenligne de første med de sidste, da see vi forbausede, at Alt har faaet forandret sig, ikke blot Haarfarven og Ansigtstrækkene, men ogsaa de Hjerter, der staae i de forandrede Figurer, og misundeligen betragte vi os gjerne selv

saaledes som vi vare, fordi det tykkes os, Alt var da bedre, idetmindste skønnere, haabsfuldere.

De Aaringer, der siden hiin Barneanedots Tid vare henrundne for Familien paa Valen, havde ingen mærkeligere Ufsnit havt end Juleglæderne, naar Frants kom hjem fra Akademiet. Solvet laae rigt over den fromme, gamle Fader, og hans tro Qvinder begyndte at føle Alderens Svaghed. Men deilig opvorte under Hverkenstroien den sjelegode Annette, dygtig i huuslig Dont, Huusmoderens Høire, og forstandig i sin simple Tale. Ustyldig som hun, og i kraftfulde Omrids, udviklede hiin spædlemmede Lieutenant von Flamme, Jakob sig. Hans Forældres Ønske og egen Tilbøielighed bestemte ham til Landmand. Imidlertid erholdt han ved en ved Valen boende velsluderet ung Mand de for et dannet Menneske nødvendige Kundskaber. En rolig Tilbøielighed var opkommen imellem Jakob og Annette. Hele Huset saae den; men Ingen fandt deri noget Forunderligt eller tænkte engang at spørge dermed. De to Gamle vare ret vel tilfredse med at see et Par i de Unge; men Begge vare de enige i, ved ingen Ytring at fremskynde den naturlige Udvikling af deres gode Børns Følelser. Da kom engang igjen en Jul; Frants traadte jublende ind, kastede sig om de Gamles og om Broderens Hals, og strøg behændig Reiseskappen af Skuldrene. Der stod han, til Alles glade Forbauselse, i Officeersuniform, Portd'eeen i den staalkedede Sabel.

„Min Frants! Min Frants! Er det sandt! Er Du allerede bleven Officeer?“ raabte Moderen med Glædestaarer, og trykte den Dyrebare til Moderhertet. Men Majoren stod ret op og ned,

Kjendt hans Knæ bævede; en heftig Skjelven i hans Læber forraadte den inderlige Følelse. Med mildt Alvor betragtede han den halbundseelige, kjække, men rorte Yngling. De gamle Fingre løste med vant Behændighed Pord'peen fra Bærget; han trykte den med et ubeskriveligt Smil til sine Læber, lagde velsignende sin Haand paa den og spyngede den atter om Haandgrebet.

En høitidsfuld Taushed herskede i den lille Dagligstue. Frants tænkte ikke mere paa den smukke Uniform og den sødtklingende Titel. Jakobs varme Haandtryk rev ham ud af den Forvirring, hvori de fromme Forældres Rørelse havde bragt ham. Da saae han først ved Jakobs Side en rank Qvindeskabning, der hældede sit gyldentlokkede Hoved til Broderens Skulder, og holdt Lærklædet for Dinene.

„Hvem er det?“

„Kjender Du mig ikke mere, kjære Frants?“ spurgte Annette, yndigt smilende gjennem de klare Taarer.

„Hvordan? Annette! De er — Du er —! Virkelig? Du er Annette, min Kjæreste, den lille Frøken? Men min Gud, hvilken Forandring! Kjæreste! Du maa kysse mig.“

Uden Peenhed, men med en sølelig Kulde opfyldte Annette strax den unge Herres Forlangende, og gik derpaa ud for at bringe den Reisende Forfriskninger. Jakob følte noget Uvilligt, noget Uvenligt mod Broderen, og begge de Gamle vare synlig forstemte. Der var vistnok intet Ondt i, hvad Frants sagde og gjorde; men det maa vel have ligget i Maaden, at det saa gandske misshagede.

Inden en Times Forløb var imidlertid den livligste, gladeste Stemning kommen tilbage hos de Gamle og Frants; men Jakob gjorde sig for gjæves Umag for at forjage de Skyer, der vare opstegne om hans Pande. Selve det sjældne Glas Punsch, der af Moderen selv blev frembaaret til Hver for Officeren, kunde ikke muntre ham. Annette havde ogsaa denne Aften forstrækkelig travlt i Kjøkkenet, og lod sig neppe see ved Bordet. Da dette var afdækket, bar hun og Jakob det som sædvanligt ind i det mørke Sideværelse. Da de atter stode ved Døren mødtes, Ingen af dem vidste ret hvorledes, deres Læber til det første, rene Ryk, hvis Minde vist hos de fleste Mennesker overlever mangen Sorg og Glæde, mangen Lyffens Afveksling, mange Martier.

Næste Morgen vare Annette og Jakob lidt undseelige for hinanden, og ingen Mine røbede, hvad Mørket havde seet. Saa er Du, hulde Sofina, Rosenknoppernes livsalige Gudinde, saa er Du altid. Men Frants var ikke undseelig; han havde jo heller Intet at være undseelig for. Han havde jo allerede i fire Dage været Mand, og hvad Mere er, Adelsmand, Cavaleer. Barnet maatte intersteds stikke ham ud af Ermerne. Virkelig gjorde han af alle Kræfter, med en vistnok miserabel Efterligning af en Incroyables légereté Cour til „sin Kjæreste.“ Imidlertid holdt de ærværdige Forældres Nærværelse eller dog Nærhed ham nogenledes i Ave — og endnu mere den bestemte Fod, hvorpaa Annette snart fandt sig besværet til at tage den gode Herre. Jakob skammede sig over sin Broders usædelige Opførsel; men at han søgte saaledes at erobre

Annettes Hjerter, det faldt ikke den gode Yngling i Tanke.

Et Par af Frants Urbergs Kammerader, der ligeledes vare blevene Officerer, havde deres Hjemstavn i Bygden, og disse nys paa Verdens Theater fremtraadte unge Mennesker bidroge ikke lidet til at gjøre den omstaltte Juul ret livlig. Selskaber og Baller hørte til den daglige Orden. Blandt Fornøielserne regnedes ogsaa Julebukke, som paa Langslæder droge formummende afsted fra Gaard til Gaard. Disse Julebukke kunde vor gamle Major slet ikke fordrage.

„Nei! sagde han en Morgen ved Caffebordet: Nei Børn; skal det være, saa skal det være ordentligt. En Maskerade, det kan jeg finde mig i. Om den ikke er saa prægtig, som paa Hoftheatret, hvor jeg dog gjerne havde min sorte Domino paa, saa kan den derfor være ligesaa, ja sandelig langt mere moersom. Men disse rodsede Skjorter udenpaa Klæderne, og Bukkestjæg og hjemmegjorte Masker —“

„Men, kjære Fader! Kan vi da faae Lov at have Maskerade her, naar vi skal have Nytaarsgildet?“

„Freilich, min Hr. Søn; dersom Du kan skaffe Alt i Orden.“

„O, naar De vil lade mig faae en Smule Penge dertil.“

„Ei, ei! Herren er jo gageret. Nu vel! Penge skal I faae, Børn.“

Vi troede at maatte anføre dette uvæsentlige Brudstykke af en Samtale, for at man skulde finde naturligt, at der paa Landet oppe i Norge virkeligen havde fundet et efter Omstændighederne temmelig complet Maskabal Sted. Dog var det naturligviis kun de

Unge, der anlagde Masker og Caracteer: eller Nationaldragter.

Annette skulde være Sinpige, og Frants havde forskaffet hende en Maske, der tydeligt udtrykte det Characteristiske i denne Stammes Ansigt, uden dog at gjøre det hæsligt.

Selv havde han, med Hensyn formodentlig til sin Færdighed i at veltigere, valgt en Equilibrist's Costume. Jakob valgte sig formedelst en Maskes tilfældige Liighed, en bestemt Person at efterligne, nemlig en moersom, halvskjantet Baadsmænd, der pleiede at spille op ved Bryllupper og andre Gilder hos Bønderne.

Ikke saa unge Personer af Gæsterne havde været ret heldige i Valg af Caracteer og i dens Udførelse, og saaledes blev denne lille Maskerade over Forventning fornøielig, saa simpel den end i sig selv var. Den var længe omtalt i Egnen som den moersomste, Mange havde oplevet. Dog blev den kun vigtig for vore tre Hovedpersoner, og havde paa deres Fremtid en afgjørende Indflydelse.

Frants luede i Hjertet for den yndige Sinpige, der mere fortrolig end sædvanlig spøgede med Enhver — men især med Matrosspillemanden Jakob.

„O, jeg Dosmer! foer det paa eengang igjennem ham: Hvor have mine Dine været før! Derfor er jeg forsmaaet, fordi min uskyldige, hellige Hr. Broder er den Lykkelige! O Kvindedyd!“ o. s. v. Hvo gad copiere saadant et Drengébarns Copi: Sententfer! — Under Dands og Punsch udviklede sig imidlertid den Plan hos ham, at føle Parret lidt nærmere paa Lænderne. Han vinkede Jakob tilside, og fik ham op paa deres Kammer.

„Hør, Broder! Jeg har faaet et Indfald. Nu kjende de os Allesammen. Hvad om vi nu i en Hast byttede Dragt, saa bragte vi dem i Vilderede!“

Jakob fandt Ideen lyslig, og Omklædningen fandt uførtøvet Sted. Men Frants havde ret vel betænkt, hvo der her havde Fordelen. I et Dieblisk stod han der i den magelige Matrosbams, da Jakob endnu neppe havde isørt sig det Halve af Equilibristens spanske Dragt.

„Farvel! Velkommen efter!“

Da han traadte ind i Dandsbeværelset søgte hans Blik begjerligt Annettes. Ogsaa hun syntes at have savnet Baadsmanden, kom venlig henimod ham og gav ham Haanden. Men istedetfor at føre hende op til den nys begyndte Dands, ledte han hende udenfor. Hefsig trykte han hende op til sit Hjerte. Et Dieblisk lod den vunde Pige sit Hoved fortrolig hvile ved hans. Men Bildfarelsen kunde ikke vare længe.

„Slip mig, Elendige! raabte hun med en Blanding af Angst og Uffky: Ugle Krøbstytte! Troede Du at kunne spille den ærlige Jakobs Rolle! Sy! Sy! Du maa være et jammerligt Menneske! Gaae! Jeg vil ikke høre en Tone af Din Mund, at jeg ei skal nødes til at tilslaae, jeg kjender Dig!“

Saaledes kan den frommeste, blideste Uffkyld hærmes, naar Du oprører dens dybeste, sædelige Følelse. Som en sky Hind iilde Annette affed, ikke fordi hun frygtede Frants, men, som hun sagde, fordi hun ikke vilde nødes til at kjende ham.

Sønderknust, endnu altfor betaget til at kunne nære nogen oplivende Gnist af Harmefølelse, listede han sig op til Broderen, der netop havde fæstet den sidste Sløise ved Røret, — og erklærede med forlegen Stemme

me, at han slet ikke kunde gebærde sig i Matrosdragten, og bad med mange Undskyldninger Broderen atter at bytte. Lidt uvillig rev Jakob af sig, og lovede, ikke at tale om dette strax opgivne Project. Frants stode paa Annettes overbærende Tausshed, hvorpaa hun allerede havde givet flere Prøver.

3.

Jilsommere end Nogen af hans Kammerader drog Frants ud fra Fædrenehuset for at opfylde sine nye Pligter. Jakob sølte sig lettere om Hjertet, da han var affæd, og Annette blev igjen munter. Rimeligviis havde denne Mæsterade ikke havt betydelige Følger for dem, hvis ikke den gode Majors Timeglas saa lger derefter var udrundet. Med mandig Smerte bar Jakob dette store Tab, og den blide Annettes fromme Tro opretholdt hendes Sjæl. Men for den alderflegne Aegtesfælle var Kysstelsen altfor stærk, eller maaskee Længselen efter en sed Gjenforening altfor heftig; ogsaa hun var saa Dage efter ikke mere blandt de Levende.

Paa Frants gjorde det sørgelige Dobbeltbudskab naturligviis et dybt Indtryk; men hans store Letsind og den tilvante saakaldte Livsphilosophie, der egentlig er en Sjeleforhærdelse, tilveiebragt ved aandelige Opriater og Berelblade, gav ham en Fatning, som man ikke saa hastig skulde ventet. Han indfandt sig Dagen før de to elskværdige Gamles Levninger skulde findes, og med ham fulgte en Fru Arberg, Cousine af Majoren, og hendes to smukke Døttre, hvoraf Lieutenanten præsenterede den Ældste som sin Brud.

Altting fik ved disse Gjæsters Komme et andet Udseende paa Gaarden. Jakob var deels altfor beskæftiget med det meget Arbejde, der blev ham tildeelt, deels

altsfor bødrevet, til at han kunde lægge Mærke til de Forandringer, som foregik om ham. Den vigtigste iblandt disse var Annettes Tilfidesfættelse og Forvandling til simpel Huusholderste samt til Frøkenernes Kammerpige.

Den har kun gjort lidet Bekjendtskab med det menneskelige Hjertes Svaghed, som har fældet nogen ret haard Dom over Franses Opsørsel paa Møsteraden. Vanskeligere er det at tilgive ham den Hævnelyst, med hvilken han nu forfulgte den Ufskyldige. Og dog har det vist ikke manglet ham paa Skingrunde for at besmykke sin Handlemaade for sig selv.

Annette trak sig med rolig Resignation tilbage. Hun ventede Alt af Jakobs gode Hjerter og af de flomme Fremmedes Bortreise. Men de reiste ikke allene. Jakob maatte, saa nødigt han vilde, følge med til Staden, hvor Forretninger for Boet fordrøede begge Arvingers Nærværelse. Neppe fik han Tid til at trykke et broderligt Kys paa den blege Piges Læber, inden han rullede afsted med Familien i Fru Arbergs magelige Reisevogn. Med drøbende Angst stirrede Annette efter den eneste Ven, hun havde i Verden; hun pressede Hænderne mod det bespændte Hjerter, og bad til de Forladtes og Forløstes Gud.

Jakob havde vel meget gode Kundskaber i forskjellige Sag, og vidste at opføre sig saare vel i ethvert selskabeligt Forhold; men han havde aldeles ingen Menneskekundskab. Værlig som han selv var, troede han Alle omkring sig, og i Følelsen af sit eget Ubekjendtskab med Verden, vovede han sjelden

at betvivle Andres nogenlunde vel fremsatte Dom. Saaledes indvikledes dette godmodige, af Naturen forstandige Menneske i en bestandig Strid mellem sin Afhængighedsfølelse af Andres Mening og sine simple, sunde Begreber.

Det var Fru Arberg overmaade meget om at gjøre at forbinde den yngste Datter, Eulalia, med den velhavende Jakob Arberg. Thi først ved at blive af med begge Døtre, og Frantses Kjæreste, for hvem Udfigterne vare fjernere, kunde de boe hos Søsteren, kunde hun atter blive uafhængig og leve med sin ikke betydelige Formue for sin egen Lykke.

Eulalias Søster og Frants vare enige med Moderen deri, at Valen kunde være et godt Tilflugtssted, og endelig følte Eulalia selv den største Lyst af Verden til at giftes med en riig Mand, som kunde holde elegante Equipager og store Baller.

Raad blev da lagt op. Pigen skulde opbyde sine Vindigheds Magt for at bestorme hans Hjerte, Broderen skulde ved Hovedstadens Udspredelser bedøve hans Sanser, og Moderen ved sin fine, giftige Tunge bemægtige sig hans Grundsatninger; men Frantses Elskede paatog sig at nedsætte de lavere Stænder eller ideemindste indgyde ham Frygt for at udsætte sig nogensinde for hendes Spot over Mesalliancer.

Saaledes var denne smukke Complot. — Forværre Jakob, det formaaede den ikke, men vel forvirre og blænde ham; og den naaede sit Maal, da han næsten uden selv at vide hvorledes, modtog Lykkeskninger som Eulalias Brudgom.

Morgenen efter at Jakob, under klingrende Glas, Spøg og Jubel var bleven erklæret for Eulalias Forlovede, sad han med Haand under Kind og grublede over den uventede Retning, hans Livsvei havde taget. Langtfra at indsee, hvormeget han havde været Bold for Andre, ansaae han sig selv som en Tusentast, der, ophidset af Blin og henreven af den blomstrende Eulalias yppige Skjønhed, havde forglemt sine Grundsætninger, sine forstandige Fremtidsplaner, sin kjære, venlige Annette, som vist gjerne henlevede et landligt Liv ved hans Side. Ja, jo længere han overveiede sit Forhold til Pigen, desto klarere blev det ham, at de Begge for længe siden havde hørt hinanden til, og at denne hans Forlovelse var i moralsk Henseende Urofskab mod Annette. Dog, Loddet var faldet; den gode Jakob Urberg maatte vende sig til den skønnere Side af sin Skjebne, og Erindringen om den livlige, frodigtblomstrende Eulalia, da hun for faa Dage siden undseeligglad rakte ham sin Mund imøde og taalte, at han slyngede sin Arm om hendes Liv, maatte udaande sin Ætherduft omkring ham. I sød Bedøvelse henglede flere Dage for Jakob; Eulalia viste sig stedse elskværdigere, lagde daglige nye Prover for Dagen paa den fineste qvindelige Dannelse, saa at den lykkelige Elsker ikke kunde Andet end anstille Sammenligninger, hvorved Annette sank dybt, dybt ned, saaledes som hun viste sig der hjemme i sin grove uldne Kjole, evig beskjeftiget med at plante, sie Melk, kjære Smørrebrød, veie Linn, stoppe, bage, o. s. v. Ogsaa Eulalia var flittig. Med særdig Haand syede hun de nydeligste

Knipfing, hvoraf hver Alen efter Forsikkring vilde for-
 st, jeg veed ikke hvad. Hun opelskede de deiligste,
 mørke Gyldeklatter og dobbelte Lebskier, havde, om
 ogsaa med Handsker paa, dagligt Arbeide og Tilsyn
 ude i Kjøkkenet, og forbandt hermed de høiere selska-
 belige Talenter, læste henrivende, spillede Harpe o.
 s. v. Stakkels Annette! Lykkelige Jakob!

Efter nogle Dages Forløb vare Arveforretning-
 gerne foreløbigen bragte i Rigthighed, og med en uro-
 lig Jølelse, som han ikke selv kunde eller vilde gjøre
 sig Regnskab for, lavede Jakob sig til Hjemreisen.
 Med forekommende Venlighed foreslog Fru Arberg
 sin tilkommende Svigersøn, at tage en gammel
 Præsteskone af hendes Familie i Huset, imedens
 han levede derude sit stille Ungkarlsliv. Det gif
 dog ikke an, at en ung Pige, som denne Annette,
 forestod Huusholdningen for ham; deels kunde man
 ikke forlade sig paa saadanne Folks Troskab, deels
 sammene det sig ikke. Det første Deels bragte Blos-
 det heftig op i Jakobs Kinder, og Eulalia maatte
 anvende alle sine Smaaekunster for at bringe ham
 til at glemme en saa utilladelig, saa uværdig Nr-
 tring om den uskyldige, ophøiede Annette; det an-
 det Deels kunde han derimod ikke bortvise; men
 Overveieelsen deraf bragte ham i en saare blandet
 Stemning. Vi ville forresten ikke opholde os ved
 de smaa Arrangements, efter hvilke Præstekonen
 fjørte forud til Valen, og Jakob ved hende gav de
 fornødne Befalinger til Gaardens Besætning, imed-
 dens han endnu anvendte et Par Uger paa en Lyst-
 reise med sin Kærester og hendes Søster. Vi
 ville kun forælle, at den gode Annette i samme

Lidsløb havde fundet en Tjeneste i en temmelig frærliggende Egn og havde, formodentlig efter eget Ønske, allerede tiltraadt denne, og efterladt Jakob sin Hilsen, da han vendte tilbage til sit stille Hjem, træt af Kjærlighed, Fornøielse, Udgifter, og med noget større Betsjendskab til qvindelige Lener, Skræbeligheder, Fordringer og Ledsindighed.

Kort efter ophørte Frants's Forbindelse med Eulalias Søster, der foretrak et bedre Partie. Han bar sit Tab med Heroisme; thi to Dage efter var han atter forlovet med en Modestkønhed. Et Par Aar henglede, og nu ledte Jakob sin skønne Eulalia for Alteret.

4.

Kjære Ven!

I de indlagte Blade har jeg meddeelt Dig en rigtig, saare hverdags, saare simpel Fortælling om; hvorledes min Ven, Jakob Urberg, nu Eier af Kurvens Værk, efter i sin tidlige Ungdom at have holdt meget af en brav lille Pige, blev gift med en elegant Dame.

Da Du ikke kjender Manden personlig, kunde det heller ikke have faldet mig ind at skrive dette Fragment af hans Historie, dersom det ikke havde været en nødvendig Indledning til en liden Anekdot, som jeg fra disse sidste Dage har at fortælle,

Oberstlieutenant F. Urberg, en særdeles flink Officeer og en brav Karl, der, som han selv siger, i Modgangs Skole blev afvant med mange Unosder, foreslog mig for nogen Tid siden at gjøre Togsge paa en Tour til hans Broder, min Ungdoms-

ven Jakob. Han vakte min gamle Reiselyst, og uden mange Betænkkeligheder satte jeg mig i min Kariol, da han steg i sin, og vi naaede i god Behold Kurvens Bærk. Paa Veien havde Obersts lieutenanten nærmere underrettet mig om adskillige Details af hans og Jakobs Ungdomsliv, som jeg da i Hovedsagen kjendte, — og med en Hebersvends Heber overdryßet Eulalia, saa at jeg visseelig halv mismodig betraadte et Huus, hvor jeg ventede liden Hygge.

Vi holdt for det rummelige Huus og stige af. Urberg, sagde man os, var ikke hjemme, men Madamen kom os imøde med et Barn paa Armen. I Sandhed, en meget vakker Kone, smagsfuld paa Klædt og venlig som den smilende Sommeraften. Hun førte os forekommende ind i en munter Stue, hvor vi fandt tre raske Børn.

„Ak, tænkte jeg: saa elskværdig kan Du være, naar det gjelder om at modtage Fremmede. Hvorfor viser Du Dig anderledes imod Din fortræffelige Mand!“

Oberstlieutenanten syntes at tænke noget Eignende, og vi gjorde os virkelig ikke i Torsningen forjente til den saare venstabelige Modtagelse. Men det var ikke muligt længe at forblive i tvert Lune. Eulalia var saa inderlig elskværdig, hendes ældste Datter, Lina, syßlede saa tæffelig om Moderen og om den lille Søster, de to kjærnesunde Drengene vare saa livlige og dertil beskedne — og den blomstrende Have saa oplivende, at vi maatte blive muntre. Da Madame Urberg et Dieblif forlod

os, - fastede jeg mit spørgende Blik paa min Reisesfælle.

„Ja, Du maa nok forbauses! udraabte han: Jeg veed ikke, hvad jeg skal sige. Det er nu fire Aar siden jeg besøgte min Broder. Da var Alt gandske anderledes, Eulalia uordentlig og fortræden, Børnene uopdragne og forsømte, Huset i Uorden. Jeg begriber ikke denne Metamorphose. Men Fernis, gode Ven, Fernis, intet Andet! Vi til i Aften, naar Jakob kommer hjem, da skal Du see Lidt af den anden Side.“

„Undskyld min Graværelse, mine Herrer! sagde Bertinden, idet hun bragte os et Glas Punsch: Men min gamle Anne er bleven syg og saa er Alt i Ulave. Jeg er ret bekymret for den gode Pige, og har maattet sende Bud efter Lægen.“

„Hvem er denne Anne, Søster?“ spurgte Oberstlieutenanten.

„En simpel Tjener, kjære Svoger, men et fortræffeligt Menneſte. O Gud! Jeg og Mine have hende meget at takke, mere end jeg nogensinde kan enten fortælle Dem eller gjengjelde hende. Det er lidt over fire Aar siden hun kom i vort Huus. Min Mand havde været udenlands i længere Tid, for at lægge sig efter de Kundskaber, han behøvede til at drive Værket. Jeg ventede ham tilbage. Kjære Svoger, Du veed nok, og De Hr. Møllmann — hvorfor skal jeg være forstilt? De veed desværre, Arberg og jeg levede ikke saa gandske lykkelig sammen. Skylden faldt haardt paa mig, og jeg vil ikke undskyldte mig. Kun det vil jeg sige: ved uheldige Ægteskaber have Begge nogen Uret. Arberg var den meest Lidende, var den Estergivende.

de, var Den, der altid først blev fornærmeth. Men havde han været mindre god, eller rettere mindre svag, jeg havde været bedre. Nok, jeg var meest Skyld i vort uheldige Forhold; mine Begreber om hvad jeg kunde fordre af Livet, min Ulyst til huuslig Dont, min Forsængelighed — De seer jeg er op rigtig — voldte Splid, Misnøie, tidt aabenbar Riv. I Arbergs Estergivenhed saae jeg snarere Frygtsonhed end Kjærlighed; i hans Erindringer om Sparsonhed saae jeg Ligegyldighed for min Fornøielse; i hans Rettesættelser saae jeg Tyrannie under Mildheds Maske.

Jeg var ikke glad ved at vente ham tilbage. Deels havde jeg tilladt mig mange Udspredelser, som jeg nu maatte komme til at savne, deels var Huusvæsenet i Uorden, og jeg havde gjort Gjæld.

Dengang var Anne nylig kommen i mit Huus som Barnepige. Sandt at sige, bekymrede jeg mig ikke synderligt om Børnene, og var glad ved at have faaet et gammelt paalideligt Menneſke, som jeg strax ansaae hende for, til at bære en af de for mig dengang ubehagelige Byrder.

En Eftermiddag befandt jeg mig tilfældigvis i et liden Aflukke ved Siden af Børnernes Kammer. Døren stod paa Klem. I dette Rum staaer en Seng, paa hvilken jeg kastede mig, for under en Middagsflummer at forglemme mine Bekymringer. Da hørte jeg en Samtale mellem Anne og Børnene, ved hvilken først min Nydgierrighed, siden min Interesse, og endelig min Estertanke blev vakt. Anne formanede de tre Smaa til Enighed og Flid, og lod dem læse hver sit Stykke op af en Bog, hvilket hun derefter saare vel udviklede for dem.

„Hvad Tid skal vi læse dette op for Fader, Du Anne?“ spurgte et af Børnene.

„O, strax naar han kommer ind!“ raabte en Anden.

„Nei vist ikke, kjære Børn! sagde Anne: I maae passe paa, naar han engang sidder allene og har god Tid.“

„Saa vil jeg ogsaa vise ham mit Sytsøi.“

„Ja, og vore Skriversbøger.“

„Og saa fortælle vi ham, at Du har lært os at læse og sye og skrive.“

„Tys, tys, for Guds Skyld, Børn, det har jeg jo forbudt Eder. Det er desuden ikke saa. I have jo baade syet og strikket med Eders Moder, og Skolemesteren lærte Eder jo at skrive og læse ifjor.“

„Tro mig, mine Herrer, der foer en brændende Rødme op i mine Kinder. Ja vist havde jeg engang syet med Børnene, jeg troer tre Eftermiddage; Skolemesteren blev, jeg veed egentlig ikke hvorfor, affagt indtil videre, da min Mand var reist, og jeg tænkte siden ikke paa at lade ham komme. Mine Søllerer vare saa blandede, at jeg ikke veed, om Skamfuldhed, Anger, Godhed for Anne eller Uvillie imod hende havde Overvægt.“

Lidt efter begyndte en ny Samtale.

„Mener Du, Fader bliver fornøiet, naar han kommer hjem, Anne?“

„Jeg tænker det, Børn, især naar I ere flittige, artige og reenlige. Lad mig see, I samle bedre Eders Tøi sammen og holde Dagligstuen ryddelig. Veed Du hvad, lille Sophie, Du kunde nok paatage Dig at holde Faders Kammer og

Dagligstuen ordentlig. Din Moder kan dog ikke heller passe paa Altting, og Du er nu saa stor."

"Ja, men Anne, hvad bestiller egentlig Moder? Jeg synes ikke hun gjør Noget."

"Snille Barn! Det kan Du ikke dømme om. Tro mig, Din Moder har mange Pligter. Hun maa jo see til, at vi Andre gjøre vort Arbeide. Begriber Du ikke, at om Du lærer Et og Andet af mig, er det Din Moder og Fader, Du skylder Tak derfor. De give mig Løn og Mad, fordi jeg skal være Eder til Nytte."

"Men, mine Venner! vedblev Madam Arberg: Hverken kan jeg erindre, eller har jeg Lust til at gjentage, hvad min gode Anne fremdeles talte med Børnene. Saameget har jeg fortalt, at De kunne slutte dem til Resten. Mine Børn sagde mig i deres uskyldige Uvidenhed de haardeste Sandheder, og Anne hvæssede disse Sandheder, idet hun med rørende Betsalenhed retfærdiggjorde mig for mine Smaae. Da vaagnede min bedre Natur. Jeg listede mig ned i Stuen og kaldte Anne til mig. Oprigtig flagede jeg for hende min ikke lykkelige Stilling. Anne svarte med en Bærdighed, en Holdning, som forbausede mig, og som lod mig føle min indre Ringhed imod dette Væsen, der dog ingenslunde tilfidesatte den Afgtelse, hun skyldte vort Forhold. Rolig, men med Varme, viste hun mig, hvad jeg skulde gjøre for at vinde min Mandes Kjærlighed og Afgtelse, og for selv at være tilfreds. Bistnok gik der ligesom stærke Brændinger i min Sjæl; min Stolthed oprørtes

heftig. Men *Anne's* inderlige Nedelighed, dybe
 Følelse, Skaansel og Betsedenhed, betvang enhver
 uvillig Følelse. Kort, mine Herrer! Da min snille,
 elskværdige *Arberg* kom hjem, fandt han en blid
 Kone i en pæn Stue, omringet af ordentlig paa-
 klædte Børn. Hans glade Forundring, den Tak-
 nemmelighed, hvormed han omfavnede mig — *An-
 ne's* tilfredse Smil og gode Raad, da jeg for-
 talte hende, hvor vel Alt stod, gjorde, at jeg blev en
 anden Kone og Moder, *Arberg* en anden Mand,
 og vore gode Børn inderlig elskværdige Børn,
 — Der, mine Venner, har De mit oprigtige Skrif-
 temaal. Et endnu: saa gandske som jeg her i
 dette Dieblis, greben af Angst for min gode *Anne*,
 har fortalt Dem alle Omstændigheder, har jeg ikke
 sagt dem til min *Arberg*. Jeg har helligt
 maattet love den gamle, værdige Pige, ei at ud-
 sætte hende for hans eller Nogens særdeles Op-
 mærksomhed."

En Pige kaldte *Eulalia* op til den Syge.
 Oberstlieutenanten var kommen i en vis Svæmning,
 hvortil jeg, som blot følte en glad Rørelse over
 min *Arberg's* huuslige Lykke, ei ret kunde fatte
 Grunden.

„*Mølmann!*“ raabte han og taug igjen:
 „*Mølmann!*“ gjentog han og trommede derpaa ad:
 spredt paa Vinduesbruden.

Da styrtede Børnene grædende ind i Stuen.
 „*Anne, Anne er død! Anne er død!*“

„Kom, lad os gaae op!“ sagde Oberstlieutenanten
 heftig, og greb mig under Armen.

Jo, han havde Ret. Det var Annette, som smilte forklaret i Døden.

Dette var Anecdoten, min Ven. Den er simp-
pel, men jeg troer den fortjener at læse

Din
Carl.

Pebersvenden.

Jeg var netop i den Alder, som man pleier benævne de bedste Aar, men som dog neppe fortjener dette Navn; ikke fordi den jo har Livets fleste virkelige Gode, men fordi den ikke mere hegner om Indbildningens Blomsterpragt. Det Virkelige er jo ikke det Skønneste, og den udfoldede Rose har tabt ligesaa mange Fortryllelser, som Knoppen før gjemte i sit Skjød. Vistnok var jeg endnu ingen gammel Pebersvend, men det saae dog ud til, at jeg vilde blive det, hvis jeg ikke ret snart valgte mig en Ledsagerinde paa den Bane, der snart aabnede sit fjerde Decennium for mig. Mange Grunde bevægede mig til at gifte mig. Deels fandt jeg det tomt rundt omkring mig, især om Eftermiddagen, naar jeg var fra mine, vistnok ikke saa Forretninger; deels plagede alle Mennesker mig, Noget med spøgefulde Drillerier, Andre med kjedsommelige Ud-

varfler og Anviisninger. Kort — jeg vilde gifte mig. Men her vare mange Ting at iagttage. Med største Oviagtighed inddeelte jeg et Ark Papiir i smaae Quadrater, og nedskrev i første Rubrik ned: ad de Egenstaber og Beskaffenheder, hvormed min Tilkommende maatte være begavet; ligesom jeg bestemte den horizontale Rubrik til Navne paa de Damer, jeg vilde agte værdige en nærmere Observation; og skulde da i de nedløbende Paraller hver Dames Righoldighed af de under hinanden anbragte Egenstaber anføres udi hele og brudne Tal. Halv Fortrolighed er ingen Fortrolighed; jeg vil lægge mit Schema, NB. dets perpendiculaire Deel, frem for Læseren:

I.

1. Alder, passende, ikke under tyve, ei over tredive Aar.
2. Figur og Udseende, tækkeligt snarere end smukt.
3. Vane, venlige, helst mørkeblaae.
4. Sundhed, saa lidt indskrænket som muligt.

II.

1. Forstand, men ingen glimrende.
2. Dannelse, jo mere jo bedre, kun ikke med Lyst til at præsentere den.
 - a) Læsning, med Maade.
 - b) Musik, uden Virtuositet.]
3. Huuslighed, uden evig at hænge i et Kjøkken eller ved et Sybord, men dog som et Hovedtræk.
4. Munterhed, Blidhed og Overbærelse.
5. Religion, mere som Hjertets end Forstandens Ansigtsgenstande, og for Alting fri for religiøse Skrupler.

III.

1. Stand, af den cultiverede Middelklasse, helst en Embedsmands Datter.
2. Ingen eller kun ringe Formue.
3. Ingen eller en meget agtværdig Familie.

De Navne, hvormed den øverste horizontale Række var udfyldt, har jeg ikke Ret til at offentliggjøre; og de Characterbenævnelser, der udfyldte Kathedernes Toppuncter, kunne ei have Interesse for Læseren. Jeg vedblev mit vigtige men mæjsomme Arbejde i et Par Aar — under den bestandige Nødvendighed næsten ugentlig at maatte forandre nu et, nu et andet Tal, hvorved min Tabel blev næsten ulæselig. Maaskee havde jeg udholdt indtil dette Aar at rette paa den, dersom jeg ikke ved en Aarsoppgjørelse havde faaet det underlige Resultat ud, at det halve Antal af mine Damer havde samme Hovedcharacter — ved Tal; Summens Division med Egenskabernes Antal.

Da jeg ved omnævnte Opjørelse just sad i en tåk Damp af min herlige Liverpool og nedslugte Forlegenheden i det skummende Br. St. Porter, hvoraf jeg drikker en halv Glaske hver Aften — kom min Tantes Livreebetjent ind med et Indbydelseskort til Thee og Dands næste Aften. Jeg tog Kaartet, stak det i Speilrammen, og overtænkte atter mit Hjertekort. Forrædelig gif jeg hen til min Boghylde og søgte i min Horats efter en Ode som, mutatis mutandis, jeg vidste skulde passe paa mig. Jeg fandt den da i fjerde Bogs tiende, og gav mig til at verttere den. Her er Oversættelsen; Gud veed,

om jeg slap igjennem med den højs Bugge. Han
vilde vel sige, den var noget fri.

Altfor kold var du før,
Da du besad
Veneris Gaver end.
Til du pludselig fandt
Graasfjæggets Glands,
Trods din Forsængelighed;
Og du Løkkernes Glod
Mistede flux
Rundt om din Tøse blank;
Medens Morgenens Rødt
Trak sig saa smaat
Hen i det Røtbrune,
Og et Ansigt du fik,
Falmet og mat,
Som dog du fandt, var dit:
Al, naar nu for dit Speil
Fremmed du staaer,
Lykkes en Anden see;
Merk du stonner da frem:
Havde jeg dog
Flammet som Yngling saa!
Eller, fik jeg dog end
Ungdommens Blomst
Nu med mit Sind igjen!

Det er et Middel, som jeg vil anprise Enhver,
der lider af Hypokondrie, at udtømme sin Utilfreds-
hed istedetfor at neddæmpe den. Ogsaa hiint Mid-
del er kun Palliativ, det veed jeg nok; men det

hjælper bedre for en længere Tid. Da jeg havde forfærdiget min Parodie, om jeg saaledes kan kalde den, og, eftersom jeg ikke er meget øvet i Verskunst, havde derpaa maattet anvende megen baade Tid og Flid, var jeg kommen i et ret muntert Lume, og fortalte spøgende min gamle Anne, der bar min Aftensmad ind, at jeg skulde paa Val næste Aften, og havde sat mig for at udsøge mig en Kjæreste.

„Gid det var saabel at Secretairen engang gjorde Alvor deraf! sukkede min trohjertige Huusholder: „Ske: For nu er det saamaan paa Tiden. Vorherre har velsignet Dem med Huus og Bohave og gode Raar. Og De gaaer endnu Dag ud og Dag ind saa eenlig som Adam i Paradiis.“

„Af Anne, naar Vorherre bare vilde skabe mig en Eva, saa lagde jeg mig strax til at sove, og gav med Fornøielse Slip paa et Ribbeen.“

„Det var ikke nogen sammelig Tale, Hr. Secretair! Man skal ikke drive Spas med Bibelen. Eva har efterladt sig Døttre nok; søg de bare En ud.“

„Ja saa giv mig da engang et godt Raad.“

„Jhnu! Det var just ikke vanskeligt. Men Secretairen raader sig nok bedst selv.“

„Naa, lad mig høre? Hvem mener Du?“

„Hm! Hvor De nu kan spase! End Jomfru Mærk?“

Jeg betragtede mit Damekaart og rystede paa Hovedet. Som om hun kjendte min dybeste Hemmelighed, gjennemgik den fladrende Gamle mit hele Kaart; og da jeg til Slutning stedse mere omfindtlig drev min

tdungne Spøgen immer videre, maa jeg have saaret den godmodige Anne dybt. Thi hun reiste sig heftig fra sin Stol ved Kaffelovnen, strakte sin tørre Arm ud imod mig, idet hun med den anden Haand greb i Dørlinken, og udstødte heftigt: „Naa, saa gid De fik Hende, hvis Stedsfader ikke er hendes Moders Mand!“

Forbauset vendte jeg mig om efter den Udrædende. „Hvad Vokker er det, hun siger? Hende, hvis Stedsfader ikke er Moderens Mand! Det var en underlig Sibyllesnak!“ — Først vilde jeg ringe; men da i det samme min Tjener traadte ind, betænkte jeg mig, lo fortrædelig, lod ham dække af og greb min Aftenlecture. — Den, der har været i min dædørende Stilling, veed uden Beskrivelse at tænke sig min Stemning, min søvnløse Nat, min utaalmodige Gjentagelse af Annes mystiske Ord, — og, for den Lykkelige, som ikke kjender en Hypokonders indbildte Plager, rækker ingen Beskrivelse til. Utaalmodig ventede jeg paa Morgenens og paa Theevandets, for at stille den Gamle til Regnskab. Da nu Jacob bragte Theen og berettede mig, at Anne var syg og ikke kunde forlade Sengen, blev jeg reent ude af Humeur. Ogsaa Pythia blev, fortæller Plutarch, haardt angreben af sin Divinationsparoxysmus. Jeg studerede Kluge über d. anim. Magnetismus, og befandt mig saa ilde, at jeg et Par Gange maatte tage mine Nervedraaber.

2.

Det var virkelig meget elegant hos min Tante. Den store Sal var smagfuldt oplyst, og den skønneste

Pyndelse i samme udgjorde unægtelig den lange Række hvidklædte Nymphegestalter, som smilende af glad Forventning nøde deres Thee, medens de unge Herrer grupperede sig om Orchestret og fremlagde de nyeste Ecossaisers for den forræffelige Musikanfører, hvis fortrukne Gesicht hørte saa nødvendig til at give den hele Masse af Glædeslydning en Smule Skygge, at jeg paadrog mig gandske usortjent en Skoggerlatter ved den uvilkaarlige Erklæring: „Stads: musikanten kunde paa min Vre ikke undværes her i dette Lyshav, Tante! „Det gamle Ordsprog, at holde Lyset for Andre, maa nok med et modsat Udtryk have været anvendeligt paa mig; jeg var ubevidst paa et Skyggepartie fra den øverste Ture i Panden og lige ned til Hagen, og mine mange Cousins begyndte at omringe mig og drille mig, trolig understøttede af deres Smaaherrer. Nu taaler jeg rigtignok en heel Deel af Smaapigerne, men ikke det Bitterste af en Mand eller Dreng eller, hvad der næsten altid er det Fataleste i Verden, et Amphibium af Begge. Lemmelig raft feiede jeg derfor omkring mig, tog derefter min Krop og traadte ud i Tobaksværelset. Min Tante fulgte efter mig.

„Det vil jeg sige Dig, Hamlet, Du faaer intet Partie i Aften. Her er netop tre Spilleborde arrangerede, og Din Person er opbevaret Dandsesalen.“

„Min Tante! De veed dog — — “

„At Du dandser som en Vestris, naar Du vil, — er Ineroyable, naar Du vil, og morer Dig som Zephyr i en Rosenhæk, naar Du først kaster Din æroverdige og magelige Saloppe af.“

Tante var galant men træffende, idetmindste i de to sidste Lignelser; og jeg har Modbydelighed for alle forgylde Piller siden min Barndom, da jeg fik dem for Drm.

Jkke tvivlende paa, at der laae Ironie i hendes Replik, contra:ironiserede jeg saa forstræffeligt i et Bredebusk og Satyrsmil, at den godmodige Rone blev heel ilde tilmode og søgte i sin Poche de tablier efter Arbeidsstøiet.

Pokker maa vide, hvorledes jeg fik det paa een gang; men jeg troede at have forløbet mig imod den saare veltænkende Tante, og fattede den Heltens beslutning at reise Augustines Stald — o fy, hvilken Lignelse! at dandse, mener jeg, med hver eneste Dame paa det hele Bal, saalænge til En af dem afflog Engagementet.

„Stakkels Fætter! svarte Tanten forbindiligt, da jeg nedlagde mit Løfte i hendes Haand: Da tager Du udfyldte Løfter med Dig til Frokostbordet i Morgen. Men viis mig nu det Benskab at være Bert, og aabne Ballet med Frøken Eyer.“

Da jeg kjørte til Ballet, havde jeg rigtignok belavet mig paa Skoe og Strømper ligesaavel som paa Spillepenge — for at være ad utrumque paratus; men at jeg skulde saa snart og det for den hele Nat spænde Skoe paa, det var haardt og uberegnet. Dog, høiere Bæfener beherske de menneskelige Ting, jeg maatte finde mig i min Skjebne, pyntede mig i min Tantes Boudoir (hony soit qui mal y pense!) og rakte Frøken Eyer min allumskindklædte Høire — Stakket Dands er hastig sprun-

gen! Mine Anfelmufter havde faaet Spændekraft, mine Arme Bøielighed, mit Blod Bevægelse, mine Dine Livlighed, — min Melancholie var druknet i et Glas varm Urakpunsch, en Drik, som jeg kun i Terpsichores Helligdom tillader mig at nyde. Kort fortalt, jeg dandsede, om ikke som en Bestriis, saa dog som en Cavallerielieutenant i sin første Ungdom, — og var kommen til den syvende Dands, (Valtsene regnes ikke) da en mig ubekjendt Skjønheds „Rei“ til et Engagement paa eengang løste mig fra min Fed og kastede min hele, o. s. v., i et Svedhav svømmende, lyksalige Sjel paa en fornærmet Stoltheds Gisbrø, hvor den dog, noget træt, fandt det bekvemt og ønskeligt at hvile.

„Med Tilladelse, er De allerede engageret?“ spurgte jeg.

„Rei!“

„De kan dog umuligt nu være træt? Jeg har slet ikke nydt den Lykke at møde Deres Haand i den Quadrille, hvori jeg har dandset.“

„Naturligviis; thi jeg har ikke dandset.“

„De, ikke dandse?“ o. s. v. Jeg var paa Veie at frembringe endeel Talemaader af dem, hvor med vi Mænd gjøre os selv til Narre, forvirre de svagere og fornærme de forstandigere Qvinder. — Damen svarte mig kort, men ikke uden Forstand; hun var virkelig smuk, næsten smukkere end jeg forlangte i mit Schema, og havde venlige, skjøndt desværre lyseblaae Dine. Men da jeg ikke vidste hendes Navn og som Vicevert fandt det upassende, at være uvidende derom, torde jeg ikke fortsætte Samtalen, for ei at røbe min Uvidenhed, saameget den end begyndte at interessere mig. Jeg trak mig der-

for tilbage og greb den første Anledning til at spørge en af Huset's Folk efter Damen.

Jomfru Pleyel, min gamle brantne Collega, Controleur Pleyel's Datter! Ei, ei! Hvem skulde troet det? Og hende havde jeg aldrig seet, skjøndt jeg næsten hver Uge kom indom Døren hos Controleuren, ligesom han i Embedsforretninger ofte tilbragte hele Timer hos mig! Nu blev Pigen mig først interessant. Men da jeg ikke kunde finde nogen passende Anledning til strax at fornøje den afbrudte Samtale, søgte jeg ind i Tobakskstuen og lod hende falde paa mine trætte Been, modtagende stiltilhyllet, fra alle Sider Complimenter for min ivrige Cavaliertjeneste.

Da jeg nu ikke blot var bleven fritagen fra mit Løfte, men ogsaa fandt, at jeg havde god Grund til at overlade den ungdommelige Forsamling Gulbet, fortalte jeg smilende Tante mine Bedrifter og min sidste Skjebne, og hun gjorde mig med en virkelig bekymret Mine Undskyldning for at Carok og Bordstønbordene vare besatte.

Undskyldninger sætte mig, ligesom Bordassetter, i en vis Forlegenhed; mine Dine heftede sig uvilkaarlig, men uforandret, paa ét lidet Schachbord, hvorpaa de vakre Elphenbeensbriller vare stillede i Orden.

„Kunde jeg endda skaffe Dig et Schachpartie! sukke min gode Tante: Jeg veed nok, hvem der af Damerne baade kunde og burde spille med Dig.“

„Hvem, Tante?“

„Hun, som løste Dig fra Dandseløstet, Jomfru Pleyel.“

„Er det muligt! Da vil jeg strax — —“

„Kjære Hamlof, tænk Dig dog om! Du vil dog ikke bede en Pige paa et Bal sætte sig her ind i det lille Kabinet ved Schachbordet med en — ung Herre?“

Jeg mærkede nok, min Tante traf noget paa det Prædicat, hun behagede at føre til Herre. — Der gives Ting, som man daglig siger sig selv, uden Betænkning fortroer Andre om sig, er vis paa at hele Verden er enig om, — men som man slet ikke taaler at høre; — endnu andre Ting kunde man vel taale at høre, naar de bleve sagte lige frem, men slet ikke, naar de titte frer, bag en hofflig Skjerm. Jeg blev hemmelig vred og afbrød, saasnart jeg kunde, Samtalen.

„Jeg skal saamen ikke uleilige nogen Dame med saa usømmelig en Begjering som at spille Schach med en — gammel Ungkarl! Jeg kan spille allene, jeg!“ smaaaknurrede jeg, og gik ind i det nydelige, bitte lille tæppeede Kabinet, som stødte til Ballsalen, — fæstede mig ned i en elastisk Lænestol foran det tablede Mahognybord, og traf en Briske frem for mig selv og en for den ligeoverfor satte, ledige Lænestol. En liden Stund havde jeg tankeløs drevet dette Spil, da Jomfru Pleyel sagte traadte ind, og med en uforlignelig yndig Forvirring sagde, at min Tante havde fortalt, jeg gjerne vilde spille et Partie med hende, og — —“

Var Pigen forlegen, i Sandhed, jeg var det ikke mindre; i min Fortvivlelse bad jeg hende tussindesange om Forladelse, blev siddende og lod hende staae, reiste mig endelig og førte hende hen paa den Stol, jeg havde siddet i, idet jeg tog Plads li-

geoverfor. — Min Dame havde imidlertid ved min Forvirring faaet Leilighed til at vinde sin Holdning igjen. O, naar Du lader Din Modstander mærke Svaghed, saa vinder han Alt! Men, min Gud! hvad tabte da jeg? Jeg havde allerede tabt al Contenance, og nu fik jeg den lidt efter lidt tilbage under min skjønne Gjenboerskes venlige Tale. Vel dandsede hun ikke, sagde hun, men hun havde dog givet et andet Svar, dersom hun før havde vidst, det var mig, der bød hende op, — og nu, da Fruen havde talt om min Lyst til at spille Schach, vilde hun være glad ved at spille med mig, hvis hun blot ikke gjorde det altfor slet.

Pigens Artighed og den bløde, hjertelige Tone, hvori hun talte, fortryllede mig aldeles, — skjøndt jeg ikke kunde forklare mig, hvormed jeg havde fortjent dens ne Forekommenhed. Jeg stillede Brækkerne paa deres Sted og bukkede, at hun skulde aabne Feltroget. Hvilke to nydelige Fingre grebe ikke om den sorte, glindsende Pion!

„To eller Een?“ spurgte hun, — og jeg var naturlig nok til at decidere, fordi jeg strax igjen vilde see de blændende Fingre paa den dunkle Grund. Jeg var meget uheldig i mine Planer. Først vilde jeg, thi i min Forvirring tænkte jeg slet ikke paa at spille galant, gjøre mat ved det saakaldte Jodetræk med Dronning og Løber. Af, da kom min Fod til at berøre Garnituren af hendes Silkesjole, — og vips løb Løberen, som om han var gal, indenfor fjendelig Skudlinie. Derefter foresatte jeg mig at gjøre Hjørneangrebet, som jeg virkelig pleier føre med megen Styrke; men af, jeg stred imod to Dronninger! Og imedens jeg under Paastud af at betænke mig, forglemte mig selv i Beskuelsen af den ene, tabte jeg den Andens Stilling af Sigte. — Da

bragtes jeg pludselig til mig selv — o, saaledes vaagner en overrumplet Leir! — ved Jomfru Pleyels uvillige Udbrud:

„De kjeder Dem, Hr. Secretair! Det gjør mig ondt. Vi ville høre op.“

Jomfruen reiste sig; men med et bønsligt Blik drog jeg hende ned paa Stolen, greb mig sammen og iagttog Spillet. Saa Træk, og — en Spiller fornægter ikke sin Natur — jeg bemærkede ikke mere den himmelske Gudinde, der ved sine Rosenfingre beskyttede Iliums Mure, den tappre Hector, den fromme Aeneas, som af den Forvirring, min indlistede Hest forarsagede, under almindeligt Blodbad, under Taarnets Indstyrtelse moisomt slæbte sin stakkels Fader ud af Flammerne; — jeg slog og vandt.

Smilende reiste Jomfru Pleyel sig fra Stolen, modtog vel ikke Forslaget om Revange, men vedblev dog at tale med mig, og satte sig atter ned.

Jeg spurgte den søde Slut om hendes Faders Besindende, og fik det alvorlige Svar, jeg havde ventet, at han fremdeles leed af Melankolie.

„Men, hvorledes er det gaaet til, kjære Jomfru Pleyel, at jeg, som saa ofte har siddet flere Timer hos Deres Hr. Fader og confereret Regnskaber, aldrig har havt den Lykke at see Dem hos ham?“

„I Forretningstimerne er jeg ikke hos min Fader, Hr. Secretair. Men kunde jeg formaae Dem til, saa gandske af Dem selv, at see ind til ham mod Aftenen, og De da tog tiltakke med en Kop Thee og et Stykke Smørrebrød, — saa vilde jeg være glad ved at række Dem Theen.“

„Naar jeg torde komme?“ udbød jeg overrasket og sprang op.

„Maa jeg tage et Løfte af Dem?“ tog Jomfru Pleyel Ordet, idet Blodet sprang som Saft op i hendes skønne Kinder: „Vil De komme ind til min Fader næste Løverdag Aften?“ Hun rakte frgytsom Haanden henimod mig, og gjengjeldte det Haandtryk, hvormed jeg bekræftede det lette Løfte.

3.

Ballet hos min Tante havde været om Mandagen, og efter fire langsommelige Dages Forløb oprandt først den i det Fjerne omtrent som Reseda duftende Løverdag. Jeg beskæftigede mig i disse Dage afvejlende med fire Gjenstande for min Eftertanke.

Jomfru Pleyel paa Ballet.

Jomfru Pleyels og mit Forhold.

Jomfru Pleyels Characteristik paa mit Kaar, hvor hun strax fik Plads,

Jomfru Pleyels og mit Møde hos Controleuren.

Løverdagen var der; mit Hjerte slog høiere end Pendulen paa Stueuhret.

„Hvor skal De hen, Hr. Secretair, De er saa forkrækkelig pyntet?“ spurgte Anne, som kom ind med Theebandet om Eftermiddagen.

„Jeg skal hen til Controleur Pleyel, Anne.“

„Men Gud bevares! Er der da Bal, eller er Kammerherren kommen til ham? For Secretairen er jo klædt i Skoe og Strømper!“

„Ja saaledes var jeg jo sidst. — Naa, naa, naa, det er sandt! Jeg gaaer i Tanker. Hm, hm! Ja saa!

Na, bed Jacob bringe mine nye blaae Klæder ind. Bær saa kun Theevandet ud, for jeg vil gjerne drikke tre Kopper hos Plevels."

Anne satte rigtig et meget taabeligt Ansigt op, idet hun gik ud. Det var mig, forunderligt at sige! en besværlig Gang hen til Controleuren. Et Par Gange gik jeg forbi Gadedøren og havde ikke Mod til at ringe paa. Endelig lykkedes det mig. Man lukkede op. Jeg traadte ind. En blød Haand fra en i den mørke Forstue skjult Skikkelse rørte ved min og hviskede: „Tak, gode Secretair, fordi De vilde komme; men for Himlens Skyld, lad Dem ikke mærke med, at jeg har bedet Dem derom!"

Hun lukkede Stuedøren op og førte mig ind til den alvorlige Controleur, der sad bag sin argantiske Lampe og skrev. „Hvem der!" sagde han lidt kort, idet han skød Skjermen op over Panden. Men neppe hørte han min Røst, førend han forekomme: de reiste sig, vinkede en Stol frem og spurgte efter mit Befindende. Der opstod en meget forlegen Pause; jeg sad paa Naale; Controleuren saae blidt, men ligesom ventende paa mig; det faldt ham bestemt ikke ind, at jeg kom uden i Forretninger. Datteren derimod var rigtignok ogsaa lidt ængstelig, men hun saae dog saa fornøiet ud, at jeg maatte tage Mod til mig og med nogle faa Hum og Hem lade mig forlyde med, at jeg indbød mig selv hos Hr. Controleuren.

„Jh, De har jo ret fanget en herlig Tanke der, kjære Hr. Secretair!" sagde Berten med mere end sædvanlig Livlighed og gav Datteren et Vink, at hun skulde fratage mig Hat og Stof. Ved dens Leilighed mødtes vore Hænder og Dine. O, hvor

Iedes skal jeg beskrive, hvor varmt det løb mig om Hjertet?,, Omtrent som varmt Blod!“ vilde en vranten Pebersvend have sagt; maaskee han endog havde sagt „opvarmet.“ Men jeg, kjære Læser, jeg har Intet med Pebersvende at bestille; thi jeg har nu over Aar og Dag været gift. *Theodora*, saaledes hørte jeg førstegang den elskværdige Jomfru *Pleyel* nævne, *Theodora* bød *Theen* om og rakte os *Piberne*.

„Hvor jeg dog er en Fremmed i min Hjemby, Hr. Controleur. For saa Dage siden vidste jeg ikke, at De var saa lykkelig at være Fader til en *Theodora*; jeg troede De paa nogle saa Aar nær var netop saa riig som jeg.“

Controleuren smilte venlig, idet han saae besmodig hen for sig. Dog blev Smilet, ligesom de svage Solglimt over en Uveirshimmel, stedse svagere, og gik endelig ud imellem de stille Alvorsfyer, der omtrak det udtryksfulde Ansyn. *Theodora* lagde, idet hun gik forbi Faderen, sin skønne Arm let om hans Hals, og hans Pande klarede op. Nu satte hun Schachbrettet frem, og spurgte om Herrerne vilde begynde.

„Men, mit gode Barn! sagde *Pleyel* smilende: Hvor kan det falde Dig ind, at alle Mennesker just spille Schach og holde af Spillet, fordi jeg gjør det. — Hun er et Naturbarn, Hr. Secretair!“

Jeg vidste som sædvanligt ikke, hvad jeg skulde sige; men jeg følte en vis indvortes Tilfredshed ved Bevidstheden om at være kommen i et Slags hemmeligt Forhold til *Theodora*. Han hørte med sær-

deles Fornøielse, at jeg elskede Spillet, og vi toge vore Poster.

Neppe havde jeg ført mine Baaben saa vel ind i den gamle Philidor, jeg havde til Modspiller, som jeg gjorde, hvis den søde Theodora længe havde siddet hos os. Men saasnart hun havde indbaaret Mellemmaden, gav hun sin Fader et vennelugt Nis og trak sig ud af Stuen. Jeg seer altid paa Klokken, naar et Partie begynder og naar det er endt. Ved denne Leilighed gjorde jeg den ubehagelige Bemærkning, at jeg var kommen to Timer førend den Tid, man pleier aflægge Besøg. Det første Spil varede fra Klokken Fem til Halv syv; jeg mistede mine Springere i Førstningen af Spillet, men brugte Løberne saa vel, at jeg tvang Fjenden til at bytte Dronning, hvorved jeg gik af med et Taarn. Dog kunde jeg ikke beholde mine Positioner og blev Roi depouillé. — Det næste Spil begyndte Klokken Syv og varede endnu Klokken et Kvarteer over Ni, i hvilken Tid en Tjener bragte Punsch og Ol. Det var et saare interessant Spil. Bistnok havde jeg med min Overmand at gjøre; men han fandt heller ingen stet Fægt for sig. Pludseligt, det var et betænkeligt Træk jeg havde at gjøre, — gaaer Døren op, og Theodora træder ind med et uforlignelig sødt Smil, kaster først et forstøvet Blik paa den venligt nikkende Fader, derpaa faldt de skønne Dine, straalende af Tak og Glæde, hen over mig Lykkelige. Pokker betænke sig paa et Træk! Jeg trak og — blev mat. Nu bad hun os komme ind til Bordet. Røperne vare foretræffelig stegte og, hvad jeg sætter megen Priis paa, Saucen

var superbe. Controleurens Vin havde en skøn Bouquet; jeg drak, imod min diæriske Lov, næsten en Glaske. Ak, mit Hjerter dvælede paa Læberne. Jeg elskede glødende, og mine Dine satte ofte den fortræffende Theodora i Forlegenhed. Den gode Controleur var i et fortræffeligt Lune, og proponerede Du, hvilket jeg ikke lod mig sige togange.

Kun de evige og lykkelige Guder vide ei af Tid og Stund; vi Dødelige ere Stundgubindernes Boldt. Øblerne vare fortærede. Jeg maatte tage mit Glas til ærbødigt Taksigelse, og endnu svævede den store Bøn om Theodora's Hjerter og Haand paa mit Hjertes testeds Overflade, og torde ikke aande frem over det sidste Bæger. „Kjære Secretair! Hjertelig Tak for i Aften! raabte den begejstrede Bert og rakte mig Haanden, idet vi reiste os: Kan Du finde Dig i den gamle, vrangne Controleur, saa lad os oftere samles.“ — Det blev da aftalt, at Pleyel skulde komme til mig om Onsdagen, og jeg til ham om Lørdagen. — Tilfreds og dog ikke tilfreds med denne Aften, trak jeg Rappen paa og lavede mig til at gaar. Et brændende Damp flammede i mit Blik. Vinen gjorde mig dristig, og idet Controleurens mindre ærtige: „Du gamle Knekt!“ satte Bittert til det Søde, drak jeg dristigt Livets sødeste Nectar af den eftergivende Theodora's Læber. Svævende i et Hav af Haab og Glæde, ilte jeg til min stille Bolig og ringede.

4.

Da jeg vaagnede næste Morgen, svævede Gaarsdagens Billeder endnu gjøglenende for min Erindring. Munter sprang jeg op fra Leiets, fløitende isarte jeg

mig mine Klæder, og imodens jeg støppede Morgenpiben, gjenneimgik jeg til Prøve den vigtige Scene, der forestod, naar jeg paa Frierfodder skulde indtræde til min nye Du'sbroder for at begjere den yndelige Haand, der tilhørte et Hjerter, som jo saa varmt slog mit imøde. — Det bankede paa Døren, og jeg raabte uvillig: „Kom ind!“ See, det var den Springfire, min Brodersøn Arnold Hamlof. Knegtet foer mig lige ind i Armene. „Sødeste, bedste Onkel!“ hedte det. — „Naa, hvad vil Du, Fætter? Du holder et slemt Huus med mig.“

„Ak, kjære Onkel, jeg veed Allting!“

„Allting! Det var som Fanden! Jeg har nok hørt, Du er en flink Mathematiker, men —“

„O, De spørger Onkel! Ehora har sagt mig — —“

„Ehora, hvilken Ehora?“

„Theodora Pleyel!“

„Theodora! Hvad siger Du? Har hun alt sagt Dig —?“

„At De er den bedste, fortræffeligste Mand i Verden, og hendes Faders bedste, eneste Ven og Du'sbroder! At De vil formaae Allting hos ham.“

„Min gode, kjære Fætter! Hvorledes har det da faldet Theodora ind — og det, inden Fanden fik Skoe paa, at fortælle Dig om mine Anliggender?“

„Men Onkel, veed De da ikke, at Theodora og jeg elste hinanden?“

„Hva — d?“

Kjære Læser! Du mærker vel, hvorledes jeg var faren. Saa snart det faldt mig, maatte jeg være Talsmand. De lykkelige grupperede sig omkring den eftergivende Fader og den kjærlige Onkel i Comœdien, og jeg — gjorde gode Miner til slet Spil.

Da sover jeg i mit Hjerte en drøi Eed, og nu er jeg Lina Mørchs lykkelige Egtemand, og i Gaar blev jeg buden til Fadder hos Arnold Hamlof. Anne er min Kones Høirehaand og hjerteglad; men sin underlige Gaade kan hun slet ikke mere besinde sig paa.

Chrystal - Pokalen.

Ulrik sad paa Divanen hos sin grublende Hustru, slyngede sin Arm om hendes Liv, og stirrede paa Kaminsflammen, som sagtelig hendøde efterhaands. Det var tredie Aarsdag efter deres Bryllupsfest. Adskillige ret muntre Billeder vare gangne frem for deres Blik; dog fremstege ogsaa adskillige ret mørke, som udslukte Glædeskjerterne, hine havde tændt i deres Jnderste. Især dvælede Albertine ved sin første ulykkelige Barselseng, hvis Frugt var bleven Gravens Bytte, og det saameget tungsindigere, som Huuslægen kun meente, at kunne give hende lidet Haab om en Erstatning af dette Tab. De to sidste Aar syntes ogsaa at stadfæste hans Udsagn.

„Og troer Du vel, sagde Albertine, som vaagnende af en Drøm: troer Du vel, at den Ahnelse, som nu truer at opfyldes, allerede greb mig paa min Bryllupsdag? Var det ikke yderst sælsomt, at just de to eneste Venner, vi havde indbudet, bleve forhindrede i at komme, Din Ellenor ved en Forretningsreise og min kjære, salige Pauline ved sin Sygdom?“

„Hm! svarte Ulrik: Deri synes mig dog ikke at ligge mindste Sammenhæng med den Omstændighed, Du vil bringe i Forbindelse dermed.“

„Jo, min Ulrik! Just hiin Stilhed, som fremkaldtes af den ubehagelige Følelse, at vi maatte savne vore bedste Venner paa den for os saa høitidelige Dag, forudsagde den Stilhed og Eensomhed, som nu hersker i vort Huus.“

„Gode Albertine! spurgte Ulrik: Skulde Din Phantasi ikke være Moder til denne Udtydning?”

„Jeg forsikkrer Dig, vedblev hun: at en sorgelig Ahnelse allerede gjennembævede mig paa vor Bryllupsaften. Jeg tilstaaer, der er en stor Feil paa min Side; jeg er for overtroisk — og derfor kan jeg takke en Aime, som maatte erstatte mig min tidligt afdøde Moder.”

„Desomere burde Du være paa Din Post, min elskede Tina!”

„Desværre er dette Hang til Overtro saa aldeles overgaaet i min Natur, at min Sjæl, endogsaa mod min Villie, ofte finder den nøieste Forbindelse mellem gandske modsatte Ting. Ofte ængste mig ogsaa de forunderligste Betænkninger. Husker Du endnu, hvor glad Du blev paa vor Bryllupsdag, over den smuktsele, høie gammeldags Chrystallpokal, som Illner sendte? Sandeligen, det kostede mig megen Nøie, ei at forstyrre Din Glæde ved en gandske modsat Stemning.”

Studsende saae Ulrik paa hende, og sagde derpaa: „Alligevel havde min Ungdomsven neppe kunnet finde Noget, som havde været mig kjærere. Dette Glas, som, af min Oldesaders Efterladenskab, var kommen i fremmede Hænder, havde jeg ofte tænkt paa, med det Ønske, at eie det; Besidderen, en Antiquitets-Samler, vilde høist ugjerne af dermed, og havde ikke afhændet det, hvis han ikke havde haft Mager dertil. De Bogstaver (VA), Illner havde ladet slibe derpaa, vilde rigtignok ikke have behaget mig, hvis de ikke havde betegnet baade vore

Nabnes Begyndelsesbogstaver og den uforglemmelige femte August, som forbandt mig med Dig for hele Livet. Allerede derfor burde Du have deelt den Glæde, jeg dengang følte."

"Den Tanke, sukede Albertine: at vore Navne skode skrevne paa tyndt Glas, ængstede mig altsor meget. Det syntes mig høist upassende, at ville fremstille en for hele Livet sluttet Pagt paa skrøbeligt Glas. Til slige Fordringer skulde man, tyktes mig, kun vælge det Fasteste og Varigste. Hvad om nu dette Glas kom itu engang?"

"Det vilde rigtignok smerte mig, thi deels er Pokalen mig meget kjær i og for sig selv, deels er den mig et dyrebart Mindesmærke om hiin vigtige Festsdag."

"Ak! sagde hun: Et Mindesmærke kaldes dog vel saa, fordi det skal minde om den Sag, det betegner, naar denne alt er vorden Tidens Døfer. Til hvilke trøstløse Betragtninger maa man da ledes ved et Mindesmærke, som gaaer til Grund de før Sagen, det skal minde om!"

Omt sluttede Ulrik hende i sin Favn, og besvør hende, hun maatte dog opbyde al sin Aands Kraft, for at bekæmpe slige Fordomme, der jo ikke tillode hende, at kaste et muntert Blik ud i Livet nogensinde. Hans Forestillinger overbeviste ogsaa Albertine, og hun lovede, at beherske sig bedre herefter.

Lysene vare nedbrændte imidlertid. Albertine vilde just staae op at tænde nye, da en gennemtrængende Klang fra Glasstabet pludseligen bragte hende til at blegne.

„Det var Pokalen!“ sagde hun bævende. Begge nærmede sig Skabet, og Albertine sank i en til Bevidstløshed grændsende Bedøvelse, da hun saae, hvorlunde en Sprække gik gjennem de sammenslyngede Ravne.

Sorgjæves søgte Ulrik, baade denne Aften og de næste Dage, at vise hende, hvor aldeles tilfældige slige Uheld ere. Han forklarede hende, hvorlunde de, istedetfor at have deres Grund i noget Overnaturligt, gandske beroe paa de almindelige Naturlove.

Vel lykkedes det stundom den veltalende Kjærlighed, at gjøre Sagen indlysende. Men det varede kun stakket Tid inden Albertine atter gik ind i den Forestillingsmaade hun havde indsuget med Melken.

Som Noget, der kun vakte sørgelige Erindringer, var det sprungne Glas bleven sat tilside. Men engang kom Egteparret paa Tale om, at den tomme Plads i Skabet næsten smertede dem mere, end om det sprungne Glas var bleven staaende deri. Bedst var det, meente de, om de kunde overkomme et lignende Glas, at sætte i dets Sted. Albertine erindrede, hvor der fandtes Mage dertil. Det kunde dog være, haabede hun, at Antiquitets Samleren lod sig overtale til at afhænde det for en høj Priis, og hun glædede sig allerede til, at kunne overraske sin Mand dermed. Derfor ilte hun en Morgenstund til Eieren.

Denne, en ved mislykkede Spekulationer i den sidste Tid gandske forarmet Negotiant, var nys

bleven begravet; hans Enke og trettenaarige Datter sukkede i dybeste Elendighed. Neppe havde Albertine udtalt sit Ønske, før det var hende indtrængt. Enken fattede Mod, og yttrede for den Medlidende sin Smerte over, ikke at kunne fortsætte sin ligesaa fromme som talentfulde Datters Opdragelse saaledes, som hun havde ønsket. Albertine røstes ved hendes Klager, og lovede at ihukomme hende til det Bedste.

Den nye Pokal lignede, paa Navnetrækket nær, den Sprungne gandske og aldeles.

Ulriks store Glæde over denne Erstatning var den eneste velgjørende Indvirkning heraf paa hans Hustru. Glasfælt selv var hende hverken en Gjenstand for Fryd eller Smerte. Det mindede hende ligesaa vel om det Søndersprungne, som den tomme Plads i Skabet, og denne Erindring vilde ikke være bleven udsløttet, hvad hun saa havde sat istedet. Den Kæone, som gik gennem Navnetrækket paa Hiint, havde bibragt hendes Hjerte saa dyb en Bunde, at hun ingen Mindelse behøvede udenfra, for stedse at ihukomme hiin Begivenhed, der, i hendes Dine, havde en gandske vidunderlig Caracteer.

Til det nye Glas knyttede Albertine iøvrigt Fortællingen om den Tilstand, hvori hun havde truffet dets sidste Eierinde, og gjorde sin Egtfælle det Forslag, at tage den trettenaarige Datter i Huset.

Denne Idee gav Ulrik sit hele Bifald, og Albertine ilte at glæde Enken med dette Budskab.

Allerede efter otte Dages Forløb var den fremmede Pige i Huset. Jo bedre Albertine lærte at kjende den, for sin Alder, endnu meget lille Kunigunde, destomere frydedes hun, thi hun saae, at hendes Huusvæsen havde vundet ved den nye Gjæst. Et reent og skjönt Gemyt lyfte ud af hendes sjelfulde Dine og aabenbarede sig i al hendes Tale og Fdræt. Hvad det Udvoortes angik, var der intet Udmærket ved Kunigunde. Hendes Opdragelse blev fortsat med største Omhu, og snart var hun, i aandig Dannelse, langt forud sin Alder. Ogsaa i Huusholdningen var hun Albertine en sikker Støtte, hvilket var saameget vigtigere, som den lønlige Kummer, der nagede hende, stedse gjorde hende sygeligere, ofte endogsaa sengeliggende.

Med den inderligste Deeltagelse saae den vakkre Ulrik sin elskede Bivs ynkværdige Tilstand; ogsaa hendes Legeme syntes, med raske Skridt, at ile sin Forstyrrelse imøde. Hendes uvilkaarlige Modbydelighed for hans Ven Illner havde, som han med megen Smerte opdagede, sin eneste Grund i hiint Uheld med Chrystalpokalen. Før denne sprang, havde hun ikke havt noget imod ham; men efter den Tid fandt hun meget at dable hos ham, ja, stundom var han hende saa utaalelig, at hun undskyldte sig med en pludselig Upasselighed, for at slippe fra ham.

Forgjæves søgte hendes forstandige Mand, med Forsigtighed at virke derimod, saavel for hendes, som for sin Vens Skyld. Da Kunigunde nemlig naaede sit femtende Aar, foregik der en fuldkommen Forandring med hende. Den før saa yderst lille Pige voxte Dag for Dag; de spidse, kantede

Former rundedes, og inden man tænkte derpaa, var der af den ubetydelige Ungmø vorden en Qvinders Skikkelse, som ilte den høieste Guldbendelse imøde. Illner, som nys var kommen tilbage fra en diplomatisk Reise, vidste ikke mere, om det var den samme Pige, han for et halvt Aar siden havde forladt uden mindste Uro. Han talte til sin Ven Ulrik derom, og yttrede tillige det Ønske, at kalde denne Pige Sin.

Ikke uden bange Ahnelser talte Ulrik derom til sin Kone. Virkeligen bleguede hun, saasnart han bragte Taler derpaa. Med en Haardhed og Hefstighed, som stak mærkeligen af mod Mildheden i hans Meddelelse, dablede hun den Letsindighed, hvormed Illner forlængst havde forødt sin Fædre: nary, beraabte sig paa Udskilligt, som Rygtet lagde ham til Last, og sluttede dermed, at Alt maatte komme an paa Kunigundes egen Mening, men at hun endnu var altfor ung til, at man heri burde indrømme hende nogen.

Ulrik gjorde Modforestillinger — forgjæves! Alsbertine bad, han vilde dog lade denne Gjenstand uberørt idetmindste to Aar endnu.

Ulrik afbrød Samtalen. Den havde, det mærkede han, bragt hende i en Lidenstabelighed, som, da hendes Helbred stedse blev svagere, sjelden blev uden foruroligende Følger. Hele næste Dag maatte hun vogte Sengen.

Et Par Dage efter udtalte Illner, i bestemtere Tone, sit Ønske, at se Kunigundes Haand. Ulrik undveeg — derover undredes han. Og da han ligesom bad, det maatte være ham tilladt, formeliggen at beile til Pigen selv, yttrede Ulrik med et ret

hjerteligt Haandtryk, det Ønske, at han vilde tøve dermed nogen Tid endnu.

Den pludseligen formørkede Mine, hvormed Albertine, som just treen ind, hilste ham, gav ham strax Lys i Sagen. Alt en Tidlang havde han troet at bemærke, at hans Besøg vare hende uvelkomne; nu troede han gandske bestemt, i hende at see Hindringen for sit Ønske: at eie Kunigunde, og han besluttede, fra nu af at slyge sin gamle Vens Huus saameget muligt.

Hvormeget dette end smertede Ulrik, gjorde Omstændighederne ham det dog ønskværdigt. Hans Kones Helbred krævede den største Skaansel, og aldrig kunde hun see Illner, uden at føle sig grebet af en uhehagelig Stemning. Uden al egen Formue vilde han aldrig have kunnet bringe det Handelshuus, hvis Chef han var, til den Anseelse, hvori det nu stod, hvis ikke de store Midler, hans Kone havde bragt ham, havde sat ham istand dertil. Albertine havde afviist adskillige glimrende Partier, for at række Den sin Haand, der fandt sin Taksmænd i hendes Hjerte. Det ihukom Ulrik. Han var sex Aar yngre, end hun. Men da de ægtede hinanden, mærkede man dette Misforhold saameget mindre, som den toogtyveaarige Ungersvends mandigbrune Ansigt gav ham et langt modnere Udseende.

Siden blev dette rigtignok heel anderledes. Medens Tallet af hans Aar syntes at staae stille, ældedes Albertines Udseende Dag for Dag. Dog bevirkede Kjærlighed og Taknemmelighed, at Ulrik

saae hendes Træk i al deres fordums Ynde. Der-
til kom, at hendes især fra Sindet udspringende
Legemsfvagthed ikke sjelden bragte hende til en gands-
ke barnagtig Egensindighed, der naturligvis meest
maatte krænke hendes nærmeste Omgivelse: Ulrik og
Kunigunde.

Grændseløs var den Taalmodighed, hvormed
Begge bare paa dette Kors, som en Tilskikkelse fra
Himlen. Forunderligt var det, at Albertine,
skjøndt hendes Mistro til Menneskene dagligen vox-
te, endnu ikke fandt noget Mistænkeligt i Ulriks
Forhold til Kunigunde, der ingenlunde skaan-
des af Naboers og Bekjendtes Bagtaleselslyst, skjøndt
dets Reenhed paa begge Sider neppe var bleven
vanhelliget ved nogen Tanke.

Men ogsaa saavidt skulde der komme omsider.
I en meget glimrende Aftencirkel, som Ulrik, ellers
ingen Ven af store Selskaber, saameget hellere bis-
vaanede med Sine, da det just var hans Bryllups-
dag, fik han til sin Naboesse en ung, munter fransk
Dame, som først var kommen til Byen samme
Dag. I Samtalens Løb nævnte hun, blandt An-
dre, ogsaa ham, som hun ikke kjendte, og sagde, at
han var En af dem, hun havde tiltænkt et Besøg
næste Dag. Saaledes opdagede de Begge, at de
vare i Slægt med hinanden, og det forhøiede deres
glade Stemning. Charlotte Lenoir hed Na-
boessen, og var en Datter af hans i Landau boen-
de Søster.

„Sikkert Deres Frue?“ spurgte Charlotte,
pegende paa Kunigunde, som sad skraasovers
for ham, og tilnikkede ham venligt fra Tid til An-
den. —

„Nei! svarte han: Men min Kones fortrolige Veninde.“

„Saa feiler jeg dog vist ikke, vedblev hun smilende: naar jeg antager den Dame ligeoverfor os for Deres Moder?“

„Det er min Kone!“ sagde Ulrik sammensfarende, da han saae, hvorledes hans Hustru blegnede ved at høre disse Ord.

„Idetmindste, stammede den Fremmede forlegen: idetmindste sluttede jeg, fra Deres gjensidige Miner, til et ret fortroligt Forhold mellem Dem.“

Kort efter blev *Albertine* virkelig saaa upasselig, at det kostede hende stor Anstrengelse, at blive ved Bordet. Jo mere *Charlotte* bestræbte sig for, ved et venligt og forekommende Væsen at gjøre sin Forseelse god igjen, desto vrangnere blev hun.

Denne Aften havde forstyrret den hele Ræst af Fred i det Ulrikke Huus. *Albertine* paastod, at kun Ondskab og Skadesryd havde bragt den Fremmede, som hun aldrig vilde erkjende for en Slægtning, til hiin uforsigtige Ytring over Borde.

Fra den Tid af fattede hun Mistanke til sin Mand og *Kunigunde*, saa disse maatte vogte sig omhyggeligen for hver gjensidig Fortrolighed, der kunde udlægges ilde.

Da *Kunigunde* hele Dagen maatte leve i hendes Nærhed, faldt den fulde Centnervægt af den Syges mangfoldige Luner paa hende. Men hvor utaalelige de end bleve, tog hun dog Ulrik til Mønstet, thi hans Langmodighed oversteeg enhver Bes

Skribelse. Da det var aabenbart, at hans Eftergiv-
 venhed ikke beroede paa Caractersvagthed, men snar-
 ere var Vidne om hans Godhed og Fasthed, maatte
 vel den Beundring, den opblomsirende Vige folte for
 ham, efterhaanden nærme sig en Inderlighed, som,
 hvis hun ikke vaagede derover, saameget lettere kun-
 de vorde en farlig Lidenskab, da Ulrik's Udvor-
 tes, trods hans huuslige Lidelser, bevarede sin fulde
 Ungdomsfriskhed. Derfor opbød hun al sin Fornuft,
 for ei at lade sit Hjerte mindste Spillerum i dens
 ne Sag.

Snart maatte Albertine indsee, hvorlidet
 det stikkede sig, at hun vægrede sig ved at erkjende
 sit Slægtskab med Charlotte, og at modtage
 hende i sit Huus. Ifølge sin gode Opdragelse, be-
 handlede hun, med megen Artighed, den unge Frans-
 gaise, der gjerne saaes i alle Cirkler, formedelt sit
 fordringsløse, lykkelige Lune. Men desto bitterere yt-
 trede hun sig om hende, naar hun var allene med
 Ulrik og Kunigunde. Charlottes stun-
 dom, maaskee alt for meget, fremtrædende Naturlig-
 hed, som vandt stort Bifald, især blandt Mændene,
 skulde kun være Studium og Maske, hvorunder et
 Hjerte fuldt af Træskhed drev sit afskyelige Væsen.

I Begyndelsen søgte man at gjendrive hende.
 Men den Brede, hvormed hun altid haardnakket for-
 svarte sin Mening, uden at lade den mindste Ind-
 vending gjælde, godtgjorde Umuligheden af, at bringe
 hende paa andre Tanker.

Men Albertines Inderste oprørtes, da den
 nuværende Geheime Statsraad Illner en Efter-

middag kom fjørende for Døren, og steg ud med Charlotte Lenoir, at melde sin Erovelse med hende.

Høist overrasket, var hun neppe istand til at følge hvad hun følte, og da hun udtalte de Ord: „Nu, det gamle Ord staaer dog, at Lige søger Lige!“ — frygtede Ulrik, at hendes Mine skulde forraade, hvad hun meente dermed. Men enten ahnede de Erovede det ikke, eller de bekymrede sig ikke derom.

Albertines sygelige Tilstand syntes omsider at antage en Tærings trosløse Caracteer. Stedse mere beherskedes Huset nu af en Alle trykkende Egenindighed. Kun i Stilhed bad Ulrik Kunigunde og Tyendet have Taalmodighed med en stakkels Lidendes Svagheder. Selv kunde han heri gjælde for det fuldkomneste Mønster.

En Eftermiddag gjorde Kunigunde, over en Ubetydelighed, saadan Larm med sin fra Contoiret hjemkomne Mand, at han omsider saae sig nødt til, at gaae ud af Stuen. Og neppe var han borte, før al hendes Ubillie kastede sig paa Kunigunde, der ogsaa maatte lide sig ud, da hun frygtede, ei at kunne beherske sig selv.

I sit eensomme Kammer gav hun sin Smerte Lufst i Ord. „Gud! Gud! raabte hun: Hvortil denne uendelige Lidelse for os Alle og for hende selv? Hvad har den arme, fortræffelige Mand, hvad har jeg forskyldt, at jeg skal være et Offer for en Ulykkeligs Luner? Gid jeg dog aldrig havde lært at

Kjende dette Huus! Hvortil nu den Dannelse, jeg har nydt deri? Det eensomme Liv hos min gode Moder vilde have skjenket mig en Rolighed, jeg aldrig finder her. Og var det ikke bedre for os Alle, om Himlen ved Døden vilde gjøre en Ende paa hendes mange Lidelser?"

En Larm i det halvaabne Sideværelse bragte pludseligen den Fortvivlende til at studse. Hun troede, at Ulrik var gaaet ud, og at hun var ganske allene. Men han sad derinde, nedtrykt af sine Lidelser, paa Sophaen, og havde uidentvilt hørt Alt. Denne Tanke berøvede, da han nu treen i Døren, den Dybtrykte hendes Bevidsthed. Med det heftige Klageskrig, hun udstødte, vilde hun segnet til Jorden, hvis han ikke var ilet til og havde grebet hende i sine Arme.

Albertine havde hørt Kunigundes Skrig, og da den Bevidstløse første Gang slog Døren op igjen, ved sin Velgjærers Bryst, traf det Albertines rasende Blif.

Med Ufsøldighedens Frimodighed underrettede Ulrik sin Hustru om det Foresaldne, idet han deels formildede, deels udelod de Udtryk, Kunigunde havde berjent sig af. Hoveddrystende betragtede hun Begge, og forlod dem.

Men fra dette Dieblif af blev hun saa stum og indsluttet i sig selv, at Huusfællerne lede mere derunder, end under hendes Hestighed. Hendes Egenfindighed havde aldrig været større. Ulrik fandt sig saameget taalmodigere i Alt, som Lægen

havde erklæret, at hendes Sygdom var ulægelig, og at hendes Liv vilde fristes en liden Stund endnu, naar man omhyggeligen undgik Alt, hvad der kunde bringe hende i Affekt.

Engang savnede han i Skabet hiin Chrystalpokal, som hun selv havde bragt i Huset. Den i sig selv høist ubetydelige Sag blev høist mærkværdig ved den Betydning, Albertines Overtro forbandt med slige Ting. Han spurgte Kunigunde, om hun ikke vidste, hvor Glasfset var bleven af. Hovedrystende tilstod hun, at hun først ved hans Spørgsmaal var bleven gjort opmærksom paa, at det var borte. Heller Ingen af Tjenestefolkene vidste at give mindste Oplysning derom.

Havde Albertine maaskee selv slaget Glasfset itu? Denne Bekymring plinte Ulrik saameget mere, som Lægen næste Morgen erklærede, at hun neppe vilde leve Natten over. Det gik som han sagde.

En stor Trøst for den dybtbøiede Ægtefælle var den Omstændighed, at hun, en halv Time før sin Bortgang, fik sin fuldkomne Aandsfrihed tilbage, og ikke blot tog den æmmeeste Affked fra Ulrik, men ogsaa kaldte Kunigunde til sig, for at trykke hende mod sit Hjerte. Kunigunde henflød i Taarer ved hendes Leie.

Da Albertine var stædt til Hvile, gjensandt man den af Skabet forsvundne Chrystalpokal. Den stod, heel og holden, ved Siden af den Søndersprungne. Den Afdøde maatte selv have taget den ud af Skabet og sat den hid. Kunigunde mindedes

na ogsaa, at det formodentligen maatte være skeet Morgenen før hendes Dødsdag. Da havde Albertine sendt hende ud med den Begjering, at hun ikke vilde komme tilbage inden en halv Times Forløb. Af den store Anstrengelse, det maatte have voldet den Forevigede, uden fremmed Hjælp at staae op af Sengen, som hun i adskillige Uger ikke havde forladt, at tage Glasset udaf Skabet og sætte det paa ny nævnte Sted, lod sig slutte, hvad Qual hun havde følt ved at see derpaa — thi det stod ligesom hendes Seng.

Længe var Kunigunde utrøstelig. Hver tilfældig Begivenhed erindrede hende om dette Dødsfald, og bragte altid hendes Taarer til at flyde paany.

Den sædvanlige Sørgetid var længst forbi, da Ulrik omsider gjorde Kunigunde det Tilbud, som hele Byen undredest over, at han ikke havde gjort hende for. Allerede Taknemmelighed vilde have forpligtet hende til at tage mod hans Haand, om hun end ikke havde hængt ved den fortræffelige Mand med sin hele Sjæl. Men deres Bryllup var ikke frydeligt. Det smertede det Ulrik, at Illner heller ikke kunde bivaane dette. Paa det ham tilsendte Indbydelseskaart kom den Efterretning tilbage, at han just var reist med sin Kone til Dennes Hjem. Mogle andre Venner, som bivaanede Festen, hvisttede til hinanden, at de endnu aldrig havde været ved et saa stille Bryllup.

Den Modsigelse, som laae i Kunigundes ægteskabelige Lykke og hendes vedvarende Sørgmodighed, foruroligede Ulrik saameget, at han engang spurgte hende derom. Da faldt hun ham heftig

om Halsen, og bad, han skulde dog tage hende, som hun var, fuld af den inderligste Kjærlighed og hel-
ligste Trost, og, efter sin vanlige Godhed, see
gjennem Fingre med hendes øvrige Egenheder. —
Nu troede han, ei at torde spørge hende videre,
saameget mindre, som hun, i de udbortes Unlig-
gender, viste sig som en vakker omhyggelig Huus-
moder.

Men hendes legemlige Tilstand ængstede ham
stedse mere. Hendes Udseende forandredes i stakket
Tid saa mærkeligen, at den fra sin Reise tilbages-
komne Illner, da han førstegang saae hende igjen,
neppe havde kunnet dølge sin Bestyrtelse derover for
Ægteparret, hvis ikke dette havde skrevet hans for-
legne Mine paa hans egne Lidelsers Regning. Alt
i hans Graværelse vare nemlig adskillige i hans Huus
forefaldne Optrin komne ud blandt Folk ved Tyens-
dets Sladderagtighed. Med al sin selskabelige Elfs-
værdighed kunde Charlotte dog saalidet gjøre sine
huusmoderlige Pligter fyldest, at der, alt i det nye
Ægteskabs første Uger, opstod en ubehagelig Spæn-
ding mellem Begge. Da hun haardnakkethed vedblev
at forsømme sit Huusvæsen og med Spot besvarede
de Forestillinger, Illner gjorde hende, blev denne
Spænding stedse større, indtil Begge, efter adskillige
forargelige Optrin, kom overeens om, at skilles ad.
For at undgaae al Opsigt, bragte Illner hende
selv, under Paaskud af et Besøg, tilbage til hendes
Hjem.

Ulrik og Runigunde spurgte med saa smertelig
Deeltagelse til hans Befindende, at han studsede deri

ved. Det var hans første Besøg efter hans Tilbagekomst. „Vide I da — ?“ spurgte han.

„Kun hvad man i Byen fortæller!“ svarte Ulrik, og meddeelte ham Udskilligt. Jilner berigtede herpaa mangen i et falsk Lys fremstillet Omstændighed, og sluttede sukkende med disse Ord: „Den ulykkelige Hemmelighed, jeg troede at medbringe, er altsaa, hvad Hovedsagen angaaer, allerede de røbet for den retlige Skilsmisse. Der lettes mig meget ved Charlottes skrifte Samtykke. Det lader, som jeg ikke skal vorde lykkelig ved Giftermaal; jeg har alt for bittere Erfaringer til, at jeg skulde vove, herefter at haabe et lykkeligt Familielivs Velsignelse.“

Med disse Ord saae han uvilkaarligen paa Rungunde, som, af Ulrik forlængst underrettet om Jilners fordums Onske, maatte gaae ud af Stuen, for at skjule sine Taarer. Den forgangne Tid bragte hendes Indbildningskraft i en sorgelig Bevægelse. Kun altforvel følte hun, at det, hun egentligen havde følt for Jilner, havde været Kjærlighed, og at hendes Godhed for Ulrik meest beroede paa Taknemmelighed og Hviagtelse. Hendes Husbond mærkede ret vel, hvor forstyrret hun var i sit inderste Væsen, og en foruroligende Anelse om Sandheden opsteeg i hans Sjæl.

Jilner yttrede, saasnart hun var gaaet ud, sin Forundring over hendes ham saa paafaldende Sygdom. Ulrik aabnede ham sit hele Hjerte.

Lægen kom. Skulderlettende tilstod han, at han ikke kunde arbejde mod Sygdommen endnu, da

Patientindens Lægeme ikke syntes forstyrret i nogen af sine naturlige Funktioner. Hendes Svaghed syntes ene og allene at udgaae fra Gemmet.

Noget Dage efter medbragte han en anden Læge, der havde et meget berømt Navn, og yttrede samme Mening. Kunigundes Svangerskab, meente han, kunde maaskee ogsaa have Deel i hendes Svaghed.

Herpaa indfandt sig natlige Phantasier, om hvilke begge Læger haabede, at de vilde tabe sig i Barselsengen. Overhovedet meente man, at Patientinden nok vilde komme sig, naar denne først var overstaaet.

Men dette skjønne Blomster blev uden Frugt. Kunigunde blev forløst med en dødsødt Dreng, og nu antog hendes tidligere Phantasier en langt heftigere Caracteer, som endnu vedvarede, da de sædvanlige, med Barselsengen forbundne Lidelser aldeles vare forvundne. En usædvanlig Frygtsomhed viste sig i hendes ellers saa frie Blik. Stundom foer hun pludseligen op fra Stolen med sit Arbeid, saae sig vildt tilbage, og nølede længe, inden hun valgte en anden Plads, hvorfra hun da, kort efter, sprang op paa samme Maade.

J. Almindelighed forøgedes hendes indvortes Rædsel, naar det begyndte at skumre. Uden Følgeskab vovede hun sig da ikke udenfor Kammerdøren, og i selve Bærelset maatte hun altid have Noget hos sig, Alligevel holdt hun stundom gandske pludseligen begge Hænder for sig, og spurgte med neppe

hørlig Stemme : „See I da Intet ?“ eller : „Hørte I Intet ?“

Engang kom hun, ved høi lys Dag, i yderste Fortvivlelse ud af Haven, og bad Gartneren, han vilde dog for Guds Skyld frie hende fra en Forsølgelse, der — saa foregav hun — løb efter hende med rullende Dine og truede at aflive hende. Og dog var der, foruden Gartneren, intet Menneske at see. Lægerne havde først prøvet svækkende, derpaa styrkende Midler. Men disse virkede ligesaalidet som hine. Endeligen vidste de ingen anden Udvei, end at bede den næsten fortvivlende Ulrik udsørge hende endnu engang, da det ikke var muligt at modvirke det Onde, som beherskede hende, inden man havde fundet Nøglen dertil.

Pligten bad Ulrik gjøre et Forsøg. Men neppe havde han en Aften begyndt derpaa, før Kundgunde sprang op, og med gruende Mine pegede hen i en svagtoplyst Krog af Stuen, idet hun raabte : „Saa skal jeg nu endogsaa tale derom ? Ere da Alles Dine slagne med Blindhed, og Alles Øren blevne døve for de Syner og de Toner, som dog sandeligen ikke finde Sted i mig, men i Virkeligheden selv ? Men nei, I see og høre ligesaagodt som jeg, men ville af Medlidenhed overtale mig til at troe, at det Hele er et Sandsebedrag, thi ahne maa I dog, hvorledes disse Syner sønderrive mit Hjerter, just mit !“

„Min Gud ! tog Ulrik Ordet : Saa kom dog med mig hithen, og Du skal see, at der, os undtagne, ikke findes et levende Væsen her i Stuen.“

Men med et gennemtrængende Angstfrig red hun sig fra ham, og sagde: „Vil Du da selv overantvord mig til hendes Hævn?“ — „Retfærdige Himmel!“ raabte hun derpaa, bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, kastede sig paa Sophaen, og hulkede saa høit, at det skjar Ulrik i Hjertet.

Den hjerteligste Deeltagelse og Omhed, saavel som hans vedvarende Forestillinger, overbeviste hende omsider om, at Ingen af Huusbeboerne hørte eller saa det Ringeste af Alt, hvad hun indbildte sig at høre og see.

Paa hans yderligere Tiltale tilstod hun ogsaa, at hendes Nædsel hidrørte fra hans første Kone, som i Begyndelsen kun havde tilkjendegivet sin Nærhed ved en svævende Bevægelse, men siden, og det ofte ligesom i sine sidste Dieblkke, havde hostet i Stuen saa stærkt, at det var gaaet hende gennem Marv og Been. Saaledes var hun længe, og stedse hyppigere, bleven foruroliget, indtil Albertine omsider endogsaa viste sig personligen for hende, og altid med truende Mine.

„Ubegribeligt! raabte Ulrik: Hvad har da bragt Dig, min Elskede, Dig, som ikke afstod, ved Nattevaggen og enhver mulig Opofrelse at tjene den Syge, paa den trøstløse Tanke, at hun efter sin Død skulde forfølge Dig? Sandeligen, naar selve Ufskyldigheden pines af saa tænkende Phantasier — —“

„Ikke Ufskyldigheden! svarte Kunigunde: Ihukom dog hiin skrækkelige Dag, da jeg, allene paa mit Bærelse, i min Fortvivlelse over den stakkels Syges store Utaalmodighed, yttrede det Ønske, at hun maatte døe! Ak, paa dette formækelige Ønske,

som min Smerte afpressede mig, fulgte den frygteligste Straf. Først maatte det have et Bidne i Dig, og derpaa maatte hun selv vorde Bidne til, at Du holdt mig Bevidstløse i Dine Arme. Fra denne Dag af — jeg veed det kun altforvel, gif min Belgjørerindes Legeme sin Undergang imøde med Ræmpeskridt. Hendes Dødsdag var uimodsigeligen tillige hele min jordiske Lykkes Dødsdag, og Gud veed, hvor inderligen jeg bad, at han vilde tage mig til sig i hendes Sted, eller dog idetmindste til: ligemed hende." Graad qualte hendes Kæft.

Ulriks trøstende Tiltale beredte hende en bedre Nat, end hun længe havde havt. Iøvrigt tog hun det Løfte af ham, kun i Almindelighed at ytre sig for Lægerne, da der jo dog, efter Sagens Natur, var langt mindre Virkning at vente af deres Midler, end af hans Forestillinger.

Men hvor grundede end disse syntes hende i første Dieblif, havde dog hendes Indbildningskraft næste Dag forstyrret al deres Virkning. Trods den strenge Diæt, Lægerne havde foreskrevet, vedblev hun at see Syner, som ingen Anden saae, og at høre Toner, som ingen Anden hørte. Den Syges Svag: hed tiltog med hver Dag.

Sex Uger efter opgav hun sin Aand, just som Morgensolen kastede sine første Straaler gennem Vinduerne. En stor Trøst for den nedbøiede Ulrik var det, at hendes fulde Bevidsthed, ligesom Albertines, vendte tilbage i de sidste Dieblikke, og at hun, i Fred med sig selv, gif ud af Verden.

Jlner opbød alle sine Kræfter, for at trøste og adsprede den elskede Ven. Men kun altfor ofte førte Mindet mørke Billeder frem for deres Sjæl.

En Aften sadde de sammen, ihukommende deres Livs ufrydelige Begivenheder. Efter en lang mørk Grublen udraabte Ulrik: „Hvad kunde vi nu ikke været, min Ven, hvis ikke Overtroens Giftdug havde forstyrret vort Livs skønneste Blomster. Naie: regnet knytter sig dog al vor Ulykke til Din første, mig dengang saa dyrebare Brudegave. Havde ikke min lidende Hustrues vildledte Indbildningskraft knyttet saa mørke Forestillinger dertil, da levede hun maa: skee endnu ved min Side, og Kunigunde lige: saa ved Din.“

Lo Nar henrandt. Tiden og Bevidstheden om egen Uskyldighed bragte Vennernes Smerte til at dulme. En fortryllende Enke bragte Jlner til at opgive sit Forsæt, at henleve Resten af sit Liv i ugift Stand, og Ulrik besluttede at træde i hans Fodspor.

Nu aabnede sig for Begge en velsignelsesrig Fremtid, som helbredte deres Bunder fra tidligere Dage. Og, underviste af Fortiden, agtede de lykkelige Mænd og Fædre det for en af deres første Pligter, at vise deres Børn Overtroen i dens sørgelige Rædselsffikelse, og at forklare dem dens ofte gruelige Virkninger.

Fr. Laun.

Keiser Napoleons Skilsmisse fra Josephine.

Fortalt af Napoleons Kammertjener Hr. Constant.

Keiseren troede det nødvendigt for Frankrigs Lykke og fremtidige Rolighed at have en Arving til sit Navn og sin Magt, og da han var overbevist om at Keiserinden ikke kunde skjenke ham en saadan, maatte han tænke paa Skilsmisse. Men det var med den største Skaansel han søgte at bevæge hende til dette smertelige Offer; han appellerede til hendes Forstand, og det var frivilligt hun gav sit Samtykke. Hendes Hengivenhed for Keiseren vilde have bragt hende til at underskrive alle Offre, hun vilde gaaet i Døden for ham. Og uagtet denne frygtelige Skilsmisse knuste hendes Hjerte, fandt hun dog Trost i den Forestilling, at hun betog den Mand, som hun elskede høiest i Verden, en Uroe, en Marter, og da hun erfoer, at Kongen af Rom var født, glemte hun alle sine Smerter, for blot at tænke paa sin Vens Lykke, thi de vedbleve Begge lige til sidste Dieblik at vise hinanden det fuldkomneste Venstabs Deeltagelse og Opmærksomhed.

Uldrig havde jeg seet Middagstaflet saa stille og taust som den 30te November. Keiserinden havde grædt hele Dagen, og for saa meget som muligt at skjule sine forgrædte Dine havde hun taget en stor hvid Hat paa, der var sammenbunden under Hagen, og skjulte en stor Deel af hendes Ansigt.

Keiseren havde næsten bestandigt Dinene nedslagne; man bemærkede Tid efter anden frampag;

rige Trækninger i hans Ansigt, og naar han engang slog Vinene op, var det for hemmeligen at betragte Keiserinden, og da kunde man læse den dybeste Smerte i hans Miner. De tjenstgjørende Personer, ubevægelige som Stotter, iagttog med en nysgjerrig Urolighed denne alvorlige og piinlige Scene, og under hele Maaltidet, der blev serveret for Formens Skyld (thi Deres Majestæter rørte Intet), hørte man blot den eensformige Lyd af Tallerkenerne, der bleve baarne til og fra Tasselet, sørgeligt varieret af de opvartende Personers monotome Stemme og den Klingren, som Keiseren frembragte, idet han maskinmæssigt slog med sin Kniv paa Siderne af sit Glas. En eneste Gang afbrød Hs. Majestæt Tausheden ved et dybt Suk, ledsaget af disse Ord til en af Officianterne: „Hvordan er Velret?“ Et Spørgsmaal uden Hensigt og uden Resultat for Keiseren, thi han hørte ikke eller syntes ikke at høre Svaret. Næsten strax efter stod han op fra Bordet, og Keiserinden fulgte ham med Kommissærs Klædet for Munden, ligesom for at dæmpe sin Hulten. Man bragte Kaffeen, og som sædvanligt rakte en Page Keiserinden Bakken, for at hun kunde skjenke; men Keiseren tog selv imod den, skjenkede Kaffee i Koppen, lod Sukkeret smelte, idet han beskændigt saae paa Keiserinden, der blev staaende, ligesom forstenet af Forundring; han drak, og gav Pagen det Hele tilbage. Tilslidst gav han ved Tegn at forstaae, at han vilde være ene, og lukkede Salsdøren efter sig. Jeg blev udenfor, og satte mig ved Siden af Døren; snart var der ingen Andre tilbage i Episefalen end En af Palaispræfecterne, der spadserede frem og tilbage med Armene over

fors, ahnende, ligesom jeg, en eller anden frygtelig
 Begivenhed. Efter nogle Minuters Forløb hører
 jeg et Skrig, jeg springer op . . . Keiseren aabner
 hastigt Døren, seer ud, og bemærker os To — —
 Keiserinden laae paa Gulvet, græd og skreg i en
 hjerterystende Tone: „Nei, det vil Du aldrig gøre!
 Du vil ikke tage Livet af mig!“ Dørvogteren havde
 vendt os Ryggen; jeg iilte hen til ham, han for-
 stod mig, og gik ud. Keiseren lod den Person,
 der befandt sig hos mig, træde ind, og Døren blev
 lukket igjen. Jeg erfoer siden, at Keiseren havde
 sagt til ham, at han skulde tage Keiserinden med
 sig og bringe hende til hendes Børelse; hun havde,
 sagde Hs. Majestæt, faaet et voldsomt Nerverilsfælde,
 og hendes Tilstand krævede den hurtigste Hjælp. Hr.
 de B*****, understøttet af Keiseren, tog Keiserin-
 den paa sine Arme, og Hs. Majestæt, der selv tog
 et Lys fra Kaminen, lyste Hr. de B***** igjennem
 en Gang, hvortil den lille Trappe stødte, der for-
 bandt hans Børelse med Keiserindens. Denne
 Trappe, der var meget smal, kunde et Menneske,
 belæsset med en saadan Byrde, ikke passere uden
 Fare for at styrte. Paa Hr. de B*****s Be-
 mærkning desangaaende kaldte Hs. Majestæt paa
 Portefeuille-Bevogteren, til hvis Bestilling det hørte,
 bestandigt at holde sig ved den Dør af Keiserens
 Kabinet, der vendte ud mod denne Trappe, og le-
 vere ham Lyset, som man nu ikke mere behøvede,
 da man havde tændt Lamperne. Hs. Majestæt lod
 ham gaae foran, endnu bestandigt holdende Lyset, og
 idet han selv tog ved Keiserindens Been, steg han
 og Hr. B***** heldigen ned med hende, og ankom
 saaledes til hendes Sovegemak. Keiseren ringede,

og lod hendes Damer komme; da de vare traadte ind, begav han sig bort, med Taarer i Øinene og Segn paa den dybeste Bølgelse. Denne Scene havde angrebet ham saaledes, at han uvilkaarligen, med en skjælvende og afbrudt Stemme, kom til at sige nogle Ord, der under enhver anden Omstændighed aldrig vilde været komne ud af hans Mund. Uden Tvivl hørte der en saa overordentlig Forvirring til, at Hs. Majestæt skulde underrette Hr. de B***** om Uarsagen til Keiserindens Fortvivlelse, at han skulde sige ham, at Frankrigs og det keiserlige Dynasties Interesse havde gjort Vold paa hans Hjerte, at Skilsmisse var blevet ham en sørgelig, en streng Pligt, men at det var en Pligt.

Dronning Hortense og Hr. Corvisart begave sig ufortøvet til Keiserinden, der tilbragte en meget slem Nat. Keiseren sov heller ikke; han stod flere Gange op, for selv at underrette sig om Josephines Tilstand. Hele denne Nat sagde Hs. Majestæt ikke eet eneste Ord; jeg havde aldrig seet ham saa bedrøvet.

Imidlertid vare Kongerne af Neapel, Westphalen og Würtemberg tilligemed Dronningerne og Prindsesserne af den keiserlige Familie ankomne til Paris, for at bivaane de Festiviteter, som Hovedstaden vilde foranstalte for Hs. Majestæt i Anledning af Seirene og Freden med Tydskland, og tillige for at høitideligholde Kroningsdagen. Desforuden skulde det lovgivende Korpses Session aabnes. I Mellemtiden fra hiin Begivenhed indtil den Dag, da Skilsmissee Documentet skulde underskrives, maatte Keiserinden bivaane alle disse Høitideligheder og Feste, vise sig for den talrige Folkemængde, medens Censomheden

allene kunde gøde nogen Vindring i hendes Smerte; hun maatte bedække sit Ansigt med Sminke, for at skjule sin Blegghed og de Odelæggelser, som en Maaned, tilbragt under Qvaler og Taarer, havde afftedkommet. Hvilke Piinsler! Hvor megen Grund havde hun ikke til at forbande denne ophøiede Stilling, hvorefter af hun nu ikke kunde føle Andet, end Evangen! —

Den 3die December begav Deres Majestæter sig til Notre-Dame-Kirken, hvor et Tedeum blev sunget; derpaa drog det keiserlige Tog til det lovgivende Korpses Ballads, og Sessionen blev aabnet med en ualmindelig Pragt. Keiseren tog Plads i Forsamlingen under en ubeskrivelig Begeistring; aldrig har maaskee hans Fremtræden vaakt saadanne Bifaldsbrudninger. Keiserinden var et Dieblif mindre bedrøvet; hun syntes at nyde disse Beviser paa Hengivenhed for den Mand, der skulde ophøre at være hendes Gemal; men da han havde begyndt at tale, faldt hun tilbage i sine sørgelige Betragtninger.

Klokken var næsten 5, da Toget vendte tilbage til Thuillerierne. Det keiserlige Banquet var først bestemt til Kl. 7½. I dette Mellemrum var der Cour for Ambassadenerne, hvorefter Gjesterne begave sig til Diana-Galleriet.

Keiseren bar ved Taffelet sin Kroningsdragt og sin Gjerhat, som han ikke afslagde et Dieblif. Han spiste mere end sædvanligt, uagtet den Urolighed, der syntes at sætte ham i Bevægelse; han saae rundtom og bagved sig, saa at Overkammerherren hvert Dieblif bukkede sig for at modtage en Ordre, der aldrig blev givet. Keiserinden sad lige overfor ham, i den kosterbareste Pynt, i en med Guld og Sølvs gjennemvævet

Kjole, bedækket med Diamanter, men Ansigtet endnu mere lidende end om Morgenem. —

— Den følgende Dag var der en prægtig Fæst paa Raadhuset; Keiserinden viste der sin sædvanlige Ynde og Belvillie. Det var den sidste Gang at hun lod sig see i stort Ceremoniel.

Nogle Dage efter alle disse Forlystelser ankom Vicekongen af Italien, Eugen Beauharnois. Han erfarede af selve Keiserindens Mund den frygtelige Forholdsregel, som Omstændighederne gjorde nødvendigt. Denne Tidende overvældede ham; gandske forstyrret og fortvivlet kom han ind til Hs. Majestæt, og som om han endnu ikke kunde troe, hvad han nys havde hørt, spurgte han Keiseren, om det var sandt, at Skilsmisssen skulde finde Sted. Keiseren gjorde et bekræftende Tegn, og med Smerten malet i sit Ansigt, rakte han sin Stedsøn Haanden. „Sire! Tillad, at jeg forlader Dem.“ — „Hvorledes?“ — „Ja, Sire; Sønnen af hende, der ikke længer er Keiserinde, kan ikke vedblive at være Vicekonge; jeg vil følge min Moder i hendes Eensomhed; jeg vil trøste hende.“ — „Du vil forlade mig, Eugen? Du! Af, veed Du da ikke, hvor bydende de Grunde ere, som tvinge mig til at tage en saadan Beslutning? Og hvis jeg nu erholder ham, denne Søn, Gjenstanden for mine kjæreste Ønsker, denne Søn, der er mig saa nødvendig, hvo skal da træde i mit Sted hos ham, naar jeg maa være fraværende? Hvo skal være ham i Faders Sted, naar jeg dør? Hvo skal opdrage ham, og gjøre ham til en Mand?“ — Keiseren havde Taarer i Øinene, da han sagde de sidste Ord; han greb paany Prinds Eugens Haand, og idet han drog ham hen til sig, omfavnede han ham ømt.

Jeg kunde ikke høre Slutningen af denne interessante Samtale.

Endelig kom den uhyggelige Dag; det var den 16de Decbr. Den keiserlige Familie var forsamlet, i Galladragt, da Keiserinden traadte ind, klædt i en gandske simpel, hvid Kjole, uden allermindste Prydelse; hun var bleg, men rolig, og støttede sig paa Dronning Hortense, der var ligesaa bleg som hendes Moder, men endnu mere rørt. Prinds Beauharnois stod ved Keiserens Side, med Armene overkors, og angreb en af en saa voldsom Rystelse, at man hvert Dieblift ventede at see ham segne omkuld. Da Keiserinden var traadt ind, begyndte Grev Regnaud de Saint-Jean d'Angely Dplæsningen af Skilsmisse-Acten.

Denne Dplæsning hørtes med en dyb Tausshed. En levende Angest stod malet paa alle Ansigter. Keiserinden syntes roligere end alle de Andre, uagtet Taarer uophørligt vædede hendes Kinder. Hun sad paa en Lænestol midt i Salen, og støttede Albuen paa et Bord; Dronning Hortense stod bagved hende og hulkede. Da Dplæsningen var tilende, reiste Keiserinden sig, tørrede sine Øine, og udtalte, med en næsten fast Stemme, de Ord, hvorved hun tilkjendegav sit Bisald; derpaa satte hun sig igjen i Lænestolen, tog en Pen af Hr. Regnaud's Haand, og skrev under, hvorefter hun begav sig bort, bestandigt understøttet af Dronning Hortense. Prinds Eugen gik paa samme Tid ud igjennem Cabinetet, og da Kræfterne soigtede ham, segnede han uden Bevidsthed omkuld imellem begge Dørrene. Dørvogteren løstede ham op, og afleverede ham i hans Adjutanter's Hænder.

Under hele denne frygtelige Ceremonie sagde Keiseren ikke et Ord, eller gjorde mindste Bevægelse; han sad

som livløs, med stirrende og næsten forvildede Bine. Han var taus og mørk den hele Dag. Om Aftenen, da han havde lagt sig i Sengen, og jeg ventede hans sidste Befalinger, gik Døren paa engang op, og jeg saae Keiserinden træde ind, med vildt hængende Haar og et gandske forstyrret Udseende. Dette Syn forfærdede mig. — Josephine (thi hun var nu ikke Andet end Josephine) nærmede sig Keiserens Seng med vaklende Tred. Da hun var kommet gandske nær, standsede hun og græd paa en hjerterystende Maade. Hun kastede sig over Sengen, slyngede sine Arme om Hs. Majestæts Hals, og overøste ham med de meest rørende Kjærtegn. Keiseren kunde ikke holde sine Taarer tilbage; riddende opret, trykte han Josephine til sit Bryst, og sagde til hende: „Naa, min gode Josephine, vær fornøftig! Fat Mod! Jeg skal stedse forblive Din Ven.“ Qvalt af sin Hulken, kunde Keiserinden ikke svare. Denne stumme Scene varede nogle Minuter, men deres Taarer og Hulken sagde mere, end de smigeste Udtryk havde kunnet sige. Hs. Majestæt, der omsider vaagnede op af denne Bedøvelse som af en Drøm, bemærkede, at jeg var nærværende, og sagde med en af Taarer qvalt Stemme: „Gaae ud, Confrant.“ Jeg adlød, og gik ud i Salen ved Siden af. En Time efter saae jeg Josephine komme tilbage, endnu bestandig meget bedrøvet og grædende; hun gav mig et Tegn paa sin Velvillie, idet hun kom mig forbi. Jeg gik tilbage i Bærelset, for at tage Lyse, saaledes som jeg pleiede hver Aften. Keiseren var taus som Graven, og havde tilhyllet sig saaledes, at det var mig umuligt at see hans Ansigt.

Den følgende Morgen, da jeg traadte ind i Keiserens Bærelse, talte han ikke et Ord om Keiserindens

Besøg; men jeg fandt ham dybt nedslagen og lidende. Nogle stet undertrykte Sukke undslap hans Bryst; han talte ikke i al den Tid, jeg flædte ham paa, og saa: snart han var færdig, traadte han ind i sit Kabinet. Paa denne Dag skulde Josephine forlade Thuillerierne og begive sig til Malmaison. Alle Personer, som deres Tjeneste ikke holdt tilbage, havde forsamlet sig under Vestibulen, for endnu engang at see den dethroniserede Keiserinde, som alle Hjerter fulgte i hendes Landsflygtighed. Man saa paa hinanden, uden at vove at tale sammen. Josephine kom, aldeles tilsløret, støttende sig med den ene Arm paa en af sine Damer's Skulder, og med den anden holdende et Lommeuhrs flæde under sine Vine. De Omstaaendes Sukke og Klager fulgte den tilbedte Kvinde det korte Rum, som hun maatte tilbagelægge for at komme til sin Vogn. Hun steg i den, uden at kaste eet eneste Blik paa det Pallads, som hun forlod for stedse. Gardnerne bleve strax nedladte, og Hestene fore afsted som Lynet. — Nogle Timer efter kjørte Keiseren til Versailles.

Straffen forud.

Under Frederik den Stores berømmelige Regjering var Julius, hvis Slægtsnavn af flere Aarsfager her forties, indtraadt i den saa urofalde preussiske Krigstjeneste, hvori han siden mere end engang fandt Leilighed til at udmærke sig, fornemmelig i det saa høist uheldige Felttog mod Franskmændene 1806. Berlin var Midtpunktet for en skøn Krigsforfatning, der greb dybt ind i Nationens, og ved sit indvortes Liv rigeligt belønnede de dermed forbundne Besværligheder. De Officerer, som tjente ved Kavalleriet, kunde altid udmærke sig i de forefaldende Lystigheder, fordi de vare de rigeste, og ved en broderlig Forening og et inderligt Kammeratskab udøve adskillige muntre Udsvævelser; og saasom det Regiment, hvorved Julius stod, var kommet for Orde herudi, saa gjeldte dette i Særdeleshed ogsaa om ham. Uagtet han eiede en anseelig Formue, havde han dog aldrig Penge, og tillige kun slet Lykke hos Damerne, uagtet han havde et fordeelsagtigt Udvortes, thi de syntes meget lidet at troe ham. Og i selve Handlingen havde han ogsaa forliden Taalmodighed til ved en flittig Klogskab at forbedre sin Ulykke, som alligevel fortrød ham meget. Hans uudtømmelige Munterhed, som endnu følger ham i hans Alderdom, faldt derfor saameget oftere paa tusinde lystige Pudserier, som dog paadrog ham mangan haard Straf, da de næsten altid gjorde Indgreb i Andres Rettigheder, saa ringe end dette var mod den Lystighed det forårsagede ham og hans Ven-

ner. Thi han pleiede ofte at yttre den billige Mening, at Enhver var forbunden til at taale en ringe Lidelse, naar den foraarsagede Andre en stor Glæde, og han samlede ofte sine Kammeraters Stemmer herom, for at tilfredsstille sin Samvittighed. Derved glædede han sig synlig, og tiltog i legemlig Velmagt, hvilket mere end de hyppige Klager ærgrede Regimentets Oberst, en streng Mand, der, som Julius udtrykte sig om ham, kunde med den ordentligste Levemaade komme ud af det med en Gytraad, uagtet han var bleven Soldat istedet for Skrædder. Intet Under derfor, at Obersten, til hvem Generalen overlod alle Regimentets indre Anliggender, aldrig undlod at straffe den overmodige Kornet med Arrest, haabende derved at omvende den frække Ungers svend til et stadigt og fornuftigt Væsen, men den stakkels Oberst kunde dog aldrig opleve denne Glæde, om han end havde levet nok saa længe.

En Dag skete det, at adskillige Officerer af bemeldte Regiment vare redne til Charlottenborg, og efterat de der havde moret dem paa bedste Maade, paa Tilbageveien bleve opfangede af gode Venner, og overtalte til at deeltage i et muntert Selskab, som var samlet i Dyrehaven, med hvilket de i glad Lystighed fortærode et godt Maaltid, hvorunder Mørket indbrød og til Lykke skjulte en stærk Ruus, som Nogle af dem havde. De vare allerede lykkelig komne gennem Porten, da En af dem, som Rusen havde gjort aldeles uskyldig, uagtet han ellers var et stille og sat Menneſke, begyndte Larmen som de havde tilladt dem paa Veien udenfor og i Dyrehaven, og ſvæ, at han ikke vilde gaae tilſengs uden Klang, hvorved han ſtyrede Hesten hen til Siden af Husene og indſlog nogle Ruder med Ridespidſken. Hans Kammerater trak ham i rette Tid derfra, og gabe He,

stene Sporerne, inden Folkene kom ud. En Borgers havde imidlertid alligevel gjenkjendt Regimentets Uniformer ved det klare Skin af en Lygte, som de reed forbi, og da han troede, at denne Ulempe var tilføjet ham mere af personligt Had, end af Overmod og Tilfælde, saa besluttede han ogsaa, ikke at skjenke Herrerne noget, men skyndte sig den følgende Morgen til Obersten og bad om en Undersøgelse til at opdage Boldsmanden i hans Regiment, for hvilket det vilde være en stor Skam at lade det hengaae ustraffet. Herved satte han den gamle Mand, som det høilig forargede, naar Militaire begik en Forbrydelse, som de ikke kunde retfærdiggjøre, i en saadan Brede, at han ikke allene lovede ham den strengeste Ret, men endogsaa strax sendte Bud efter Julius, som han uden Undersøgelse tiltrouede at have indslaget Binduerne, og sendte ham derpaa i Arrest. Uden at vide hvorfor, tilbragte den Ukyldige tre Dage i Bagten, men troede dog, at nogle af hans Handlinger, som han havde begaaet i Stilhed, vare komne for Orde, og fandt sig derfor med temmelig Taalmodighed i sit Fængsel, indtil Obersten ved en Officeer lod ham spørge om han vilde bekjende, og derved satte ham i en ikke ringe Forlegenhed, men dog tillige vakte den Tanke hos ham, at her maatte være en Misforstaaelse. Hans Svar, at han ikke havde noget at bekjende, forbitrede Obersten paany, og han foresatte sig, at straffe denne Halsstarrighed endnu haardere. Otte Dage hengik, hvori Julius blev holdt i streng Bevogtning, mens Obersten forgjæves ventede at han skulde ydmyg tilskrive ham, og tilsidst over Udeblis

velsen af denne Skrivelse, ikke kunde skjule sin Væ-
 grelse over slig en Halsstarrighed for de andre Office-
 rer. Derved blev Udskillige af dem opmærksomme,
 og ved at sammenholde alle Omstændighederne med
 hverandre, blev det dem klart, at Julius var ar-
 resteret for en Forbrydelse, som han ikke havde be-
 gaaet. Den Officeer, som havde begaaet Gjernin-
 gen, og ikke lidet foruroligedes ved Tanken, at en
 Kammerat leed for det han havde forbrudt, traadte
 efter Paraden frygtfuld og forlegen hen for Obersten
 og bad med nedslagne Øine om en hemmelig Sam-
 tale, som ogsaa paa Stedet blev ham bevilget. Da
 nu det sande Sammenhæng af Sagen, efter mange
 og forlegne Vendinger, kom for Dagen, blev Ober-
 sten ikke lidet forundret, og fik neppe Tid til at vres-
 des, som Officeren havde ventet. I Begyndelsen
 vilde han ikke tro det mindste deraf, og dadlede
 gandske faderligt det ellers berømmelige Forsæt, at
 ville hjælpe en Kammerat at bære hans Feil, men
 beviste tillige, at Medlidenhed og Opoffrelse var ikke
 her paa sit rette Ede, da Julius's vedvarende
 Trodsen gjorde Sagen stem. „Og hvor kan J me-
 ne at indbilde mig, tillagte han: at jeg skulde troe
 dette om Jer, som er et saa stille Menneske, over
 hvem endnu Ingen haver klaget.“ Men da Denne
 alligevel paaastod sin Angivelse, som han forsikrede ved sit
 Væresord at være Sandhed, og hestrev Tildragel-
 sen endnu omstændeligere, opsatte den Gamle et
 mørkt Ansyn, og blev staaende en Stund med ud-
 spilede Been og Hænderne fæstede over hverandre,
 medens han urokkelig fæstede Øinene paa Officeren,
 og tiltalte ham med disse Ord: „En forarges-
 lig, en heel forargelig Sag! Jeg maa vel bede om

Forladelse." Næppe var han kommen hjem, førend han sendte Bud efter Julius, som ikke lidet forundrede sig over det venlige Ansigt, hvormed han blev modtaget. „Jeg har megen Årsag til at beklage mig over Jer, begyndte Obersten venlig: at I bragte mig saavidt, at jeg strax maa skrive det paa Eders Regning, naar en anonym Streg fortælles mig. Denne gang har jeg gjort Jer Uret; Den som begik Brøden, har selv angivet sig. I er fri for Arresten, og Rosenburg kommer derind istedetfor Eder. Imidlertid er denne Sag mig ret fortrædelig, og jeg vil gjøre Jer det Forslag, at I ikke bryder Jer mere om hvad der er skeet, som bliver imellem os, saa vil jeg igjen estergive Rosenburg hans hele Skyld." Julius var i sin inderlige Glæde vel tilfreds dermed, og priste sig lykkelig med at han nu kunde ledsage en polsk Grevinde, som havde indtaget ham, et Stykke ud paa Reien. Hvad han havde lidt, var forglemt, saasnart Lidelsen var ophørt.

Alt var færdig til den polske Grevindes Afreise, og Reisevognen stod tilpakked, ihvor meget Julius end bad hende om at opsætte Reisen idet mindste saa længe, indtil hun havde fundet et Reiseselskab. Men Grevinden forkastede al hans Tale, og havde aflagt tilstrækkelige Prøver paa de polske Fruentimmers bekjendte Mod, til at frygte for denne Reise, naagtet hun kun var ledsaget af een Berjent. Morgenens var smuk, Solen lyste klart og venligt, da Grevinden steg i Vognen, ved hvis Side Julius reed, og lod sin Hest gjøre gandske usædvanlige Kunstter. Udenfor Byens Port blev Samtalen friere,

og kun da det leed ad Afskeden, syntes Grevinden at falde i alvorlige Tanker, og hendes Dine hestiede sig med spørgende Alvor paa sin Ledsager, som søgte hun Grunden til det Skridt, hun nu vilde foretage. De vare imidlertid komne forbi Frederiksfelde, hvor til Grevinden kun havde tilladt ham at ledsage hende, og Julius, som ikke kunde undgaae sin Skjebne, beredte sig til at tage Afsked, idet han talte de artigste Ord, nærmede sig Bogudøren og kyskede Grevindens Haand. Netop vilde han trække sig tilbage og ride hjem igjen, da Grevinden endnu vedsblev at holde hans Haand fast, og talte saalunde til ham: „Endnu et Dieblif! De maa først høre nogle Ord af mig, som jeg ikke kunde sige før eller senere, uden at jeg skulde en anden Gang komme til Dem. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg elsker Dem. Forgjæves har jeg søgt at quæle den Følelse, som, stedse fornyet, blev saameget stærkere, og ikke tillod mig nogen Haardhed mod Dem, uden at jeg tillige maatte blive mig selv gram. Med velberaad Hu har mit stolte Hjerte gjemt denne Bekjendelse til dette Dieblif, da det ikke længer kan lykkes Dem at bedrage mig og give det Næring efter et flygtigt Godtbefindende, som dog alligevel er afhængig af en lige Kjærlighed som den, der formaaer mig til at opoffre Alt; og imens jeg er blændet af min egen Overbeviisning, vil jeg forsøge Sandheden af Deres Forsikringer ved et Offer, som vilde være for stort for enhver anden Følelse end Kjærligheden. Stiig derfor strax ind i min Vogn, og følg mig til Warschau. Har De Betænkeligheder, saa vil jeg ønske Dem et venligt Farvel, men har De ingen, saa vil jeg frit bekjende, at der er ingen Belønning

for stor til at gjengjelde Deres Beslutning, som skal glæde min Stoltthed mindre end min Kjærlighed." Julius, som havde hørt hende med Opmærksomhed og stigende Henrykkelse, lod sin Hest løbe og satte sig ind i Bognen til den skønne Dame, som modtog ham med den rene Kjærligheds Heftrighed, og, ved sin Sjæls indtagende Ynde, langt fra at lade ham angre sit Forsæt, meget mere lod ham glemme hvad han forlod og forjog Tanken om Berlin ud af hans Sind, medens de med hurtig Fart saavel Dag som Nat ilte afsted, saa at de endogsaa sjældent gav dem Tid til Nattehvide.

Julius's Hest var imidlertid i Galop lykkelig arriveret gennem Byen, og kom, velsadlet, men uden Herre, til den velbekjendte Stald, hvor Ridenegten tog imod den, i Begyndelsen noget bekymret for sin Herre, men saasom han var saa ofte vant til Uordener, gav han sig snart tilfreds, og da Cornetten endnu ikke kom den følgende Morgen til Paradetid, meldte han ham syg, og kun aabenbarede Sandheden for de af hans Kammerater, som vilde besøge deres syge Ven. Disse røste eenstemmig Karlen for hans forstandige Opførsel, og trøstede ham med, at hans Herre vel snart kom igjen, da de gjettede, at han havde et lykkeligt Eventyr fore. Ridenegten opførte sig virkelig og saa klogt, at Ingen mærkede noget uden de Fortrolige, som af og til gik hen at spørge om Julius endnu ikke var kommen. Ridenegten maatte dog først blive eftertænksum, da hans Herre endnu ikke kom den tredje Dag, og paastod nu klagen, at der maatte være tilfødt ham en Ulykke, hvorimod dog alle de hemmelige forgjæves Efter-

forstninger vidnede. Saaledes hengik otte Dage, hvori den ængsteligste Betyrning traadte istedetfor den stille Eftertanke, og det var at berygte, at det foregionne Udsagn vilde blive opdaget og Vedkommende erfare, at Korneitten ikke var i sin Seng, hvilket vilde bringe Ridesnegten i den største Forlegenhed, Rygtet, som altid er virksom, bragte endelig noget deraf for Oberstens Øren, som meest burde have været forstaaet derfor. Af Mistro eller Jilsindethed, skikkede han flux Regimentsfeltthæren hen for at undersøge Julius's Sygdom. Ridesnegten, der som en tro Garnison længe havde forsvaret sin Herres Fæstning mod den overlegne Styrke, maatte nu give sig paa Naade og Unnaade, og aabenbare, hvad ikke længere kunde skjules. Men det var underligt, at Obersten drog Sagen i Tvivl, som man saa gjerne havde skjult for ham, og affendte endnu en Officer efter Regimentschirurgen, som paa sit Ordre maatte love at bringe sand Rapport. Officeren, som netop var indviet i Hemmeligheden, havde ikke nødig at gaae derhen, men oppebiede i et Kaffehuus Tiden, da han skulde give den forlangte Underrættning. Den Gamles Brede var ubestrikelig heftig, da han erfarede Sammenhængen; han kunde ikke tilgive, at han var en Ridesnegts Bøddel, og idet han forargede sig derover, beklagede han tillige, at den unge Mand kunde saaledes forstyrre sin egen Lykke for stedse; thi han erklærede, at han maatte anmeldte Sagen for Generalen, og Denne for Kongen. Da dette blev bekjendt i Regimentet, bleve Alle yderst bestyrtsede; man beklagede den ulykkelige Julius, man talte om hans Tapperhed, hans broderlige Opførsel mod sine Kammerater, og Alle fandt at denne

Straf var for stor med Hensyn til dens Virkning paa hans hele øvrige Levetid. Majoren og Julius's Benner søgte derfor at vinde Obersten med gode Ord, og bade ham paa det indstændigste, at han dog vilde vente nogle Dage endnu med Rapporten, da Julius maaffee i den Tid kunde komme tilbage og Alt blive godt igjen. Det lykkedes dem ogsaa at erholde tre Dages Opsættelse, og derefter ved nogle ældre Officerers Forb. n endnu otte Dage, men Obersten svor tillige, ikke at vilde vente længer, naar disse vare forbi. De otte Dage hengik ogsaa, uden at Julius, til sine Benners inderlige Bedrøvelse, kom igjen. Obersten meldte det derfor til Generalen, og Denne, som vrede: des over en saa nhørt Graværelse, besluttede strax at melde det til Kongen.

Den bortløbne Kornet tilbragte imidlertid de glædste Dage i Warschau, nydende her sin Hersterindes gamle og opfindelsesrige Kjærlighed, som stedse var beskæftiget med at holde den elskede Gæst i uafbrudt Fryd og Glæde, da hun ventede hans Gjengjæld for de Opoffrelser hun havde gjort, og derfor aldeles overlod sig til sin brændende Passion. Men hun tog feil at troe, at Kjærlighed ene kunde gjøre saa store Opoffrelser; thi Julius fandt kun Behag i den smukke Grevinde, og kaldte det Kjærlighed, men det var ikke i den Betydning som Grevinden forstod dette Ord. Efter nogle saa Dages Forløb længtes han ligesaa meget efter at blive fri for Grevinden, som at komme til Berlin igjen, og han var reist strax, hvis han ikke havde manglet Penge, som han undsaae sig for at bede Elsterinden om, ihvor riig hun end var, og han kjendte ingen Andre i Warschau. Denne Tilstand blev ham tilsidst utaalelig, da Grevindens smægtende Kjærlighed

faldt ham besværlig, og han kom endelig i saa stor
 Forlegenhed, som Ulykses hos Tryllerstuen Circa, blot
 at denne ikke varede saa længe. Han længtes nu
 igjen efter sine muntre Kammerater, efter sine Heste,
 efter Lindene og Dyrehaven, fort, efter hele den
 Kreds, hvortil han var vant, og fuld af Fortviv-
 lelse gik han op og ned ad Gaderne, tænkende paa
 et Middel til at faae Penge. Han forlod sig nu
 aldeles paa sin Lykke, og blev omsider hjulpen. Som-
 en Beruset, der mod sit Forsæt styrter henimod
 Vandrerens, faldt han over en gammel Ben, som
 han tilfældig mødte paa Gaden, med det Udbrud:
 „Har Du Penge, kjære Broder?“ — „Ja!“ svarte
 Denne, og nu omfavnede og kyssede de hjertelig
 hinanden. Denne Bekjendter var en preussisk Of-
 ficier, der havde maattet flygte for en Duels Skyld, og
 var ankommen hertil i civil Dragt, og som, da Liden
 faldt ham lang, havde flittig besøgt Spillehusene og
 der vundet mange Penge. Julius fortalte ham i
 Korthed Eventyret med Grevinde, dog uden at
 nævne Rabnet, og erholdt ogsaa et Laan af ham,
 som langt oversteeg hans Forventning. Uden først
 at tage Afsked forlod han Warschau, og ilte med
 al mulig Hurtighed til Berlin, ikke uden fornyede
 Erindringer om den skønne Grevinde han forlod,
 hvis Kjærlighed var bleven ham en Bane. Og alt
 som han kom nærmere Berlins Gader, slog Hjertet
 heftigere for den omme Elskerinde, i hvis Sted han
 vel vidste, at en ubehagelig Sag mødte ham. Et
 Dieblisk stod han tvivlsraadig udenfor Porten, men
 fattede omsider det faste Forsæt at underkaste sig,
 og stød gennem Porten og Byen til Bagten, hvor

han, som Urrestant, gav Postillonene Drifkepenge. Han vilde nu med største Samvittighed fortælle Obersten Alt. Neppe var Rygtet om hans Ankomst udspreidt, før hans Kammerater strømmede i Høbet til, spurgte, dadede og trøstede, men vare dog glade ved at see ham frisk og vel igjen. Obersten lod Julius falde til sig. Han var usædvanlig mild og venlig, hørte med Taalmodighed Fortællingen, og sagde ikke et Ord dertil. Derpaa befalte han ham at vente paa sig, hvilket Julius gjorde med Eiegenlydighed, og gik hen til Vinduet, hvor han hilste sine Bekjendtere som gik forbi. Obersten gik imens hen til Generalen, hvem han fortalte Kornettens Hjemkomst. „Godt! sagde Denne: Jeg har allerede min Rapport færdig, som i Morgen gaaer til Kongen; det gjør ingen Forandring i Sagen.“ — „Jeg vil dog, begyndte Obersten sagte og forleggen: næsten vove et godt Ord for den unge Mand, da Jngenting er skeet, og man har en udmærket Kavallerist i ham.“ — „Hvad? sagde Generalen: De? Hvad skal jeg sige dertil, at De ikke finder mig stræng nok? Jeg forundrer mig sandelig! Betænk dog den uhorste Forbrydelse.“ Obersten trak paa Skuldrene og tilstod endelig, at han havde fort forud sat Julius i otte Dage uden nogen Marsag, man kunde vel derfor ansee det som en Straf forud, og han ønskede derfor meget at godtgjøre sit Misgreb. Han vilde stedse takke Generalen, hvis han vilde overlade til ham selv at afgjøre denne Sag. Da han kom igjen tilbage til Julius, irettesatte han ham paa det haardeste, anvendte sit hele militaire Ordsgyderie og alle sine Kraftudtryk, bandede, svær og

tordnede, og endte sluttelig med de Ord, at den hele Sag skulde neddyskes, og at han kunde gaae hjem. Julius kom glad tilbage til sine Kammerater, der undrede dem ikke lidet over den usædvanlige Lykke, som de ikke kunde begribe, uagtet de vidste Alr.

Under en almindelig Glæde, som hartad kunde have givet Anledning til en ny Arrestering, feiredes den høitidelige Aften. Den følgende Morgen viste Julius sig igjen offentlig, og gif Skjebnen og nye Evenstyre imøde.

Varnhagen.

Hunde-Kolonien.

Af en Reisesendes Dagbog.

Paa en Reise i Picardiets Bjerge blev jeg engang forvildet fra den rette Vej ved et frygteligt Storm- og Regnveir, og kom paa en Fodsti, som førte ind i Skoven; endeligen tabte jeg ogsaa den, og befandt mig paa en lille Eng. Klokken var 2 om Eftermiddagen, jeg var sulten og tørstig, men intetsteds bemærkede jeg nogen menneskelig Bolig. Fortvivlet trængte jeg frem gennem Buske og Moradser, indtil pludseligen til Vensstre et stadseligt Slot paa en Høi lod sig tilsyne for mig. Jeg ilte derop. Intet Spor var at see paa den slangeformige dreiede Sti, ad hvilken jeg, svedende og klattrende, naaede til Slottets Port. Jeg gik over Vindebroen og fandt Gitterporten aaben, ingen Dørvogter, ingen Tjener, slet Ingen lod sig see, men to Dogger af kolossal Størrelse, dog lykkeligvis lænkede, sprang til Høire og Vensstre med vældig Gjæen henimod mig, og viste Tænder. I den forfærdeligste Angst frygtede jeg hvert Dieblis, at Lænkerne skulde gaae i stykker, og naaede saaledes til den indre Gaards mindre Gitterport, hvor to store danske Hunde vogtede paa mig med glubste Bine. Snart efter traadte jeg over Husets Dørtærskel ind i et Slags Forstue, der sprang fire tykke Pudler frem og snappede efter mine Been; forskrækket lukkede jeg Døren til, og blev raadvild staaende paa Gangen. Her hørte jeg hine fire Rnegte fradse med Poterne og bide i Dørlis-

sterne; men trak hurtigen min Næse, hvorefter de snappede, tilbage. Efter lang Venten besluttede jeg mig endelig til at aabne en anden Dør; men neppe var jeg kommen midt paa den Trappe, som jeg her fandt, førend 8 store Pudler gjæde imod mig ovenfra, og da jeg uden at vende mig om, vilde gaae baglænds ned igjen, kom 4 høibenede Mynder frem fra Rummet under Trappen, og stillede sig paa det nederste Trin. Gjorde jeg eet Skridt opad, saa knurrede Pudlerne, og vilde jeg tilbage, saa gloede Vindspillerne glubste paa mig,

I denne piinlige Stilling saae jeg endeligen oppe ved Trappen en høi mager Mand, med en lang Stav i den høire Haand, en Turban paa Hovedet, paa den venstre Arm en nydelig Bologneser, og bagefter ham fulgte omtrent et Dusin Spids-hunde af forskjellig Størrelse og Farve. Jeg vilde tiltale Manden, men denne Mængde af Hunde gjorde samtidigen et frygteligt Spektakel og en saa forfærdelig Larm, at det var ikke engang muligt at høre sine egne Ord. Pludseligt hævede han sin Stav med en majestætisk og betydningsfuld Gebærde og raabte: „Eders Hersker befaler Eder at tie!“ Strax fulgte en almindelig Stilhed. Vi nærmede os til hinanden med Høflighed. Jeg fortalte ham mit Uheld, og han tilbød sig at herbergere mig en Time, og derpaa at henvise mig til et en Fjerdingvei fra liggende Vertshuus, hvor jeg kunde overnatte. Herpaa førte han mig i Kjøkkenet, for at byde mig nogle Forfriskninger. Han aabnede en Sidedør, og paa et Bink af ham bragte andre Hunde, som jeg

endnu ikke havde seet, flere Kurve med Dækketøj, Mad og Vinflasker ind, og satte dem paa Gulvet. „Gaae bort! sagde han igjen: Eders Herster befæler det!“ og alle Hundene gik bort. Jeg betragtede, imedens jeg spiste, min besynderlige Bert med opmærksom Forundring, hvilken han syntes at optage som Beundring over hans Hersterstorhed, og endelig rettede han følgende Tale til mig:

„Udenviis er De, min Herre, forundret over den Mængde Hunde, som De har seet i mit Slot? Men Deres Forundring vil fordobles, naar De hører, at jeg i en Tid af otte Aar blot har levet i Selskab med Hunde, at Hunde opvarte mig, arbejdede for mig, ja kjøre for mig, naar jeg vil foretage en Tour omkring i min Vogn. Dette Selskab er paalideligt, hundrede Gange paalideligere end Menneskers. Det er intet mindre end kjedsommeligt og sumt; jeg taler med mine Hunde, de høre mig og svare mig. Min Vagt er tro og tapper, og alle de Hunde, som ere til det Slags Tjeneste, lade sig sonderrive for mig. Hør engang, hvorledes jeg er bragt til denne synderlige Levemaade. En uimodstaaelig Lyst til at herske er mig ligesom medfødt, saalidet ogsaa min Stand og min Formue synes at være egnet dertil. Tusindgange har jeg forsøgt at hæve mig til en Post, som tilbød mig en fuldkommen uindskrænket Myndighed over Menneskene; men da det ikke er lykkedes mig, har jeg endelig fattet den Beslutning, at herske over Dyr, og jeg vil dog hellere herske over Hunde, end over ingen. Her er mit Herredømme; Alt er min uindskrænkede Vilje.

lie undergivet, og uden at min Anseelse kommer i Fare, uden at nogenfinde en Modsigelse lader sig befrygte, kan jeg befale, fordømme, afsige Kjendelser, fort, vise mig som uindskrænket Hersker. Jeg dic-
terer Love, og man lyder dem; jeg giver et Bink og man adlyder. Og denne Nydelse, denne Fryd for-
skaffe mine Venner mig; ja, min Herre! mine
Venner. Jeg har her tolv Dusin Hunde, det er
144 Stykker. Hvilken Dødelig, ja hvilken Fyr-
ste, kan rose sig af en saadan Lykke. — Er jeg tungsin-
dig, saa viser Bedrøvelsen sig paa alle Hundeanfigter-
ne; er jeg derimod noget mere munter end sædvanlig,
saa udbryde mine Undersaatter i Jubel, og deres Løg-
ren med Halen tilkjendegiver mig, hvor kjær jeg er dem.
Ja, jo længere jeg vænner mig til disse Dyr, desto mere
blive Menneskene mig udstaaelige og forhadte. — De
studser, min Herre! Nu ja! De synes efter det Udvor-
tes at være en retsaffenen Mand; men ho staar mig
inde for, at en troløs, sort, nederdrægtig Sjæl skjules
bag denne Ærligheds Maske? Og derfor (han saae paa
mig med Dine, som sunklede af Brede) har jeg ligesaa
ringe Tillid til Dem, som til enhver Anden, og naar
De ikke om et Kvarteer er over mine Grændser, saa
giver jeg mine Undersaatter et Bink at jage Dem
ud."

Nu vidste jeg mere end nok. Med hofflige,
men korte Ord tog jeg Afsted med Hundestatens
Sultan. Han ledsagede mig til den yderste Port,
gav mig, da jeg stod paa Broen, pludselig et hef-
tigt Slag paa Skulderen og raabte: „Nu væk,
Menneske! Lob! Væk Dig!“ — Jeg lod mig
dette ikke sige to Gange, og løb bort af alle Liv,

fenskræfter. Han stod længe, saalænge han endnu kunde see mig, paa sin Bindebroe, og slog frygterigt med sin Herkerstav. Jeg var overordentlig bange for, at hans Drabanter skulde sætte efter mig, og aandeløs naaede jeg endeligen det Bertshuus, som han naadigst havde anvist mig.

Gurre = Slot.

Et dansk Folkesagn.

Uheldsvangre Tider truede Danmark. Kong Frederik den Første var død, og ingen Thronfølger udnævnt. Uvedragt og Strid opstod mellem Stænderne, hvis Interesse naturligviis paa det nøieste var knyttet til til det nye Kongevalg. Adelen gav den Afdødes ældste Søn, Hertug Christian af Holsteen, sin Stemme; Geistligheden, som vidste at Hertugen var den lutheriske Lære gunstig, ønskede derimod at sætte hans otteaarige Broder, Johannes, hvem de haabede at vinde for Catholicismen, paa Thronen. Bønderne og de lavere Klasser, somyndede den affatte, paa Sønderborg fangne Christian den Anden, satte Alt i Bevægelse, for at hjælpe Denne paany til Regjeringen. Saaledes var Riger adsplettet i Partier, og denne forvirrede Tidspunkt forekom Lybekkerne, hvis Handel paa Østersøen havde lidt under den afdøde Konge, altfor gunstig

til*ikke at benyttes. Allerede havde de sendt deres Borgemester Jørgen Bullenweber til Kjøbenhavn, for paa Rigsdagen at vinde Magnaterne for deres Planer. De ønskede at faae deres Handelsrettigheder paany bekræftede og deres Medbeilere, Hollænderne, aldeles udeinkkede fra den nordiske Handel. Denne Hensigt gik ikke fuldkommen igjennem; imidlertid havde Borgemesteren paa sin Reise lært at kjende Rigets forvirrede Tilstand. Dog — det er ikke her vor Hensigt, at give en udtømmende Skildring af Danmarks Forsatning paa denne Tid. Vi tilføie derfor endnu kun Følgende, at Lybækkerne efterhaanden ved hemmelige Forbindelser bragte Linsgen saavidt, at de bleve enige med Borgemesteren i Kjøbenhavn, Ambrosius Bogbinder, og med Jørgen Mynter, Borgemester i Malmø. For sin Afreise fra Kjøbenhavn havde Bullenweber en Sammenkomst med disse Mænd, hvori de gave ham det Løfte, at saasnart Lybækkerne vilde komme med en Flaade skulde Malmø og Kjøbenhavn aabne deres Porte for dem. Aaret 1533 var imidlertid forløbet uden at Krigen brød ud. Lybækkerne valgte imidlertid Grev Christopher af Oldenburg til Anfører. Denne brød pludselig ind i Holsteen, indtog Ploen og Tritow, og beleiredede det fæste Bjergslot i Segeberg. Men dette Angreb var kun paa Skramt. Pludselig blev Belejringen ophævet; Greven indskibede sig med sin Hær i Travemünde paa en lybsk Flaade og gik til Sjælland. Her gjorde han den 23de Juni 1534 en Landgang ved Skovshoved og drog først imod Røskilde. Siden nærmede han sig Kjøbenhavn og opfordrede Byen til frivillig Overgis-

velse, foreholdende Borgerne den Eed, de engang havde svoret den affatte Konge.

Grevens Hær, som var samlet i en Skynding, bestod for største Delen af tydske Leietropper, blandt hvilke de saakaldte Landseknægte hævdede en fortrinlig Rang. Kort Tid efter Landgangen blev en Afdeling af disse sendt til Østrup (det nuværende Fredensborg), for at afbryde Forbindelsen mellem Besætningen i Kjøbenhavn og Hjelpetropperne, som laae adspredte i Sjælland.

Omtrent halvtredie Mil fra Kjøbenhavn ere endnu mellem Søllerød og Nærum tydelige Spor af en gammel Wei, som Kong Baldemar havde ladet anlægge, og ved Gurrensen findes endnu svage Levninger af det Slot han sammesteds havde ladet bygge. Sagnet gaaer blandt Almuen, at Kongen undertiden om Natten, ledsaget af et talrigt Jagtsfølge, med sorte Heste og Hunde, farer gjennem Skyerne. Hundeglam og Skrald af Jægerhorn antyde hans Nærhed, og Bønderne, som om Natten ere ude paa Marken, betegne sig ængstelig med Korset, naar Larmen begynder. Endogsaa Hundsdyrene synes at have en Anelse om den natlige Jægers Flugt. Hestene skrabe drinskende med Hovene; Hundene slide rasende i deres Lænker, og Nøget i Staldene udstøder hule Brøl, naar Skaren suser gjennem Luften.

Den lumre Sommernat bredte sine lette Skygger over Jorden, da en ung Landseknægt med langsomme Skridt vandrede hen ad Weien til Østrup. Han kom fra et lystigt Drickelag med sine Kammerater og ønskede intet mere end at komme tilbage

I sit Qvarteer, før Bagterne skulde afløses. Ubekjendt med Egnen var han imidlertid oftere i Beraad med sig selv, hvilken Vej han skulde vælge. Tætte Uveir: skyer havde taarnet sig sammen i Vesten, snart søn: derrevne af bleggule Lyn, snart atter forenede. Den fjerne Tordens Buldren gjennem det sorte Skydække og enkelte Regndraaber bebudede det nære Uveir. Krigeren standsede raadvild sin Gang, thi Veien deelte sig i forskjellige Retninger. En Stund blev han staaende for at besinde sig paa Veien, som han før havde gaaet, og omsider valgte han Stien til Vests: tre. Han var imidlertid ikke gaaet ret langt, før han bemærkede sin Bildfarelse. Tvilraadig standsede han og kastede sit Blik til Høire og Vests: tre, for at opdage Veien, som førte til Hjemmet. I lang Frastand hørte han en Klokke slaae. Han talte Slagene; det var Midnat. I samme Dø: der blev styrtede et heftigt Regnskyl fra de sønderrevne Skyer og Vandrerens hyllede sig utaalmodig i sin Vaabenkappe. Hans Dø: der søgte et Ly mod Stor: men, og opdagede snart i temmelig Frastand Ru: nerne af en gammel Borg, halvsjulte af Løv og sammenvorne Buske. Uden Betænkning betraadte han den nærmeste Sti, der syntes at føre derhen. Pludselig drøede en huul Buldren gjennem Luf: ten; han lyttede efter. Det lød næsten som Havets fjer: ne Brusen i Sommernatten og blev bestandig mere tydeligt. Lystig Pidskefnalden, Jagtskrig og Skrald af Horn hørtes i Skyerne. Forsærdet blev Krige: ren staaende. Sagnet om den vilde Jæger, som er udbredt næsten over hele Lydsland, randt ham uvirkelig i Hu, og Nattens rædselfulde Stilhed,

kun af og til afbrudt af de hule Tordendron, den vilde Egn og det dybe Mørke bidrog end mere til at forhøje hans piinlige Forsatning.

Lidt efter lidt tabte sig imidlertid Larmen. Kri-
geren fortsatte sin Gång gjennem Krattet, som be-
standig blev mere og mere sammenvoxet, saa han
havde Møie med at trænge sig igjennem. Snart
laae Borgruinen mørk og skummel for hans Blik,
og en tung, jernbeslagen Port sprang knagende op,
da han med al sin Kraft søgte at aabne den. En
fugtig Gravlust vistede ham indse og et uigjennem-
trængeligt Mørke herskede i den øde, hvælvede Sal.
Han greb for sig med Hænderne og søgte at finde
et beqvemt Hvilested, hvor han kunde tilbringe Nat-
ten. De klarsskinnende Lynglimt, som af og til
blinkede gjennem de høie Buevinduer, gave ham Lei-
lighed til at blive nærmere bekendt med Bygningens
Indre. Et kæmpestort Egebord stod i Midten af
Salen, rustne Harnisk og Hjelme hang rundt om
paa Bæggene, og Aarhundreder syntes at være hens-
rullede, siden en menneskelig Fod havde betraadt
Borgen. Fugtigt Moos trængte sig frem gjennem
Sprækkerne og afgav et temmelig beqvemt Hvilested
for den Udmattede. Han lagde nogle gamle Bræ-
destumper sammen i en Krog og søgte at falde i
Søvn, skjøndt den vedvarende Storm just ikke var
hans Hvile gunstig. Hans Træthed besejrede imid-
lertid enhver Hindring, og det varede ikke længe før
en dyb Søvn nedsank paa hans Dielaag. En halv
Time var vel saaledes gaaet hen, da et heftigt Tor-
denslag rev ham ud af Drømmenes Rige. Han
aabnede Diet og lod det flygtig ile hen igjennem den

mørke Hvælving ; da sprang pludselig Døren op med en huul Raalen. Prægtigklædte Tjenere traadte ind og befæstede tændte Lamper rundt om paa Bæggene, det store Bord blev dækket og blankpolerede Sølvfade bleve baarne frem. Nu bevægede en lang Skare af aftegraae Skikkelser sig ind ad Døren og leirede sig omkring paa Bænken. Krigeren stirrede forbauset fra sit Skjul paa de natlige Gjæster, som slet ikke lode til at ane hans Nærværelse, og en hemmelig Gysen krøb gennem hans Aarer ved at betragte de rædselsfulde Skikkelseres indfaldne Rinder og hule Dine.

Klart flammede Lamperne og en lystig Fanfare af Trompeter lod gennem Hvælvingen. Tilskuerens Hjerter bankede Slag i Slag mod Brystpandsret, han vovede ikke at røre sig af Stedet og oppebiede taus, i svændt Forventning, Diebliffet, da Gjæsterne atter vilde begive sig bort. Disse gjorde imidlertid ingen Mine til at bryde op, men sad rolig i deres rustne Pandsere uden at mæle eet eneste Ord. Endelig lod det til, at det natlige Selskab snart vilde gjøre Ende paa Banketten. De tomte Fade bleve bragte bort og store Horn med Sølvpokaler glimrede paa Bordet. Af alle disse Tilberedelser var det klart, at Gjæsterne nu havde isinde at slutte det Hele med et Drag af Bægrene, og den Skjultes Tænder løb i Band efter en Lædsedrik. Det lod næsten til at Selskabet ahnede hans hemmelige Onske, thi pludselig reiste sig En af de mørke Skikkelser op af Bænken, fyldte en Pokal med skummende Viin og nærmede sig med svævende Skridt Stedet, hvor Landsknekten laa skjult. Denne blev gandske ængstelig

tilmode ved dette uventede Besøg og trak sig saameget som muligt tilbage i Krogen, da Skikkelsen traadte hen imod ham. Læs rakte den ham Bægeret, nikkende med Hovedet, for ligesom at betyde ham, at han skulde drikke. Den Uengstede var slet ikke vel tilmode. Han rystede til Gjensvar med Hovedet og yttrede aldeles ingen Lyst til at drikke, Men hans Bægning lod ikke til at blive bemærket. Med truende Fagter gik den mørke Skikkelse nærmere ind paa ham med Pokalen i Haanden. Da samlede han alt sit Mod, forsede sig, tog Bægeret og udbrød: „Nu da, i Guds og alle Helgenes Navn!“

Et uhyre Knald rystede Hvælvingen i sin Grundtvold, alle Lamperne sluktes paa eensgang, og som et Lyn forsvandt de natlige Gæster. Med Susen og Brusen stormede Skaren gjennem den øde Hvælving, og bedøvet sank Krigeren, med Pokalen i Haanden, tilbage paa sit Leie.

Da han kom til sig selv igjen glimrede Morgenrødens første Straaler gjennem de høie Buevinduer. Endnu heel forvirret af de natlige Syner forlod han Ruinerne og traadte ud i den friske Morgenluft. Han søgte nu at komme paa Sporet af den rigtige Vej og trostede sig ved, at den herlige Guldpokal, som han bar i Haanden, endnu var i god Behold. Denne Følelse syntes ham nok at kunne opveie den Skræk han ved det natlige Optrin havde udstaaet. Han holdt nu Bægeret frem og lod Solens Straaler spille paa det, men hvo skildrer hans Forundring, da han pludselig blev vaer, at Pokalen i hans Haand var forvandlet til en stor Kulmasse, som hensmuldrede i Støv og Aske ved den mindste Berørelse. Snart havde han imidlertid fun-

det Veien, som førte til hans Bestemmelsessted, hvor han fortalte det Eventyr, som var mødt ham. Historien melder intet om han fandt Tiltro eller ikke.

Sagnet om den vilde Jagt er meget udbredt, ei blot i Danmark, men ogsaa over hele Europa. I Sjælland jager Kong Valdemar, i Fyen Palnatokke, og i Schlesvig Hertug Abel. Nogle udlede Sagnet af Svanernes Toner, naar de trække, hvilke ligne en fjern Klang af Baldhorn. Udførligere Oplysninger findes i Thieles Folkesagn IV, 24. Til Slutning ville vi endnu anføre følgende Stropher af Ingemanns Romanze: „Kong Valdemars Jagt:“

I Muld for længesiden
Kong Valdemar er lagt,
Men sølsomt gennem Tiden
Gaaer Sagnet om hans Jagt;
Lidt forser arme Bonde
Sig end paa natlig Sti,
Naar Jægere og Hunde
Ham fuse vilbt forbi.

Saalunde vil man sige
Han bøde maa med Nag
Dg vente paa Guds Rige
Dg Dommens store Dag.

Fr. Sneedorff Birch.

Den nye og den gamle Pietro.

I.

Den nye Pietro.

God Morgen ærverdige Herr Eremit!

Lyt til min venlige Bøn.

Nu kommer jeg atter og gjør Dig Visit;

Fader jeg er til en Søn.

Han er som en Rose saa hvid og saa rød,

Man siger han ligner mig!

Naar Jeanne sidder med ham paa sit Skjød

Da er hun Madonna liig.

Ærverdige Fader! D kom og hør:

Alt længe jeg banker omsonst paa Din Dør;

D kom! D kom!

D kom til den nye Pietro.

Den Lille er ligesaa lystig som jeg,

Derfor er Jeanne vred.

Hun siger, vi gjør saadant slygt Hurlumhei,

Barnet og Faderen med.

Og naar vi vil synge omkæps, vi To,

Klager den yndige Viv:

„Nu skriger den lille og store Pietro,

Det er et gyseligt Liv.“

Ærverdige Fader! D kom og hør:

Alt længe jeg banker omsonst paa Din Dør.

D kom! D kom!

D kom til den nye Pietro!

Han haver en Stemme saa livlig og høi,

Den har han efter mig.

Ehi Jeanne siger hvergang han gjør Støi:

„Pietro, nu ligner han Dig.“

Jeg leer og jeg tier — men hvad der er sandt
 Jeg dog fortælle Dig maac,
 At naar han iftemmer en rigtig Discant
 Slægter han Moderen paa,
 Ærverdige Fader! D kom og hør:
 Alt længe jeg banker omsonst paa Din Dør,
 D kom! D kom!
 D kom til den nye Pietro.

Nys hæved min Jeanne sin sneehvide Haand,
 Winked' til Leiet mig hen
 Og sagde: tag Hatten med flagrende Baand
 Og gaae, allerkjæreste Ven!
 Gaae til den ærverdige Herr Eremit!
 Bring ham min ydmunge Bøn,
 Og beed at han gjør os en lille Bist
 For at døbe vor Søn.
 Ærverdige Fader! D kom og hør:
 Alt længe jeg banker omsonst paa Din Dør,
 D kom! D kom!
 D kom til den nye Pietro.

II.

Den gamle Pietro.

God Aften, ærverdige Herr Eremit!
 Est Du alt gangen til Roe?
 For sidstegang faaer Du en lille Bist
 Af den gamle Pietro.
 Han gaaer nu saa ene, saa trum og saa mat,
 Han har mistet sin Stav,

Og glæder sig ret til den kommende Nat

I den venlige Grav.

Erværdige Fader! O beed en Bøn

For Jeanne, for Pjetro og for deres Søn.

O beed, O beed!

O beed for den gamle Pjetro.

Gud gav mig et muntert og lykkeligt Liv;

Lad ham derfor i mit Navn!

Han lagde den bedste, den kjerligste Bøn

Omt til min elskende Favn.

Dog tog han til Slutning sin Gave igjen,

Kaldte min Jeanne til sig;

Derfor jeg iler mod Himlen hen,

Jeanne vinker ad mig.

Erværdige Fader! O beed en Bøn

For Jeanne, for Pjetro og for deres Søn.

O beed, O beed!

O beed for den gamle Pjetro.

De Fjender de rased' med blodige Færd,

Min Søn havde Hjerter og Mod,

Han bytted' sin Hyrdestav bort for et Sværd

Og offred' sit fyrige Blod.

Paa Fæderens Seng, mellem Dyrnger af Liig,

Endtes hans skjelsfrie Liv.

Han sang blandt Cartovers iog Døendes Strig;

„Hils Pjetro og hans Biv.“

Erværdige Fader! O beed en Bøn

For Jeanne, for Pjetro og for deres Søn.

O beed, O beed!

O beed for den gamle Pjetro.

I Morges jeg grov ved Sanct Gothard en Grav,
 Jeannes er tæt derved.

Og plantede Blomster, og lagde min Stav
 Blandt Kjerminderne ned.

For sidstegang derfor en lille Bist
 Jeg endnu give Dig vil;

Og kom saa ærværdige Herr Eremit
 Og lyt mine Pine til.

Ærværdige Fader! D beed en Bøn
 For Jeanne, for Pjetro og for deres Søn,
 D beed! D beed!

D beed for den gamle Pjetro!

Hanna Irgens.

T a a l m o d.

Taalmod! Kjærlighedens Frænde!
 Meer end Modet Kraftens Søn!
 Du! som Tusinde misfjende,
 Stille Kæmpe blid og skøn!
 Du! som paa din Rosenvinge
 Bærer Sorgens Byrde svær!
 Dig skal mine Strænge klinge,
 Trosthermand saa hulb og kjær!

I det spæde Pigehjerte
 Blev den første Taalmod til,
 Snart den Bærgeløse lærte
 Dæmpe Mandens vilde Ild,
 I det vaade Die hvæled
 Sagtmod og Taalmodighed,
 Og den stolte Ridder knæled
 Nidmyg for sin Dame ned!

Dog ei blot i Qvindens Bærg
 Blev saa stærk og trofast Ven;
 Til et Rovdyr som vil hærge
 Vorder Helten uden den!
 Om han tusind Brødre slagter,
 Hvad er al hans Tapperhed,
 Hvis han ei at taale magter,
 Etde selv — hvad Andre leed?

Men i Barmens indre Rige
 Hvor det gjælder ei om Vlod,
 Hvor Ideerne kun krige,

Der er T a a l m o d , T a n k e n s M o d !
 E v i g r a v e r D u i b l i n d e
 U d e n M a a l , o g u d e n F r e d ,
 O g d e b e d s t e I n d t r y k s p i n d e :
 G a t t e s D i g T a a l m o d i g h e d .

G j e n n e m L i v e t s s a l t e B o v e
 S t y r e r A n d e n v i l d s o m t h e n ,
 O g M a t e r i e n s s t r a n g e L o v e
 F j e r n e d e n f r a H i m m e l e n ;
 K l a g t e n h i g e r m o d d e t S a n d e ,
 K j a r l i g h e d e n m o d d e t B l a a ;
 A l ! h v o r o f t e m a a d e s t r a n d e
 I n d e n H a v n e n d e k a n n a a e .

S e e d a t i n d r e r T a a l m o d h e r l i g
 S o m d e n f r o m m e M a a n e s S k i n ,
 L e d e r d e m s a a t r o o g K j a r l i g
 G l i m t e n d e i d u n k l e S i n d .
 H v o r d e n s s t i l l e F l a m m e s t i g e r
 B l e g n e L i b e n s L o g t e m a n d !
 F a l s k h e d , L o g n , o g V a n t r o v i g e r !
 S j a e l e n f l a g g r e r f r i t i g j e n !

T r o e r J M a g t o g M a n d b o m e n e
 K u n d e h o l d e K a m p e n u d ,
 H v i s e i W i l l i e n h o s d e n R e n e
 L e d e d e s a f T a a l m o d s B u d ?
 H o b e n s S p o t o g L a t t e r s t r i d e r ,
 D o v e r M o d e t s h v a s s e S t a a l !
 V i l D u s e i r e o v e r L i d e r : !
 V i r k u r o f f e t , h a a b , o g t a a l !

T r o e r J a t d e n H i m m e l s k j e r t e
 S o m s i t L y s f r a J o d e l a n d ,

I saamangt et Hedninghjerter
 Havde tændt sin rene Brand,
 Hvis blot Mod og Vid var ilet
 Selvbevidst i Striden da,
 Og ei Laalmod havde smilet
 Engleblidt fra Golgatha?

Nei, o nei! den Straaletrone
 Som Bevidsthed skænker Dig.
 Skinner vel for Retfærdigs Trone
 Lys og klar og yndelig,
 Dog hvis Harmen ei Du følger,
 Glemmes selv det Bedste let,
 Og Din Daad er uden Følger
 Naar Du trodser paa Din Ret.

Men til Vandeverdne's Kanter
 Straaler Herrens stille Fred
 Klarere end Diamanter
 Glorien Laalmodig heb!
 Over Jer, over Bunde,
 Spreder huld den Liv og Lyst.
 Planter Kors i sjerne Lande,
 Sandhed i den Vildes Bryst!

Etraal! o straal til Døkket falder,
 Skjønne Glands saa mild og varm!
 Etraal til Livets Engel kalder
 Venligen i Qvindens Barm!
 Etraal, o straal du Herrens Kjerte
 Med din Lue sølverhvid!
 Etraal i hver en Vædlings Hjerter!
 Styrk ham mod den onde Tid!

D. V. Levegow.

Ø n s k e t.

War jeg en Skye paa Vindens Vinge
 Saa fløi jeg over Blomstens Egn,
 Da Phantasten skulde svinge
 Sig over hvert et jordist Hegn —
 Da vilde jeg paa Himlen male
 Mig Engle og Seraphens Blik,
 Og gjennem Skyens Taage tale
 Til Daarer som paa Jorden gik.
 Hvor vilde jeg da Dyden prise
 For Jordens faldne svage Kjon,
 Jeg vilde Uersarne vise,
 At Dyden har sin egen Løn —
 Jeg vilde høit Algodhed prise
 Og troe at der min Nøst blev hort,
 Ja i mit Hjerter finde Lise,
 Naar jeg var langt fra Jorden ført. —
 Langt bort, høit op paa Skyens Linde
 Hvor Tanken brømmer Salighed,
 Der skulde jeg det Store finde,
 Som Evigheder hvile ved. —
 Da saae jeg ned til Støvets Glæde
 Og paa den jordiske Natur,
 Ret som en Moder til sin Spæde
 Seer i en tvivlsom Feber-Cuur. —
 Da saae jeg Livets Hvirvelvinde
 Selv Skibet læt og uden Roer,
 Der aldrig Havnen kunde finde
 Endsskjøndt det efter Kursen foer.
 Da saae jeg Gulbets Kraft oplive
 En dum og trodsende Rebel,
 Og høit Befalinger at give

For hver en ond og slavisst Sjel.
 Jeg saae den smigrende Camøne
 At staae den luegyslne Streng,
 Beruset Skjald lod der sig blinde
 Mens Pøblen loe og græd i Fleng.
 Bleg Dyden saae jeg, Lasten seire
 I vilde, stolte, hæse Skrig,
 Og glade Arvinger sig leire
 Omkring det nys hensesvorne Liig.
 Der saae jeg Taarer, som ei nytte
 Et klogt og stolt besselet Leer,
 Naar Dødens Bold — hans ringe Hytte
 Gaaer kun et Vink — han er ei meer.
 Da saae jeg grant imens jeg svævet
 Paa Skyens lette Himmelfart,
 At jeg kun et Minut har levet,
 At Tiden iler alt for snart.
 Da saae jeg hele Jordens Lykke,
 Tidt — sminket Dyd og Guldets Glænde,
 Og Kronens Bægt og Skjønheds Smykke
 At bydes op til Dødningdænde.
 Derfra jeg ned i Gravens Gjemme
 Saae Ormen paa den Stoltes Been,
 Den ingen Forfælsk lod fornemme,
 Om det var Fjende eller Ven.
 Der saae jeg i ulige Skæaler,
 At Dyd og Last med Guldets Bægt
 Lognagtig Roes fra Marmor straalte
 Ned til en ond, vankundig Slægt.

Nei, altfor nær er Skyen Jorden,
 Af Ild og af electrisst Dunst,
 Den splittes af en rædsom Torden

Og ligner da Natur og Kunst.
 Nei, høit fra Ethen op jeg stiger
 Til alle Stabte Verdnens Gud,
 En dunkel Ahnelse mig siger,
 At der først Alting vikles ud.
 Der seer jeg Wiisdoms rige Kilbe
 Og tusind Verdnens blide Sol;
 Der kan jeg Alt hvad her jeg vilde,
 Der krones Dyd paa Raadens Stol.
 I Evighedens Lys jeg straalere,
 Mit Ønske nu er nær sit Maal,
 En Glands, som Diet ikke taaler,
 Mig trækker som Magneten Staal.
 Mens Verdner flye forbi mit Øie,
 Den Jord — et Punkt som jeg forlod,
 Gav ingen Gjenfald i det Øie,
 Ei veed jeg meer hvorjær jeg stod.
 Jeg seer en ny og hellig Scene
 Fra Evighed at vikles ud,
 Thi Solefredse Stabes ene
 Kun ved et Bink af Almagts Gud.
 Jeg seer mig selv og Verdnens Bane
 Og Evigheders store Hjul,
 Der tør jeg nu det Store ahne:
 At Kjød og Blod kun var et Skjul.
 I Gravens sorte, snevre Hytte,
 Hvor Sjelen altid Gud er nær,
 Det brudte Leer er Drmens Bytte,
 Men Sjelen selv en Gubdom er.

Elisabeth Hansen.

V e r t e n i H o v e d k r o e.

En original Fortælling.

„Den italienske Kromand“ var den almindelige Besejndelse, under hvilken man betegnede en Udlænding, der henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede havde bosat sig som Vært i Kroen paa Landeveien mellem Horsens og Aarhuus. I vort fjerne, af Fremmede dengang mindre besøgte Jylland, var det, at see en Italiener som Kromand her, et Særsyn af den Natur, at det nødvendigen maatte vække, og længe havde vakt, Datidens Nyhedsjægere til mange Grublerier over Omstændighederne, der havde fremkaldt det. Ikke heller kan man sige, at det fattedes paa Gissninger, der skulde forklare det Ualmindelige deri. Men for med Joie at drage en Slutning, er det nødvendigt, at have noget Bist at kunne begrunde den paa, og desværre det manglede man just i dette Tilfælde. Man vidste kun grumme Lidet, og selv dette Lidet var saa uoverensstemmende med de Jagttagelser, en nærmere Omgang med Manden gav Anledning til, at man aldrig derved kunde ledes til andet Resultat end det ved flige Leiligheder almindelige: der maatte stikke Noget under.

Og virkelig, der stak Noget under. En Række af Begivenheder, hvorefter et dunkelt Gagn endnu har vedligeholdt sig i hiin Egn, fulgte paa hinanden, en her i Landet ikke uvigtig Families Skjæbne kjædedes til hans, han nødtes til et afgjørende Skridt, og da løstes det Sløret, der hidtil saa uigjennemtæn-

gelig havde hvilet over dette Noget. Tilskuerne, der nysgjerrig kigede ind bag Tæppet, udbrød selv tilfreds: undrende sit: „Ja, det tænkte jeg nok.“

Dog før vi, følgende Begivenhedernes Gang, skride videre, torde den første foreløbige Begyndelse til et Bekjendtskab med Manden og hans nærmere Omgivelse, maaskee ikke være saa ilde anbragt her.

En Italiener af Fødsel havde Bernardo Francesco, eller som han ogsaa i daglig Tale kaldtes, Frands, for henved 23 Aar siden, ledsaget af sin Søster og en Søn, dengang et endnu næsten spædt Barn, første Gang betraadt dansk Grund. Under de første tyve Aar af hans Ophold her havde han ernæret sig ved den Handel, der endnu i vore Dage beskæftige saa mange af hans Landsmænd herinde: Handelen med alskjønns Modesnurrepiberier. Først for henved tre Aar siden havde han slaaet sig til Rolighed; men det vil sige, en Rolighed passende med hans Sindsbefæffenhed og det Hang til Udspredelse en mangeaarig Omflakten lod til at have meddeelt hans Aand. Han havde af den daværende Godseier kjøbt Kroen, han nu besad. Kun saaledes, naar om Sommeren de Forbisærdendes talrige Besøg frembød ham en Mangfoldighed af nye Gjenstande, eller naar, idet Vinterens Besværligheder formindskede de Reisendes Antal, sad dog en larmende Nattefeirr af Omegnens, just ikke meget flebne, Beboere, indtog nogle Timer af et Døgn, der ellers ved sin Ensformighed vilde være blevet ham til Lede, syntes det at hve ham. Ikke var det fordi han ved slike Feiligheder blandede sig i den stoiende Jubel, eller at han deeltog i den dermed forbundne større Travlhed i Opvartningen — en Sag, han gjerne og

altid, naar det lod sig gjøre, overlod sin Søster — men det lod kun som om det forskaffede ham en Nøddelse, lang Bane eller andre Omstændigheder havde gjort ham til Nødvendighed. Ogsaa hans Omgivelse havde Grund til at ønske det saaledes; thi hændtes det undertiden, at en Dag randt bort uden denne sædvanlige Udspredelse, og han saaledes overladt til sig selv, begyndte at føle Eensomhedens Tryk, saa var det ikke sjældent at see ham fare heel barskt op baade mod Søsteren og Tyender, og ei heller havde da den Gæst, der tilfældigviis sad ene ved det store Bord, synderlig Aarsag til at rose sig af det venlige Svar, der var blevet ham til Deel, naar han, for ikke at falde reent i Søvn over Kruset, tiltalte Kromanden, og vilde indlede en Samtale med Denne om Egnens Nyheder eller andre ligesaa vigtige Gjenstande. Frands var og blev taus og tilbageholden, og en mørk Skye, der i saadanne Dieblikke leirede sig over hans af det sorte Haar beskyggede høie Pande, afskrækkede gandske vist fra flere Forsøg af dette Slags. Men man vidste at hægne sig over slige Tilfælde sæt-
telse. „Nu komme fornemme Nykker over vor Kromand igjen!“ heed det da, mumlende i Skjægget, og man lod ham fryde sig i sine egne Indbildninger. At Stolthed ogsaa var en gjennem mange Aar underkuet Ytring i Frandses Character, der kun i enkelte, som det lod ubevogtede Dieblikke, luede op, var en Jagttagelse, Erfaring, foruden ved saadanne ogsaa ved flere andre Leiligheder gav Anledning til. Allermest fremstinnede den, naar stundom en let vakt Tvist mellem to Svirebrødre truede med gandske at forstyrre den Smule Orden, der endnu var tilbage,

og saaledes en Trediemands Mellemkomst til dens Bedligeholdelse gjordes nødvendig. Heel bydende var da som oftest det Magtsprog, med hvilket han trængte mellem de Stridende, og skjøndt han stedse opnaaede sin Hensigt ved denne Mellemkomst, klang dog Tønen, i hvilken han, som Herre i Huset, bød Rolighed, just ikke alt for smigrende i de Tiltaltes Øren.

At hans Kroe med alt dette dog endnu stedse besøgtes flittigen, ikke alene af Reisende, men ogsaa af Naboerne, kunde vel meest tilskrives Mangelen paa andre slige Forlystelsessteder der i Egnen, men vist ogsaa for en stor Deel Søsterens, fra Broderens gandske forskjellige venlige Udsærd. Thi ligesom før, medens Francesco drev sin Kræmmerhaandtering, saaledes bestyrede endnu stedse hele Hunsbæsenet af Giulia, og Ingen, hverken Hoi eller Lav, havde endnu havt skjellig Grund til at klage over Italienerindens Beværtning eller den Opvartning, der under hendes Tilsyn blev dem til Deel. Syrgesryge Mar havde i deres Løb medtaget Størsteparten af en forðum blændende Skjønhed, men dens Spor vare endnu ikke gandske udslettede. Endnu havde Tidendes Land levnet Giulia saa mange Ruiner, at de i deres Sammenstilling udgjorde et gandske tækkeligt Heelt. Venlig mod Alle kunde det altsaa ikke feile, at hine endnu maatte gjøre mangen lille Erobring; lænke flere end een af Omegnens bedagede Cavallierer for sine Matrone; Yndigheders Triumphvogn; men en stille Værdighed, blandet med et veemodigt Uvoorspræg — Vidnet om, at ikkun de færreste af hendes Leveaar vare henrundne uden Kummer — var udbredt over hendes hele Bæsen, og vittrede sin Magt saa kjendelig, at hun aldrig saae sig udsat for et ene-

ste af de Angreb af en mere raa eller mere forfornyet Sandselighed, hvortil hendes Stilling ellers synes at berettigede saa mangen en Ridder a la bonne fortune. Man torde kun have et godt Die til hende, og paa dem der havde det, manglede det heller ikke.

Mindet om en Arrække saa frydløs, som den gennem hvilken Guilia havde flæbt mere end Halvparten af sit Liv, lader sig sjeldent iflæde saa skønne Farver, at et tilbagevendende Blik med mere end skummelt Mismod kan dvæle over det. Dog, hendes kunde det, og med Joie. I de lange Smertensaar havde hun beredet sig en Glæde, hvis Nydelse var istand til at forsøde ret megen Bitterhed. Hun havde været hendes Brodersøns Opdragerinde. Ved Maaslet af en besværlig Bane kunde nu hendes sammensknugede Bryst hæve sig til Jubel over et fuldendt vellykket Livsværk. Thi Carlo Odoardo lønnede hendes Omhue rigelig.

Opvoxet til en skøn Yngling, havde den Opdragelse, hun havde meddeelt ham, flaaet saa dybe Rødder i hans ufordærvede Hjerter, at Forsøreren vist forgjæves vilde have opbudet al sin List for endog kun at drage ham eet Skridt bort fra den Bane, Fromhed og Paaafkønnen af et skyldfrit Hjertes stille Fred bestemte ham til at følge. Og Carlo havde allerede for en Deel bestaaet denne farlige Prøve, og saaledes end mere gjort sig det selv belønnende Smil, hvormed Guilia betragtede sin Yndling, værdig.

Med et medfødt Hang til at beskæftige sig med Naturen i dens Skønhed, var han med Faderens Samtykke bleven Gartner. Som Saadan havde hans tyvende Aar kaldet ham til Reiser, for ved Besøg i fremmede Lande end mere at uddanne sig

for sin Kunst. Tydskland havde han gennemstreift, Holland havde han besøgt. I det sydlige Frankrig havde han søgt et Billede af det Land, der i Guilius Beskrivelse havde faaet saa mange Tilskøffelser for ham, men som Faderens strænge Forbud ikke tillod ham at betræde, hans saa tidlig forladte Fødeland, Italien. Nu var han vendt tilbage, Skønnere end før, men ogsaa ligesaa god som da.

Den Tjeneste, han som Gartner paatog sig paa den nærliggende Herregaard, forhindrede vel Guilia daglig at kunne fryde sig ved Synet af den kjære Fosterson, men ikke destomindre forundte den større Nærhed hende dog nu stundom en herlig Aften, da det gaves hende, i hans skønne Tenorstemme, gjen- nem hendes Modersprogs hulde Toner at høre en Gjenklang fra hendes længst forsvundne Ungdom. Vel var det da ikke sjældent at han, naar Guitarens Strænge bævede, i de sidste Moder af Efterspillet maatte søge sit Bisald og sin Tak i et taarefyldt Nie; men Himmelduggen, de ved Musikken vakte Længsler afstøffe Diet, grave ingen Furer i de blege Kinder. — Dog slige Aftener vare sjældne. Mere ofte kom Carlo for at deeltage i en andagtsfuld Vesper. Det lille Huuscapel, som Guilia havde indrettet, gjenlød da af en gudelig Sang, der undertiden klang ret sølsomt mellem den larmende Støi i den nære Gæstestue. Ligesom Francesco — rigtig nok, som det lod, just ikke af overvættes Benlighed mod Søsteren — ingensinde blandede sig i hendes Forretagender, saaledes lagde han heller ingen Hindringer iveien for denne Huusandagt; men til Deeltagelse i den, havde han aldrig været at bevæge. I Schweizeren Bernhard derimod, en Jæger paa

Gaarden, havde den lille Menighed faaet en, om ikke glimrende, saa dog værdig Tilvæert. De store Høitider og Aftenene før disse vare især de Tider, der kaldte de fromme Catholiker sammen.

En saadan Aften var det ogsaa, der, ved nogle Smaaabegivenheder, hvilke ligesom Morgenskjæret af det klare Solskin, fulgtes af andre vigtigere, kastede de første Straaler ind i det dunkle Livlys, hvori saa Mangen saae, eller dog troede at see, noget Ualmindeligt. Med dem ville vi derfor fra nu af lige frem følge det anviste Spor.

1.

Det var en Pintselsøverdag om Aftenen. Den sig nærmende Høitid, der blandt de mange flere Gøder, den fører med sig, ogsaa har det til Følge, at den hos Mennesket i Almindelighed vækker en høiere Sands for Hjemmets og Familiefredsens milde Glæder, havde en heel Dag igjennem holdt Kroen næsten gandske blottet for dens sædvanlige Gæster. Solen havde fuldendt sit Dagløb, men dens Afskedskys, den venlige Aftenrøde, flammede endnu i Vesten, og dens klare Afglands vovede sit blændende Spil i den rummelige Krostue, og foruroligede derved synlige Borten, der heel vranten sad i sin Lænestol mellem Bordet og Kaminen.

„Endnu et Kruus, Frands!“ lød det fra Bordenden, og en Gæst, ligesaa fortrøden som Borten, Herregaardsknyttens Claus Ravn, stodte det allerede tomte fra sig.

Frands bragte det forlangte, og satte sig atter siltende paa sin Plads. Skyttens løstede Kruuset for

Munden; men endnu inden de første Draaber vare flydte over hans Læber, faldt i kort Afstand fra Krohuset et Skud. Claus og hans langørede Kammerat, Sultan, fore Begge op.

„Nu i Djævels Skind og Been! raabte han: Nu vanke der Steeg. Det er Vildttyvene! De Hundes tampe maae have Friksud, at Vildtet saaledes flyver dem lige ind i Glaben, medens en Anden kan gaae hele Dage uden at see et Die. Men vi skulle nok faae den Djeveltyngel udryddet. Hvor er Bernhard?“

Istedetfor Svar pegede Frands hen paa Døren af et tilstødende Værelse, fra hvilket i dette Dieblif en fuldbtonende Qvindestemme, ledsaget af to mandlige, intonerede de første Stanzer af en melodisk Vesper.

„Saa bræger han nu igjen, den katholske Hund, istedetfor at passe sin Dont. I Morgen kommer den Fremmede, og paa hele Gaarden have vi kun to lump: ne Harer.“

Med en temmelig barsk Mine reiste Frands ved Ordene „den katholske Hund“ sig op fra sit Sæde, men Claus, der ikke fandt sig besejret til videre Forklaring, iiste med et „Sultan! Vil!“ ud af Døren, og fulgte Spøret, Hunden, og hans eget gode Dre anvis: ste ham.

Et Dieblifs Betænkning og Francesco satte sig atter rolig paa sin Plads; Vesperen vedblev at lyde, og en Stemning, der i sit Udvortes lignede Andagt, bemægtigede sig ham.

Men da Vesperen endelig ophørte og en Rolig: hed, liig Gravens, udbredte sig over hele Huset, vaag: nede Frands ligesom af en lang Drøm, stod op og k: stede et Blik ind i Afstenrøden. Et Suk trængte sig frem af hans Bryst, og Navnet „Adelaide,“ der

neppe hørligt blandede sig deri, hendsede i Larmen af de voldsomme Skridt, med hvilke han nu skred frem og tilbage i Bærelset. Ikke længe havde denne Sølellernes Stormmarsch været ved, før Døren, af hvilken Claus var gaaet ud, atter aabnede sig, og Skryten grinende stak det solbrændte Ansigt ind. Han vendte ikke ene tilbage.

„Læg Kosterne der, Du Hund!“ Denne uvenlige Tiltale gjaldt den paagrebne Vildtthv, Kulsvieren Sti, ellers en af Kroens daglige Besøgere. Claus kastede Sti Byrden som nedtyngede ham, en feed Naabuk, paa det anviste Sted, og blev, uden at mæle et Ord, staaende paa sin Plads. Sultan lagde sig knurrende foran Bukken og ham.

Med et Kjenderblik mynstrede Claus Ravn end: nu en Gang, inden han satte den fra sig, den anden Deel af det gjorde Bytte, Kulsvieren's gode Bøsse, og placerede sig derpaa selv foran det urørte Kruus. Hoverende i Bevidstheden af sin udførte Heltedaa, begyndte han nu, medens dybe Drag af Krusets Ind: hold gjorde ham stedse snaksommere, en Skildring af de Herligheder der ventede den Paagrebne. Hundes hullet og Træhesten udgjorde Forgrunden af dette til: lokkende Malerie; men da Sti endnu forblev lige rolig, og han saaledes ikke opnaaede sin Hensigt, at kildre sin Forsængelighed ved Dennes bevægelige Bøn: ner om Skaansel — som han rigtignok ikke havde i Sinde at bønhøre — saa følte han tilsidst sin Stolthed saa dybt krænkert ved Kulsvieren's Trods, at han, med en drøi Eed og den sidste Slurk af Øllet spildt ned ad den stribede Vest, foer hen mod den Bærgeløse, greb ham i Brystet, og truede med at skyde ham paa Stedet, dersom han ikke gav Lyd

fra sig. Sultan slog, da den saae sin Herre kamps beredt, lydelig an, og Larmen kaldte Guilia ud fra Bærelset, hvor hun havde holdt sin Andagt. Hende fulgte Bernhard og Carlo.

Med saa Ord styrede hun for Diebliffet den Opbragte tilfreds, og da Grands nu ogsaa lagde sig en Smule imellem, fik hun snart Sagens Sammenhæng at vide. Det hvortil Stri ikke havde villet bekvemme sig, bevægede Medlidenhed med hans, vel selv forskyldte Ulykke, hende til. Hun bad for ham. Da Stri nu ogsaa, ligesom Claus formildedes, blev mindre trodsig, kunde det ikke feile at hun snart maatte opnaae sin ædle Hensigt, idetmindste forsaavidt som Skyttens Egennytte tillod det. Kort, da Guilia, hvem Ingen, og allermindst Claus, kunde afslaae noget, bad, modstod han ikke længe, men et Forlig stipuleredes. Den Fangne tilstodes fri Afmarsch, dog uden Vaaben og Bagage — hvilke to Dele Skytten erklærete for bon prise, men til Skadesløsholdelse for havde Anstrængelse skulde han betale saameget som Claus og de øvrige Tilstedeværende denne Aften vilde fortære. At drikke med for hans egne Penge tillodes ham gunstigt, da Guilia ved at holde ham sin Forbøn værdig, ogsaa havde gjort ham denne Gæste værdig. Betingelserne indgikkes paa begge Sider, og Skøndt Guilia ikke var saa gandske tilfreds med Helligastens Anvendelse til et saa vanhelligt Brug, maatte hun dog finde sig i at den første, for Kulsvieren idetmindste, mere farlige Tumult endtes med den anden mindre uheldvarslende, Sviregildets nemlig, i hvilket selv Carlo, paa Skyttens gjentagne Opfordring, tilsyneladende maatte tage Deel.

Det blev silde; men Claus lod ikke endnu til at tænke paa Opbrud, og uagtet Carlo, paa et Bink af Guilia, flere Gange mindede ham om, at det var paa Tide de gik hjem, saa fandt Claus dog ikke endnu sin idag saa ualmindelig vakke Tørst slukket. Et Tilfælde, der heller ikke indtraf saa sjældent, naar — han drak paa Andres Regning. Ogsaa Bernhard drak endnu tappert, om det enten var i hans Hjertensglæde over at Bildttypen slap saa naadigen fra det, eller fordi han gjerne vilde være glad, naar Andre vare det, tør ikke være saa let at bestemme. Endelig, da Lyset var nedbrændt i Stagen og Rukfuk-Uhret paa Væggen med sine tolv Dobbelstegn — Klokkeslagene af Ruffene — forkyndte Midnatstimen, gjorde Claus det første Forsøg paa at reise sig fra Bænken. Det lykkedes over Forventning, og allerede stod han opreist med Kruset i Haanden, særdig til at gjøre den sidste Besteed, og, udbringende sin Tak til de Andre, at inddrikke sin egen til sig selv, da en Bogn pludseligt rullede over Steenbroen og holdt stille for Døren.

Et Lys sattes i Vinduet, og Guilia ilte at modtage Gæsterne.

Den Fremmede, der først steg af Bognen, var ingen Anden end den dem Alle saa velbekjendte, men saa længe ikke seete Urtesamler Reiter. Et lydeligt Forundringsudraab over at see ham komme kjørende, var den første Hilsen, hvormed man modtog denne evige Godvandrer. Men Forklaringen over dette Særsyn fulgte strax. Med største Omhyggelighed løstede han en tættisløret og i Reiseklæderne indhyllet Dame af Bognen, og man indsaae nu hvorledes en

saadan Reisesælle kun vanskelig vilde have været istand til at deeltage i hans sædvanlige Reisemaade.

Det just ikke meget betydelige Reisetoi bragtes ind, og den Omstændighed, at Kudsten udbetaltes sin Bognleie med den Bemærkning, at han nu kunde, enten han vilde kjøre hjem strax eller blive til anden Dagen, syntes at tilkjendegive, at de Kommende, idets mindste ikke denne Nat, reiste videre. Et Bærelse for Damen var ogsaa den første Fordring Reiter gjorde til den for sine Gæsters Bequemmelighed allerede sysselsatte Guilia. Medens dette tilberedtes var man nødt til at forblive i Stuen, og der at indtage de første efter Nattetkjørselen nødvendige Forfriskninger.

Vespladsen, Sædet for Bordenden, indrømmes des paa Carlos Vink villigen de Nysankomne. Damen satte sig, da Reiter havde sagt hende nogle Ord i Øret, paa den anvisste Plads. Da hun havde befriet sig fra den tykke Reiseskappe, kastede hun nu ogsaa Sløret tilbage, og hvad man mindst havde ventet, et skjønt flintformet Pigeansigt straaledes, rødmende over de mange bestruende fremmede Dine, de nysgjerrige Blikke, hvormed de ved den anden Bords ende nu Placerede havde fulgt hendes mindste Bevægelser, imøde. Tausgheden, den selv i de meest larvende Selfaber uvilkaarlige Folge af en Fremmeds Tilstedekomst, afbrødes endnu ikke, og saaledes fik da Enhver af det forhen saa lystige Lag Tid til at anstille sine Betragtninger over Gjenstanden, der frembød sig for deres Økue. Selv Claus mælede ikke, men brugte kun sine Dine, indtil Pigen endelig, ligesom ved en tilfældig Bevægelse, idet hun udmattet lod Hovedet synke ned i den hule Haand, atter drog Sløret halvt ned over Dinene, og derved gjorde

det umuligt længere at fortsætte Specialmynstringen af hendes Undigheder, forsaavidt Ansigtet nemlig angik. Imidlertid Leiligheden til at beundre den lille Haands Hvidhed, Haandlekets buttede Smalhed og mere deßlige kunde hun ikke betage dem blandt hendes Gjenboere ved Bordet, der havde Lyst til at lade et Blik dvæle derved.

Endnu sadde de saaledes, og en sagte Samtale, ført i det italienske Sprog mellem Reiter og Verten, var det Eneste, der bar Vidne om Liv i Stuen, da Guilia vendte tilbage fra Kjøkkenet med de forlangte Forfriskninger. I det hun med en Compliment nærmede sig Bordet og Damen, og denne løstede Hovedet for med et Blik at takke hende, foer Guilia med Et forskædet tilbage, som truffen af en Lynstraale. „Jesus Maria! Beatrice Garenni!“ raabte hun, og tabte Skaalen af Haanden.

„La nomina della madre mia!“ *) udbrød Vigen forundret, men uden at høre dette sank Guilia tilbage i den tilslende Reiters Arme. Ogsaa paa Kromanden yttrede hiint Navns Nævnelse sin sieblikkelige Virkning, thi aldrig saasnart var det udtalt før ogsaa et flammende Blik af hans, mødte det forbauset spørgende Diekast med hvilket Vigen betragtede den Ene efter den Anden, og en Liighed, han aldrig før havde følt Mage til, jog en blussende Dunskelrødme over hans hele Ansigt. Men han fattede sig snart, og traadte et Skridt nærmere for at modtage den afsmægtige Søster, der endnu stedse laae i Reiters Arme.

*) Min Moders Navn.

Hans og Carlos forenede Bestræbelser bragte hende imidlertid snart til sig selv igjen; et Par Ord, Reiter sagde sagte til Frands, tilfredsstillede for Dels bliffet hvad Denne kunde have at spørge om, og da Guilia, for gandske at restitueres, bragtes tilfængs, blev det strax igjen saa roligt i Værelset, som om slet Intet var forefaldet. En Pige kom for at ledsage Damen til det for hende bestemte Værelse, og Reiter, træt af Reisen, fulgte strax efter, for ogsaa at tage sit i Besiddelse.

Claus Ravn, hvis Ruus var gandske bortdunstet, og som ved det hele Oprin havde afgivet en, vel taus men ikke mindre opmærksom Tilskuer, vakte den mere ligegyldig slumrende Bernhard, og begav sig tilligemed ham og Carlo paa Hjemveien. Kulsvieren skiltes udenfor Kroen fra Selskabet, rigtignok med et lettere Hjerter, men ogsaa med en lettere Pung end han var gaaet derind, Tabet af hans gode Bøsse ikke engang medregnet.

Paa Hjemveien gjorde Skytten flere Forsøg paa at indlede en vidtløftig Afhandling af det Forefaldne; men Carlo, der vel ingensinde var meget snaksom, og i Ordets egentligste Forstand ordfarrig mod Claus, hvem han aldrig godt havde kunnet lide, undveeg et hvert til ham stilet Spørgsmaal desangaaende; ja var end ikke at bevæge til en simpel Fortolkning af det Italienske, der var bleven talt, undskyldende sig med, slet ikke at have lagt Mærke dertil. Gnaven over denne synlige Uvillie taug Claus endelig tilsidst. Ogsaa maatte han om Morgenens efter i sin Rapport til den naadige Herre indskrænke sig til det blot Historiske, uden en eneste af de oplysende Noter, han ellers altid vidste at gjøre sine daglige Indberetning

ger saa riigfsoldige paa. At isvrigt en saadan Rap-
port maatte finde Sted, var gandske naturligt; thi
Gudsseieren maatte jo ikke være uvidende om Noget
af det, der passerede inden hans Enemærker, og Ho-
vedpersonen i dette, desværre blot toucherede Udkast,
var — en smuk Pige.

2.

Urtesamlere Reiter aflagde denne Gang, efter
mere end to Aars Graværelse, atter sit første Besøg
hos de tvende Gudske. Kun sjældent forløb et
saa langt Tidrum mellem at han gjæstede dem. En
Gang om Aaret pleiede han ellers gjerne at vende
Stræven mod Nord, og da paa sin Vandring at see
ind til den gamle Frands. Guilia ventede ham
stedse med Længsel, og selv for den kolde Kromand
var denne Mand's Komme ikke ligegyldigt.

Beständig Omflakken characteriserede Reiter som
en Sørting i sit Slags. I mere end tredive Aar
havde stedsevarende Reiser gjort ham lige bekendt
ved Arnos Bredder og Liimfjordens Strande. Over-
alt havde han Venner, intetsteds, som det lod, Fræn-
der. Som en i det Høieste midaldret Mand havde
han begyndt sin lange Vandring gennem de fleste af
Europas Lande, og paa den, ved Hjælp af sine ud-
strakte medicinske Kundskaber, flittet mangt et Brøst-
fæld paa det menneskelige Legeme. Taknemmeligheds-
fjønne Baand knyttede mangan en lille Familiekreds,
hvis Forsørger han havde udrevet af Dødens Strube,
og mangan en Ddng, som han gjengav sin Alders
Støtte, til hans eenlige Livs Dde; men hvor han

Kom fra, hvo han var, hvi han havde valgt denne
 Levemaade, var en Gaade, som hans Uegennyttig-
 hed, der aldrig lod sig paanoede endog den ringeste
 Lon for den Hjelp han ydede, var ligesaa langt fra
 at opløse, som hans egne Svar desangaaende til en
 og anden Spørgelysten. „Jeg reiser, sagde han :
 fordi jeg intet Hjem har ; jeg har intet Hjem fordi
 jeg intet vil have ; og jeg vil intet have, fordi jeg og
 min Kunst saaledes begge trives bedst.“ At udforske
 hvad han holdt skjult som en Hemmelighed var umus-
 ligt ; endogsaa hans Dialect, det eneste Spor, der
 ellers skulde have ledet til Opdagelsen af hans Fødes-
 land, havde ved et fint Studium af de flere Sprog
 han talte, faaet en saadan Boielighed, at af den in-
 gen Slutning lod sig drage, med mindre det skulde
 være den, at allerede hans Barndom maatte have
 bibragt ham denne Boielighed i Organet, og saale-
 des en bedre Opdragelse, end den hans nuværende Le-
 vevei syntes at antyde, være bleven ham til Deel.
 Forresten søgte Reiter ikke ret mange flere Bekjendts-
 skaber end dem Udøvelsen af hans Kunst gjorde nød-
 vendige ; men de vare ogsaa talrige nok ; thi aldrig
 nægtede han Noget sin Vistand, og paa det Sted,
 hvor han een Gang havde efterladt sig en Helbreder,
 kunde han gjøre sikker Regning paa at allerede et
 stort Antal den næste Gang med Længsel ventede
 Doctoren der curerede saa godt, og — for Jngenting.

Ogsaa Maaden, hvorpaa han var bleven kjendt
 af vor Kromand, laae ikke udenfor hans Kunsts
 Grændser. Paa Francescos Reise til Danmark var
 han stødt sammen med Denne i en lille Landsby i
 Tydskland, hvor han med Søsteren og den lille Carlo
 havde været nødt til at gjøre et flere Dage lange

Ophold. Udmattet af Reisens Besværligheder var Barnet faldet i en hidsig Feber. Ogsaa Guiliams Legeme syntes nærvædet at bukke under for Anstrængelser og Sindslidelser. Reiter kom, og inden kort Tid vare Begge helbredte, idetmindste saa vidt, at han torde give efter for Franciscos Utaalmødighed og tillade Reisens Fortsættelse. Et Recidiv, der end nu var at befrygte, gjorde mindre farligt derved at Reiter selv fra nu af ledsagede sine Reconvalescencer til deres nye Opholdssted, i Valget af hvilket han endogsaa fik en ikke ubetydelig Andeel. Thi ligesom Samliv gjerne stedse ytrer sig virksom i at aabne Hjerterne til Fortrolighed, saaledes savnede det heller ikke her paa Reisen sin sædvanlige Følge. Reiter indviedes i deres tidligere Livs Mysterier; men han retfærdiggjorde ogsaa gandske denne Tilroe. Som bedre bekendt med Landets Localitet havde hans Unviesning først aabnet den Erhvervsskilde, ved hvilken de Fremmede i saa lang Tid havde fundet et saa rigeligt Udkomme, og hvis Overskud endog satte dem i stand til at angribe deres større og mindre byrdesfulde Næringsvei. Altsaa i flere end een Henseende var Reiter deres Belgjører. Endnu Et gjorde ham uundværlig for Krosfolkene. Paa sine Reiser besøgte han, ligesom Danmark, saaledes ogsaa Italien en Gang om Aaret. Gjennem ham, som en i deres tidligere Livs Forholde Indviet, og som en aandrigh Jagttager, erfare de Meget, der maatte have Interesse for de fra et stedse kjært Fædreland Fjernede. Han var det levende Organ, der i sine Nuancer gjorde anskueligt for det indre Sie, hvad ellers paa en lang Omvei, gennem almindelige usikre Efterretninger

maatte have gaaet tabt. Intet Under derfor at hans Komme stedse imødesaaes med den meest levende Længsel, og at hans toaarige Udeblivelse vakte mere Sensation i den lille Kreds, end enhver anden i deres sildigere Liv indflettet Begivenhed.

Nu var den Længeventede der da endelig. Som naturligt helligedes den hele næste Dag gandske gjensidige Spørgsmaal og Besvarelser. Han havde saa meget at fortælle. Først og fremmest skulde han jo aflægge Regnskab over hans lange Udebliven, en Forklaring over det Forhold hvori han befandt sig til den unge Italienerinde, hvem, eller rettere hvis Moder, Grandes og Guilia maatte have kjendt, var ogsaa nødvendig. Men da utallige Afbrydelser karakteriserede denne, ligesom enhver anden saadan Meddelelse mellem Benner, og endog stundom et Intermezzo af Grandes vilde Opbrusen ved enkelte ham bekjendte Personers Nævnelse — hvortil Aarsagen endnu ikke hører hjemme her — idetmindste for Dødelikke lagde Hindringer i Veien for Fortællingens roslige Gang, vilde vi hellere, for ikke at kjede Læserne, indskrænke os til et kortere men mere ordret Udtog af Fortællerens vidtløftige paa sine Steder uegnet Beretning. Man vil tillade, at hans egne Ord alligevel anvendes, for at Læseren ved dem bedre kan lære at kjende den Mand, hvis Gang til Søermærie end ikke en Alder, saa nær grændsende til Oldingens, havde kunnet dæmpe.

„Da jeg for to Aar siden, saaledes begyndte Urtetfæmlelsen: ved Kyndelsmisse-Tider forlod Eder sidste Gang, styrede jeg efter min gamle Vane Syd paa, for saaledes tidligere og i fuldere Maal at nyde Værsrens fornygende Gjenkomst. Veiene vare endnu tomme

og paa sine Steder ufremkommelige, Markerne iflædte deres Vinterdragt. Jeg vandrede hele Danmark igjennem og en stor Strækning af Nordtyskland, kun af og til hilset paa min eensomme Vei af en for tidlig til Baardagenes Fryd fremloftet Lærke, der i Solens allerede mindre brudte Straaler nød en Forsmag paa snart kommende Glæder, og qviddrende udsang dette Haab i enkelte muntre Triller. Ikke før i Egnen omkring Stuttgard mødte mit Die Narets første vegetabiliske Fremspiren. Jeg plukkede en Vaaskellilie der, og tog den med mig. Fra nu af udfoldede Naturen sig daglig mere, og da jeg ogsaa i Stuttgard fik en Reisefælle, en tydsk Maler ved Navn Rudolph, antog min Vandring med hver Dag en blidere Character. I samme Hensigt og ligesom jeg agtede han sig Syd paa. Vi sluttede os til hinanden.

„Mine Venner! her vendte han sig til Frands og Guilia: I vide, at en Hemmelighed hviler over en Deel af mit Liv, og at jeg vil at den skal vedblive at hvile derover. Naar jeg derfor siger Eder, at Naaden hvorpaa jeg fik dette unge Menneske kjær, staaer i Forbindelse dermed, saa gjør jeg Fordring paa at I ingen videre Forklaring kræver over det Forhold, hvori jeg fra nu af stod og staaer til ham. Et Forhold, under hvilket ikke engang han ahner noget Skjult, og som kun Nødvendighed engang tør byde Tiden at opklare, eller det skeer aldrig.”

Hans Tilhørere, vante til stedse at holde sig fjernt nede fra denne mørke Side i hans Character, nedlagde villigen det forlangte Løfte i hans Haand, og han vedblev:

„Som sagt, vi flattede os til hinanden. Den unge fyrige Rudolph blev, uagtet Aarene havde plantet et saa bredt Skjel imellem os, min Ven, og jeg igjen hans. I Lobet af denne Sommer besøgte vi i Selskab sammen Schweiz, Østerrige, næsten hele Italien, og overvintrede i Rom; han for som Kunstner at suge Sødme af dette Kunstens Honningbæger, og jeg for dog endnu engang at see hvorledes et flere Maaneders Ophold paa eet Sted vilde smage, og for ikke at skilles fra min unge Ven. Han havde intet Ry, og saaledes vare hans Indtægter kun knappe. Ved Copiering søgte han at fortjene det Allernødvendigste, og sværmede forresten, nydende med fulde Drag, om i sin billedrige skønne See verden. Vi havde fælleds Kasse, og saaledes sloge vi os igjennem.

Commeren saae os atter med Vandringstaven i Haanden. Vi gjennemstrøge endnu engang Italien, droge gjennem den nordlige Deel af samme over Alperne atter til Schweiz; men da vi ifølge vor Bestemmelse vilde reise videre Nord paa, følte min unge Reisefælle sig med en saa uimodstaaelig Vængsel draget tilbage til Norditaliens rigtignok nylig forladte skønne Egne, at jeg fandt mig besøiet til at give efter for hans brændende Ønske. Vi vendte altsaa tilbage over Alperne, og holdt atter vort Indtog i Milano, hvor og i hvis Omegn vort Ophold fra den Tid af har været fast.

Skjøndt det Paaskud Rudolph brugte for den pludselige Forandring i vor engang afstaaede Reiseroute, det endnu at lade eet døvelende Blik hvile paa hiint den paradisiske Naturs og Kunstens sande Hjem, syntes at tilfredsstille mig, vilde jeg dog neppe have

været saa eftergivende i denne Henseende, dersom jeg ikke havde vidst, hvad han ikke tiltroede mig at have den mindste Ahnelse om: at han var forelsket, og at Gjenstanden for hans ømme Længsler levede i Mailand. Under sit første Ophold der havde engang, medens han, hensesunken i taus Beundring gennemvandrede den pragtfulde Domkirkes brede Gange, Synet af en bedende Pige, der knælende laae for Alteret i et af de mange Sidecapeller, pludselig vakt ham af hans Drømmerier i Apollos Nige, for strax igjen som Drømmer at nedsænke ham under en anden mægtig Guddoms Herredømme: Kjærlighedens. Uden at bemærkes af ham, befandt jeg mig i dette Dieblif ogsaa i Kirken, og jeg iagttog med Forbauselse den Forandring, der foregik med ham, da Pigen nu, for efter fuldendt Andagt at forlade Capellet, stod op fra Altarfoden, og hendes sjelfulde Dæb da af en Hændelse mødte hans. Hendes Blik traf første Gang hans, og ubevægelig stod han allerede som fastnaglet til sin Plads. Men da hendes Ledsagerinde, en gammel Pige, lukkede Kirkedøren efter hende, syntes hans Besindelse i et Nu at vende tilbage. Han vilde efter hende, og stormede med ilende Skridt mod Udgangen. Dog, jeg mærkede hans Hensigt, og fra en Sidegang traadte jeg ham i Veien, for saaledes at forekomme et Optrin, der med hans Hestighed, maatte jeg befrygte, kunde have farlige Følger. Denne Pige var Giovanna Carraccio, og den Dame, der nu befinder sig i Eders Hums."

„Hvorledes, ville I sige! vedblev Reiter, da Francesco's og Giulia's Forundring her blev lydelig: Giovanna Carraccio, en Datter af den mægtige Alessandro Carraccio, og en simpel Maler. Ja

Datteren af den rige Caraccio og den stolte hersker-
syge Beatrice Geranni er nu Maleren Rudolphs
lykkelige Brud, og inden kort Tid hans Kone, og det
Altsammen ved min Hjælp, fordi jeg saaledes vil det.
Men videre i min Fortælling."

"Jeg vil ikke trætte hverken Eder eller mig selv
med Beskrivelsen af det, der i sit Væsen stedse er Eet
og det Samme, og kun undertiden i sine Nuancer
afgiver enkelte Variationer af et almeenynndet Thema:
Beskrivelsen af hvorledes hans Lidenstabs med hver
Dag voxede, og stedse hentede sig fornyet Styrke i
de regelmæssige Besøg, han afslagde i det lille Capel,
hvor han kunde gjøre sikker Regning paa at træffe
hende een eller et Par Gange om Dagen. Nok!
vi forlode Milano uden at han kom sit Maal et
Skridt nærmere, eller at han fandt sig besøiet til at
røbe sin gamle, i denne Henseende saa lidet sympas-
thiserende Ven sin Hemmelighed."

"Men vi vare jo snart igjen tilbage der. En
Aften, da den Salighed han nød i hendes Beskuelse,
ikke længere kunde rummes i hans Bryst alene, men
skinnede altfor klarligen gennem i hans glædedrukne
Blikke, gjorde mig endelig til hans aabenbare For-
trolige, ligesom jeg allerede længe havde været hans
hemmelige. Han gik dennegang endnu videre.
Jeg fik at vide, hvad jeg rigtignok ogsaa før vidste
— thi Intet, der angik ham, var mig en Hemmel-
lighed — at han havde en Ret til ikke at elske den
rige Giovanna saa aldeles haabløst, kun at han ikke
strax kunde gjøre denne Ret gjeldende, ligesom det
ogsaa i hans Dine var tvivlsomt om han nogensinde
skulde kunne gjøre det. Her vidste jeg allerede mere
end han; thi min Villie var det: at det engang skulde

stee, og paa mig kom det alene an. Dog, jeg berører en Ting, der ikke vedkommer Sagen. Derfor igjen til den."

"Altsaa, jeg blev hans Fortrolige. Jeg saae hans Indre brænde i een eneste klar Flamme, der, uden Røring udenfra, snart vilde have fortæret hans hele, som det lod, af Kjærligheds letantændelige Materier alene sammensatte Jeg. Paa Slutning var der ikke mere at tænke, den kunde endnu kun gives en mindre farlig Retning. Og dette Arbeide paatog jeg mig. Om han kunde gjøre Regning paa Gjenskjærlighed, var det Spørgsmaal, hvis Besvarelse det i dette Tilfælde først kom an paa. Efter en kort Beraadslagning desangaaende stod jeg udstyret som en tout a fait postillon d'amour. Jeg skulde tilveiebringe denne Besvarelse. Min Videnskab gjorde mig det ogsaa her lettere. Den gamle Caraccio havde en Gang benyttet mine Raad som Læge. Udgangen til hans Huus stod mig aaben, og snart bragte jeg den alifor lykkelige Rudolph Forsikringen om, at den stittige Kirkegjænger ikke var bleven ubemærket. Nu stod kun tilbage at forskaffe ham Leilighed til at udøse sit Hjerte; ogsaa det lykkedes mig. Jeg forskaffede ham Tilladelse til at copiere i Caraccios herlige Maleriesamling. Snart bleve nu de Timer, da den tydske Maler arbejdede i Galleriet, heller ikke ubemærkede af Giovanna. Undertiden førte en Hændelse hende just der igjennem, naar hun tilfældigviis begav sig fra et Fløi af Huset til et andet. At høre en Kjenders Dom over de store Mestere, yder en langt større Nydelse i Beskuelsen af deres Storhed. Giovanna følte det ogsaa, og saaledes udspandt sig efterhaanden Samtaler af dette Slags mellem Rudolph

og hende. En af disse var det, der aabnede Veien for en Erklæring. Pigen hørte den tilende, og den sædvanlige Følge, i Tilfælde hvor den kun mangler en ubrødelig Trofskabspagt, udeblev ikke. De Elfskendes Lykke blomstrede fra nu af fuldkomment, og aldrig har vel Noget stiftigere benyttet Udgangen til et Billedgallerie end Rudolph gjorde det. Endnu et Kunstgreb, ved hvilket det lykkedes dem, uden Opsigt tiere at komme sammen, udrugede den alt for snedige blinde Gud i Giovannas lille Hjerne. Hun udvirkede sig Tilladelse til at tage Underviisning af den i sit Fag saa duelige Mand. Hun udvirkede det saa meget lettere, som vist Ingen kunde ahne noget Forhold mellem den simple Maler og Caraccios eneste Datter derunder. Rigtignok modtog Giovanna stedse sin nye Lærer i sin Moders eller en gammel Hovmesterindes Nærværelse, og Ord, Hjertets sandt seligste Tolk, vare saaledes uanvendelige; men deres Blikke vare jo endnu ubundne, og et Liv fuldt af Kjærlighed kunde indaandes de døde Bogstaver, for saaledes i en lille Billet stedse paany at gjentage Forsikringen om, hvad de allerede vidste, at — de elskede hinanden."

„Men Romanen ilte sin Crisis imøde. Italiens milde Vinter var halvt tilende; Copierne alle tagne, og de Elfskende skulde skilles ad. Nu først begyndte det Sandselige at spille sin Rolle med i deres hidtil overjordiske Sværmeries selvbyggede Himmel. Allerede før havde et Uveir svævet truende over Giovannas Hoved, men havde dog igjen fordeelt sig; dog nu trak det atter sammen og truede dobbelt mørkt; thi det sænkede sig som en uigjennemtrængelig Skille-

væg mellem hende og hendes Kjærlighed. — Hun skulde gaae i Kloster.”

„Foruden Giovanna havde Caraccio kun endnu eet Barn, en Søn, Antonio, Moderens Diestteen. Allerede Fødselen bestemte ham til en glimrende Løbebane; en ærgjerrig Moders Døste endnu mere. Alt skulde opbydes for at sætte denne Plan igjennem, og Giovanna, i Fravigelse af sit Krav paa Livsnydelse, og med denne ogsaa paa sin Andeel af en betydelig Fædrenerb, bringe det første Offer paa det for den unge Gud opreiste Altar. Forgjæves var det, at den gamle Caraccio een Gang havde sat sig derimod, og derved bevirket en Udsættelse. Nu stod Forhindring ikke mere i hans Magt. Anden Gang havde den svage Caraccio aldrig bovet at modsætte sig den herskesyge Beatrice Gerannis jernhaarde Villie, og nu havde den før kun udkastede Plan naaet Modershed; thi det gjaldt Antonios første Skridt paa hans Storheds Bane. Han skulde formæle sig, og ved dette Giftermaal Veien banes for ham. Bruden var den mægtige Grev Telmontes Datter i Parma; men kun under een eneste Betingelse blev hun hans, den nemlig: at alle Caraccios Eiendomme udeelte tilfaldt ham. Paa den ene Side, hvilke glimrende Udsigter for en Hjertets Vndling, og paa den anden Side kun en Ubetydelighed: et stakkels forkuet Værsens Opoffrelse. Valget kunde jo ikke længe være tvivlsomt. Giovanna skulde begrave sit unge Liv i det øde Kloster. Og Broderen var Egoist nok til at tillade det.”

„J undreder i Altes over et Naturspil, der ved sine frappante Ytringer af den største Liighed, og paa samme Tid ogsaa af den største Uliighed, vorder paa:

faldende selv for den koldeste Jagttager. Og virkelig, I have Marsag dertil. Den kolde stolte Beatrices hele skønne Ydre staaer ligesom i et Nu afspeilet i enhver af Datterens Former; men ikke eet eneste af Moderens indre Mennekses skumle Træk har endnu eller vil nogensinde plette Altartavlen for Fromhed og Dyd, reist i Vigens unge Sjel. Giovanna vilde ikke under enhver anden Omstændighed, endog kun med en eneste Mine have modsat sig Loven, en Moders Billie paabød hende. Stedse vant til taus Hengivelse, skulde denne Dyds Palmekrone ogsaa denne sidste Gang have frandsat hendes Ting, og være nedsænket med hende i Nonneshørets aabne Grav. Men nu gjaldt det jo ikke mere hendes Lykke alene, men ogsaa Rudolphs. Hun var elsket, og Heltinden, der gjennem enhver Livets Storm følger den elskede Gjenstand, spirede frem."

„Længe havde et moderligt Magtsprog tolket Vigen sin Bestemmelse. Hun skjulte det endnu for den Elskede. Endnu haabede hun at bevæge den haarde Moder, men stedse svagere blev dette Haab, og de Elskendes sidste Sammenkomster afstøffede nu hyppigere den ængstede Møe, i Forudfølelsen af sit og hans Tab, en brændende Taare, der ikke uændset randt ned over hendes Kind. Den sømme Elsker spurgte, men en ny Taarestrøm var da hendes Svar. Han ahnede ikke hvad der forestod."

„Endelig, det var Nytaarsaften i Fjor, afsluttedes Handelen, og med en ikke ubetydelig Medgift tilfaldt Giovanna et fattigt Nonnekloster som Himmelens Brud. Signora Beatrices Ekstistefader magede det saaledes til disse trængende Christnøers Tær, og Giovanna tilfagdes at holde sig beredt

til Noviziatsstiltrædelsen den paafølgende Helligtrekongersdag. Nu var da hvert Glimt af Haab slukt. Et Tordenflag kunde ikke have ramt frygteligere end dette uigjenskaldelige Rødselsbudskab. Afmægtig bragtes hun tilbage paa sit Bærelse, hvorfra hun var faldet for at høre det. Først længe efter at Solen havde kastet sine sidste Straaler hen over det gamle Aar, vaagnede hun. Hendes første Tanke var Rudolph. En Pige, der havde vaaget hos hende, forbarmede sig over hende. Hun bragte paa hendes Bønner Skrivmaterialier, og Giovanna skrev: „Min Moder vil det. Jeg vorder Nonne. Kom og see Din Giovanna for sidste Gang.“ Den troe Pige bragte Brevet til Rudolph.“

Jeg var hos ham da han modtog det. Aldrig saae jeg en Linies Gjennemlæsning gjøre frygteligere Virkning. Han vilde i Diebliffet derhen. Med Pigen ved den ene Haand og en Dolk i den anden vilde han træde hen for Kapnemoderen og kræve Tilbagekaldelse af hendes Beslutning, eller i modsat Fald gjennemføre først den Elskede og dernæst sig selv, for saaledes dog i Døden at vorde forenet med hende. Strax derpaa vilde han opfordre Lovene til den Bærgeløses Beskyttelse. Kun med Møie holdt jeg ham tilbage fra ethvert uoverlagt Skridt, og overtalte ham til at lade mig bestaae dette Stævnemøde for sig, hvorved jeg lovede at gjøre Alt for ham. Mine Bestræbelser fik ham endelig bragt en Smule til Fornuft, og jeg gik.“

„Paa Veien var min Beslutning snart fattet. Et opmærksomt Blik havde allerede skaffet mig Visshed om Tilstanden i Caraccios Huus. Jeg havde seet, hvo der var den Herkende der. Caraccio selv

var svag, det vidste jeg, men jeg vidste ogsaa, at han elskede sin Datter, og at han kun med blødende Hjerter gav sit Minde til hendes Indklædelse som Nonne. Hans Tak vilde følge mig, naar jeg gjorde hans Datter lykkelig. Ved Rudolphs Side blomstrede Lykke for hende. Hun skulde altsaa vorde hans. Jeg vilde bortføre hende."

"Jeg naaede Caraccios Huus, gik gennem Haven tæt hen under Giovannas Vinduer, gav det med Pigen aftalte Tegn, og indledes uden at Noget mærkede det. Baagnet af en Dødsdvale laa den hulde Lidende der, ligesom ventende en Anden, der skulde tilslukke hendes Pine for evigt. Kun med Nøie vendte hun, ved min Indtrædelse, Hovedet mod den Kommende, og forsøgte at smile; men da hun saa mig og ikke den Elskede træde ind, forvandlede des dette Smils Venlighed snart til en det skuffende Haabs bittere Krampe. Nu var hun jo forladt af Alke. Ikke engang Rudolph ændrede Opfordringen, der faldte ham til hendes Livs sidste bitterheds Dødblik. Hun vendte sig bort. Med hele den Smule samlede Rosighed, Synet af hende i denne Tilstand lod mig tilbage, søgte jeg nu at udfolde Begrænsningen for hans Udeblivelse. Jeg fik hende gjort begribeligt, hvorledes han kun med den yderste Fare for dem Begge kunde have vovet sig herhid, og min fattede Beslutning troe, begyndte jeg efter en kort Indledning at nærme mig hende med min Plan, Planen til hendes Bortførelse."

"Besynderligt nok maatte det have forekommet en rolig Tilskuer at see mig, den allerede bedagede Mand, staae ved en ung, til Christi Brud bestemt, Piges Leie, og med al min Overtalelses Kraft op-

myntre hende til det første Brud paa den barnlige
 Lydighed. Hendes ene Haand hvilede i min; men
 en uvant Rædsel drog den ved den første Tanke om
 Flugt uvilkaarlig tilbage. Det var som om denne
 Tanke indeholdt alt det Skrækkeligste en menneskelig
 Hjerne nogensinde omfattede, og som om hun ikke
 tidlig nok kunde stode dens giftsvangre Bæger bort
 fra de efter Trøst tørstende Læber, at ikke een eneste
 Draabe skulde trænge over dem. Men det første For-
 søg gjorde mig ikke vaklende. Jeg plantede den El-
 skedes Billede overst paa Stormsfligen, ad hvilken jeg
 betraadte Veien til hendes Hjerter. Ligesom Romerne
 forud stode trygge bag Ringmuren af de sabiniske
 Qvinder, saaledes kunde nu ogsaa jeg uden Fare
 trænge fremad; thi hvor slaaer vel det Pigehjerte,
 man ikke bager et saadant Helgenbillede uantastet kunde
 beskue? Hun gav efter, og nu formedes Planen til
 sin Udførelse. Pigen, allerede for en Deel indviet i
 Giovannas Hemmelighed, deeltagtiggjordes nu ogsaa
 i denne, og lettede os meget Udførelsen."

„Ved Midnat, den Midnat, der til det Høitides-
 lige, der stedse ligger i dette Farvel til en henrunden
 Dag og Velkomsthilsenen til en kommende Dag, end-
 nu forbandt det Oploftende af et Aarskjæl, da det
 sidste Secund for stedse kaster Sløret over et Aars
 svundne Glæder og Lidelser, og det kommende Puls-
 slag opruller Læppet for et aarlangt Kredslob af
 en usødt Kummer og Fryd, skulde Alt være i Be-
 redskab. Rudolph og jeg skulde holde ved Have-
 porten med en Vogn. Med det Alleruundværligste
 af hendes Nødvendigheder skulde Giovanna der stode
 til os, og under vor Ledsagelse, løbreven fra Fræns-
 der og Ungdomsvenner, styre ud i den vide Verden.

Men for ikke at vække Mistanke, kunde Rudolph kun følge os et kort Stykke Vej. Endnu før Dag maatte han være tilbage i Milano, hvor ogsaa hans Ophold fremdeles i en rum Tid skulde forblive. Pigen, der fulgte Giovanna til Bognen, skulde saalænge som muligt skjule Undvigelsen, og først om Morgenens melde Sabnet af Frøkenen. Ved anstillede Esiersørgelser skulde de adspredte Klædningsstykker ved Flodbreddens tyde paa en voldsom Dødsmaade. Vanskeligt blev det mig af Alt at overtale Giovanna til dette Kunstgreb til vor Betryggelse, et Kunstgreb, hvorved hun maatte frygte at saare saa dybt. Men da jeg høitidelig lovede hende, at hendes Fader ret snart skulde werde udreven af denne Smerte over sin Datters Ulykke, og et Brev inden kort Tid overbevise ham om at hun levede, skjøndt uden at melde hvor, lykkedes ogsaa dette mig. Sandelig ikke engang jeg skulde have vovet dette farlige Spil med Forældres Følelse ved en saadan Leilighed, havde jeg ikke kjendt Taraccios til Natur blevne Plegma, og den Morders Sindelag, hvem det vist kun var om at gjøre, at Giovanna ikke mere stod i Veien, om end Maaden hvorpaa hun opnaaede sin Hensigt, hørte til de saa grueopvækkende. Og fortjente hendes unaturlige Haardhed ikke ogsaa denne Revselse!

„Men igjen til vor Historie. Planen til Bortførelsen var nu lagt, og jeg iilte at underrette Rudolph om det hele saa heldige Udfald af en Kendesvovs, hvor jeg havde spillet hans Stedfortræder med al en Ynglings Raskhed, til ved et kraftigt Sværdhug at løse den gordiske Knude. Naturligvis var stormende Bifald min Løn. Kun een Ting syntes ikke hans Utaalmodighed tilpas: Trastkillelsen fra

Giovanna. Men han gav endelig efter for Grunde, og beeltog nu med Jær i de nødvendige Foranstaltninger. Den dermed forbundne Travlhed forfortede de saa Tider til Diebliffe; men hvorledes Giovanna havde tilbragt dem, erfoer jeg først siden. Angstet om Datterens Upasselighed havde kaldt den gamle Carraccio paa hendes Bærelse. Han fandt hende meget angreben, og yttrede en Slags Betsymring. Nær havde den Arme ved dette Beviis paa Faders Kjærligheden kastet sig for hans Fodder og tilstaaet ham Alt; men en frygtsom Vengstelighed, han yttrede for at fortørne sin Gemalinde, mindede hende endnu i Tide om, hvor lidet han kunde udrette for hende. Hun taug, og bad kun om hans Velsignelse til at styrke sig i den haarde Strid hun skulde bestaae. Faderen velsignede sin Datter, og hans Røst tonedes for sidste Gang i hendes Øren. Ogsaa den Naadige lod ved Broderen spørge om hendes Bestindende, og medsendte en kraftig Formaning til Resignation. Dette var hendes Farvel i det faderlige Huus."

„Det blev Midnat. Tidsmaalerens sjette Slag *) klang gjennem Nattens Øde fra et fjernt Kirketaarn, og vor Bogn holdt for Haveporten. Det hvide Lørflæde, Tegnet paa at Passagen var frie, flagede fra Giovannas Kammervindue, og et Dieblif efter kom hun selv, ledsaget af den troe Pige. Taushed herskede trindt om os og blandt os; thi hos kunde vel med Ord træde hen imellem et saadant Dieblif og dets Følger. Endnu et veemodsfuldt dvælende Blik kastede Giovanna hen over Haven, hendes

*) Efter den italienske Timerregning.

Barndoms Legeplads, og op mod Huset, der havde seet hende fødes og opblomstre, da trykkede hun raskt nemmelig sin Ledsageriske op til det saarede Bryst, og en Pengepung, det Eneste hun eiede, faldt efter et forgjæves Forsøg paa at stifte den i den sig Vægsrendes Haand, ned for Vigens Fodder. Et Spring, hun sad i Vognen, og vi kjørte.

Domkirken hævede sig allerede, liig et Rattens Gjenfærd, iført sit i Maaneglandsen end blegere Jor: deliin, langt bag os, og først da afbrødes Stilheden, der, som et magisk Tæppe, Ingen formaaede at løfte, havde leiret sig over os; men det var kun for at falde Vigen til den anden Skilsmissses Bitterhed. Rudstien holdt paa det betegnede Sted, og jeg sprang ud for at minde om hvad Forsigtighed gjorde til Nødvendighed. Et Oprin fulgte nu, ufatteligt og ubeskriveligt for hver den, der ikke har elsket som Rudolph og Giovanna. Forgjæves var det at jeg, for saaledes at ifklæde Diebliffet lysere Farver, op: bød al min Veltalenhed til Skildringen af den Lykke, en blot henrullende Tidens Strøm, paa sine rigtig: nok nu mørkladne Bøer, vilde føre dem imøde. Muet holdt dem fængslede i sine tunge Trællesænker, og under deres haarde Tryk mægtede den nedboiede Aand ikke at hæve de slappede Binger til eet eneste kraftigt Bingeslag hen mod Haabets vinkende grøn: frandsede Strande. Det udsendte Blik mødte kun Taagen, gennem hvilken et taareblændet Die ikke skjelner Lysglimtene. Jeg maatte handle. Et „Kjør!“ og Vognen, jeg atter havde bestegen, rullede bort. Det sidste Farvel opslugtes af dens Raslen, og Rudolph stod ene i den øde Nat.“

„Først den næste Middag gjorde vi Holdt, og flittede Heste. Den rigeligt belønnede og til Tausshed høitidelig forpligtede Rudst vendte tilbage. Endnu vare, for at forvilde det mulige Spor, et Par Omveie nødvendige, og saaledes naaede vi endelig Tydsklands Grændser. Fra nu af var den samme Jilsfærdighed ikke mere saa nødvendig, og blev virkelig heller ikke mulig for os. Den af saa mange Storme haardtangrebne Giovanna begyndte at skranke. Ved Anvendelsen af min Kunst lykkedes det mig endnu at vedligeholde hendes saa Kræfter indtil vi havde fjernet os temmelig langt fra Italiens blaae Bjerger og havde naaet München; men her holdt den tiltagne Afkræftelse os fængslede, og Giovanna henkasted paa et haardt og langvarigt Sygeleie. Jeg begyndte her for Alvor at tænke paa et passende Fristed for den arme Vige, indtil en Plan, jeg havde fattet, naaede tilstrækkelig Modenhed til Udførelse. Mit Valg faldt paa Eder's Huus. Giovanna underrettede jeg derom, og i et Brev ogsaa Rudolph. Efter tre Maaneders Ophold forlode vi atter München, og fortsatte i fortere Dagreiser vor nu allerede lysteligere Vandring gennem Forsommerens Pragt.“

„Nu! saaledes sluttede Reiter sin Beretning: Nu ere vi her, og det kommer an paa Eder, om Giovanna her maa finde en Rodhaan, indtil det lykkes mig, i Rudolph's Arme at føre hende ind i en tryggere. Nu, hvad sige I?“

Guilia, hvem Fortællingen heelt igjennem havde sat i synlig Bevægelse, var den Første der med Hjerterlighed gav sit Samtykke. Ogsaa Grands syntes

efter et Diebligs stum Eftertanke at stemmes til Jot's
deel for Reiters Onske.

„Indført af Reiter, saaledes lod hans Svar
paa det gjorte Spørgsmaal: vorder mit Huus et
Fristed for Caraccios Datter, men ogsaa kun saales-
des. Nu er hun mig velkommen.“

Et Haandtryk takkede ham for et Tilsagn, hvori,
som det lod, Urtesamleren fandt Leilighed til at beund-
re en vis Grad af Selvpoffrelse.

Man vare altsaa nu enige, og da Giovanna
ogsaa kom til, gjordes hun formelig bekendt med
det Forhold, hvori hun fra nu af skulde staae til de
to Sødstende. En fattig Slægtning, skulde det heds-
de, havde, ved Rygtet om Krosfolkens Velstand her,
sendt sin Datter til dem, for saaledes at bane hende
en Vej til fremtidig Lykke. Og Folk, saaledes slut-
tede man, vilde vist nok, naar de tillige fastede et
Blif paa den snart femogtyveaarige endnu ugifte
Carlo, finde deres brændende Nysgjerrighedstrøst
slukket i denne simple Udtydning af Bevæggrundene
for hendes Ankomst, hvilke endnu, trods den lange
Afstand mellem hende og hendes mulige Førfølgere,
men hvis Arme ogsaa kunde naae langt, maatte
blive en Hemmelighed.

I Tjenestehændets Nærværelse, denne Expedition
for ethvert Husets indre Postesterrætninger, gjorde Gui-
lia ogsaa strax første Gang sin erhvervede moderlige
Ret gjeldende, og begyndte med at anvise Giovannas
de, rigtignok ikke altfor tunge Arbejder, der fra
nu af skulde falde i hendes Lod. Dog Skuffelsen,
denne Syssel skulde give Anledning til, yttrede denne
Gang først sin Virkning paa de Skuffende selv;
thi inden den derved fornødne Ronde i Husets Rjok

ken, Kjelder og Hørfammer var halvt tilende, stode de allerede paa en saa fortrolig Fod sammen, at Giovanna endnu samme Estermiddag, sysselsat med et qvindeligt Haandarbejde, ved Guilius Side kunde slutte sig til Mændene, og stundom lade et Ord falde med i den almindeligere Samtale, der nu førtes. Men det forstaaer sig, Eensomheden i Kroen forstyrredes heller ikke hele Dagen igjennem ved een enesste Gjest.

Saaledes fandt Carlo dem, da han henimod Aften havde gjort nogle Nieblikke til sine egne, for i den at gjøre en kjær Pligt fyldest. Den forvirrede Tummel Aftenen i Forveien havde kun tilladt ham ligesom i Forbigaaende at trykke Reiters Haand til Velkomst. Nu derimod kunde han i fuldere Drag nyde Gjensynet af den Mand, Taknemmelighed knyttede ham til som hans hjælpeløse Ungdoms første, ikke ved Slægtskabs Baand med ham forenede, Ven. Ogsaa ham var Reiters Komme stedse en Fæst; thi ogsaa han hørte jo saa gjerne om det ukjendte Fødestland, og Reiter tilfredsstillede villigen den lyttende Ynglings længselsfulde Nysgjerrighed.

Saa Ord vare nok til at meddele ham saameget, som fornødent gjordes med Hensyn til den unge Italienerinde, hvem det meget snart blev ham let at falde la sua cugina cara. En let Spot over Umuligheden af denne Fortroligheds videre Realisation ramte rigtignok her fra Reiters Side den arme Carlo, men uden at saare ham.

Dagens sidste Straaler mindede om Opbrud, og endnu havde Gartneren ikke udframmeret en Nyhed, der, kunde man være vis paa, i en halv Miils Dans

Freds allerede satte alle Tunger i Bevægelse. Det var en længe ventet Fremmeds Ankomst paa Herregaarden. Anstalterne til hans Modtagelse havde været saa mange og ualmindelige, at allerede dette, sammenholdt med Herremandens mindre Omhyggelighed ved lignende Leiligheder, gav Anledning til de vigtigste og dybsindigste Discussioner baade i Omegnen og paa Gaarden selv. Giulia havde ogsaa hørt tale derom, og Carlo tøvede derfor ikke med at tilfredsstille den Smule Nyfgenhed, der endnu characteriserede hende som Kvinde. Den Omstændighed at den Ankomne var en Italiener, altsaa en Landsmand, hvis Komme som saadan ikke kunde være dem aldeles ligegyldigt, syntes i hans Dine at give Efterretningen mere Interesse, og han tog til Orde som følger :

„Nu er han da endelig kommen, den længe Bønsede. I Middags holdt vor statelige Gæst sit Indtog. Han er en smuk ung Mand, og vor Landsmand, Grev Saruzzi fra Florenz. Han lader til —

Længere kom han ikke, thi her mødte ham en Afbrydelse af det Slags, som ikke gjerne tilstæder en ustandset Fortsættelse af selv den meest interessante Skildring. Grands sprang som en Rasende op fra Stolen, greb den Forbandede haardt i Brystet, og udtordnede i et Brøl: Centralpunktet af hans Stemmes hele Kraft, et „Saruzzi! Knægt vil Du spotte mig?“ — „De Døde vende ikke mere tilbage!“ foiede han til med en vel noget mildere Stemme, men hvori dog Opbrusningens første Hede endnu ikke havde lagt sig.

Tragisk kunde man vel ikke kalde Virkningen af denne Afbrydelse; men i Sandhed reen:comisk.

var heller ikke Maaden hvorpaa den yttrede sig hos de Tilstedeværende. Kromanden stod endnu i samme Stilling foran sin Søn, og Dieblikkers Indtryk havde efterladt Guilia i en Tilstand, der grændsede til Afmagt. Selv Giovanna var intet mindre end en ligegyldig Tilskuerinde. Hun hørte et Navn nævnes, der i det faderlige Huus saa ofte havde truffet hendes Dre, naar Taler var om de Gærennis vidunderlige strakte Familieforbindelser. Den Ankomne maatte altsaa være en hende ubekjendt Slægtning paa Modrenes Side. Noter til den givne Text beskæftigede derfor i dette Dieblif hendes lille Hjerne. Kun Reiter forblev rolig, og et Forsøg han gjorde paa ved et Par fornuftige Ord at meddele de Andre en lille Portion af hans Koldblodighed, lykkedes saa vel, at Grands med et endnu meget mørkt Ansigt slap sin Søn, og idet han gik hen til Bordet begyndte at tromme en Allegro derpaa. „Tilgiv! Et ubehageligt Minde overraskede mig.“ Var det Hele han anførte til sin Undskyldning.

Men Navne syntes idag at ville lege Forundringslegen med alle de Tilstedeværende. Navnet Saruzzi havde siddet paa Forundringsstolen, og de fire Belske havde, hver paa sin Viis, tvungen eller utvungen, afgivet deres Bemærkninger over det. Det afløstes nu af et Andet. Guilia var det, der kom mende til sig selv igjen, da det Spørgsmaal: „Men hvorledes kommer Oberst von Forstheim til dette Bekjendtskab med en Saruzzi?“ henplantede det paa den forladte Plads; og Reiter blev nu den Undrende.

„Forstheim!“ udbød han, og man hørte tydelig i dette Udraab mere Natur, end den der ellers pleier at ligge til Grund for de Udtryk, man nødes

til at bruge om den i hiin Leeg paa Marresædet Siddende. „Forstheim! vedblev han: Dog vel ikke en tydsk Forstheim?“

Man bekræftede denne i Tvivl fremsatte For: modning, og en Characteristisk af den nye Godseier, som Reiters stedse ualmindeligere Spørgelyst gav Anledning til, afbrødes ikke for Urtejamleren, idet han rakte den hjemvendende Carlo Haanden, yttrede, at han allerede i Morgen saae sig nødt til at forlade Kroen, og saaledes vilde tage Afsked med ham for en længere Tid, hvorhos han tillige anbefalte sin lille Pseudo:Frænke til hans fremtidige Beskyttelse.

Kun een Dags Ophold i Kroen var noget saa Ualmindeligt ved Reiters Besøg, at denne Erklæring nødvendig maatte møde en ret levende Protest. Men hans Beslutning var urokkelig, og uagtet Grundene for den ikke vare saa gandske indlysende, maatte man dog give efter for hans Paastaaenhed i denne Punct, saa at Carlos Bortgang blev Signalet for det tidligere Opbrud i hans Reise, Morgenens efter ved Dag gry gjorde til Nødvendighed.

3.

Flere Dage vare henrundne siden Claus Ravn aflagde sin første Interimsberetning angaaende den smukke Dame i Kroen. Supplementet manglede endnu. I dag var det ham muligt at give det. Opmærksom lyttede den gamle skjæggede Krigsmand til Skyttens nu mere omfattende Skildring af Pigens lystovvækkende Indigheder, og et smidskende Griin var flere end een Gang den ærlige Claus en værdig

Opfordring til større Vidtløftighed, visse Puncter betræffende. Dog Alt har en Ende, saaledes ogsaa denne Kunststudstilling, hvor Maleren i et eneste vellykket legemstort Portrait nød sit Talents høieste Triumph. Baggrunden, dette i ethvert Malerie heller ikke Uvæsentlige, havde ogsaa for et Dieblis tiltrukket sig Beskuerens Opmærksomhed, eller med andre Ord: Claus havde fortalt hvad Reiter vilde at han og Enhver skulde kunne vide at fortælle om Grundene for Gionannas Komme, og nu frævede Kunstnerbeskedenhed at han trak sig tilbage.

Med et gandske andet Udtryk i det skumle Sjæns end Begejstringens Hede før havde laant det, stod Claus nu heel ydmyg ved Døren, og ventede sin, som det lod, pønsende Herres fremdeles Befalinger; saaledes pleiede han at kalde en lille Discretion, der sjældent ved saadanne Feiligheder udeblev. Skytten hylbede, som man mærker, allerede dengang Cædvarneretten paa sin Viis.

Hans Haab skuffedes ikke. Med et ualmindeligt mildt Udsyn traadte den naadige Herre hen for den strabende Hædersmand, og trykkede ham en denegang ikke ubetydelig Gave i Haanden, idet han tillige tilføiede:

„Der, tag det Claus! Jeg er fornøiet med Dig. Du er en dygtig Jægersmand. Jeg skylder Dig allerede længe en Erkjendtlighed for Din Jær i min Tjeneste. Og hør, der falder mig noget ind. Jeg har Lust til en Jagttour idag. Hold Dig færdig til at følge mig Klokken fire i Estermiddag. Greven er ingen Elsker af Jagten, saa vi blive alene. Der er vel dygtigt Bildt i Nordreskoven? Det er længe siden jeg var der.“

Endnu før Lyden af de sidste Ord havde naaet hans spidsede Dors Trommehinde, havde allerede densne Tiltales mange Begreber i Skyttens Hjerne afsført sig sine brogede Maskedragter, og vare atter sammensmeltede til deres eneste fremherstende Grundbegreb: den naadige Herre vilde paa Jagt — efter Italienerinden i Kroen. Men en naadig Herre lægger end ikke paa denne Bildbane Decensen til Side, og Claus var for snu til at lade sin Kundskab om de Ting, han ikke maatte vide, stikke frem, saa at han blot takkede for den beviste større Naade, anbefalede Jagtrevieret som gandske fortræffeligt, og smuttede ud af Døren.

Hr. von Forstheim, afskediget Oberst af — 1st. Krigstjeneste, havde længe tjent dette Lands Fyrste med al den Kjæthed og Bravour et saadant Mignaturhof kan fordre af sine Skarers Oberste. Det vil sige: han havde fra Lieutenant a la suite svunget sig op til Kerespidsens næste Trin — Generalissimus var det høieste — til Oberst over den hele frygtelige Armee; havde kabaleret med i alle sin Tids Hofintriguer, og laae nu udstrakt paa Krens Seng: han var falden i Unnaade, og havde faaet sin Afsted i Naade. Et Liv som dette, hvis Hovedbegivenheder alle lade sig sammentrænge i saa faa Linier, skulde heller ikke have afgivet meget Stof til mere Omtale, dersom ikke en Character, ophøiet nok til at kappes med enhver anden end Non plus ultraets Grands Moor, havde laant dets Fædhed, idetmindste for Borgelige, lidt mere Interesse.

Her vorder en lille Forklaring nødvendig. Fædhed kan stedse siges at betegne den adelige Skurks Løbebane, der aldrig var lykkelig nok til at løste en

af sine gjævere Jevnlige af Sadlen i en stor Herres Gunst, der ingensinde brugte sit Ridderord, dette gangbare, og naar det var hvad det burde være, solide Valuta, som Løffemad opstillet til Snare for en uskyldig af Byrd og Hjerter lige høit adlet Moe, og hvem aldrig den blodige Triumph over en saadan myrdet Uskyld's ridderlige Hævner blev til Deel. Intet slikt ophøiet Riddingsværk var bedrepet af den med sexten Aner begavede Oberst. Man indseer da, at han kun kunde gjelde for en god ligefrem Mand, og i sit Hjertes Ydmyghed var han stor nok til denne Selverkjendelse. Thi at broute med Fjer, tage op af et Morads, kunde aldrig falde ham ind, og det skulde han jo dog have gjort, hvis han vilde regne sig de tusinde for hans Skyld af borgerlige Forsættes og Bedragnes Jammer udpressede Sukke til Fortjeneste. „Nei, Oberst von Forstheim var aldrig latterlig i sine Fordringer paa Noes, og var det ikke latterligt om en Kjempe vilde træde frem, og med et selvtilfreds Smil udstrækkende den kongelige Høire, sige: Seer og beundrer! Denne Haand har tilintetgjort tusinde Døgnkryb?“

Altsaa efter denne Maade at betragte Tingene paa: Obersten var en god ligefrem Mand, med en eneste uskadelig, ja i Tølelsen af hans eget Værd endog glørværdig Passion: han anstillede gjerne filosofisk, menneskekjærlige Betragtninger over ringere Krybs Tilværelse. Endnu siden han af Omsorg for sin Families statutmæssige Forplantelse havde formælet sig, betegnede denne Yndlingsstilbøielighed mangen Dag, han ikke enten bortsov, bortsovrede, eller tilbragte ved Hove i sin Posts vigtige Kald. Da var det en Lyst at see ham, den ellers guldbræmmede

statelige Herre, søgt i en ydmyg Kappe, i det hyggelige Tusmørke nedlade sig til et Besøg i en ringe Hytte, hvor en ung Kone sukkede i bedrøvet Eensomhed over Mandens Graværelse. Eller han modtog, for ikke ved Pragt, denne kolde Skillevæg, at støde en Ulykkelig fra sig, en stakkels fattig Haandværksmands Datter i et affides liggende Huus, og lod hende der frembære sit Hjertes Trang. Menneskenes vennen hjalp stedse hvor han kunde, ja man vilde endogsaa paastaae, at han, naar falsk Undseelse forbød en forresten brav Pige eller Kone at stædes for den Mægtiges Udsyn, haade ved List og ved Magt alligevel havde ladet dem føre for sig og deelagtig gjort dem i sin høiadelige Raade. Diensynlige vare Følgerne af Tiltroen til hans Mildhed: den unge Kone saae sig snart i Stand til at fryddre den tarvelige Huusholdning med mangen lille Ristkæfeste for den elskede Mand, og selv gaves det hende under tiden nu, paa den ellers i al Ydmyghed tilbagelagte Bei til Kirken, at gotte sin Forsængelighed ved den ophøiede Triumph, der i alle Naboerfers misgundelige Blikke fulgte en ny Raabe eller et pragtfuldere Hovedstøi. Ogsaa Pigen, der var tyet til hans Barmhjertighed, saae sig snart i Besiddelse af Kronen for en vellebet Jomfruestand, en lykkelig Mand, der med Jnderlighed trykkede den elskede Bis til det gløddende Hjerter, og hvem Glæden ret lystte ud af Dinene paa, naar Himmelgaven, det Barn, der sieludent — maaskee fordi det Gode aldrig kommer for tidlig — udeblev længere end sex Maaneder efter Brylluppet, første Gang smilede ham imøde. Men naar lønnes ikke den brave Mandes Bestræbelser undertiden med Utaf? Der gaves Undtagelser fra hine

skjønne Regler. En lille rødmsuset Glut, i hvis
 muntre Dje fremstinnede alt for megen Hang til Livs-
 nydelse i en elsket Ynglings, rigtignok skyldfri Favn-
 tag, lod han føre for sig Ansigt til Ansigt, og kjær-
 lige Formaninger revsede sig Ungdoms: Daarlighed.
 Dog hvad blev Folgen? Den blomstrende Ungmøe
 forlod ham, rigtignok dybt rystet indtil Sjælens læn-
 ligste Braa, men dog uden Mod og Styrke til en-
 ten ene at betræde Heltindebanen han havde anvist
 hende, eller til oftere at tye til hans Veiledning, ja
 i slig ængstelig Tvivlraadighed sank hun tilbage og
 blev Moder uden at være Kone. Men da kunde
 den ædle Forstheim ogsaa være streng. Den dybeste
 Foragt traadte da istedetfor hine milde Tølelser, hvor-
 med han før vilde have grebet hende under Armenene.
 Et saadant Creaturs Ravn besmittede aldrig siden hans
 Læber. Han gjorde sig Umage for at glemme hende,
 og, o forunderlige Styrke! han var istand dertil.
 Ogsaa under andre Omstændigheder var han streng.
 Huustyrannen, den barske Fader, en altfor fordrings-
 fuld Elsker, fandt i ham en luevarm Hævner af Qvins
 dens krænkede Rettigheder. Var en Egtfælle haard
 nok til at afpresse et Par skjønne Dine Laarer, da
 vee den Grusomme! Var et formørket Blik i et Pige-
 aasyn, hvor han var vant til at læse idel Salighed,
 Vidne om barbariske Ravneporældres desværre altfor
 bekjendte Misbrug af Forældrerettigheden til Ind-
 skrænkning af en Datters Frihed, da var et Fristed
 den Lidende sikket under hans Beskjærmelse. Mag-
 ten, denne Himmelens herlige Gave i en værdig
 Mands Haand, drog det lynende Flammesværd for
 den Bærgeløse, og Voldsmandene bødte Rakken.
 Men han straffede mildt. Tugthusene aabnede paa

et Bink af ham Dørene, og lod Tid til Anger og Ruelse. Hvor derimod Rettigheder ikke misbrugtes, men tilranedes, hos den altfor lykkelige Elsker, der var ublue nok til i Fornærmelser at spille den Fornærmedes Rolle, der var han mere haard, men ogsaa mere patriotisk. Gjennem et Liv fuldt af Møjsommeligheder, Unglingens Provesteen, maatte den Forvovne affjole sin Raskhed, og hente sig Blisdom. Hværverne modtog den Ulslebne under deres dansende Hænder.

Dog, det er paa Tide at vende tilbage fra Epog. Gjennem Belystens Dynssole krydse ingen Lystvandringer for det bedre indre Menneske. Alvorsøiet har det hellere at dvæle ved dens Rædser, for at fremdrage dem, altsaa med rene Ord: Belyst havde gennem enhver af hans selvstændige Livs Perioder udgjort Hovedtrækket i von Forstheims Character. Unglingen dyrkede denne Guddom flagrende; Manden den med stadig Hu, og Oldingen var endnu dens lænkebundne Slave. Det Ægteskab, han havde indgaaet, lagde kun faa Hindringer i veien for hans Lysters Tilfredsstillelse, og selv disse faa bortryddedes snart gandske ved hans Gemalindes tidlige Død. Hun var et af de blide qvindelige Bæfener, der hellere tie og lide, end at en Vebredelse af denne Art nogensinde skulde vanhellige de kydske Læber, og gjøre et forgjæves Forsøg paa at kalde en Belystens Træl tilbage. Men hun efterlod ham et Pant, et Pant hvis Hellighed burde kalde enhver Fader til Dyden, at Mønsteret saaledes maatte tale høiere, end Ord kunne det, til de unge Hjerter. En Søn og en Datter vare Frugten af deres sexaarige Ægteskab. Sønnen Carl var kun fem Aar gammel, da Moderen

betalte Claras unge Liv med sit. To hjælplose Bæserer fremrakte nu deres fuldgylldige Fordringer paa en Faders Omhue, og Faderen accepterede Bæseren, udstillet af Naturens store Ophav; men det var hans Hensigt kun at indløse den med en betydelig Disconto. Han lod ikke de Ustydige mangle det Nødvendigste for deres Tilværelse. Carl fik en Hovmester, og en Amme gav den Spædes første Fremblomstren sin Næring indtil Aarene kom, da en Gouvernante skulde vorde den Moderløses Lederinde. Han lønnede disse to Menneſker rigeligt, og det var jo Alt hvad man med Billighed kunde fordre. Ja han gik endnu videre: hver Søndag Morgen lod han den lille Clara bringe for sig, og i en halv Snees Minuter derefter, medens han røg paa sin Morgenpipe, havde Hovmesteren Tilladelse til at lade sin Elev glimre med de i Ugen gjorde Fremſkridt, og alt dette ſkeete med en Regelmæssighed der gjorde hans Hjerter Øre, og var tilstrækkelig til at betrygge ham den Salighed engang i velartede Børn at finde Løn for de tunge Faderpligter. Han ſaae Noeret trives og hørte Sønnen inden kort Tid forelæse sig det første ordentlige Stykke af en Bog. Hvad kunde der da forlanges mere; thi Carl skulde blive en velſtuderet Cavaleer, og Datteren voxte op til en blomſtrende Møe. Men skulde de ikke ogsaa vorde gode Menneſker? Jo! Altbeſtyreren paatrykte i det ædle Menneſkeaafsyn ogsaa Livet denne Beſtemmelse, og Opdrageren paaligger det at fremſteke Spiren. Dog her var ingen i Dyden graanet Fader Opdrageren, held derfor de Unga at Tilfældet, dette aabne Senſdebreu fra Almagtens Throne, gav deres forladte Barndom Ledere, der kjendte og ærede dette Livets

herlige Meed. Blindt var Balget, der gav Carl sin Lærer; men det gav ham alligevel mere, det gav ham en anden Fader. Ummen, en fattig Kone, var af Huuslægen erklæret for at have ufordærvet Blod, hendes ufordærvede Hjerter vidnede ifkun hendes sande moderlige Omhu for det uskyldige Noer om, og den efterfølgende Gouvernante, en af de Qvinder, der, uden selv at være Moder, vise hvormeget de kunde have været det tilfulde, overtraf hende kun i den høiere Adel, hvormed Oplysningens Fakkell stempler det gode Hjerter. Dog her maae man lade Obersten at han var skjønson. Han skiftede ikke, da man gjorde ham opmærksom paa Mandens Flid, Hovmester for sin Søn som man skifter Nathue, og Gouvernanten blev det sjældne Lod at fuldende en heldig begyndt Opdragelse.

En Lærer som Friedhold, og en Opdragerinde som Demoiselle d'Albert! Intet Under da at et saadant Pær tildeels forenede Bestræbelser i en Række af sexten Aar maatte blive synlig i sine Virkninger. Carl, en paa Legeme og Aand lige herlig dannet Yngling, behøvede kun at vise sig, og Læreren modtog i Alles Bisfald sin Løn, og Clara, det rene Blomster, lod kun til at vente Haanden, der vilde plukke det, for end paa den sidste Vej til Graven, at smykke Mandens Bryst. Det var nu Tiden da Ynglingen med sin Mentor vendte tilbage fra de vel nyttede Aar ved Universitetet. Som Adelsmand maatte han ikke udelukkende opoffre sig til Bogen. Han ansattes som Officeer ved det samme Regiment som Faderen kommanderede. Denne Stilling levede alligevel den videbegjerlige unge Mand Tid nok til andre Bestjæftigelser, og et veldyrket Talent for Malerkunsten tjente

til at bevare hans fyrige Aand for en Slappelse, der ellers maaskee havde fulgt dens Indkniben inden visse alt for snevre Grændser. Saaledes forløb to Aar. Flere Cirkler, til hvilke hans Fødsel gav ham Udgang, gjenløde af hans Noes, og Faderen var betænkt paa at føre sig denne Stemning til Nytte. Præliminair/Underhandlingerne til en Alliance med en af Fyrstendømmets mægtigste Familier toge deres Begyndelse, og Sønnen gjordes bekendt med den Lykke, der ventede ham i den rige Grev Treibers eneste Arvinges Arme. At disse Arme vare skrumpne og henvisnede, og at de sluttede sig til et Legeme, hvis fuldkomne Mangel paa Skjønhedsfylde i enhver Form kun var det næsten endnu altfor smigrende Speil af en aldeles vindtør Sjel, det gjorde jo intet til Sagen. Ved den Fod paa hvilken Ægtefolk af boni toni leve med hinanden, er det jo let at hæve sig over en Ubetydelighed, den Uliighed i Character, hvis Marter kun bliver ret følelig der hvor Samlivet vorder mere end blotte Convenientsmoder, da naaar i de lavere Stænder, deres Bestemmelse troe, Manden og Konen forenede skulle stræbe til eet Maal, skulle worde elskede Børns fælleds Opdragere, og de unge Aars Glid og Nøisomhed sørge for Betrygaelsen af en roligere Alderdom. Men Mennesket føler ofte ikke sin egen Værdighed, Fordomme forbyde ham at skjelne det sande Lys, saaledes ogsaa her. Carl havde mange Fordomme, og blandt dem var vist ogsaa det Forbilled, han havde opstillet sig af Ægtestanden ikke den mindste, ligesom den heller ikke var den lettest udslættelige. Han foretrak et Ægteskab a la bourgeois for et af boni toni, og han skulde vist have realiseret dette grund-

falske Princip, og være nedstegen til at søge sig en Mage i Middelfstanden, hvis han ikke havde haabet at finde en med ham i denne Henseende sympathiserende Sjæl, ogsaa i de høiere Cirkler. Dette saae han sig nu nødsaget at erklære sin Fader, og i denne Erklæring at indflæde det formelige Afslag af den rige Grevedatters Haand.

Forbauset, ja rystet som den Fader, der seer Sønnen svinge det blinkende Mordstaal mod det uvæbnede Bryst, og allerede troer at se sit Ansigt besprængt af de fremsprudlende varme Livsdråber, hørte Obersten denne Erklæring, og iagttog i den de første Symptomer af et Galenskab, der truede at føre dem Alle hen til Randen af den umaaleligste Afgrund — til Nødvendigheden af den Affront nemlig: at maatte lade Greven trække sig tilbage med sin gisteysne Datter. Hvad gjør man ikke, naar man har Kniven paa Struben. Den bespippede Fader bad, brugte Fornuftgrunde, gjorde Løfter, og besalede endelig, da han besindede sig sin Bærdighed. Men det hjalp ikke. Carl var ærbødig, men bestemt. Aldrig vilde han give sin Haand bort, uden med den ogsaa sit Hjerte. Men Grevinde Armida nød dog den Seier, at den Haand hun ikke maatte klemme mellem sine gustne Fingre, heller ikke mere kunde blive et anstændigt Partie for nogen anden Dame ved Hoffet. Morgenens efter denne Samtale mellem Fader og Søn erholdt Lieutenant von Forstheim i en Cabinetsskrivelse sin Afsked med Befaling strax at forsoie sig ud af Landet, og kort efter bragte en Tjener i Oberstens Livree Afskriften af det høistgenværdigt confimerede Document, ifølge hvilket en ulydig Søn gjordes arveløs. Hans Historie kan nu

fattes meget kort. Den affledigede arveløse Lientenant saae sidste Gang sin grædende Søster, søgte forgæves om Tilladelse til at stædes for hans Høi velbaarenheds Afsyn, og drog bort, Ingen vidste hvorhen. Et Rygte fortalte vel at den Forskudte Aaret efter skulde være død under et Sneeskred i Schweiz, men Visshed fik man ikke, og Ingen søgte den heller.

Men Obersten, der i sin barbariske Svaghed troede at have bragt de fornærmede Guder — det lille Fyrstendømmes nemlig — et tilstrækkeligt Sonsoffer, maatte snart føle Vissheden af det Modsatte. De i deres Vælde saa Mægtige vare fornærmede, ja bestjæmmede i den Grad, at en simpel Lieutenant vovede at afflaae en Haand, der ved enkelte kraftige Ryk kunde lade ham gøre langbenede Styltehop op ad Anciennitetens Himmelsstige, med eet Ord: der snart kunde have aabnet ham Døren til det lille Cabinet, i hvilket Stormanden i sød Henrykkelse kan gorte sig ved den tallose Bisværms Surren i Forgermaffet, og det endda med den Forbeholdenhed, ikke at behøve at aabne sit Blomsterbæger uden for de faa Udvalgte. Men den Egenfindige krympede sig jo nu ogsaa under Angerens Svøbe, og at denne Radicalcur for Væmmelse var virksom, viste snart den Barme med hvilken en fattig Kammerjunker, den Næste Grevinden kastede sine Dine paa, trykkede den yndige Brud til sit Hjerte. Hun seirede altsaa, det jomfruelige Belte faldt; men en Triumph som denne maa være ublandet. Man føler dog midt i al sin Storhed, at man er Menneſke. Allerede længe havde Synet af den smukke Clara von Forstheim, det qvins

delig: formede Afstryk af Broderen, ved de korte Møder paa Hoffets Galladage rystet Armidas sine Nerver i den Grad, at hun nu havde Billedet ligesaa meget som Originalen. Kommer nu dertil, at et Blik paa den rigtignok noget udmarvede Brudgom forgjæves søgte et Spor af den Kraft, der, idetmindst i Brudens Dine, havde givet Lieutenantens mandlige Skjønhed saa megen Tillokkelse, saa er det jo naturligt, at en saa ubehagelig Mindevækker, som den stakkels Clara, snarest muligt maatte skaffes bort. Hr. von Forstheim erholdt derfor, efter for sidste Gang ved det glimrende Vilager at have afgivet en Leiehest for Grevindens Triumphvogn, sin Afsted. De rigtig beregnede Følger udebleve ikke. Hans fornærmede Stoltthed trak sig gandske tilbage, og en lille Bihensigt opnaaedes desuden derved. Clara's talrige, af hende selv langt fra ikke opmuntrede Tilbedere, formaaede ikke længere med deres svage Syn at skjelne rigtig i denne Dunkelhed, men søgte i Hoffets Solglands en værdigere Gjenstand for deres Tilbedelse.

Paa denne Tid var det at Stammen Forstheim, oprindelig dansk, fik Leilighed til at gjøre sin Ret gjeldende til de med denne Herkomst forbundne Fordele. En gammel Fætter af Obersten døde uden Livsarvinger, og efterlod sit skjønne Gods til den nærmest Beslægtede. Den Eneste og Nærmeste var Obersten. Med Glæde greb han denne Leilighed til at undrage sig sine Fienders Spot over hans Fald. Han flyttede til Danmark. Endnu inden et halvt Aars Forløb hilsede de gamle Mure ham som deres nye Besherker.

For en aftraadt Hofmand er et saadant refüge altid et stort Held. Han finder i en saadan anachoretisk Eensomhed Anledning til at anstille de opbyggeligste Betragtninger over alle Ting's Forfængelighed. Men det forstaaer sig, Overflodighed af alle hans i et tidligere Liv til Nødvendighed blevene Mærkelser maae ogsaa finde Sted; thi man veed, at under trange Raar trives saadanne Speculationer kun sjældent. Den Philosopherende af dette Slags maa kunne spise godt, drikke godt, fordrive Tiden taaleligt, ærgre sig maadeligt over den liden Paaskjønnelse af hans Værd, og sove godt.

Obersten manglede i sin nye Stilling Inter. Rigelige Indkomster bleve de mægtige Grundpiller for hans Wiisdom; men heller ikke i andre Henseender spægede han uden Nødvendighed sit Kjøb. Et spejdende Blik, Duen, den erfarne Mand, strax slipper ud fra sin Urk, naar den strander paa et Ararat's Bjerg, vendte tilbage med et Olieblad i Munden. Det vil sige: Han overbeviste sig ved det første Møde i Kirken om Muligheden af hos mangen en tækkelig Bondekone og mangen en lille arcadisk, kun noget vel drøi Hyrdinde at finde en, om just ikke den meest glimrende Erstatning for Savnet af de i den tydske Fyrstestad efterladte dybtsørgende villige Skjønheder. Den som søger, han finder, og stadig Hu træffer snart sin Mand. Claus Kayn lod ikke efter de første Bink den høibaarne Herre vente længe forgjæves paa en vakker Mellemmand ved Underhandlinger af denne Art. Et Slags Forretninger, hvortil den medbragte troskyldige Schweiger Bernhard fandtes gandske udgytig, maaskee, som Claus godhjertig yttrede,

af Ubekjendskab med de locale Omstændigheder. Herren aad, drak, gik stundom paa Jagt, og den stedse høiere i Gunst stigende Skytte sørgede med al en troe Ejers Hengivenhed og en velsunderet maitre de plaisirs Flinshed for en behagelig Afveksling i Nydelse. I al Anstændighed indledte Hyrdetimer, der snart hørte til Dagens Orden, vidnede høit derom. O, det var et Herreliv indtil Misundelse!

En mørk Side havde denne Herlighed dog, og det var Omsorg for Datteren, den skønne Clara, der afgav Farvestoffet dertil. Hun havde, som naturligt, fulgt Faderen til det fremmede nye Hjem; men omendstjøndt hendes Yndigheder og Udsigten til en flækkelig Arv ikke forfeilede deres Virkning hos en og anden af vore jydskke Junkere, saa kunde dog Ingen af dem blive rigtig enig med sig selv med Hensyn til det Paradoxe i Begrebet af en tydsk Huusmoder i en dansk Huusholdning. Man maa dog vise at man er Patriot, og ikke kaste Brag paa sit Lands Døtre, tænkte de, og gamle Tanter og bedagede Mødre, der havde en lille Niece eller en giftesærdig Datter in mente, udtømmende al deres Aande for at oppuste Gnisten til den skønneste Dyd: Fædrelandskjærligheden, til klar Lue. Naar derfor en ung Icarus imellemstunder med de paaklistrede Vinger kom Solen altfor nær, vare strax hundrede Hænder udstrakte til at modtage den Falende, og det smeltede Bly lod ham falde, ikke i et bundløst Hav, men i en ventende Pigelils Arme, der dog havde dette tilfældes med hiint, at hun siden bestandig kaldte sig efter ham. Men Obersten var dette langt fra ikke tilpas. Hos ham vare Begreberne om en tyveaarig Pige og en Brud bleve eenstyrdige, og hans frug-

tesløse Bestræbelser for at realisere dem, ærgrede ham. Forgjæves var at Clara, hvis Delicatesse jo maatte føle sig saaret derved, og som var langt fra at kunne tælles blandt giftelystne Ungmøer, yttrede gandske andre Anskuelser. „Du sollst Gott strafe mich heirathen, Clärchen. Ich habe Dir schon einen Mann erwählt, und die dumme Jungens werden sich bald die Finger beißen. Damit basta!“ Disse faderlige Trøstensord gjorde engang tilfældt Ende paa enhver videre Bøn om Udsættelse af en Foranstaltning, hvor med det, efter hendes Mening, sket ikke hastede. Bant til blind Eydighed, taug Clara, og ventede saaledes det Nærmere angaaende den Mand, der skulde komme, og om hvem Obersten dennegang ikke fandt for godt at lade sig forlyde videre.

Forresten skulder man Forstheim denne Bemærkning, at han hidindtil dog havde været Hofmand nok til, ingenstinde at lade die dumme Jungen tydelig mærke Hensigten af den gode Modtagelse de stedsse nøde hos ham. Skildtet hvorpaa de Ord stod maalede: „Her er en Kone at faae!“ laae endnu gandske tildækket under Gjestfrihedens tykke Teppe. Men for en flintfolende Pige er et saadant Slør aldrig tæt nok, og den egne Bevidsthed at hendes Hjerter betragtes som blot Bare, og skal være tilfals for den høistbydende, eller rettere den førstbydende solide Liebhaver, bereder en Lidelse, kun fattelig for — en Pige.

Men atter til den forskrevne Brudgom; thi saaledes kunde man med Rette kalde ham. Denne var ingen Anden end den florentinske Adelsmand, Grev Saruzzi, hvis Komme vakte saa megen Sensation i Kroen. Han havde længe opholdt sig i den tydske Byrsteresidents, og der udgjort et ikke ubemærket Led

af den Kjæde af Tilbedere, der omkredsede Clara; men endnu før Obersten fik sin Afsked, og med den det indre Kald til at trække sig tilbage vaagnede, havde Saruzzi forladt hiin Stad, og befandt sig nu i Egenkab af sin Regjerings charge d'affaires ved det danske Hof. Men omendstjøndt Greven var dragen bort uden at erklære sig, saa formodede dog Obersten, og ikke uden Grund, at han havde været noget mere end en almindelig Hylde af Ekshonhed, og at den søde Torn, han som Elsker havde trykket ind i det aabne Hjerter, endnu stedse hærjede der, uden at han havde Mod eller Villie til at drage den ud. De Efterretninger, han Tid til anden modtog, syntes idetmindste at vidne derom. Før, medens Obersten stod antegnet som En ikke blandt de Sidste i en Fyrstes Gunst, havde vel Tanken om et saadant Parti — Greven var kun fortjensfuld, ikke riig eller mægtig — ikke havt saa meget Tillokkende for ham, men nu var den unge Mand et dog ikke uværdigt Modanker, og kunde idetmindste tjene til at opvæde de fløve Rabojunkeres Hjertelighed til en vis Barmegrad, Misundelsens nemlig over den bortkaprede Prise, hvis Værd man havde været for halstarrig til at erkjende.

Oberstens Beslutning var derfor snart fattet. Siden hans Ankomst til Danmark havde han underholdt en bestandig Brevvexling med Greven. Et af de sidste Breve til Denne indeholdt en formelig Indbydelse at komme og tilbringe et Aar af Aarets skønneste Maaneder paa hans Herresæde. Nydelse af en nordisk Vaar i al sin Fylde var vel det fornemteste Paaskud for den; men Obersten havde alligevel heller ikke lagt Skjul paa hvorledes det baade

tørde være ham og hans Datter meget behageligt i deres Eensomhed, blandt lutter Fremmede, i ham ligesom at see Erindringerne fra en mere glæderig Fortid levendegjorte, og den arme Clara stod virkelig her, uden selv at vide det, kun indhyllet i en let Søetaage, opstillet som det Mærke, efter hvilket den unge Greve skulde styre lige ind i Kjærligheds Havn. Obersten gif ellers denne gang næsten gandske ligefrem tilbærks; men han manglede heller ikke sine Grunde for her at affaste en Sammelighedstvang, der var bleven ham til Byrde. Greven elskede hans Datter, det vidste han, og hans Datter skulde elske Greven, det vilde han allensals befale hende. Et temmeligt nær Forhold fandt altsaa paa en vis Maade allerede Sted imellem dem. Og, sluttede han, mellem gode Venner gaaer det ikke saa noie til — Andre slutte maaskee ikke saaledes. Greven just ikke heller. Dog han var jo Elsker, og i den Skikkelse hvorumder Clara fremstillede for ham, en lykkelig Elsker. Mere behøvedes der ikke, for at give den frappante Indbydelse det blideste Ansøg. Alt det Ufine i den brugte Fremgangsmaade maatte tilskrives Faderen selv. Datteren havde kun gjort ham til sin Fortrolige; men man veed hvor flet oplagt en Fader er dertil, naar det angaaer Hjertets Anliggender.

Altsaa Greven modtog Indbydelsen og gjorde den Fyldest. Allerede Dagen efter hans Ankomst fik Clara Befaling til at ansee ham som sin bestemte Brudgom, og Saruzzi troede i den blide Venlighed, hvormed hun stedse kom Enhver imøde, at læse den fuldkomneste Commentar over Indbydelsen. Men om han endogsaa havde næret nogen Tvivl angaaende Hensigten hvorfor han var kaldet hid, saa tillod Ober-

sen ham dog ikke længe at forblive i den. Han bragte snart Alt paa det Rene. Arrangementet af det Hele og af Familieanliggenderne medtog for den forfippede Oberst kun kort Tid. Den Omstændighed, at Greven ikkun nedstammede fra en Sidelinie af Saruzziernes Slægt, gjorde dette Arrangement saaledes som det stedse er for en fattig Brudgom. Fordogder eller andre urørlige Eiendomme forhindrede ham ikke fra, gandske at løsrive sig fra sine Forbindelser i Fødelandet, og sit Embede kunde han nedlægge til hvilket Dieblit han selv vilde. Det var nemlig Evisgerfaderens Villie, at den unge Mand, saasnart Forbindelsen med Clara var indgaaet, skulde overtage sig Bestyrelsen af hans i Lydsland efterladte Eiendomme, og flytte derhen. Kun een gang om Aaret vilde han besøge dem eller modtage deres Besøg her. Greven fandt det Altsammen gandske indrettet efter sit Løb. Han saa sig paa denne Maade, kun med en Skygge af Afhængighed, sikket det rigtigste Udcome; en elsket Kones Besiddelse lovede at smykke hans hele Bane med Roser. Hvad kunde han ønske sig mere? Endogsaa Hurtigheden hvormed Obersten gik tilværks var ham langt fra ikke imod. Det maatte jo være Datteren, der virkede gennem Faderen, for saaledes snarere at kunne komme til at udtale det høitidelige „Ja.“ Hvor smigrende for en Elsker! Han tøvede heller ikke med at sætte sine saa nødvendige Maskiner i Bevægelse.

Saaledes stode Sagerne, dog med en Smule Forandring, den Dag da Skytten modtog Befalingen til en Jagttour i Nordre Skoven. Obersten var mere mørk end sædvanlig. Den hele foregaaende Dag igjennem havde han ikke talt et eneste Ord til Sa-

ruzzi om den saa hastig besluttede Forbindelse, og Clara havde gandske været fritaget for hans gjæf-
kende Opfordringer til at hjærtegne den i sin Lykke
ligesuldt bestedne Elsker, der var fiintfølende nok til,
endnu under sit pludselige heldige Forhold, at være en
vis Tilbageholdenhed, som, idetmindste i Andres Værs
værelse, først efter et langt Bekjendtskab, eller bedre
aldrig bør bortfalde. Obersten havde gandske ladet
dem i Ro. Derimod havde han været meget be-
stjæftiget med en Deel gamle Documenters Gjennem-
læsning. Det var klart, at man maatte søge Grun-
den til hans onde Lune i denne Bestjæftigelse, thi
stedse mere branten rodede han omkring i dem, læste
og læste atter. Enhver Afbrydelse var ham uvel-
kommen, og selv afbrød han kun tilfaldt for at kaste
det hele „vermaledeite Klecksereie“ hen i en Krog i
Værelset. Der laae det endnu, da Claus Ravn
om Morgenens aflagde sin Indberetning til ham.

Rigtignok var det en Sjeldenhed at Skytten,
naar en hemmelig Conference havde aabnet Døren
for ham til Oberstens eget Gemak, efterlod sin Herre
ildestemt; men ingensinde yttrede en saadan Sam-
menkomst sig mere velgjørende i sine Virkninger end
denne gang. Neppe var Claus ude af Døren, før et
Tilfælde ledte hans første Blik hen paa de bort-
slængte Papirer. I Gaar vilde, kunde man gjøre
sikker Regning paa, dette Syn siebliffelig havde lagt
hans hele Afsyn i den meest gnavne Brantenheds
Folder; men idag, forunderligt nok, formaaede deres
mugne Udvoortes ikke at jage en eneste Skye henover
den Himmel, der tronede i hans tilfredse Smil.
Overtimod, han samlede gandske rolig Documenterne
sammen, lagde dem paa Bordet, og udbrød, idet han

greb i Klokkestrengen, stillende sig selv fuldkommen tilfreds: „Eja! Es kann ja noch Alles gut werden! Der Mensch kummert sich doch oft um Nichtswillen.“ Den kommende Tjener fik Befaling at kalde Greven.

„Greve! Med disse Ord gif han den Indtrædende imøde: Jeg har en Hemmelighed at aabenbare Dem, som i et Par Dage har gjort mig Hovedet ret kruset. Seer De, disse Papirer der bringe mig en Sag i frisk Minde, som jeg allerede i mange Aar havde slaaet reent af mine Tanker. Under andre Omstændigheder torde det være os Begge noget ret Fatast; men nu tør jeg nære det Haab, at Tiden har berøvet det al sin Farlighed. Jeg nødes til at sige dem det. Jeg er ikke den egentlige Stamherre til Forstheimsburg og Terliz. Idetmindste er jeg det kun uden at vide det — De studser — Lad det ikke bekymre Dem. Jeg tør som sagt, haabe at jeg er det — men sæt Dem. Jeg vil fortælle dem det Hele, og saa kunne vi imidlertid rage lidt omkring imellem disse gamle Blade.“

„Jeg har, eller har dog haft en ældre Broder, hvem hine Godser vare tilfaldne som Stamherre. Denne Broder studerede, men Universitetet var for ham kun Stedet til end mere at uddanne en heel Hob Særheder, som kun maadeligt passede for det Embede han snart kom til at beklæde i vor daværende Fyrstes Tjeneste, ligesaaalidet som de vare fliggede for Livet under ethvert andet Forhold. Kort, han var det man kalder en Romanhest. Vore Grundsætningers Forskjellighed holdt os, som naturligt, en Deel fjærnede fra hinanden — De vil selv endnu kunne domme hvorlidet vi stemte mede overeens — dog Ubenner vare vi aldrig; skjøndt jeg allerede som Barn havde tilstrækkelig Grund til at ærgre mig over det fiendeligere Fortrin han nød i vore

Forældres Gunst. Han var Begges Yndling, og jeg spillede kun en underordnet Rolle. Men var min Debut ikke saa glimrende som hans, saa forstod jeg dog bedre end han at holde fast ved de engang vundne Fordele. Tænk Dem engang, han havde allerede arbejdet flere Aar i et Collegium, stod paa Nippet til at gjøre et stort Spring forbi mange af hans Collegaer, da fik han pludseligt det taabelige Indfald at tage sin Afsked. Men han gik endnu videre. Han trak sig ikke, som en Anden i hans Sted vilde have gjort, tilbage paa sine Godser. Nei! Han renoncerede paa Alt: sit adelige Navn, Stamrettigheden, og enhver dermed forbunden Preference, og overlod mig det Altsammen under den naturlige Betingelse af Urvesølge for min ældste Søn, hvis han ikke i sin Tid bestemte det anderledes. Jeg var den Gang allerede gift og Major. Han havde staaet Fadder til Drengen. Det Eneste han forbeholdt sig var nogle Capitaler, han nok havde indestaaende i den hollandske Bank. Hvad der egentlig bevægede ham til denne besynderlige Beslutning, kunde jeg aldrig rigtig udgranske. Man talte om en uhykelig Kjerlighed, hvis Gjenstand skal have accorderet Andre en Gunst han alene troede sig berettiget til. Krav paa, og Andre fortalte en heel Deel om en Sag, ved hvis Afgjorelse man havde seet sig nødsaget fra høiere Steder at gribe til Rødmidler mod nogle rebelle Undersaatter, og hvor han havde maattet handle en Smule mod de strænge Grundsatninger, en altfor vidt udstrakt Moral havde opplantet ham som Rettesnor. Rigtig nok vidste jeg, at han havde en Kjerlighedsforstaaelse, og at Romanen ikke blev spillet til Ende, og engang beklagede han sig ogsaa over en Decision, han imod sin Villie saae sig nødsaget til at sælde; men dette

var jo dog ikke Bevæggrunde nok for en saa rædgal Beslutning. Dog hvorum Alting er, Beviset for at han virkelig fattede den, ligger her. Vil De behage at læse."

Med disse Ord leverede han Greven et af Documenterne. Denne læste indtil et vist Sted, hvor Obersten, der havde fulgt ham med Vinene, for at give sit Hjerte Luft, afbrød: „Her er det! mælede han: Pas nu paa!"

„Men dersom denne min Brodersøn forinden min Hr. Broder ved Døden skulde afgaae, og saaledes en nye Bestemmelse af Arvesølgen vorde fornøden, da forbeholder jeg mig, hvis jeg endnu er i Live, denne Bestemmelse."

„Seer De, det er just Knuden. Lever nu min Broder endnu, for det veed hverken jeg eller nogen Anden, da han strax efter Documentets Udfærdigelse forsvandt, og siden aldrig har ladet høre det Mindste fra sig. Hvad da? Min Søn, veed De nok, er død for mig idetmindste, og som jeg har hørt, ogsaa for hele Verden. Hvem tilfalder nu Arven? Dog, vi ville haabe til Gud at Begge ere udslettede af de Levendes Tal. Og skulde selv det Værste hændes, og min Hr. Broder igjen komme tilsyne. Nu vel da! Han kan dog ikke tage mere tilbage end hvad der var hans. Dette Gods er dog tilfaldet mig i mit eget Navn, og det er nok til at forskaffe os Begge et anstændigt Udkomme. Derfor ingen Bekymring. Vi have jo kun en Mulighed mod os, men den største Sandsynlighed for os. Nu veed De, hvad min Hre krævede at gjøre Dem bekendt med. Jeg haaber, at De nærer den samme Mening om den hele Sag som

jeg. Derfor Punctum! Vi ville ikke røre mere derved. Skal der nogensinde røres mere derved, saa lad ibetmindste Andre gjøre Begyndelsen; thi min Datter vil jeg, om muligt, skal være uvidende derom."

Med disse Ord sluttede Obersten en Fortælling, der paa forskjellig Maade havde yttret sin Virkning hos Saruzzi. Frygt og Haab havde afvejlet, men nu var han ganske rolig. Claras Person erstattede meget, og med Besiddelsen af hende var Godset i Jylland, i det værste Tilfælde, mere end nok for hans Nøisomhed.

Aftalen om et Besøg, Greven samme Dag, i Selskab med Frokenen, skulde aflægge i Rabolauget, gav Samtalen en anden Vending, og han tilte hien for i den Elskedes Nærhed at forjage enhver Skygge af Bekymring.

(Sluttes i næste Hefte.)

Peter Starofsky.

Et Eventyr fra det sidste russiske persiske Felttog.

Peter Starofsky, en indfødt Russer, blev, med Mange af sine Ungdomsvenner, fra en Militairkolonie ved Dnieper, sendt til den russiske Hær i Georgien. Han var en kraftig ung Mand, med regelmæssigere Træk end hans Landsmænds Physiske; nomier i Almindelighed pleie at fremvise. Munter og fyrrig var han tillige, og naar han, med Huen paa tre Haar, nynnende strøg forbi Bazarerne i Tiflis, tittede vel mangen sorttoiet Georgierinde efter ham med lønligt Velbehag. Han var ikke blot en god Soldat, sædelig, lydlig mod Overmænd, men ogsaa en god Sommermand og et opfindsomt Hovved. Underligt var det derfor ei, om han, med sine Officerer stod paa en fortroligere God, end den russiske Krigsetikette ellers tillader.

Da Peter en Aften vendte tilbage fra sit Arbeid, og gik gjennem en i Ruiner liggende Deel af Tiflis, faldt hans Blik paa en qvindelig Skikkelse, som iilde foran ham. Hun var ene, men pludseligt udstødte hun et Angsskrig, og fordoblede, i synlig Bestyrtelse, sin Hast. Fra en Ruin styrtede en ung Mand i georgisk Dragt efter hende, greb hende, og søgte at flæbe hende til sit Skjul.

Peter betænkte sig intet Dieblisk paa, at ile den Skjønne til Hjælp. Han kom just, som Skurken, en kraftig Knøs, vilde ile med den skrigende Pige gjennem en Dør, bag hvilken en Anden syntes at vente. „Slip Pigen, Elendige!“ raabte

Starofsky. Men Røveren fordoblede sine Anstrengelser. Peter greb ham i Bæltet, og trak ham med Magt tilbage. „Slip Pigen, hvis Dit Liv er Dig kjær. Hov er Du, at Du vover, paa Tiflis's Gader at anfælde Kvinder, liig Tscherkassiens vilde Røver?“

Med disse Ord tog han til Øren, som han bar paa Skulderen. „Hvo jeg er? Bedst er det, Du pakker Dig, eller Du skal erfare det til Din Fordærvelse!“ svarte Røveren, idet han med den ene Haand greb efter sin Kummah (Delt), og med den anden trykte den modstræbende, om Hjælp raabende Pige til sit Bryst. Peter, som hørte Godtrin nærme sig, torde intet Dieblif spille. Han lavede sig til at slaa løs paa Røveren; samme Dieblif blinkede Staalet for hans Øine, men inden det traf, slog Starofsky Røveren for Panden med sin Øxe, saa han sank slønnende til Jorden.

Pigen sprang op, og klamrede sig, med krampagtig Hestighed, fast ved sin Befrier, der stod rede, med sit blodige Væрге at hilse Enhver, som vovede at nærme sig. Men Røverens Tjener flyede; Solbaten og Pigen vare ene med den Faldne. Den georgiske Pelsbue, som hidtil havde skjult Dennes Ansigt, var falden ham af Hovedet; frit, beskinnet af Maanen, laae Ansigtet der, ungdommelig skønt, men fordreiet, dødsblegt, med et frygteligt Saar over det venstre Øie. Et flygtigt Blik paa det blege Ansigt, der bar Udtrykket af den Trods og Ondskab, som, i Faldets Dieblif, havde fyldt Røverens Sjæl, indprægede det dybt i Starofsky's Sjæl. Længe efter stirrede, i hans Drømme, det kolde, hævnørstende Øie paa ham; hans Samvittighed

friskjendte ham, men dog kunde han ikke glemme det græsselige Ansigt.

Der nærmede sig Stemmer og Godtrin. Starofsky vaktes af sine Betragtninger. „Her maae vi ikke tøve længer! sagde han til Pigen: Hvo er Du og hvor boer Du? Vi maae overlade den Elendige til hans Skjebne — kom!“

„Gud være mig naadig! raabte en blid, skjælvende Stemme: Jeg er forloren — jeg veed ei, hvorhen jeg skal vende mig. Min Fader og Moder have forladt mig. Jeg gik bag dem gennem disse Ruiner, og tabte dem af Sigte.“

„Hvornaar forlode de Dig?“

„I dette Dieblis, just som den Elendige styrte: de mod mig, og nu veed jeg ei, hvad Dei de have taget. Vi ere fremmede i Tiflis. Jeg kan ikke sige Dig, hvor vi boe. Men — velsignet være St. Gregor! — Hvad hører jeg? Det er min Faders Stemme!“

En bedaget Mand og en Kone boiede i dette Dieblis om et Hjørne, og raabte: „Schuschan! Kjære Schuschan! Hvor er Du?“

„Her, min dyrebare Fader, her!“ raabte Pigen, springende ham imøde.

„Hvad er det for en Mand? Har han gjort Dig noget Ondt, mit Barn?“

„O Fader, han har frelst mig, frelst mig af en Riddings Hænder!“

„Af hvis Hænder?“

„Jeg kjender ham ikke; men jeg frygter, han er død. Denne Mand slog ham til Jorden.“

„Bort herfra! afbrød Peter dem: Her tør vi ikke tøve længer. Fare truer os her. Tager Eders

Datter med Jer. Jeg vil ledsage Jer og fortælle Jer Alt."

"J Herrens Navn! tog Faderen Ordet: Jeg er fremmed i Tiflis, og boer hos Klodsha Schatur, Silkehandleren, tæved det store Karavanserai. Følg med. Har J reddet min Datters Ære, da skal J ikke finde mig utaknemmelig."

Han syntes endnu at bære Tvivl; men da nu hans Datter fortalte ham Alt, veeg, lidt efter lidt, hans Kulde, og han velsignede den vakkre Ungersvend, som havde frelst hans eneste Barn,

Da han kom hjem, vilde han give den russiske Soldat en stor Sum Penge. Men Peter sagde: „Nei, Fader, det er hver Christens Pligt, at staae Kvinden bi i Nøden. Jeg forlanger ingen Løn derfor. Vil J endelig give mig Noget, saa modtager jeg med Taknemmelighed denne smukke Jarpuntschi *). Eders Penge behøver jeg ikke. Gud bevare mig fra at forgribe mig paa de Fattiges Lørepenge."

"Min Søn! tog Faderen Ordet: Jeg er kun en armenisk Forpagter. Skjøndt vi ikke have Lyst til, at lade hver Khan eller Statholder fige i vor Pung, kan Du dog være forvisset om, at vi sidde luunt inden Vægge. Tag disse ti Dufater. Jeg vil ikke savne dem, men Du vil bedrøve mig ved at forsmaae dem. Jeg boer langt herfra. Min Landsby ligger i en liden Dal, ikke langt fra Kar Ekklika, og søiede Krigslykken det saa, at Du kom til Dine Kammerater der, saa finder Du Gurgin Burdick i Rhos
54 B. (15)

*) En grov Kæppe, som hyppigt bæres i Georgien.

Schanlu. Jeg bliver ikke længe i Tiflis; men besøg Rhodscha og mig, saatiidt Din Tjeneste tillader Dig det."

„Gode Fader! Det er meere, end jeg, med mit Dagværk, kan fortjene. Gud velsigne Jer og Eders skjønne Datter. Gid I maae leve lykkeligt i Rhodschanlu. Skulde jeg støde til Tropperne der, da see I Peter Starofsky igjen."

Starofsky forsømte ei, jevnligt at besøge sin Ven Gurgin og Kjøbmanden Schatur; han undlod ei heller, at betragte den yndige Schuschan, hvis lette Seegestalt, store, sortfunklende Øine, lille Rubinmund og ferskensfarvede Ansigt, som han flygtigt havde seet, da hun igjen ordnede sit Slør, havde gjort et dybere Indtryk paa den fyrrige Soldats Hjerter, end han selv endnu vidste, og den lille Pige saae, i skyldig Taknemmelighed, med ikke ringere Interesse, gjennem Slørets Aabninger, paa sin Frelseres mandige Skikkelse; ja, stundom var hun endog saa glemsom, at hun, som Qvinderne i den Egn hyppigt pleie, viste sig uden Slør, og, sidde i en Krog, saae paa Starofsky, indtil deres Øine tilfældigviis mødtes. Da foer hun op, og fjernede sig rodmende.

Omfrider forlod Gurgin, med Hustru og Datter, Staden Tiflis. Rhodscha Schatur viste sig meget redebon til, efter deres Afreise at fortsætte sit Gæsteventyr. Men kort efter beordredes Starofsky, med mange Andre, til Echirwan, og saaledes forsattes han, om kort Tid, til Standskvartererne i Kar Ekklesia.

Tiden og den haarde Tjeneste havde, hos vor Krigsmand, fordunklet Erindringen om hans Even-

tyr i Tiflis. Hans Ivekamps frygtelige Katastrofe var ogsaa forsbunden af hans Drømme. Selv den unge Schuschans yndige Skikkelse viste sig, efter tre skjebnerige Krigsjaar, stedse sjeldnere for ham, som en let Vision, paa hans eensomme Vagt. Men ei havde han opholdt sig længe i Kar Etklisia, før han, ved hyppigt at høre Landsbyen Rho-schanli nævnes, mindedes levende om hine Venner. Jeg vil, tænkte han: opsoge min gamle Ven Gur-gin; jeg vil see, om han, i sit Hjem, er den samme venlige Gamle som i Tiflis. Og Schuschán! — hvad var hun ikke for et nydeligt Barn! — Hvor maa hun ikke nu være bleven stor! Det skulde undre mig om — — men Trommeslaget, som kalder den unge Soldat til Paraden, afbryder disse behagelige Erindringer.

Medens Regimentet, ved Ustenmönstringen, stod i Geled, og Starofsky lod sine Dine glide lang: som hen over de Omstaaende, faldt de tilfældigviis paa en Skikkelse og et Ansigt, som strax fængslede hans Opmærksomhed. Det var en stor Mand, som bar en Officers Hæmsdrægt med adskillige Ordners Insignier i Knaphullet. Hans Ansigt var, saavidt han kunde see det, fint dannet, men havde et mørkt Udtryk, der maaskee hidrørte fra en høi Pelsbue, som beskyggede en Deel af Trækkene, og forekom det Starofsky, som om han maatte have seet denne Mand istseds før; men det var kun som en Drøms dunkle Skygge. Han mönstrede sine Erindringer, men forgjæves. Han kunde ikke forklare sig de Tølelser, Synet af denne Mand vakte i ham. Pludselig foer en Tanke gjennem hans Hoved, men den var alt for urimelig. En russisk Officeer? Hvor utroligt! —

Men uafstadeligt fulgte hans Blik den hemmelighedssfulde Skikkelse, og engang kom det ham endogsaa fore, som om Mandens dybtliggende Nie med forskende Alvor var fæstet paa ham selv. Efter Paraden var den Fremmede ingensteds at see mere.

Fogle Dage efter fik Starofsky Tilladelse at besøge sin Ven Gurgin og hans Familie i Khoschanla. Landsbhyen laae henimod otte Mil fra Kar Ekklesia, i en Dal, hvorigjennem en klar Flod, med stormende Hast, udgyder sig i Bembeck. Bjerger af kjække, majestætiske Former hævede sig paa begge Sider af Dalen, der løb dybt ind i Bjergegren.

Starofsky nærmede sig Landsbhyen; det var en yndig Høstasten. I sin fulde Glands skinnede Maanen paa den gule Høst, der deels alt var skaaren, deels, moden for Seglen, omgav ham i hyppig Fylde. Veien, som følger et Stykke med Flodens Løb, gik nu, lidt efter lidt, op mod Høien, hvorpaa Landsbhyen stod. Fra Forbjergets Spidse førte en Klippesti ned til en dyb, med fint Sand omgiben Dam. Her vandedes Kvæget, her vaskede Landsbhy pigerne, her hentede de Veed. Landsbhyens Beboere havde allerede, efter Dagens Arbeid, trukket sig tilbage til den rolige Arne; dog kunde Starofsky endnu, hist og her, skimte en Landsbhytjønsheds hvide Klædebon i Maanestinnen. Ingen Lyd af brød Stilheden, uden en Hunds Glam nu og da. Alle hvilede i Nattens Fred. Ogsaa vor Kriger følte sig greben af Nattens fredelige Skjønhed, og stod stille en Stund, for at betragte den tiltrækkende Scene. Pludseligt afbrødes Stilheden af et gjennemtrængende Skrig fra Dammen, og strax efter skrege mange Stemmer mellem hinanden. Starofsky bemærkede endeel qvindelige Skikkelser, som ilte op til Landsbhyen; Hestes

tramp blandede sig nu med de raabende Stemmer, og snart saae han nogle Ryttere arbeide sig iilsomt gjennem Understoven.

Overbeviist om, at her foregik en Skurkestreg, iiste Starofsky sagte fremad, for at komme Rytterne i Forkjæbet. Det persiske Rytteries hyppige Indfald gjorde det til Pligt for hver Reisende, at bevæbne sig vel; Peter havde altsaa sin Bøsse hos sig. Angstfriet lod endnu, dog mere dæmpet, gjennem Lusten, og man brugte, som det syntes, Vold, for at undertrykke det. Nu saaes ogsaa mellem Løvet, et hvidt, flagrende Klædebon.

Det var en Kvinde, som en Rytter holdt i sine Arme. Eventyret i Tiflis's Ruiner traadte levende for Starofsky's Sjæl, og rolig iagttog han Rytterens Bevægelser, fastbesluttet, at binde an med ham; da prøvede den Fangne at bryde sig fra Ransmanden; hun udstødte et høit, gennemtrængende Skrig, og raabte, i alle Helgenes Navn, om Hjælp.

Himmel — denne Stemme! Var det en Drøm? Kunde han tage fejl? Nei, det var — det maatte være hende!

„Riding, Ransmand! raabte han rasende, idet han styrtede ind paa Rytteren, hvis Hest just nu naaede Landeveien: Slip Dit Rov, eller doe øieblikkeligt!“

„Ha, Dig er det? Undengang Dig? Bort, eller jeg sender Dig til Helved! Heida! Effus! Massed! Hugger Skurken ned.“

Samme Dieblif galopperede En af Ejernerne op ad Bakken, svang sit Sværd, og sporede sin Hest mod Starofsky. Men Soldatens Kugle var hurtigere end hans Hest; den foer ham gjennem Brystet, og

død styrtede han til Jorden. Skrækket ved Anslaget, steilede hans Herres Hest, og kastede Rytteren ned tillisgemed den fangne Kvinde.

Glemmende alt Andet, fløi Starofsky hen til Pigen, som, bedøvet af Skrækken og Faldet, laae bevidstløs, dog adskilt fra Hest og Rytter. Han tog hende i sine Arme, og søgte at vække hende. Men en anden Rytter, som just kom hidjagende, mindede ham om hans farlige Stilling. Han lagde den endnu stedse bevidstløse Pige ned paa Jorden, og ladede hurtigt sit Gevær, medens Rytteren fløi sin Herre til Hjælp og hjalp ham paa Benene.

„Bort herfra, saasandt Eders Liv er Jer kjær! raabte Starofsky, der nu var rede at modtage dem: Høre I? Hele Landsbyen er i Oprør — Lønnen for Eders Voldsdaad venter Jer!“ —

„Hvilken Dævel drev Dig til at gennemkrydse mine Veie? brølte en dyb Stemme: Togange er Du traadt mellem mig og mit Bytte; men vogt Dig — min Tid vil komme!“ —

Medens Røveren mumlede de sidste Ord i Skjæget, og med blottet Hoved, hestkinnet af Maanens Straaler, fæstede sit Blik paa den forundrede Starofsky, gjenkjendte Denne hiin Tidings Ansigt, som han, i Tiflis's Ruiner havde slaaet til Jorden; over det venstre Øie skjelnede han et bredt Ur, som gjorde det vilde, men skjønn Ansigts ondskabssfulde Blik endnu græsseligere.

Nu nærmede sig Landsbyfolkene's Larmraab, Lys blinkede gennem Krattet. Røverens Hest var atter paa Benene, og idet han vendte sig, for at besejge den, bemærkede Starofsky, at den høre

Arm hang uden Bevægelse ved hans Side. Han havde brudt den i Falder. Dog greb han med den venstre Hesten i Mantlen, og svang sig i Sadelen; men aldrig saasnart sad han fast, før han greb sin Pistol og affyrede den paa Starofsky med det Udraab: „Tag der Din Løn!“ Derpaa gav han Hesten Sporerne, og jog bort. Starofsky's Bøsse knaldede samme Diebsk, men Overraskelsen og det usikre Lys lode ham forfeile Maalet. Begge Røvere, Herre og Tjener, undkom.

Nu bortkastede Starofsky sin Bøsse, og løstede den bevidsløse Pige op. Adskillige af Landsbyens Beboere styrtede frem.

„Er Gurgin Burdik blandt Eder, raabte Kriegeren: saa træde han frem! Peter Starofsky kalder ham.“

Snart hørte man en Røst, som var Denne velbekjendt, og Mængden veeg tilbage, for at gjøre Plads for den gamle Gurgin, der med skjælvende Stemme spurgte efter sin Datter.

„Gamle Ven! sagde Starofsky: Modtag aubengang Eders Datter af mine Hænder!“

Med disse Ord lagde han Pigen i Faderens Arme.

„Starofsky! udbrod hun: Saa var det da ingen Drøm! Det var virkelig hans Røst, jeg hørte — Starofsky, I har altsaa frelst mig af denne Frygteliges Hænder?“

„Ja, skønne Schuschan! Eders gamle Ven, Starofsky, har havt den Lykke.“

„Hvor er jeg nu?“

„I Din Faders Havn, mit elskede Barn! raabte den gamle Gurgin: Og Himlen velsigne

Dig, Du trofaste Starofsky!" — Den gamle Mand omfavnede Soldaten, og man førte dem hjem i Triumph.

„Guds og Sanct Gregor's Velsignelse ledsage Dig! tiltalte Gurgin Krigeren her: Vær os andengang velkommen, thi andengang har Du gjengivet os vor Datter.“

„Ja, Gud velsigne ham! gjentog Moderen: Men — hvad er det? Hvo af Eder er saaret? — O Gud, mit Barn, Du bløder!“

„Nei, ikke jeg! tog Pigen Ordet, og blegnende tilføiede hun: Gud, nei — Starofsky! De have dræbt ham — see, hvor han bløder!“

Nu først mindedes han, at han, ved Kæmperens Skud havde fornummet en let Kyselse i sin venstre Arm. Men farligt var Saaret ikke. Den elskværdige Schuschan's ængstelige Omhu vakte de sødeste Følelser i den unge Krigers Bryst. Nu gik det løs paa en Spørgen og Gjættten. Da Landsbyens Beboere hørte Larmen, meente de, Perserne havde gjort et Indfald fra den nærliggende Grændse. Men nogle Piger, som vare hos Gurgin's Datter, da Kæmperne styrtede frem af Krattet, paastode, de havde ikke baaret persisk, men georgisk Dragt. De havde heller ikke været Flere end Tre. Disse Omstændigheder gjorde Sagen kun gaadefuldere.

Starofsky tilbragte sin Permissionstid hos Gurgin og hans Familie, der med hver Dag fik ham kjærere, ligesom ogsaa han stedse følte sig stærkere fængslet af Datteren, der behandlede ham med stigende Fortrolighed.

Saa tidt Tjenesten tillod ham det, vendte Starofsky tilbage til Rhoschanlu, og snart fandt han Leilighed til, at knytte det Baand, som forenede ham med denne Familie, endnu fastere, thi man havde valgt Rhoschanlu til Forpoststation, for paa denne Side at iagttage Persernes Bevægelser, og han var saa yndet af sine Officerer, at det kun kostede ham liden Møie, at vorde talt blandt dem, som man beordrede did.

Peters og Schuschans gjensidige Tilbøielighed blev ikke længe skjult. Gurgin var en velhavende Mand, og kunde let udvirke Peters Afstedigelse, naar han vilde vorde et Lem af Familien i Rhoschanlu og dele dens huuslige Lykke. Vel taltes endnu ikke udtrykkeligt derom, men Faderen syntes dog at nære lignende Tanker.

Omsider kom den Dag, da den russiske Bagtpost kaldtes tilbage fra Rhoschanlu. Starofsky maatte skilles fra sin Elskede; men denne sørgelige Omkifstning var ei den eneste Ubehagelighed, han skulde erfare. Nogle Dage efter sin Tilbagekomst til Kar Ekklesia bemærkede han, idet han gik over Paradepladsen udenfor Generalens Qvarteer, blandt den Mængde, her vandrede, den samme Officeer, han tilforn var bleven saa overrasket ved at see paa denne Station. Han bar den samme krigeriske Huusdragt; den samme Pelshue bedækkede hans Hoved og beskyggede hans Ansigt; de samme Ordener hang paa hans Bryst — men den høire Arm bar han i Bind. En sælsom, usforklarlig Modbydelighed greb vor unge Kriger ved Synet af denne Mand. Men hvor steg ei denne Følelse, da Huen, ved en pludselig Bevægelse, skjodes tilside, og han,

under den, bemærkede Røverens trodsige Øie og uhyggelige Blik! Starofsky var som tordenslagen. Denne Riding var altsaa en russisk Officeer, under hvis umiddelbare Befaling han let kunde komme. Han gjøs ved denne Tanke. Han stod som fastnaglet, og medens han endnu stirrede paa sin Fjende, tilkastede Denne ham et koldt Blik, fuldt af lumsk, hadesfuld Glæde.

Efter modent Overlæg besluttede Starofsky, ei at anmelde sin Opdagelse strax, men endnu fastere at overbevise sig om Personens Identitet. Han erfarede nu, at den frygtede Mand var Søn af en kahalisk Høvding, og at han, som virkelig Officeer, stod i russisk Tjeneste. For at vinde Faderen, havde Regjeringen givet Sønnen Capitainsrang ved et Corps, som, i hine Egne, skulde bringe nogle oprørske Stammer til Lydighed. En Deel af dette Corps havde man trukket til sig, for at forstærke Hovedhæren, og den unge Tsch—ky var saaledes kommen til Kar Ekklisa. Han ansaaes for en vild, ufølsom, udsvævende, men tapper og forboven Mand; man oversaae hans Udsvævelser, deels for hans bedre Egenkabers Skyld, deels paa Grund af den politiske Indflydelse, hans Fader havde. Ingen trøstelig Udsigt for Starofsky, der nu for Alvor begyndte at frygte for sig selv saavelsom for sine Venner. — Ei heller varede det længe, før han bemærkede, hvorlunde han, lidt efter lidt, blev Gjenstand for en Række af smaaelige Forfølgelser. — Uden at vide, hvorfor, sank han efterhaanden i sine Officereers og Kammeraters Yndest.

At han kun havde Tsch—ky at takke derfor, sølte Starofsky kun altforvel. Han fordoblede sin

Opmærksomhed og Uarvaagenhed. Hans Capitain var den Eneste, som vedblev at være ham god. Han havde prøvet hans Redelighed, saavel som hans Mod. Dog — snart gik hans Gjende videre.

Baaren var kommen og man skred til nye Krigsoperationer. Den strenge Tjeneste havde en Tidlang hindret Starofsky fra at besøge sine Venner i Rhoschanlu. Længt om længe fik han Tilladelse til, at tilbringe et Par Dage hos dem, og han vilde just begive sig paa Veien, da han, i sit Telt, blev fængslet af en Corporalsvagt, og ufortøvet ført for Regimentets samlede Officerer. Allerede Forsamlingens høitidelige Alvor havde sagt ham, at den mod ham forebragte Klage maatte være af høieste Betydning. Men hvor stor var hans Bestyrtelse, da han beskylledes for, at staae i forræderisk Forbindelse med Fjenden; han skulde have opfordret Kommandanten i Eriwan til at gjøre et Angreb paa visse Landsbyer og Forpoststationer, som Russerne havde forsømt at besætte.

„Store Gud! raabte Starofsky: Derfor beskylde man mig! Mig, som elsker mit Fædreland saa høit og saatiidt har fægtet mod Perserne! — Det er ikke sandt! — Jeg sværger ved den hellige Jomfru, det er den sorteste Løgn. Men hvor ere Eders Beviser? Hvo er min Anklager?“

„Capitain Tsch—ky, træd frem!“ raabte Præsidenten alvorsfuld. Starofsky blegnede, da hans Dødsfjende offentlig fremtraadte som Vidne imod ham.

For Krigsretten angav Tsch—ky: da han, med sin Uddeling havde iagttaget de persiske Corporaler, vare To af hans Foll stødte paa en Mand i

armenisk Dragt, som havde været en persisk Spion, og af Kommandanten i Erivan ladet sig bruge til at indhente Efterretning om Russernes Bevægelser. Han havde værget sig saa haardnakket, at hans Folk ikke havde kunnet fange ham levende; men hos den Dræbte havde man fundet Breve, som vare stilede til Starofsky, og aabenbart godtgjorde, at Denne spillede under Dække med Fienden. Brævene fremlagdes. De bare en persisk Officeers Segl og Underskrift, som kommanderede en Troppeafdeling i Aberan, og toge Hensyn til tidligere Meddelelser, ifølge hvilke hiin Officeer vilde affende en Rytterskare, for at angribe de Poster og Landsbyer, der vare betegnede som blottede. Rægheden af disse Dokumenter godtgjordes ved et Brev, som man, ved Peters Fængsling vilde have fundet i hans Gjemme; det var skrevet af samme Officeer, i samme Tone. Det hentydede tillige paa en Belønning, Soldaten skulde have faaet af Prindsen selv.

Starofsky havde, paa alle disse Beskyldninger intet Svar, uden den høitidelige Forsikkring om sin Uskyldighed. Han kunde intet Beviis føre til sin Fordeel, men kun beraabe sig paa sit ulastelige Forhold, dog troede han nu, at skyldte sig selv og Andre, at rive Masken af sin Anklager, og fortalte derfor omstændeligt Alt, hvad han vidste om Eschky. Men da han ei havde andet Beviis, end sin egen Overbeviisning om Personernes Identitet, tjente hans Anklage kun til, at forværre hans Stilling; man meente, han vilde gjøre sin Modstander mistænkt i Dommernes Dine. Hans Capitain søgte, under hele Undersøgelsen, at tage ham i Forsvar, idet han beraabte sig paa hans foregaaende roes

værdige Forhold; han erklærede, at det mod ham forebragte Vidnesbyrd, hvor troværdigt det end syntes, dog ikke overbeviste ham, og bad alvorligt, at Dommen maatte worde opsat, paa det den Fængne kunde vinde Tid til at skaffe mere talende Beviser for sin Uskyldighed. Men forgjæves.

Efter lange Debatter blev den Fængne befunden skyldig og dømt til at henrettes næste Dag. Lænkebunden førtes han tilbage i Fængslet. I den første Time af Natten laae han der, overtænkende sin Skjebne, og kun Vagtens Raab udenfor Fængselsdøren — vakte ham stundom af hans piinlige Betragtninger. Hans Fængsel, en gammel Vagtsue, bygget af Træblokke, stødte, paa den ene Side, til Paradepladsen, og laae ikke langt fra Randen af en lille Hvi ovenfor Landsbyen. Gaa Skridt fra Huset snoede sig en Gødssti, som førte til Cantones ringspladsen.

En Time før Midnat, da Alt var blevet ganske stille, hørte Starofsky Vagten raabe Rogen an. Man svarte, der voxedes flere Ord fra begge Sider, og snart gik Skildvagtens barske Tone over til en mildere. Andre Stemmer blandede sig nu i Underholdningen; Starofsky troede blandt dem at skjelne nogle ikke ganske ubekjendte. Nysgjerrig lyttede han, og snart hørte han, bag sit Fængsel, en Støi, som om man søgte at bryde ind deri. Han havde ingen Grund til at forstyrre denne Forætt. Dømt til at dø næste Morgen, havde han Intet at frygte mere af sine Fiender. Derimod troede han at skimte en svag Haabssstraale, og besluttede derfor, fæltiende at oppebie Udfaldet.

Æften en Time var forløben; da hørte Latmen op, og nogle Diebliske sildigere hørte Peter Nogen bange tregange paa Væggen. Gjennem en Sprække hørte han det hviſke paa Armenisk: „Sov ikke, Fange! To Timer efter Midnat kan Du vente Hjælp.“

De forstummede Alt. Ved Midnatstid afstøfſtes Bagten, og den nye Soldat begyndte at vandre op og ned udenfor Bagthuset med afmaalte Skridt. Men længe varede det ei, før hine Stemmer atter lode sig høre. Man loe, man fladdrede, som før, og den gaadefulde Minerer begyndte atter sit Arbeid. Snart viste sig ogsaa Frugterne deraf. Et Stykke af Gulvet bevægede sig, og der viste sig en Arm, som udvidede Aabningen; et Hoved steg op, neppe synligt i Skumringen. „Peter!“ hviſtede en Stemme, paa hvilken Starofsky strax gjenkjendte Evannes, den gamle Gurgin's Søn: „Sov ikke, Peter! Dit Liv staaer paa Spil; følg mig gjenneim denne Aabning, og Du er i Frihed! — Tiden er kostbar — et Dieblisk kan styrte os Alle i Forbærvelse.“

„Evannes! Er det muligt? Kunde Du saaledes vove Dit Liv? Og for mig?“

„Stille, følg mig!“

„Jeg kan ikke, jeg er lænket, og hvor tør jeg forlade min Fane? Hellere døe! Jeg kan ikke følge Dig.“

„Du Doare, vil Du da bortkaste Dit Liv og Din Ære? Din Fjende har Overhaand nu. Men frister Du blot Livet, kan der komme bedre Dage; døer Du i Morgen som Forbryder, saa er Liv — Ære — Alt for evigt tabt.“

„Det er kun øktsforsandt! tog Peter Ordet: Jeg kunde fristes til at forsøge det — men disse Lænker — jeg kan ikke røre mig.“

Det siger Intet — læg Dig ned, hvor Albeningen er, og jeg vedder, Alt gaaer vel!“

Evannes's Hoved og Skuldre forsvandt, og hans kraftige Arme trak Starofsky ned. Udholdenhed gjør Underværker. Jorden gav, lidt efter lidt, efter. En anden Træblok blev skudt tilbage, og omsider havde Evannes den Glæde, at see sin Ven, skjøndt halvqvalt, udenfor Fængslets Vægge.

„Nu samle Du alle Dine Kræfter! hvistede Evannes: Seer Du Toppen af hiin Høi? — Did maae vi komme ubemærkt, at vi kunne faae Skildvagterne bag os, ellers fyre de paa os, og vi ere øiebløkkeligt grebne. Følg mig, og gjør, hvad Du seer mig gjøre.“

Evannes lagde sig paa Jorden, og krøb, langsomt og forsigtigt, fremad. Starofsky fulgte hans Exempel. Efter kort Tids Forløb kom de, stedse krybende, til Flodbredde, og, med megen Møie og Fare, ogsaa over paa den anden Side.

„Bed Sanct Gregor! sagde Evannes nu: Jeg haaber, vi ere frelst! Hestene ere ikke langt borte, og vi ville ogsaa komme til at bruge dem.“

Han gik til et Krat, hvor de fandt en Mand med Heste. Med Utaalmodighed syntes Denne at have ventet deres Komme. „Ak, Evannes — er det Dig? Fader var i dødelig Angst, og vilde ikke tøve længer.“ Jublende nærmede sig den gamle Gurgin, og faldt Starofsky om Halsen. „Min Søn! Lovet være den hellige Jomfru, at vi see Dig igjen! — Hurtigt nu!

Her ere Hammer og Tang — befrie Dig fra de skjændige Lænker !"

Det skete. Starofsky besteg den ene Hest, Olsdingen den anden, og Begge galopperede til Landeshøien.

En af Gurgins Sønner var, i Forretninger, kommen til Kar Eklisia. Her hørte han tilfældigviis Starofsky's Fængseling, og underrettede strax sin Fader derom. Man tænke sig Dennes Skræk, da han hørte, at Starofsky i Morgen skulde skydes. Dog mistvivlede han ei om at frelse ham. Bekjendt med de russiske Soldaters Lyst til Brændeviin, bød han En af sine Sønner indlade sig i en Samtale med Skildvagtten og skjænke ham saa flittigt, at han ei kunde ændse, hvad der bag Vagthuset foregik til den Fængnes Befrielse. Samme Optrin skulde gjentages efeer Afsløssningen med den nye Skildvagt. Udfaldet kjende vi. Men hvad der skulde vorde af Starofsky, vidste Gurgin's Familie ligesaa lidet, som han selv. At skuffe de russiske Militairautoriteters Narvaagenhed, syntes neppe muligt; Flugt til det tyrkiske eller persiske Gesbeet, lovede heller ingen personlig Sikkerhed. Først og fremmest maatte han holde sig skjult; men hvorlænge vilde det lykkes ham i Gurgin's Huus? Dagen var forbi; hans Venner forkortede ham Aftenen. En efter Anden gik til Hvile; kun Evannes var oppe endnu. Pludseligt hørtes en fjern Larm gjennemtrænge Midnattens Stilhed; med hvert Dieblit kom den nærmere; nu lød et vildt Skrig, og Hundene slog an.

„Gud, hvo kan det være?" raabte Evannes.

„Det er Ryttere! raabte Starofsky: Rosakkerne søge mig."

„Vær kun rolig, Peter! Her finde de Dig ikke. Jeg vil gaae, for at høre, hvad de ville; strax er jeg her igjen.“

Men det Skrig og den Larm, som nu opfyldte Luften, overbeviste snart Starofsky om, at noget Alvorligt var i Gjære. Evannes kom iilsomt tilbage. „Perserne er det, Perserne! De overfalde os, de myrde Alle, som falde dem i Hænderne! Min Moder og min Søster maae skjule sig her.“

Han iilte ud, men kom strax tilbage, skjød sin Moder og Schuschan ind, lukkede Døren, og styrkede bort.

Starofsky tog den skjælvende Schuschan i sin Favn, kjærtegnede og trøstede hende, samt opmuntrede Moderen. Da Baabenlarmen stedse kom nærmere, slyngede han sine Arme om Begge, og sover, at vove Livet for dem.

„Store Gud, hvad er det? raabte Moderen pludseligt, idet hun pegede paa klare Lysstriber: Huset staaer i lys Lue — vi brænde inde!“

Med Forfærdelse foer Starofsky op, styrtede mod Døren, sparkede den op, greb Schuschan i Armene, og bar hende gjennem Flammerne til en fri Plads udenfor Døren.

„O Gud, min Moder — frels hende — eller jeg døer med hende! raabte Pigen. Starofsky kastede et flygtigt Blik paa de vilde Skikkelser, der svævede hid og did i Røgskyerne, iilte tilbage gjennem Ilden, naaede lykkeligt sin Elskedes næsten bevidstløse Moder, og havde den Lykke at redde hende.“

Hvilken Scene laae for Starofsky, da han nu saae op! Flammer sloge overalt mod Himlen, vilde Skikkelser galopperede hid og did, liig Dæmoner. Mænd og Kvinder krege, flyede og faldt under deres Forfølgeres Sværd. Saa Skridt foran ham laae en halshugget Armenianer. Bedøvet af dette Syn, stirrede han ud i Ratten. Da lød pludseligt et høit Skrig ved hans Side. Schuschan! raabte han: Store Gud! Schuschan — hvor er hun?"

Han vendte sig om, saae hendes flagrende Klædebon — to persiske Soldater bortslæbte hende. Glemmende Alt, uden hende, greb Starofsky en Brand, og styrtede efter Røverne, idet han rasende tilraabte dem, de skulde standse og udlevere deres Bytte. De standsede, saae sig om, og vor Kriger beredte sig paa en voldsom Kamp, da just, i samme Dieblit, en Trop Ryttene nærmede sig, med to Officerer i Spidsen.

„Det er min Deel af Byttet! raabte den Ene: Den Pige tager jeg!"

„Hun tilhører Dig! sagde den Anden: Du har vel fortjent hende."

Starofsky vendte sig mod Den, der først havde talt, og hvor stor var hans Forundring, hans Forbittrelse, da han, trods Forklædningen, gjenkjendte sin uforsønlige Fjende Tchch—ky! —

„Elendige Forræder!" raabte han, styrkende imod ham, og givende ham, med Ildkøllen, et rasende Slag! Tchch—ky undveeg, saa det kun traf hans venstre Kind."

„Satan og Helved! Du er allerede her igjen, Starofsky! mumlede Røveren tænderskjærende, og

greb en Pistol: Men Din Tid er lanat om længe kommen! See Pigen der i min Vold, inden jeg sender Dig til Helved!"

Han spændte og sigtede. Men den persiske Officer slog hans Arm iveiret, og Kuglen gik i Luften.

„Holdt, Ven! raabte han: Med Knosen der har Du inter at skaffe. Forgrib Dig ei paa Schachens Fanger. Du har Din Deel i det natlige Bytte — vær dermed tilfreds! Jeg har Ordre, at sende hver russisk Fange til Tabriz. Men vær rolig — han skal ikke falde Dig til Byrde mere." Al Starofsky's Modstand var forgjæves. Han blev greben, kneblet og slæbt ud af Landsbyen.

Saaet, slagen, brændt, bandtes vor ulukkkelige Kriger ved Tømmen af en Hest, og nu trak Phuzdrerne sig tilbage med deres Bytte. Landsbyen var forvandlet til en rygende Askehob.

Trods Persernes Anstrengelser blev deres Tilbagegang, da de nærmede sig Bjergene, langsomt og besværligt, og længe, inden de naaede Passet, begyndte det at dages. Deres Fortrop boiede just om en fremspringende Klippe; da lød en vild Stemme, og tre Hytter brøde frem af Krattet. Det var en russisk Piket. Perserne studsede. De tre Kosacker affyrede deres Pistoler, og rede bort. Men kort efter styrtede en heel Skare over Persernes Fortrop. Der opstod en skrækkelig Forvirring. Perserne flyede til alle Kanter, overladende Fangerne til deres Skjebne.

Kosackerne jublede, da de i Starofsky meente at have fundet den Ridding, der havde forraadt
(16*)

Landsbbyen til Perserne. Ufortøvet bragte de ham til Kar Ekklisa.

Syg, dødsnat, bragtes han i et sikkert Fængsel, for endnu engang at forhøres, inden hans Doms fuldbyrdedes. Dog lykkedes det ham først, at overtale en gammel Kammerat til at foredrage hans kommanderende Officeer og Belynder, Capitain P. en underdanig, dog tillidsfuld Bøn om nogle Døes blikkes vigtige Samtale. Først langt ud paa Aftenen kunde Capitainen komme. Han blev en Time hos ham, og da han traadte ud af Fængslet, kunde man læse en heftig Sindsbevægelse i hans Ansigt. Da han var kommen tilbage til sit Qvarteer, assendte han nogle Kosakker i forskjellige Retninger; om Morgenens steg han selv tilhest, og forlod Stationen.

Hele den følgende Dag syntes Ingen at beskymre sig om Fangen. Iredie Morgen fremstilledes han atter for Krigsbretten. Han opfordredes til at bekjende, paa hvad Maade han var undvogen og kommen i den Stilling, Kosakkerne havde fundet ham i.

Starofsky fastede et ængsteligt Blik om i Kredsen. Hans eneste Ven, Capitain P., var ei at see, hans Mod truede at synke. Dog samlede han al sin Kraft, og fortalte omstændeligt, hvad der var mødt ham i Rhoschanlu. Man hørte opmærksomt paa ham. Men da han nævnte Capitain Tsch—ky som En af Anførerne for de persiske Marodeurer, kom Forsamlingen i øiensynlig Bevægelse; i Nogles Ansigter læstes Forundring; i Andres Forbittrelse.

Du opfordredes han til, at bevise det Utrolige. Han viste Dommerne sine lænkede Hænder, og spurgte, hvorledes en uhyggelig Fange, afftaaren fra al Forbindelse med Andre, kunde samle Beviser. Dog — vedblev han — gandske uden Beviser er jeg ikke. Jeg har et Vidne — jeg mener Capitain Tsch—ky selv. Det Slag, jeg gav Pigerasneren, maa have mærket ham kjendeligt. Branden, jeg svang imod ham, saarede hans venstre Kind. Vilde De domme os retfærdigt imellem, saa konfronter De mig med Den, der falskelig anklager mig for en Forbrydelse, som han selv har begaaet.

„Din Begjering er billig! svarte Præsidenten: Og den skal vorde opfyldt. Men betænk, at om end Capitain Tsch—ky er skyldig, vil det dog intet forandre i Din Stilling. Beviset paa Din Forbrydelse beroer paa et Dokument, som Anklagerens Caracteer ei formaaer at svække. Du er, ved dette Dokument, overbevist om, at staae i forrædersk Vagt med Fjenden; hans Breve fandt man i Dine Gjemmer, og derfor er Du dømt til Døden.“

„Jeg vil finde mig i min Skjebne! svarte Starofsky: Men roligere døer jeg, naar min Basmemand har tabt sin Maske!“

Capitain Tsch—ky treen ind. Han var i Uniform; men hans Hoved var hyllet i et Shawl. Dommerne vilde just begynde hans Forhør. Da indtraadte Capitain P., bedækket med Stov. Forræderligt anklagede han Capitain Tsch—ky for at have forladt sin Post, for at forene sig med en Trop Perser, som, anførte af ham, havde plyndret og afbrændt Landsbyen Rhoschanlu, ja, han erklærede, at Forræderen, ved Hjælp af falske Dokumenter,

havde bestyldt Soldaten Peter Starofsky for, at spille under Dække med Sjenden.

Tsch—ky's mørke Ansigt blev sort som Nat: ten, da han hørte disse Bestyldninger, og hans Læ: ber blaanede, idet han, med trodsige Ord, opfordre: de Anklageren til Beviis. Men da han fik Die: paa en Mand, hvis blege Kind og blodstænkte Bind: om Arm og Hoved beviste, at han leed af friske, svære Saar, blegnede han og taug.

Dette Menneſke, der var hans Hjælperſhjelper ved hans Udsvævelſer, deponerede: at han havde, hiin Nat, ledsaget Capitain Tsch—ky paa et foregivet Rekognos: sceer Ridt, hvis sande Niemed havde været, at støde til de: persiske Tropper, og, i Forening med dem, at angribe Landsbysten Kholchanlu. Hans Herre havde egent: ligt havt til Hensigt, at røve en ung Pige, som han allerede nogle Gange forgjæves havde søgt at bort: føre. Landsbysten var bleven brændt og plyndret; Pigen havde de stædt bort. Da de vare komne til: bage til Leiren, var han bleven uenig med sin Herre om Byttet; i sin Hidsighed havde han udstødt nogle Trus: ler mod ham; dog havde Denne for Diebliffet stil: let ham tilfreds med herlige Løfter. Kort efter havde Capitain Tsch—ky befalet Resten af Par: tiet at ile forud, og var bleven ene tilbage med ham; pludseligt havde han bagfra affyret en Pi: stol paa ham, og ladet ham ligge for død. Den unge Piges Fader og Broder, som fortvivlende hav: de søgt hende, havde fundet ham, og pleiet ham, saa godt de kunde.

Dette var Beviis nok mod Tsch—ky. Med Hensyn paa Starofsky forklarede Vidnet, at han, forladt af Tsch—ky, havde forfærdiget og i Peters

Gjemmer skjult hiin Correspondents, for hvis Skyld han var dømt fra Livet. Han stadfæstede fremdeles alle Starofsky's Udsagn, idet han tilstod, at have ledsaget sin Herre paa begge hans Eventyr i Tiflis og i Khoschanlu.

Men hvilken Henrykkelse greb vor unge Krieger, da nu Capitain P. gav et Bink, og en tilsløret Qvindeskikkelse, paa hvis Stemme han gjenkjendte sin elskværdige Schuschan, der vidunderligt var frelst af sine Fienders Hænder, treen ind i Retsfalen. Med sagte, bævende Røst erklærete hun den lumpne Ransmands Identitet, der tregange havde søgt at styrte hende i Fordærvelse.

Tsch—ky blev, trods Navn og Rang, dømt til at døe som Misdæder. Starofsky derimod gav Krigsretten, paa Grund af hans sjeldne Standhaftighed under saamange Forsølgelser, en udmærket Anbefaling til Generalen.

Saaledes endte det vigtigste Eventyr i Peter Starofsky's Liv, og dermed er ogsaa vor Historie tilende. Vi formode, at han, som afskediget fra Krigstjenesten, faa Aar efter, ved en fortryllende Husfrues Side, gængende en vakker Dreng paa sine Knæ, ei har misundt sine Kammerater, som, bedækkede med Hæder, rykkede ind i Adrianopel.

S c h a r f f e n s t e i n.

En Fortælling i Breve.

Julius til Felix.

Jagtflottet Scharffenstein.

1.

Siig ikke længere, at Lykken begunstiger mig; den begynder at sætte mig paa slemme Prøver. Eller drømmer Du endnu om Udmærkelser og Raadesbesviininger? Den Raade, med hvilken Hertugen besørgede mig da han fra den glimrende Residensstad kaldte mig til i denne øde Klippeegn at være hans vanvittige Broder's Vaapasfer, vilde jeg sandelig hellere undvære. Smil ikke over min Utaalmodighed! De gamle Mure omkring det mørke Jagtslot, der indslutte en Vanvittig, gjøre mig saa usigelig beflemt. Det var Nat, da jeg ankom heril; Heste og Folk vare trætte af de besværlige Bjergveje — Stormvinen den hviinte mellem de gamle Fyrretræer — endelig blev Udsigten lidt mindre mørk, og vi skimtede det gamle Slot foran os. Snart holdt vi ved Bindelsbroen, den var optrukken. Hostende traadte en gammel Invalid os imøde med en Lygte i Haanden og en kort Pibe i Munden. Jeg viste ham den fyrstelige Befaling. Han skyndte sig at aftage den lille Hue, der hidtil rolig havde bedækket det skalder Hoved, og gav Ordre til at nedlade Broen. Vi travede rast over den til Slottets Port, som en anden Invalid med megen Besværlighed oplukkede. Jeg gysede over den dybe Stillehed, der herskede i den store Slotsgaard. Intet Mennesketrin lod sig høre

— Rytternes glade Holdt gjenlød fra de sorte Mure. Endelig lod Slotsforvalteren med tvende Tjenere sig see paa Trappen med Lys. Jeg sprang af Hesten, bad den gamle Mand anvise mig mine Værelser, og underrettede ham med saa Ord om mit længere Ophold hos ham. „Hvorledes! udbrød han forundret: Alle disse Folk skal indlægges her? Hvorfor skal Slottet pludseligt befæstes saa stærk? Og det Alt sammen for den syge Herres Skyld? Skulde en Forseelse paa min Side gjøre disse Forholdsbregler fornødne?“ — Jeg vilde berolige ham; men han tilsviiede med gyselig Kulde: „Jeg er mig dog ikke for stor Eftergivenhed bevidst i mine een og tyve Aars Tjeneste her.“

En og tyve Aar! gjenlød det i min Sjæl — saas længe har den ulykkelige Prinds været en Fange indenfor disse sorte Mure. Uvillig fulgte jeg den mørke, strenge Mand gennem de lange slet oplyste Gange. Da han endelig aabnede mig de Værelser, hvori jeg skulde boe, og med en brant Mine pegede paa Veien til samme, forekom det mig i et Dieblif som om jeg selv var en Fange, og den høie mørke Mand min Bevogter. Jeg lod ham gaae. Længe har jeg allerede gaaet op og ned i de gammeldags udpyntede Kamre. En Stum har gjort Jld i den store Kamin; thi Kaffelovne ere her ikke. Alt er indrettet til et kortvarende Ophold i Jagttiden — og allerede 21 lange Aar har den Ulykkelige tilbragt her!

Jeg har forlangt Skrivetoi, for at underholde mig med Dig i min Eensomhed. Ja jeg er i Sandhed allene: de øde Bægge gjenlyde af mine melankolske Udbrud. De gyldne Snore om det røde Damastes Betræk synes ligesom ængstlige ved Kamin;

ildens ubante Skin. I hvor lang Tid, Selix, har intet Gødtrin lydt, intet Menneskehjerte flaaet i dette Ode!

Over Dørrene hænge nogle fyrstelige Familier-portraiter. Det lige for mig forestiller en Mand i Jagtdragt, hvis rolige Smil stikker betydende af mod den stive Frisur, man har paabyrdet ham. Hvis jeg ikke feiler, er det Hertugens Fader. Ikke langt derfra, over en anden Dør, hænger en qvindelig Sigur, hvis Farver vel tildeels ere udslittede, men hvori jeg dog gjenkjender den gamle Hertuginde's skønne Træk. Hun ledsagede sin Gemahl ved alle hans Jagtpartier, og er derfor her, hvor ventelig Skuepladsen for deres Ungdomslykke har været, afbildet som Diana. Med den ulykkelige Søn, der nu er en Fange her, hvor hans lykkelige Forældre engang nød Fordelivets bedste Saligheder, har det udentvivl en hemmelighedsfuld Sammenhæng. Du veed, at Rytget fortalte, at han engang i lyse Dieblikke havde gjort Forsøg paa at flygte herfra, og i sine Phantasier ikke tragtede efter mindre, end at kaste Mistanke paa Hertugen for hans Fængsling. Men alt dette, kjære Selix, er ikke sandt. En Drøm allene var det, der har forviist mig herhen. Den gamle Leonard, Fyrstens Livlæge, har betroet mig det. Natten efter den store Maskerade hos den sardiniske Gesandt, som beboer den affindige Prinds Carls Pallads, blev Hertugen syg. Leonard, som blev hentet, fandt ham angreben af en heftig Feber — han talte vildt; og først henimod Middag vinkede han Leonard til Sengen med det Spørgsmaal: „Komme Drømme fra Mænen eller fra Blodet? Jeg har — vedblev han, da Denne tøvede med Svar

ret — i Alfres spist usædvanligt sildig; ogsaa nød jeg et Glas hydlig Vin, der jagede Blodet som Ild gennem mine Arter, og satte mig i nogle Diebliske en Snees Aar eller mere tilbage i Tiden. Jeg har haft en stræffelig Drøm: „Den vanvittige Carl holdt begge sine Arme om mit Bryst.“ Herrugen bleggede endnu, da han gjenkaldte sig det. Han taug et Dieblisk, ligesom for at fatte sig, og vedblev derpaa med et tvungent Smil: „Dersom man ellers kunde fæste Lid til sligt et Hjernespid, vilde jeg troe at der forestaaer en Ulykke fra Echarffenstein. I det Dieblisk jeg orvaagnede, saa jeg en stor Fugl omsvæve de graae Klippevægge; jeg havde lagt an paa den, men i samme Dieblisk som jeg vilde trykke af, sank den ned i Strømmen; det var en skøn hvid Svane. Den bugtede sig i dybe Furer gennem Strømmen, og ved hver dens Dreining var det som om man gennemskjar mit Bryst.“

To Dage efter fik jeg Ordre at begive mig hertil; just jeg — heed det — fik denne Ordre, fordi Herrugen havde en fortrinlig Ret til min Taknemmelighed, og havde megen Tillid til min Trofasthed. Ja, han har stedse vist sig naadig mod mig, han var mig jo i min tidlig afdøde Faders Sted, han lod mig opdrage i Militair-Institutet, og gav mig endelig en Plads i hans Garde — men, jeg veed ikke selv hvorfor — alligevel har jeg aldrig elsket ham.

Natten er stille og lys. Jeg traadte til Vinduet; Strømmen løber tæt forbi Terrassen — den slynger sig i mange Bugter mellem Klipperne, over hvilke Maanens Sølvlys hender i lange Striber. Jeg kunde ikke andet end tænke paa den hvide Svane!

Hvem spiller dog her paa Fløite? Allerede længe hører jeg de skønneste Toner gjenlyde hist fra Sideskioien. Om det var ham! Vinduerne ere der tillukkede med et stærkt Gitter. Læger jeg ikke feil, saa nærme og tabe Tonerne sig afvejlende. Uden tvivl gaaer den Sangne op og ned i de eensomme Værelser, og lader det elskede Instrument istemme de dybe Suk, som Ingen hører. O, hvor smerter det mig, at være den Ulykkelige saa nær!

2.

Jeg har seet ham, Selix! Det var Middag. Bagterne afstøte hinanden i den indre Slotsgaard. Jeg stod ved Vinduet. Pludseligt aabnede to Glasdøre sig ikke langt fra mig; de førte ud til en Balcon. Prindsen viste sig, lænet til Altanens Rækværk. Jeg bævede uvilkaarligt sammen. Han er høj og meget bleg, et bittert Smil svævede ham paa Læberne, som om han vilde sige: Seer det nu saaledes ud i Verden? Hans Miner var slet ikke forstyrrede; der udviklede sig stedse meer og mere Deeltagelse vækkende Alvor i hans Træk. Han bar endnu sit Dragonregiments gamle Uniform, en stor Hat med Fjerbusk, og stive Støvler. Den ene Haand hvilte paa Raardehestet, den anden holdt han i den høire Side. Bagten traadte ved hans Ankomst i Gevær — han vinkede naadig med Haanden, for at afværge det, og saae derved ret kongelig ud. Han blev endnu en kort Tid staaende, ligesom for at monstre den lille Trop; da bævede de underkjoenne Dine sig iveiret, og med et Udryk, som kun Den, der var Vidne der til, kan føle, hengleed hans Blik paa Klippevæggen i det fjerne Mørke. Aldrig glemmer jeg dette Blik!

— Var det et af hans lyse Øeblikke? — Thi sandelig, paa denne Pande var intet Spor af Ufsindighed.

Jeg forsøgte allerede i Morges at faae Udgang til Prindsen, endskjøndt der i min Ordre intet staaer derom, men Slotsforvalteren forsikrede, at han altid afviser enhver fremmed Nærmelse med Uvillie. Hvem veed ogsaa, hvo der har nærmet sig ham! Hvad hjælper det ogsaa! Om en Maaned i det seneste bliver jeg afløst, den hele Kommando maaskee tilbagekaldt, Drømmen er glemt igjen eller forjaget af en anden Grille, og Alt bliver her ved det Gamle! Ved det Gamle! Føler Du det Frygtelige, Selix, i denne Tanke i dets hele Omfang? Jeg føler det; overalt passer jeg slet ikke i dette Øde. Jo længere Livets brogede Smykke træder tilbage i Baggrunden, desto skjønnere forekomme dets indre Labyrinth mig, netop formodelft deres Dunkelhed. Det falder mig her mere end nogensinde ind, at jeg egentlig aldrig var ret lykkelig. Kald ikke denne Tilstaaelse Ufsindighed, Selix. Mind mig ikke, for at overbevise mig om, at den er overdreven, om de mange muntre Timer vi i fælleds Jubel tilbragte med hinanden; det var dog kun Timer! Vor Tilværelse har først Sammenhæng ved huuslig Lykke, i vor Families snevre fortrolige Kreds, og den har jeg aldrig nydt.

Jeg var fire eller fem Aar, da man en Morgen iførte mig sorte Klæder, i det man fortalte mig, at min Fader var falden i Krigen. Jeg græd med de Andre, endskjøndt jeg ikke rigtig vidste hvorfor; thi af den Afdøde var intet Minde bleven mig tilbage, uden at han i det Øeblik han afmarscherede, klappede mig paa kinden med de Ord: „Seer Du, Julius, saaledes skal Du ogsaa ride, naar Du bli-

ver stor." Om Aftenen tog min Moder, en sygelig bleg Kone, mig paa Skjødets, trykkede mig til sit Bryst og sukkede: „Hvad skal der nu blive af Dig, ulykkelige Barn!" Jeg begyndte heftig at græde, og endnu længe efter at jeg var bragt tilfængs, flød mine Taarer.

Vi reiste kort efter til et fjernt Landskab i Bjergs-egnene, der var ret smukt. Jeg legede med Præstens Børn, og blev ret gjerne hos dem, da min Moder gjorde en Reise til Residentsen, for kort efter at blive Overhovmesterinde hos den unge Prindsesse, med hvem hun reiste udenlands, og døde saa Aar efter.

Min Glæde over her at kunne tilfredsstille min Lyst til barnlige Lege varede imidlertid kun kort. Ofte hørte jeg de bitterste Bebreidelser for min Ubehændighed i at passe de lave Sysler, der paalagdes mig; med mine gode Klæder fik jeg ikke Lov at gaae, thi Frue Pastorinden meente, de knap tiltalte Kospenge kunde ikke række saavidt; og jeg var snart hjertelig fjed af at være et dagligt Vidne til min Plejemoders ofte saare uværdige Bredes Udbrud, dem hendes sagtmødige Egtfælle ikke altid var saa lykkelig at afvende.

Jeg sad en Aften i Ekumringen udenfor Porten, og gjorde mig en Glæde af Hyldetræe, da kom en Kone, simpel, men reenslig klædt, med en tildækket Kuro ind ad Porten. Rasende foer vor store Vorthund hende imøde, og greb hende i Klæderne. Hun traadte forstræffet tilbage, jeg sprang op og befriede hende. Hun saae et Dieblisk paa mig, uden at tale et Ord. Jeg troede, hun frygtede endnu for Hunden; thi hendes Haand, som jeg havde grebet,

Kjælede; jeg talte venligt til hende, og førte hende ind i Stuen. Hun tog Laaget af Kurven, og en Mængde smukt udflaaret Legetoi, Mennesker, Dyr og alleslags Værktøi, viste sig for hore beundrende Blir. „Vi kjøbe Intet af alt Dette!“ brummede Præstekonen ubarmhjerdig. Den Fremmede smilte venlig, og sagde i en dannet Tone: „O, jeg er ikke dyr med mine Vare! Lad De kun de Smaaehver udsøge sig et Stykke, jeg forlanger ingen Penge derfor; men beder kun om et gammelt Klædningsstykke af den Yngste, der er af Størrelse som min Søn.“ Alle greb i Kurven, medens min Pleiemoder, rystende med Hovedet, hentede det ringeste Stykke af mine gamle Klæder.

Jeg stod triumpherende med en blaa Sabel og en gulbrun Flint. Den venlige Kone betragtede i nogle Nieblitte de glade Ansigter, hun havde fremkaldt omkring sig, derpaa pakkede hun hastig sine Vare i Kurven, klappede mig kjærligt paa kinden, og forsvandt med de Ord: „Gud være med Dig!“

Jeg erindrer endnu tydeligt, at jeg hele Aftenen sad stille i en Krog med mit Legetoi. Jeg kunde hverken lee eller græde, jeg syntes at være saa forladt, at jeg ikke havde Lyst til nogen Ting.

Den følgende Dag var en Søndag. Mine Pleieførældre, saavel som Tjenestefolkene, vare i Kirke, mine Legekammerater løb omkring i Marken. Jeg sad paa en Steen under det store Lindetræ udenfor Byen. Da traadte den fremmede Kone ud af Vertshuset. Hun saae mig strax, hilste mig venlig og kom hen til mig. „Er Du gandske alene, Julius?“ spurgte hun halvtstygte. Jeg saae forundret paa hende. „Jeg kunde igaar ikke takke Dig for Din Bistand, kjære

Barn, som jeg ønskede. Vil Du gjøre mig en Glæde, saa modtag denne lille Bog til en Erindring om mig!" Det var en lille rød indbunden Bog med en glimrende Laas. Omkring Laasen stod med forgyldte Bogstaver: „Troø paa Gud!" Den Fremmedetrykkede paa Laasen, den sprang op. Nyssgjerrig kiggede jeg til, og saae en Mængde rene Blade, paa hver af hvilke et simpelt kjernefuldt Tankesprog var skrevet. „Seer Du, Julius! sagde hun: Det er en Dagbog. Du finder i den saamange Blade som Aaret har Dage; men Bladene kunne udtages og nye indlægges. Læs disse Sprog hver Aften, kjære Barn, og spørg Dig selv, om Du har gjort, hvad de bød Dig at gjøre; skriv et Nei eller Ja derunder, eller hvad Dit Hjerte ellers indgiver Dig. En saadan udbortes Dommer, i Forbindelse med den indre Dommer i Din Barm, er Dig saare nyttig. Løber Du mig, kjære Julius, at opfylde denne min Bøn?" tilhvidskede hun mig, idet hun trykkede mig til sit Hjerte. Jeg græd bitterligt, og inden jeg vidste, hvorledes Alt var tilgaaet, var hun borte. Jeg sprang op, men søgte hende forgjæves, og først nu følte jeg alt det Smertelige i den Tanke: Nu er Du fuldkommen alene. Jeg kastede mig jamrende paa Jorden og var ude af mig selv. Længe havde jeg ligget saaledes, da endelig Lyden af et Posthorn i Skoven vækkede mig op — ak, kun for at jeg endnu dybere kunde føle at hun, det eneste Væsen i Verden, med hvem det forekom mig, at jeg stod i en Forbindelse, der greb ind i min hele Sjæl, var borte.

Mere af Instinkt end af Overlæg skjulte jeg omhyggeligt min hemmelige Foræring. Om Natten hvilede den under min Hovedpude, om Dagen bar jeg

den paa mit Bryst. Ogsaa paa Institutet, hvorhen
 Thorstens opvaagnende Erindring om min Fader fort
 efter hidkaldte mig, ledsagede den mig. Ofte glemte
 jeg at gienneemsee de skjønne Leveregele; men endnu
 oftere vakte eet eneste Blik paa samme mig til at
 stræbe efter at vorde god og from — saa god og el-
 skelig som hun fra hvem de kom. Jeg kan ikke be-
 skrive Dig, Selix, med hvilken sød Beemod min
 Tanke endnu dvæler ved Mindet om hende. Hun
 syntes at være meget uhykkelig — ah! ogsaa her er
 jeg i Nærheden af en Uhykkelig!

3.

Han er ikke vanvittig, eller jeg er det ogsaa!
 Mine Sandser forvirres over den skuffende Nat, i
 hvilke mine Liv og Dødsfæle førte mig hen. Hør,
 hvad jeg i Dag har oplevet:

Det var en af hine milde Aftener, der kalde os
 med Ahnelser om det sig nærmende Foraars ud i det
 Frie. Jeg gik ved Foden af Terrassen, Floden rislede
 i rolige Bølger forbi mig, Skarer af hidskommene
 Vandfugle svævede over mit Hoved, Naturen
 gjorde i Stilhed Tilberedelser til dens nærforestaaen-
 de Festsdage. Jeg havde gjerne gaaet dybere ind i
 Skoven, men — jeg veed ikke selv hvorledes — jeg
 er ligesom fængslet til Slottets Omegn. Jeg har
 ikke Lust til at ride eller jage, enhver saadan fri Ryk-
 delse forekommer mig som en Forhaanelse mod den
 stakkels Fange. Jeg lod mig derfor ogsaa denne Gang
 nøie med at gaae frem og tilbage i de lange Alleer
 ved Murene. Den mørke Epheu drager her et mørkt
 Teppe over Bæggen, og indflutter næsten gandske et

lille Kapel, hvis runde Kuppel med det gyldne Kors ligesom synes at svæve over det tætte Løvværk. Jeg stod og betragtede dette skønne Syn, da Prindsen, fulgt af Slotsforvalteren og to Tjenere, pludselig fremtraadte fra det tætte Krat. Han studsede ved at see mig, og hilsende kaldte, jeg kunde næsten sige stolt. Men et Dieblisk efter-nærmede han sig venlig, ligesom for at gjøre den første Modtagelse god igjen, og sagde i en fornem, men dog mild Tone: „Hvor beklager jeg Dem her i denne sørgelige Eensomhed! Deres Alder passer ikke til de Savn, De her maa føle. Den der endnu har Fordringer paa Noget i Verden, maa fortvile her.“ — „Min Prinds! svarte jeg rørt: Hvor uværdig var jeg ikke, om jeg her kunde tænke paa mig selv.“

Vi havde, medens vi talte, bestegit Terrassen. Alarere funklede Stjernerne over os, Prindsen syntes at betragte mig nøiere og nøiere ved deres blege Lys. Var det den dybe inderlige Bevægelse, der spillede sig i mine Træk, eller var det kun det uventede Syn af et andet Ansigt end hans tyveaarige Bevogters, jeg veed det ikke; men hans Læber bævede forundtligt og hastig spurgte han: „Hvad hedder De?“ Jeg nævnte ham mit Navn. Han gjentog det flere Gange. En Søn af Generalen? spurgte han eftertænkende: Han havde jo ingen Børn. Hvor gammel er De da? afbrød han mig, da jeg vilde svare. Jeg sagde ham, at jeg om faa Maaneder bliver 21 Aar. Ja, saa er det vel muligt! sukkede han. Og Julius er Deres Navn? Julius? Jeg hørte dog rigtigt? Han oppebiede ikke mit Svar; men, idet han soer sammen, udbrød han: „Det er dog vist et Vidnesbyrd om, at vi Menneffer nedstamme fra Gud, at Tiden

intet formaaer over vor egentlige Elværelse, og Rækker af Aar henfvinde i et Diebligs Gjenoplivelse. Jeg bliver ved Dem sat tilbage i de gamle Forhold saa levende, at Alt igjen staaer klart og tydeligt for mit Blik. Jeg kjendte Deres Familie meget nøie, tilføiede han efter en kort Tausshed. Undskyld derfor mine Spørgsmaal. Saadanne den høire Alzders Gjentagelser af den soundne Tid ere ofte Ungdommen ret besværlige. Det gjør mig ondt, at jeg har forstyrret Dem." Han vendte sig om, for at forlade mig. Overbældet af den blide Bemod, der saa fjendelig prægede sig i hans Miner og Ord, ilte jeg hen til ham, idet jeg levende udbrod: „Over enhver af mine Timer har De at befale, min Prinds! Vilde De kun ikke tænke ugunstigere om mig end jeg fortjener! I alle disse Dage nærede jeg intet varmere Ønske end at vise Dem, hvor uovereensstemmende mine Følelser ere med mit herværende sørgelige Kald. Jeg bad om at blive Dem forestillet; men man sagde mig at Deres Durchlauchtighed Ingen vilde see." Prindsen smilte smerteligt. „Man har vel endnu sagt Dem meget mere, unge Mand!" hvidskede han. Han trykte taus min Haand med de Ord: „God Nat, Jul — han fuldendte ikke mit Navn, men ilte med hastige Skridt til Slottet.

Allerede i en Time hører jeg ham igjen at fremkalde de samme dybe melankolske Toner paa sin Fløite. Ved Gud! Disse Toner komme ikke fra en forvirret Hjerne! Det er et bristende Hjertes længselsfulde Suk! Men hvorfor blev han saa rørt ved Navnet Julius? Var det dog maaskee en Følge af en overs

spændt Iudbildningskraft? Hvad der end var Aarsagen, jeg maa see ham imorgen igjen.

4.

Den affhyelige Slotsforvalter! Ikke et Dieblif forlod han os. Enten gif han selv eller en af de to lange under Ejenerdragt skjulte Spioner op og ned foran Kammeret. Vil den gamle Ræv herstke alene, eller misunder han den Ulykkelige den Trøst, min Deeltagelse yder ham? Jeg taaler sandelig ikke længe denne dobbelte Vagt. Enten han eller jeg!

Du seer, Felix, at jeg var hos Prindsen. Han modtog mig i et smukt lyst Kammer, der vendte ud til Floden. Langs med Væggene stode Bøger og Gebærer i høie Glasstabe, i det ene Vindue quids rede adskillige smaae Fugle, hoppende mellem hinanden bag et Staaltraads Gitter, der var beklædt med Blomster og Blade. Tæt derved spingede en graae Papagøie sin gule Ring i det smukke Messingbuur, idet den nysgierrig dreiede den ranke Hals til alle Sider. Prindsen laae mere end han sad paa en grøn Sofa, ved hans Fodder en brunrød Hønsenhund, foran ham et aabent Skrivebord, paa hvilket opslagne Bøger, Papirer, den kjære Gloite, Prindsens Ordensbaand, tørrede Blomster, og hvad der fyldte mig med en uvilkaarlig Bæven, en sort Halvmaske, med mere, laae adspredt imellem hinanden.

„De seer, sagde han, idet han reiste sig op og gif mig et Par Skridt imøde: her er ikke saa mørkt og sørgeligt, som De maaskee forestilte Dem. Jeg har indsluttet mig med alle mine Erindringer i dette

Bærelse, Fortiden lever her omkring mig, den indre Verden kan dog Ingen berøbe os!"

Han tog igjen sin gamle Plads, idet han anvis-
te mig en ved Siden af ham staaende Stool. Den
smukke gamle Hund vaagnede af sin Vintersøvn,
dreiede Hovedet om til mig, men lod det snart igjen
nedsynke i sin Herres hidrakte Haand, kysfede den,
som om den vilde sige: Dig alene kjender jeg, og
sov derpaa rolig ind igjen. Prindsen klappede den
venlig, idet han udbrød: „En prøvet Ben i Krigen
og paa Jagten; jeg vil savne ham meget, naar han
dør for mig." Hans Blik sank vemodigt ned paa
det tro Dyr. Da raabte Papagøien, efter nogle mis-
lykkede Forsøg: Tilgiv, af tilgiv! og swar derpaa:
Lev vel! Prindsen foer hastig med Haanden over Pan-
den, og sagde med et bittert Smil: „Det er min
Verdens Sprog, det klinger Dem vel fremmed og
hemmelighedsfuldt; men det er dog et Sprog, og
Naturen, det føler De sikkert, er en af vore dybest
følende Fortrolige, den ledsager i underfuld Samklang
alle vore Tanker og Følelser."

Mit Hjerter bankede voldsomt. Prindsen mær-
kede min Bevægelse, og frygtede uidentvidt, at jeg
skulde begaae en Uforsigtighed. Han gik derfor til-
bage til den sædvanlige Selskabstone, spurgte efter
mine Heste, om jeg var en Elsker af Jagt, hvorefter
jeg ikke benyttede den Leilighed, den nærliggende
Ekov frembød dertil, og deslige. Jeg tvang det uro-
lige Bryst indenfor sine Grændser og fulgte forsigtig
den anviste Retning. Men da Prindsen stod op og
viste mig de skjønne Geværer, idet han udbredte sig
meget over de forhen nydte Glæder paa Jagten, da
kunde jeg ikke tvinge mig længere, Laarer styrtede af

af mine Dine, jeg greb hans Haand og raabte med den dybeste Smerte: „O Gud! Og De?“ Advaren: de viste hans Blik mig den sig nærmende Slødsforvalter. „Min Broder, hvidskede han med et venligt Smil: har nok taget feil i sit Valg. De, unge Mand, er et uskicket Værktøi i hans Haand. Vær forsigtig! Deres raske Iver kunde skade os Begge.“

Jeg stod bestjæmmet foran ham. Han lænede sig med Ryggen imod Vinduet, og holdt nogle Døgnblikke Armenes over Kors, idet han saae mørk fremad. Derpaa begyndte han igjen med munter Alvor: „Jeg har her ført et Liv, hvori ingen Lidenstaberens Storm, ingen Følelsers modsigende Kamp, ingen Overgang fra det bittreste Had til den roligste Tilgivelse har været uforsøgt. Troe mig, unge Mand! det er en saare broget Skueplads, paa hvilken jeg fra disse Mure seer tilbage, og, hvis det beroede paa mig selv, som jeg nu overseer ved Overgangen til en roligere, en bedre; thi for mig — her foldede han sine Hænder — er Alt i denne Verden for længst den Død!“ —

Uldrig i mit Liv, Felix, har jeg følt en mere levende Trang end i dette Døgnblik til at kaste mig til et Menneskes Hjerte. Og saa han kæmpede øiensynligt med de opvaagnede Følelser af Deeltagelse og Kjærlighed. Ofte hvilede hans Blik med dyb Besmod paa mig, pludselig hestede han det med et Suk, der gjennemborede mit Hjerte som om jeg var Marsag til hans Lidelser, til Jorden.

Tor han eller vil han ikke betro sig til Nogen? Jeg maa tvinge ham dertil. Med en forunderlig Bægt nedtynger hans mørke Skjæbne mig, det er

mig umuligt at bringe denne Byrde tilbage i Verden med mig igjen.

5.

Han har sagt mig et frygteligt Ord. O, gid han kunde tage det tilbage igjen! Alle mine Søllester ere sammenstyrtede i den dybeste Forvirring. Selix! Han selv kalder sig en Forbryder, og takker Gud, der har været saa naadig at lade ham opleve sit Livs Ende med uforskyrret Samling.

Hvilken Brøde kan dog nedtyngge en saadan Engels Sjel? Mindet derom maa have angrebet ham; thi han er syg, og jeg kom idag ikke til at tale med ham. Ogsaa jeg er syg. Den beklumrede Lust indenfor disse skumle Mure er mig utaalelig, jeg vil engang ud i Skoven! — maaskee bliver jeg der lettere om Hjertet. Alk nei! Hvo aander frit i denne Verden fuld af Lidenskab og Forvirring! Er han skyldig med dette Die fuldt af Kjærlighed og Godhed, hvo er da brødefri?

6.

Jeg var kommen, Gud veed hvorhen. Skoven var gjennemskaaen af utallige Smaabeie. Jeg fulgte den første den bedste. Det synes virkelig som Skjebnen finder Behag i at forelægge mig idel Gaader. Da jeg havde jaget en god Stund omkring, blev jeg igjennem Træerne et andet næsten gandske forsalder Jagtslot vaer. Jeg gav min Hest Sporerne og galopperede til Stakitporten. Boer Nogen her? tænkte jeg, eller staaer den gamle Bygning her gandske øde i den mørke Skov? Jeg holdt et Dieblit stille og betragtede det fryktelige Baaben, der var indhugget

i Steen over Porten, da denne gik op, og jeg blev en Dame vaer, der ledsaget af en Dreng steg ned ad Trappen. Hun nærmede sig langsom. Hendes Gang var usikker, som om hun manglede Dinenes veiledende Lyk. Ved Porten blev hun staaende, venlig for at indaande den qvægende Middagsfol; jeg fik derved Tid til nærmere at betragte hende. Hendes Skikkelse har noget usigeligt rørende, endstjøndt hun allerede for længe siden synes at have tilbageslagt Ungdommens blomsterstrøede Bane. Hendes Hoved var nedbøiet, en stor engelsk Straahat beskyggede Ansigtet. Barnet gjorde hende formodentlig opmærksom paa min Nærværelse; thi hun vendte sig om til den betegnede Side, og lod sig Alt nøie beskrive. Hendes store Dine hævede sig iveiret, men det Slør, der tilhyslede dem, overbeviste mig kun alt for vist om hvad jeg allerede ahnede, at hun ikke saae mig. O, hvor trængte dette søgende og dog aldrig findende Blik mig gjennem Sjelen. Var det Medfølelsens fine Streng, der her ligesom ved en indre Toneleder dannede sig en Bro til de soundne Dage — eller var det en Leeg af min Indbildningskraft — nok Selix! jeg syntes at gjenkjende hiin venlige Rones Træk, hvis Deeltagelse engang fyldte mit Hjerter med saa usigelig salige Ahnelser, da det just begyndte at føle Tomhed. Længe kæmpede jeg med det Selvbedrag mine Følelser foregjøgledte mig, men et Smil, Selix — et mig evig uforglemmeligt Smil, som jeg saa ofte havde gjenkaldt mig, foer som en ubervingelig Straale forbi min tvivlende Sjæl. Jeg var forunderlig tilmode, jeg kunde næsten sige: jeg var mig ikke selv bevidst. Til Lykke vendte den Ubeskjendte i dette Dieblit tilbage til Slottet; og de store

Porte falde til efter hende. Til Lykke, siger jeg, thi til Slutning, Selix, er dog alt kun Daarskab og Indbildning!

Et Dieblif efter kom en ung Jæger mig imøde. Jeg spurgte ham, hvem der beboede hine øde Ruiner? — En blind Engellænderinde, sagde han i en raa Tone: der her har opslaaet sin Nede ved Siden af Uglerne. Det er allerede længe siden hun kom her; hun skal dengang endnu ikke have været blind. Om Dagen gaaer hun aldrig ud, men enten det regner eller sneer, maa den Lille hver Aften føre hende op ad Klippeveien, hun sætter sig da paa en Steen, og hører den syge Herre paa Scharffenstein at blæse paa Fløite. "

En Engellænderinde! Besynderligt! Ofte saae jeg min Moder hestig at græde, ved at læse de Breve hun fik; spurgte jeg da, hvorfor hun var saa bedrøvet? heed det: Din smukke Tante, der er saa ulukkelig, har skrevet fra Engelland. Forestillingen om den ulukkelige Tante og Engelland forenede sig i en uigjennemtrængelig Taage for mit Blik, af hvilken den sørgelige Skikkelse, der nu saa uventet fremstillede sig, fremtraadte.

Ogsaa paa hendes i sig selv indsluttede Tilværelse virke min ulukkelige Naboes vemodige Fløitetonen. „Enten det regner eller sneer!“ sagde den lyssige Jæger, der vel neppe indseer, hvor det er muligt at foretrække Lyden af en Fløite for den muntre Sært efter Wildsvinet og den stolte Hjort. Det forekommer mig som om jeg seer hende sidde hist — hvor opmærksom hun lytter til de rørende Toner, der komme fra Hjertet, og derfor saa let finde Veien til hvert et sølende Hjerter!

7.

Prindsen er meget syg. Jeg kan ikke lade ham lide alene. Jeg befalte at lade den nærmeste Læge hente. Slotsforvalteren modsatte sig med paafaldende Hefthighed denne min Anordning. Hvad jeg længe har forudseet, er skeet; jeg har brudt med ham, og paa Grund af min uindskrænkede Fuldmagt, lader det ham arrestere. Han er nu vel forbaret, og jeg har frie Hænder. Jeg kaster mig til den Syges Bryst; han kan ikke støde mig fra sig — og jeg maa frarive ham hans ulykkelige Hemmelighed.

8.

Det bliver Dag, Felix! Den Stumme har talet! Ved Tegn tilkjendegav han, at Slotsforvalterens Kammer indeholdt en mistænkelig Hemmelighed. Jeg fulgte hans Vink, og anstillede strax Undersøgelser. Under et Bræt i Gulvet, som lod sig trække ud, fandt jeg en tillukket Kiste. Den var forlet til at indeholde skjulte Skatte. Jeg veiede den et Dieblig overlæggende i Haanden, da brækkede jeg den hastig op. Jeg fandt Breve og Pakker i den under et fælleds Omslag med Paaskrift: „Til Prindsen i hans sidste Timer.“

Jeg løste til den Syges Seng. „En Skat! raabte jeg: Som jeg, ved Guds Bistand, haaber at have opdaget tidnok for ved den at oplyse Deres Durchlauchtighed med ny Kraft.“ Prindsen kastede et mat Blik paa Papirerne; en glødende Rødme fløj over hans Ansigt; et Dieblig holdt han sig opreist i Sengen — pludselig stød han Kisten fra sig med de Ord: „Bort dermed!“ og sank udmattet tilbage.

„Min Prinds! bad jeg med min hele Ungdoms Ald : De første Blade indeholde sikkerligen noget Godt; thi med Forsæt ere de unddragne Deres Blik.“ Jeg fortalte ham nu, hvorledes disse Papirer vare komne i mine Hænder, og hvor omhyggelig den affhyllige Slotsforvalter havde gjemt dem.

Prindsen syntes eftertænkende; men med et i Sandhed himmelsk Smil, sagde han : „Hvad skal jeg nu dermed? Det vækker vel kun paany det gamle Had; og var Kjerlighed min Brøde — den har Kjerlighed jo for længe siden tilgivet!“

„Men om Alt, afbrød jeg ham : er anderledes end De tænker, om Freden i Deres Indre ikke var saa umulig at gjenvinde, som denne mørke Eensomhed har lært Dem at forestille sig — om det kun kom an paa at bringe Sandheden for Lyset. Uden Hensigter har Gud vist ikke givet Nøglen til denne Hemmelighed i Deres Hænder.“

„Hvem er Du? spurgte Prindsen : Der har en saa uforklarlig Magt over mig. Fra det første Døielik, hvori jeg saae Dig, har Du afbrudt min saa mæisommelig tilbundne Rolighed!“

„Forestil Dem, min dyrebare Prinds! bad jeg, idet jeg kastede mig ned for ham : at en usynlig men alviis Overherres Bud sender mig til Dem.“

„Du vover — vedblev han venlig : at bedømme de Tilfældigheder, ved hvilke Han, vor store Overherre, prøver os?“ — „Sandheden, svarte jeg dristig : bliver stedse Det, hvorefter vi bør stræbe.“ — Men om nu denne Sandhed — her saae han vemodig paa mig — endnu ikke passede sig for mit syge Døielik?“ — „De kan dog ikke atter ville tillukke dette Døielik, der er Lyset saa nær, nu da det er halvaabnet?“ — „Alt! jeg

maa da vel! sukkede han: De kan ikke forestille Dem, hvor ængstelig man i min Alder, med mine Erfaringer, er ved det Ubekjendte; hvor nødigt man træder ud af sin indre Tilværelses stille Bolig, for at lade en fremmed Haand ubarmhjertig indblande sig i de sørgelige Levninger af vor forrige Lykke."

I synlig Kamp betragtede han Papirerne nøiere. „Hvad er det? raabte han: Et Brev fra min Broder!" Han rev Seglet op. Al Sygdom syntes forsvunden. Med ungdommelig Utaalmodighed flai hans glødende Dje over Linierne. Rast vendte han Bladet om; hans Kinder farvedes hoiere og stærkere. Paa engang blev han dødsbleg, udmattet lod han Brevet falde, og sagde, idet han med et smerteligt Smil pegede paa samme: „See nu, hvad der var skjult under dette Dække, som Deres Haand bortdrog, og føel, om De i Deres Alder kan det, hvorledes Den maa være tilmode, der i et og tyve Aar kæmpede som Dsfer for en Løgn!"

Han gav mig Brevet, idet han vinkede, at jeg skulde gaae bort — jeg gjorde det, og læste:

„Min Broder!

Det Dieblif, i hvilket man overgiver Dig hoslagte Papirer, har, haaber jeg, hævet Dig over mangen en frugtesløs Kamp. Verden med alle dens Daarskaber ligger bag Dig, men alligevel har Du end nu Virkelighedens Maalestok ihænde, for at kunne knytte det Nærværende med hvad der er skeet. Og i dette Dieblif, da Du er fri for menneskelige Ønskebrugsninger, da menneskelige Eidskaber ikke mere herske over Dig, kan Du bedst bedømme, hvad jeg har forbeholdt denne Time at afføre Dig.

„Du lod Dig bedrage, lettroende Carl, der hvor Du fremfor Andre maatte være Sandheden vis — Du mistroede, hvor Du uden Tillid var forloren — og hengav Dig i Deres Bold, hvis Legetoi Du var. Seer Kjerlighed da kun sig alene? Har ingen Følelse uden den sine Rettigheds heder? — Ogsaa Hævnen har sine. Du var langt fra at forstaae et Gemyt, som mit. Begriber Du Alt, naar jeg siger Dig, at Julie, uskyldig, reen og tro forlod Hoffet og Landet.“

„Forstaaer Du rigtig at satte borgerlige Forhold, da vil Du indsee, at dette Dieblif, der opdaget Dig Sandheden, ikke kunde komme før, uden at udsætte Dig og mig, og give Staten som Verden det eventyrlige Ekuespil af en fyrstelig Brodertvist, der i sine Følger let kunde blive farlig for det almindelige Bedste. Folkets Rolighed fordrede et Offer. Jeg eller Du? Een af os maatte falde. Læg Haanden paa Hjertet, og spørg Dig selv, om Du med Magten i Hænderne havde været stærk nok til at give Slip paa Regjeringens Somme, for at opoffre Dig for en fremmed Grille?“

„Hvad der var foresaldet imellem os, hvad jeg havde opdaget, hvad Du havde forlangt, kunde ikke gøres usket. Det varme Ungdomsblod, mit forkjelede Hjerte, Omsorg for vor Families Være, Alt kom paa eengang i Bevægelse. Fornuftgrundene havde dengang Intet formaaet over Dig — altsaa bedrog jeg Dig ved Dine egne Lidenskaber. Ekinsyge er en farlig Slange, der oftere bygger sin Rede i Hjernen end i Hjertet. Du var forloren, da Du lod den faae Indpas hos Dig.“

„Det Kaserie, hvortil Du ved den hensalbt, gaa mig Dig i Hænderne. Du glemte Dig i et Nies, blif saa gandske, at Du truede mit Liv; Dit var tabt, om jeg havde villet det. Mine Sølelser opvækkede sig derimod, men en Skillevæg maatte der drages imellem Dig og mig. Vi maatte ikke anden Gang i Livet mødes. Derfor lod jeg det være nok, at lade Dig være aandelig død. Det Kaserie, der ledsagede Dig til hine øde Egne, hvor Du skulde tilbringe Dine øvrige Dage, holdt Dig fængslet med uopløselige Baand. Jeg var overbevist om, at Du intet Forsøg vilde gjøre paa at vende tilbage til en Verden, i hvilken Din Tro var gaaet under med Din Kjærlighed.“

„Nu, ved Slutningen af Livet, giver jeg Dig tilbage, hvad jeg berøvede Dig, Erindringens Fred. Vor Skyldbrev være nu indfriet.“

„Den skønne Julies Dagbog, som hendes Formyndere tilligemed nogle Breve og andre Papirer strax efter Din Bortfjærelse vilde tilstille Dig, men som naturligviis blev i mine Hænder, aabner Dig et Hjerte, der var for ømt for en Verden, som den nærværende — alt for stærke Sølelser overvældede det, og det forgreb sig i sit Valg. Dog, Tiden har vel ogsaa for længesiden draget et Forhæng imellem disse Drømme og hendes nuværende Forestillinger; thi hvad er det Andet end Sandferne, der i Ungdommens Blomstertid stufte os. Jo ældre vi blive, desto koldere og alvorligere blive ogsaa vore afmaalte Skridt paa Nødvendighedsens ufravigelige Bane, indtil Alt omkring os styrter sammen, og en ny Morgen frembryder. Sid dens Lys maatte vederqvæge Dig!“

Fire og tyve Timer har jeg tilbragt i den plindeligste Uro. Prindsen havde lukket sig inde. Sorgjæves veeg jeg hverken Dag eller Nat fra hans Dør, han tillob Ingen Afgang. Endelig for en Time siden ringede han — og ved den første Lyd styrtede jeg ind til ham. Med et fortryllende Smil modtog han mig venlig med de Ord: „Frygt ikke! Jeg er hverken paa Sjæl eller Legeme sygere, end da vi sidst saaes; kun i en mere spændt Stemning end dengang. Det gaaer mig ligesom Den der er bleven opereret for Stær; jeg maa endnu i nogen Tid efter Operationen holde mig i Mørke. Den Verden, som opgaaer for mig, er mig for ny, for ubekjendt; derfor und mig Tid, unge Ven, til at finde mig i den. Overlad mig kun endnu idag til mig selv. Send mig ingen Lægemidler, ingen Spise eller Drikke! Alt skal jeg forlange til sin Tid, ogsaa Deres mig saa kjære, velgjørende Selvskab. Kun nu ingen Forskyrrelse.“ Jeg bukkede, og var i Begreb med at gaae. „De er dog ikke vred?“ spurgte han, idet han venlig rakte mig sin Haand. „Det maa De sandelig ikke! tilføiede han næsten bedende: Jeg veed at De er bekymret for mig; derfor vilde jeg vise mig for Dem, for at bede Dem skænke mig, hvad jeg for Diebliffet meest behøver: Censomhed!“

Jeg trykkede hans Haand til mine Læber. „Kjære unge Mand!“ sukkede han, og klappede mig paa Panden. Med et venligt Smil samlede han de omkring ham adspredte Papirer, og gav mig dem med de Ord: „Læs Julius! Dit gode Hjerter vil føle som mit, vil hæve sig som mit, deelt mellem Hens

rykkelse og Smerte — og først efter denne Kamp vil jeg være istand til at modtage Din venlige Trøst."

Jeg har nu læst, Felix. Jeg sender Dig en Afskrift af hine skyldfrie Tilstaaelser, der saa umis kjendeligen vidne om den ædle Qvinde, der i dem udfolder sit hele skjønne Hjerte. O, hvorfor skulde dog denne Ædle betræde de saakaldte Verdens Glæders glatte Fjeldbane! Hvorfor advarede ingen god Engel hende for den Afgrund, dens speilklare Glade bedækkede! — Læser jeg ikke feil, har jeg allerede før hørt tale om denne Julie. Jeg synes — dog det er vel kun en indvortes Sammenblanding af hine dunkle Erindringer og det der nu fylder min hele Sjel. Dog læs!

Erindringer af Grevinde Julies Dagbog siden hendes Fremtrædelse i Verden:

Den første Aften.

At jeg nu virkelig er her, tredive Mile fra Hjemmet, i den store Hovedstad, det forekommer mig som en Drøm. Jeg havde vel tusinde Gange undervejs sagt mig selv, at Alt var her gandske anderledes end paa Lantes Slot; men hvad nytrede en saadan Forberedelse, jeg tænkte mig dog egentlig Intet derved. Den gode Madame Nagelin hjalp vel min Indbildningskraft paa Spoer, hun fortalte mig om Gader, Pladse og Bygninger, om den store Tummel i og udenfor Husene og deslige; men jeg blev dog gandske forunderlig tilmode, da vi over den store oplyste Plads kjørte til min Formynders Huus. Liges

Iden den sidste Station, fra hvilken det begyndte at blive saa levende paa Landeveien, da Rørende og Ridende fore os forbi i susende Galop, og Godgjængerne figgede saa dristig ind i Vognen, kunde jeg næsten ikke afholde mig fra at græde. Alt var mig saa nyt, jeg selv forekom mig saa fremmed. Folk, som mødte os, maae vel have bemærket min Forundring og Ængstelighed; thi Mange af dem loe, hvorefter jeg blev endnu mere forlegen.

I Porten kjørte en hertugelig Equipage os forbi til det nærliggende Slot. Postkarlen gjorde os opmærksom derpaa. Jeg tilstaaer, jeg tænkte med hemmelig Glæde paa, at jeg i Fremtiden skulde kjøre med Hertugens Fru Moder i en saadan glimrende Vogn. Jeg havde stor Lyst til at fortælle Karlen, at jeg skulde være Hofdame; men jeg skammede mig dog, da han var mig saa gandske fremmed. Var alt dette Uret af mig; sandelig, jeg bødede snart derfor ved en dødelig Forlegenhed. Jeg havde bøiet mig, maaskee vel meget, ud af Karethen, for at see de Forbigaaende, da en ung Mand i Uniform, der reed os tæt forbi, hilste os høflig. Jeg blev blodrød, og trak forskrækket Hovedet tilbage. „Vor Hertug!“ sagde Postkarlen. Min Gud, hvor dette Ord gjennembevægede alle mine Lemmer! Hvad maa han tænke om min Dristighed!

Her i Huset bærer man meget over med min Ængstlighed. Min Formynder kom mig imøde paa Trappen; han har et aabent og godt Ansigt. Jeg fulgte ham gjerne til mit Værelse. „Udhyil Dem her!“ sagde han venlig: Grevinden kommer strax.“ Jeg bad Madame Nagelin: ikke at forlade mig;

men hun svarte, at det nu var Tid, at jeg maatte passe mig selv, hun kunde fra nu af ikke mere lede mine Skridt. Hun trak sig ogsaa virkelig fra Begyndelsen af tilbage. Det forekom mig, at hun blev stødt, fordi Generalen ikke udmærkede hende nok ved Modtagelsen. Hvor er det dog sørgeligt, at de kjære gamle Forhold allerede ved de første Skridt i det nye Liv skal forstyrres! — Det forekommer mig, ikke at være gode Tegn.

Grevinden synes mig altfor fornemt og stiv. Dog maaskee gjør jeg hende Uret. Hun er vist meget sygelig, i det mindste seer hun meget bleg ud. Madame Nagelin mener, det kommer af den megen Smink, som hun her ved Hoffet er nødt til at bruge. Jeg sagde, at jeg aldrig vilde vænne mig dertil. Da loe hun, og forsikrede, det fandt sig nok; den kjære Ungdom, meente hun, fandt saa let Overgang til de Glæder, der ere den frejmed, naar kun Jubeltøner lyde fra Indgangen til dem. Min Gud, maa man da her ikke overlade sig til Glæde, uden Brøde? Det er vel den Slange, hvorom den gode Præst talte, der ligger skjult under Blomsterne. Al, jeg føler det allerede, man bliver her saa forunderlig urolig. Grevinden befalte mig igaar at følge hende i Selskabsalen, hvor hun forestilte mig for en Mængde fremmede Herrer og Damer. Angst og Forlegenhed gjorde mig stum; hvert et Skridt var mig besværligt. Lusten paa Reisen havde jaget Blodet i mine Kinder, mit Haar var i Uorden. Et Blik i Speilet lod mig med Beskjæmmelse see paa de andre saa omhyggeligt pyntede Damer. Jeg blev gandske urolig. O, hvor jeg dog er forsængelig!

Maatte jeg dog ikke oftere gjøre saadanne ubehagelige Opdagelser om mig!

Otte Dage tidligere.

Nei, det kan ikke være uret at glæde sig over alt det Skønne og Herlige, der her fremstiller sig for Diet; jeg føler mig idetmindste meget lykkelig derved. Alt dette, siger jeg ofte til mig selv, har den menneskelige Aand opfundet, ordnet og bragt istand. Hvor stor er ikke denne Aand — men hvormeget større Han, der gav den Tilværelse og Virksomhed. O, maatte jeg dog aldrig glemme ret ofte, at takke Gud for al den Glæde han skjænker mig!

Jeg hørte igaar en Kirkemusik, ved hvilken jeg første Gang saae den hertugelige Familie. Det synes mig ret betydningsfuldt, at jeg under de festlige Toner hilste mine tilkommende Foresatte førstegang. I morgen skal jeg forestilles for Hertuginde — o, var dog den Dag forbi! Først nu erfarer jeg af Grevinden, hvorledes det hænger sammen med min Udnævnelse til Hofdame. Hun beklædte selv i tolv Aar denne Post. Da hun for nogle Maaneder siden blev gift, befalte den gode Hertuginde hende at hun af hendes egen eller Grevens Familie skulde skaffe En, der kunde træde i hendes Sted. Hans Valg faldt paa mig — og Forslaget blev antaget. Hvor dog Alt i Livet er sammenfjædet! Man gjør sig ofte intet Begreb om, hvorledes det er muligt, at vi pludseligt oversættes i en gandske fremmed Stilling. Det maa dog saaledes være Guds Villie, hvor underligt det end forekommer os.

Var kun den søere Time paa Slottet forbi! Den gamle sorte Bygning bringer mig til at gysse. Jeg kjørte idag der forbi med Grevinden, hun viste mig et Par Vinduer høit oppe, idet hun sagde: „Histoppe kommer Du til at boe, Julie! Det var mine Bærelser. Gid Du maa opleve saa lykkelige Dage som jeg i dem, og forlade dem saa tilfreds som jeg!“ Hendes Tone forekom mig saa veemodig ved disse Ord. Taarer fremstyrede af mine Øine, idet jeg endnu engang kastede et forvirret Blik til de betegnede Vinduer. Hvorfor har min gode Formyndelse ogsaa just valgt mig; jeg passer nok ikke til Hoffet! —

Dagen efter Forestillingen.

Jeg maa lee over min barnagtige Frygt for Gaarsdagen. Hvor hastig var ikke al Forlegenhed forbi! Hertuginde var meget naadig, hun kyskede mig paa Kinden, idet hun venligt smilte med de Ord: „Hvor jeg elsker dette undseelige Blik.“ Jeg rødmede, og kyskede flere Gange hendes Haand. Siden befalte hun mig at sætte mig ligeover for hende og fortælle hende, hvorledes jeg hidindtil havde levet. Det jeg sagde, klang vist ikke altid Hofmæssigt nok, thi begge Damerne saae ofte paa hinanden, og Hertuginde smilte ikke sjældent. Hun blev alligevel hele Tiden opmærksom, og viste sig ogsaa siden meget naadig. Hun førte mig selv omkring i Bærelserne, forklarte mig Malerierne og Billedstøtterne, lod de skønne Ubre spille, viste mig en Mængde sjældne Kunstsager, og forærede mig tilsidst en lille Fugl af Guld, der fløiter som en Dompap, som jeg i Særdeleshed fandt beundringsværdig. Det er vist

allerede den tiende Gang i Dag, at jeg lader den gjen-
tage sit Kunststykke. Hvor kjærlig lempede den Op-
høiede sig dog ikke efter mine barnagtige Ønsker.
Hun forstaaer at vinde Hjerter.

Hvor skjønt og rørende hun taler om Hertugen,
hendes Søn. Hans Billede i Legemsstørrelse blev
mig forestillet med al den Urefrygt, man er en Overs-
herre skyldig; men med moderlig Omhed hvøilte hendes
Blik derpaa. Jeg glædede mig derover, over
Billedet kunde jeg det ikke. Det har Udtryk af en stolt
Kulde, noget fornemt Bydende, der snarere fylder
Sindet med Bitterhed end med Lydighed. Meget blid-
dere og livligere forekom mig Prinds Carls Portrait.
Hans skønne Nie seer vemodig paa Havet og det sjerne
Blaa, der er ved Siden af ham. Han er fulgt med
Tropperne til Ostindien, og har allerede nu i 3 Aar
ført Krig i dette fremmede Land. Tanken om ham
rørte Moderen saa heftigt, at hun hastig gik det Billede
forbi, jeg saa gjerne havde betragtet længere.

Naa, jeg faaer snart Tid til næiere at lære at kjende alle
Malerierne. Om saa Dage tiltræder jeg mit Embede.
Hertuginde vil ingen længere Udsættelse tilstaae mig,
og — jeg undseer mig næsten ved at tilstaae det —
jeg kan af Utaalmodighed neppe oppebie den fastsatte
Tid. Hvor dog Menneskenes Jølelser hastig afveyle!
Nylig frygtede jeg hvad jeg nu saa længselfuld øn-
sker. Men det er dog, haaber jeg, ikke blot min
Sorfængelighed der over al den Pragt der straalere mig
imøde, frembragte dette Ønske. Den gode Forstæn-
des saa uventede Raade — hendes moderlige Venlige-
hed — Vissheden om hendes kjærlige Beskyttelse er det,
som har forandret mig. For daarligt Vankelmod be-
vare mig Gud!

Nogen Tid efter.

Frøken Gabriele, Hertugindens første Dame, er meget ældre end jeg, og har naturligvis derfor ikke saa ungdommelig en Farve som jeg. Ikke desto mindre synes hun at indbilde sig, at det ikke er saa. Hun vil være mig liig i Alt — hun bærer Roser paa Hovedet som en ung Pige, og hopper op af Slotsstrapperne saa hun puster og stønner ved det sidste Trin, som om hun havde løbet en heel Mil. Jeg var engang saa uforsigtig at smile der af; hun saae vredt til mig og vendte mig koldt Ryggen. Siden det Dieblik har hun altid noget at dadle hos mig, og udsætter mig for mangen en Bestjæmmelse. Det var især Tilfældet i Aftes, da Hertugen besøgte sin Moder. Der var stort Selskab hos hende. Hertuginde foreslog, for at more sin ophøiede Søn, at Enhver i Selskabet skulde vælge sig en Rolle, i hvilken vi i Ord og Lader skulde underholde os med hinanden. Jeg blev ret forstrækket over dette Forslag; thi jeg vidste paa ingen Maade hvorledes jeg skulde bære mig ad med at vise mig anderledes end jeg er. Da jeg derfor, da Louren kom til mig, et Dieblik sad forlegen og betænkte mig, udbød Gabriele med en høi Latter: „Naa, Grevinde! Har Ammestuehistorierne eller de landlige Fester i Deres Landsby intet Ideal efterladt sig hos Dem?“ Jeg lovede ikke at løfte mine Dine i Veiret af Undseelse, da Hertugen, som det forekom mig, temmelig heftig udbød: „Grevinde Julie! Hvem kan ved Synet af hende Andet end tænke paa Alescherling — hvad vilde han sige der med — der pludseligt, som Blomsten, af Knoppen træder frem af sit Skjul, for med sin Skjønhed og

Glands at fordunkle sine ældre Søstre, og see alle Jordens Tyrster for hendes Godder" — Frøken Gabriele traadte blegnende tilbage; Hertugindeu kastede et vredt Blik til hende; men paa mig saae hun ikke heller saa venlig som hun pleier.. Jeg var mig ingen Brøde bevidst, og kunde derfor desto mindre finde mig i hendes Uvillie.

Det var ligesom denne lille Forstyrrelse havde forstemt Alle. Det hele muntre Spil gik i Staa. Hertugen var alvorlig, Tyrstinden forlegen, og jeg yderst nedslaaet. Den venlige Musik bragte igjen Liv i Selskabet: Frøken Gabriele sang, og det Bisfald, som hendes virkelig skønne Stemme indhøste, syntes at holde hende skadesløs for den forrige Uergrelse. Jeg vovede ikke at istemme hendes Nøes, men trak mig hele Aftenen undseelig tilbage.

Den gode Mad. Nægelin, som jeg, da vi gik tilfængs, fortalte det Foresaldne, rystede med Hovedet, og saae meget betænkelig ud derved. „Jeg kjender den kun alt for vel, sukkede hun: denne Berdens Børns Ivershyge; havde dog min Julie ikke vaft den! Gaaret Forfængelighed er en farlig Gjenstand, der er dobbelt farlig, da den ofte uformærkt udgyder sin Gift over den uskyldigste Gjenstand. Forfængelighed føder Forfængelighed, mit Barn! Det smigrer os, om det end volder os Ubehageligheder, at blive foretrukken for Andre. Naag derfor nøie over Dine Følelser, kjære Julie!"

I Sandhed, det vil jeg. Min første Gang skal i Morgen være til Frøken Gabriele. Naastkee lykkes det mig, ved Eftergiveness og Erkjendelse af hendes, mine langt overgaaende Erfaringer, at

forføne hende med mig igjen. Og mislykkes det mig end — saa er dog min Samvittighed fri."

Ved Carnevalets Begyndelse.

Naar jeg læste om saadanne Fester, som den, jeg nu oplever, anfaae jeg det altid for Digternes Forrettighed at drømme om denne Herlighed. Hvor langt var jeg fra at ahne, at jeg engang selv med mine egne Dine skulde see, hvad jeg neppe troede var til! Hvilket Tryllerie er ikke Operaen allene! Jeg var saa dybt nedsjunken i Beundring og Forbauselse, at jeg længe ikke blev vaer, hvor opmærksom Hertugen gjennem sit Glas betragtede mig. Det er mig altid en ubehagelig Maade at blive bemærket paa. I Mellemakten nærmede han sig mig og tilhøifsede mig: „Har Grevinde Julie kun Dine for det forgjængelige Spil — kan intet Alvorligere fængsle hendes ungdommelige Sandser?" — Jeg saa forundret paa ham, med de Ord: „Jeg tænkte, vi var her Alle for at fornøie os ved det skønne Spil, Deres Durchlauchtighed! Jeg vidste ikke" — „Rammen paa Billedet, faldt han mørkt ind: fornøier Dem allene?" — Jeg var i Begreb med at svare, at jeg ikke forstod ham, da Hertugen inden kaldte paa mig. Hun holdt mig længe hos sig; jeg maatte sige hende hvad Indtryk Skuespillets havde gjort paa mig, og undgik derved den plinlige Samtale med Hertugen. Nylig gjorde han mig igjen usigelig forlegen, da Othello blev spillet; den blide Desdemonas vemodige Klager rørte mig inderlig. Jeg henflød i Taarer; Hertugen saa det, og smilte, som det forekom mig, ret haanlig derved. „Hvem beklager De? spurgte han heftig: Hens

de som antænder den vilde Flamme, eller den Ulykkelige, der føler dens Jld i sit Indre? Hvad er et Par usle Taarer mod disse rasende Qvaler. Qvinderne kjende kun en lys eller mørk Himmel; vi Mænd have et Helvede eller et Paradiis i vort Indre. Denne Mohr tolker kun halvt, hvoreledes jeg kunde rase!"

Jeg skjælvede for de frygtelige Ord, og var neppe istand til at see Stykket tilende. Hvorfor skal dog den hestige, stolte Mand saa ofte forstyrre mine skønneste Glæder!

Om faa Dage er her Maffebal. Allerede længe er der ikke bleven talt om Andet. Jeg er ganske ængstelig for den alt for frie Brimmel, endstønde alt det, jeg har hørt om disse sindrige Fester, virkelig gjør mig nysgjerrig efter at bivaane dem. Naar kun Hertugen ikke igjen — jeg veed ikke hvad jeg skal kalde det — vilde være saa dristig og vild. Jeg bliver altid saa ængstelig, naar han nærmer sig mig. Gud veed, hvad Verden dømmes om min undseelige Tilbageholdenhed! Frøken Gabriele gjorde mig i Dag nogle ret spottende Spørgsmaal. Jeg vil ikke gjerne gjenkalde mig dem, men hun talte om tilstaaalen Fortrolighed og mistænkelig Hvidtsen. — Gud veed, hvor gjerne jeg vilde være fri derfor. Han vil sikkert ogsaa komme min Frygtsomhed til Hjælp, og hjælpe mig at bestaae i den uvante Kamp!

Efter Ballet.

Hvad det var for en Aften! Var jeg den Samme i de vide, lyse Sale, i den fremmede Dragt, som ellers — under den mafferede Menneskevrims

mel — ! Og er det Net saaledes at gaae udenfor sig selv? Jeg kan endnu ikke komme rigtig til mig selv. Hvorledes var det da? — Til den indiske Seedronning Titania havde Hertuginde gjort mig. Net phantastisk havde hun udsmykket mig: en Diamant-Krone i Haaret, og denne halv bestryget; et Purpurflor hængte som en let Morgensky i fine Folder fra Tøsen ned til Gudsaaen. Den lette flagerende Kjole var af fint Silkestof, i Ørerne og omkring Halsen Perlesmykker — et gyldent Scepter, ombunden med Lotus, i den ene Haand — i den anden et Blomsterknippe af Palmer fra Ganges's Bredder. Saaledes smykket stod jeg for det store Speil — og — tilstaae det kun, forfængelige Hjerter — du bankede uroligt i Henrykkelse over det du var daarligt nok til at være stolt af. Nu bandt Kammerjomfruen den halve Maske paa mig, der gjorde mig, om ikke ukjendelig, saa dog anderledes — forstilt, og dog ikke hæsligere — hemmelighedssfuld, men tillige mere fri og dristig. Hertuginde besaae og roste mig. Jeg veed ikke hvorfor hun pludselig blev vemodig; imidlertid skede hun vel nu alt for alvorlige Tanker — og iilde til Bognen.

Hvilken sølsom Brimmel af de meest modsigende, af de hæsligste og de skønneste Skikkelser! Jeg trykte mig ængstelig til Frøken Gabriele, som i gammelspanisk Dragt stolt og dristig gik op og ned i de store Sale. Hertugen var uden al udvortes Pragt — i en sort Venetianer-Kappe, skjædesløs maskeret. Hans gjennemborende Blik bragte mig snart til at skjælve. „Hvorfor, skønne Julie, sagde han: vil De kun herske over Fabelverdenens

Lufstaander? Vogt Dem, Feerne forseile ikke sjelden deres Magt, naar de komme i fremmede Elementer. Der gives Modstandere, som De endnu ikke kjender!" — Idet Hertugen talte saaledes, og Jorden brændte under mine Fødder, opstod en ikke ubetydelig Trængsel og Mumsen i den anden Ende af Salen. Strømmen rev os uvilkaarlig med sig. Jeg saae en høi ærværdig Bramin midt i den brogede Brimmel. Han saae omkring sig med venlige Blik; pludseligt greb han min Haand, idet han traadte frem for Hertuginde, med de Ord: „Dette Feernes Barn førte mig fra Underverdenens dunkle Land til Lysets klare Rige. Med den fremmede Klædning affaster jeg mit Lands gamle Trø og Sæder, og bøier mig under et nyt Scepter." I det samme affastede han Bramindragten, og en rank skjon Ridder af Johanniternes Orden styrtede for den henrykte Moders Fødder. „Carl!" udraabte den Overraskede, Men dette eneste Ord rørte alle Hjerter. „Prindsen! Prindsen er kommen tilbage fra Indien!" lød det fra alle Kanter. Hertuginde kyssede i sin Glæde ogsaa mig. „Du lille søde Tryllerinde!" sagde hun: Derfor kom Du altsaa saa langt borte fra; Du vidste hvad der blomstrede for mig ved Ganges's Bredder." Ogsaa Prindsen sagde mig noget Smigrende, men frygteligt var Hertugens Blik, der mødte mit. Jeg var som tilintetgjort over alt det Vidunderlige der stormede ind paa mig. Prindsen er for flere Maaneder siden illet forude tilbagevendende Tropper, og indtruffen her ubemærkt og uventet af Alle.

Jeg dandsede med ham. Han bad, jeg maatte bære over med en Begynder, da han var uvant

med de nye Forandringer, der i hans Fraværelse vare komne i Brug. Dog, hvor overflodig var ikke denne Bøn! Han danser saa simpelt, med en saa beundringsværdig Ynde; han er meget smukkere end hans Billede. Billedet er det uidentbiol, der allerede strax gjorde, at han forekom mig bekjendt, at det synes som jeg i mit hele Liv har kjendt ham. Jeg kunde sige ham Alt hvad der ligger mig paa Hjertet, Hvor ulig er han dog Hertugen! Han staaer stedse som et truende Uveir for mig. En gang sagde han: „Tænk De paa Othello!“ Blodet stivnede i mine Aarer.

Det var maaskee ikke rigtigt af mig, at jeg overlod Prindsen min Maske, som jeg ved Bordet havde aftaget, til en Erindring om denne Dag; men han bad saa smigrende derom. „Den dunkle Maske, sagde han: vil stedse tilbagekalde mig de Engleminer, der først hilste mig ved min Hjemkomst. I disse Dienfredse lever et Die, som jeg stedse seer at straaie, om det end ikke seer mig.“ Jeg følte en uforklarlig Fryd gjenembæbe mit Indre ved disse venlige Ord. At det imidlertid ikke er ret at lytte saa villig til den Smiger, der bydes, det sagde mig allerede den Omstændighed, at jeg maatte lyve, da Fyrstinden spurgte mig, hvor min Maske var? Jeg bukkede mig forlegen ned, ligesom for at søge efter den under Bordet, og stammede: „Jeg maa have tabt den!“ Jeg veed ikke, hvorledes jeg igjen skal afvaske disse Pletter af min Sjæl!

Nogen Tid efter.

O Gud! Nu er det forbi med min Glæde og min Fred! Ja, det er hiin Kjærlighed, hvis blotte

Gjenskin saa ofte gjennembævede mig i Digternes Skilbringere! Og hvilken Kjærlighed! Jeg veed ikke, hvor jeg skal hen af Belymringer og Angst!

Torde jeg betro mig til Hertuginde? Al nei, hun er alt for ophøiet over mig; og Grevinde er desto værre syg. Begge kunde de frelse mig. Min dame Nægelin er ogsaa god, men hun formaaer saa godt som Intet.

Den ulyksalige Jagt paa Scharffenstein! Den fyldte mig strax med bange Ahnelser. Og dog var Dagen saa skøn, og Alt saa ubeskrivelig interessant. Hvormange misundte os sikkert den glimrende Forlystelse! Hvem lokkede ikke Lyden af de harmoniske Klokker paa de stolt fremtravende, med glimrende Tæpper beklædte Heste, til Vinduerne? Og jeg selv, glemte jeg ikke Alt over denne nye Forlystelse? Hvor høit hævede sig ikke mit Hjerte, da jeg henstøi over den speilklare Glæde, og Prindsen, som sad bag mig, saa behændig og sikker styrede vor pilsnare Fart! Staden laae snart langt bag os. Skoven blev stedse mørkere og mørkere, underfuld og høitidelig gjenslød de skønne Klokker i den stille Skov; der var paa eengang saa eensomt og dog saa levende omkring mig; hvad jeg hørte, hvad jeg talte, veed jeg virkelig ikke. Først da vi kjørte op ad den steile Klippevei, og Hertugen, der styrede sin Moders Slæde, under lydelig Jubel jog os forbi, da nedsank ligesom en tung Byrde paa min bange Sjæl.

Frokosten samlede Selskabet paa Slottet. Med ungdommelig Glæde gjenskaldte Hertuginde sig de lykkelige Timer hun her havde oplevet. Hun viste hendes Sønner deres Faders veltrufne Billede saa

velsom hendes eget, og spurgte Hertugen med fjen-
delig Nørelse, om ikke ogsaa han engang vilde
skjenke Landet en Fyrstinde? Hans mørke Nie trak
sig sammen, og idet han foragtelig hævede Hovedet
i Veiret, svarte han: „Hvilken Kvinde forstaaer
dette Hjerte! Heflas Flamme passe sig ikke ved
Siden af den roligt opluende Skorsteensild!“ Mor-
deren saae bedrøvet paa ham; venligt bedende mødte
Prindsens Dine mine; jeg bævede.

Hornenes Lyd kaldte os til den begyndende
Jagt. Hertuginde og alle øvrige Damer steg
til Hest. Sagte hvidskede Prinds Carl til mig:
„Vil Julie holde, hvad hendes Blik lovede den lyk-
kelige Ven?“ — O Gud! Tilgiv Du mig! — Jeg
sagde: „Ja!“ Dette Ja, hvor tungt vil det ikke
falde paa hans og paa mit Liv! Saa Dieblikke ef-
ter tvang Hertugen sin Hest til at blive tilbage;
han var pludselig ved min Side, hurtig greb han
min i Toilen, og støi ind i det mørkeste af Skoven
med mig. O da hørte jeg Ord, udtalte med en
Tone, ledsagede af Miner og Blik, der vare nær
ved at kaste mig til min Boddels Fodder — da
det øvrige Følge idet samme nærmede sig, og Jag-
ten først egentlig begyndte.

Hvad der videre skete, veed jeg ikke. Først
sildig erindrer jeg, at jeg ved Hertugindens Side
kom tilbage til Staden — og nu — at først nu
— forestilte mig det hele kvalfulde Liv, jeg saae imø-
de. — O, mine Ungdoms skyldfrie Glæder!

I det følgende Foraar.

Naar jeg gjennemlæser disse Blade, saa fore-
kommer det mig, som om det var mange Aar siden

jeg skrev dem. Hvor bittere ere ikke de Saarer, der have forjaget hvert Spor at dette første barnlige Smil; det er ikke den samme Julie mere, der med blege forstyrrede Træk, med Dine som Graad har farvet røde, seer tilbage til den glimrende Fortid — det er et, ved egne og fremmede Lidenstaber ulykkeligt Væsen, der er nær ved at fortvile mellem trodsende Magt og venlig Kjærlighed. Hertugen gløder under det Jisdække, der sikkerligen snart brister under et voldsomt Udbrud; Hertuginde har ved Grevingen ladet mig advare, og truet mig med min Afsted fra Hoffet. Grædende bad jeg om at fjerne mig nogle Maanedre derfra. „Man vilde betænke sig!“ var Svaret. — Dig, min eneste Elskede, tør jeg ikke meddele mine Bekymringer. — Gid kun hver en Ahnelse om det truende Uveir maatte være Dig fremmed og fjern!

Den første Maat.

Hvorfra har jeg dog faaet Kraft til at fuldende det, jeg ansaar for Umuligt? Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Er det sandt, at jeg i vor Frue Kirke hemmelig er viet til min elskede Carl? Den gode Mad. Nægelin var jo nærværende — om 14 Dage gaae vi med et Skib til Indien. Ved hans Bryst skal jeg efter disse lange Drømme, der saalænge ængstede mig, hilse den nye Verden! Hver Dag skal jeg see Dig, min evig Elskede. Hver Dag skal — —

Her blev jeg afbrudt. Hertuginde lod mig falde. Hun havde grædt; hvor det rystede mig! Jeg satte mig ligeoverfor hende. „Julie! sagde hun venlig: Giv min Sjæl dens forrige Rolighed

tillbage! Du afftedkommer Ulykke i Din Beshytter
 indes Familie. Dit Hjerter er fareet vild, tving det
 tilbage i de rette Skranke igjen! — Lov mig at
 anvende al Din Magt over min Carl, for at han
 kan lære at handle fornuftig igjen. Thi kun Sand-
 selighed, Julie, ikke den sande Kjærlighed hæver sig
 til en frugtesløs Kamp, trodsende Fornuftens Love.
 Elskede Carl Dig, da vilde han flye Dig — vær
 derfor, gode Julie, jeg beder Dig derom, for Din
 egen, for hans og for min Skyld — vær for stolt til at
 give Følelser, der vanære Dig, Udgang til Dit Hjerter!
 — Jeg sætter min hele Tillid til Din Dyd; ikke sandt,
 Julie! Din Hertuginde, Din moderlige Veninde be-
 der Dig ikke forgjæves?" — Gandske ude af mig selv
 styrkede jeg for hendes Fodder og omfattede hendes
 Knæ; min Hemmelighed sørgede mig paa Læberne;
 men Tanken om Carl tilsluttede min Mund og mit
 Hjerter. Hulskende kyssede jeg den kjære Haand, og for-
 lod sønderknust Bærelset. Jeg var ikke istand til at
 lyve — og dog har jeg bedraget den Umisstænkelige;
 thi hendes Blik sagde mig tydelig, at min Forrædelse
 var hende Borgen for min Beslutnings Fasthed.

Nogle Dage efter.

Hvad jeg i Dag har oplevet — hvad jeg i Dag
 har lidt — det formaaer ingen Tunge at tolke! Varm-
 hjertige Fader i Himlen! Hvilke bittere Skjebner har
 Du gjemt for mig! — Carl er paa Hertugens Befal-
 ling arresteret og slæbt bort fra Hovedstaden. Der
 gaaer det Rygte, at den Ulykkelige i et Anfald af Rase-
 rie har draget Kaarden mod sin Broder. Ak, stakkels
 Carl! Vidste Du, at den Ustykkelige allerede længe
 trængte efter Dit Liv. De, som ville undskyldte ham,

Åge at han er affindig — fortæller Mad. Nægelin, der undertiden gaaer ud, for at høre noget om ham. Han affindig? — Man tilføier endogsaa, at man længe har bemærket Spor af en vis melankolsk Billedhed hos ham. Min Carl vild? — Men bekymrer sig en taabelig Snak Dig og mig? Var Du kun fri, og jeg hos Dig!

Mad. Nægelin er igjen ude i Byen. Jeg er usigelig angst indtil hun kommer tilbage. Hvor forladt jeg sidder her! Ingen kommer til mig. Hertugindens Bærelser ere lukkede for mig. Min Formynders er ikke hjemme; hvad skal jeg gribe til!

Nei, det var for meget! Hertugen her paa mit Kammer! Hvor torde han fremstille sig for mit Blik — hvor kunde jeg udholde hans! Uden at jeg ahnede det, stod han pludselig og uventet for mig. — „Forbander De mig, Julie?“ spurgte han. Jeg skjælvede over alle Lemmer; grædende udrafte jeg mine Arme imod ham; tale kunde jeg ikke. „Ulyksalige! sagde han mørk: De har gjort os Alle redningsløs ulykkelige! Tænk imidlertid ikke flættene om mig, end jeg fortjener. Jeg kan tilgive, naar De angrer.“ Jeg vendte mig bort. „Betænk! vedblev han med et truende Blik: Carl maa være død for Verden. De er adskilt fra ham, og aldrig vil De gjenfinde ham. Hoffet, Deres Familie, Alt vender sig fra Dem; hvor vil De søge Tilflugt?“ — Jeg styrtede for hans Fødder: „Forviis os Begge! raabte jeg: Und os at flye fra dette Land, und os“ — Hertugen loe haanlig: „Eaa fast, sagde han: har den melankolske Daare indsmigret sig hos Dem? Gaae! tilføiede han, idet han stødte min Haand fra sig, som han forhen havde grebet — gaae! De er for barmhjertig for en Mands Kjærlighed.“ Jeg skjulte

mit Ansigt med begge Hænder, for ikke at see eller høre ham. Da han var ved Døren, tilraabte han mig endnu engang: „Julie! De er sandelig uden mig forloren; hav Mod til at være lykkelig!“ — Jeg gyste ved disse Ord! Hvad jeg svarte, veed jeg ikke. Jeg hørte ham stoiende at styrte ud — jeg var allene!

Jeg var ikke allene: Du, min Gud, var og er hos mig; Du er ogsaa hos min Carl — forlad Du os ikke!

Mad. Rægeli n er kommen tilbage; hun har Intet kunnet erfare. Prindsens Kammertjener, den tro Martin, er ikke at opspore. I Morgen vil min Formynder komme til mig. Hvad vil denne alvorlige Mand sige?

Saa Timer førend min Afreise til Engelland.

Saa lev da vel, elskede Fødeland! Du forstøder mig grusomt. Forklædt maa jeg om Natten hemmelig snige mig ud af denne for mig saa ulykkelige Byes Mure! Ingen vil savne, Alle vil snart glemme den stakkels, skyldige Julie. Skyldige? — Ja, sandelig, saaledes er det; men Du, min Gud, er en naadig Dommer; lær Du mig selv at benytte Dine faderlige Røvselser til mit Bedste.

Min stakkels Carl! Jeg hører, at de Uffhyelige have loiet for Dig. Jeg vil ikke bebreide Dig, at Du troede den grove Løgn — Gud veed, hvilke Kunstgreb der ere brugte for at faae Dig dertil. Det gjør mig kun saa inderlig ondt, at Du ikke kan græde, kun være vred. Trænge disse Ord til Dig — o gid de maa det! — da vil Du let føle Sandhedens Stemme. Ak, Carl! Vi see nu begjerlige en anden Reise end den til Indien imøde. Vi vandre, som hine Pilgrime, to Skridt fremad og eet tilbage til det hellige Land. Lad os ikke

trættes, om Veien end er lang! Fengang ere vi
dog ved Maalet. Lev vel, Du, mit Alt! — — —

*

*

*

NoGLE halvudslettede Linier ere endnu tilbage i Dags
bogen, hvilke jeg ikke vover mig til at udtyde, thi
hellige Taaerer hvile som et Segl paa dem. Selix!
Hvor har vi dog kunnet lege med en Verden, der
gjemmer saamegen frygtelig Alvor i sit Skjed, naar
vi trænge ind i dens dybe Hemmeligheder!

Jeg føler mig saa udmattet, saa forstyrret, at
jeg ikke veed, hvorledes jeg skal bringe mine Tan-
ker og Følelser til Rolighed igjen. Gives der da
kun Feiltrin og Forbrydelser i dette Liv? Er da vor
hele Vandring en Kamp mellem begge?

10.

Himmelglæder gives der allerede her paa Jor-
den, Selix! O, hvor skal jeg finde Ord til at ud-
trykke Dig alle de salige Følelser, der fylde min
Sjel? Vil Du forstaae mig, saa følg mig med Dis-
ne Tanker gjennem denne Stjebnesvangre Nats Timer.

Det var alt sildig paa Aftenen, da Prindsen lod
mig kalde til sig. Jeg fandt ham ikke i Sengen,
men paa den grønne Sopha mellem sine Dyr, li-
gesom første Gang. Hans rorte Blik læste i mit
Ansigt, hvilket Indtryk den ulykkelige Dagbog havde
gjort paa mig. „Jeg er Dem Forklaring over
mange Ting skyldig! sagde han endelig: Gæt Dem,
unge Ven!“ Med Ungdoms Gld i de skønne Dine
vedblev han derpaa: „Om vi end maae kæmpe med
sjeendelige Væseners personlige Tilværelse, vi kunne
dog ikke nægte, at der gives et hemmeligt Ondska-
bens Tryllerie, der usynlig træder os i Veien, op-

væster Jorden under vore Fødder og, førend vi ahsne Muligheden deraf, styrter os ned i den Usgrund, vi ikke bleve vaer. Hvad vilde der blive af os, om ikke den uendelige Kjærlighed vidste ofte at bruge vore Fiender selv til vor Frelse!" Han taug et Dieblif, men vedblev derefter: „Jeg havde sat for svag en Dæmning for mine heftigt brusende Sølelsfer — den styrtede sammen — af, og med mig selv rev jeg den Uskyldige i Fordærvsens Svælg. Julies Kjærlighed burde have været mig et uigiennemtrængeligt Skjold mod alle Ondskabens forgiftede Pile — og — kan Du troe det, Julius — hendes tillidsfulde Overgivelse til mig — at hun var for besteden til at være sig sit Værd bevidst — var netop den Bro, over hvilken den Onde førte mig til Mistankens, den ubleste, laveste Mistroes, gruelligeste Jrgang. Længe havde Hertugen ved sine Hjelpeershjelpere arbeidet paa at bibringe mig denne Mistanke; længe pustede Froken Gabrielle til den døvelfske Blod, førend den slog op i Lue. Min Moder selv, der var ført bag Lyset, beskyldte Julie for den strafværdigste Lætsindighed. Hun troede hende, førend min Ankomst, indviklet i Forbindelser med Hertugen — hun frygtede, at dette Forhold endnu fandt Sted. Endelig vovede Hertugen at spotte over min rørende Kjærlighed — han vovede at prale af Julies Gunstbeviisninger. Rasende styrtede jeg med blottet Kaarde imod ham, thi jeg agtede intet mere i Verden — kun paa Tilintetgjørelse, paa Hævn tænkte jeg, om man kan siges at tænke i et saadant Dieblif. Han stod rolig og kold — hans foragtelige Blik kastede mig for hans Fødder.

Da jeg kom til mig selv igjen, var jeg allene; min Kammerdør var tillaaet. Jeg var endnu stedse som tilintetgjort; jeg tænkte Intet og onskede Intet. Ud paa Ratten hørte jeg en Vogn kjøre frem under mine Vinduer. En gammel Officeer, som jeg aldrig før havde seet, traadte ind til mig. Han viste mig Hertugens Befaling, at han skulde ledsage mig til Scharffenstein. Jeg havde Intet derimod — Alt i Verden var mig ligegyldigt. Jeg befandt mig om en søie Tid i en Slags melankolsk Bedøvelse. Den Forbrydelse, jeg i min Hidsighed havde begaaet, og Tanken om Ham, der foranledigede den, betog mig al Agtelse for Mennesker; men meest af Alle foragtede jeg mig selv og Julie, som jeg saa inderlig havde elsket. I denne Tilstand levede jeg egentlig ikke; thi jeg tænkte ikke. Da traadte efter flere Aars Forløb en anden, langt smerteligere, i dens Sted: Følelsen af den igjen opvaagnende Kraft i Forbindelse med Oversbevillingen om Umuligheden af at iværksætte den Hævn, der luede i min Barm. Jeg blev meget syg; Rygtet derom har formodentlig naaet til Residenten: Hertugens Livlæge kom til mig. Jeg nærede Mistanke til de Lægemidler, han anordnede, og vægrede mig standhaftig ved at bruge dem. Tanken om Gift svævede stedse for min Sjæl, og Kjærlighed til Livet vorte hos mig i samme Forhold, som Haabet — var det end nok saa svagt — vakt hos mig, at det igjen kunde blive anderledes: jeg fik min Sundhed igjen; snart tænkte jeg med den dybeste Smerte paa Julie. Jeg sølte den længe savnede Fred at vende tilbage til mit Hjerte; og for ikke at forstyrre den, undgik jeg omhyggelig

Alt hvad der kunde gjenkalde mig de soundne Dage. Men — det synes, som det ikke skulde være saa: paa denne Tid bragte man mig Papagoien, som De der seer. Neppe var den sat i Buret ved Siden af mig, førend den tilraabte mig sit: „Tilgiv, af tilgiv! — Lev vel!“ — Fra hende alt: saa! gjenlød det i min Sjæl. O, hvilken Betydning gav jeg ikke dengang disse Ord! Jeg indbildte mig, deri at erkjende den Skyldige! Det var den Uskyldige, der tilraabte mig Tilgivelse og Lev vel! Og alligevel rørte denne Stemme fra hende mig, som om det var hendes egen. Julius! Der gives en Allesidsnærværelse i Erindringen: Jeg følte den i ethvert Windpust, i Alt. Jeg tænkte paa min Fløite, der saa ofte i hine lykkelige Dage gav mig Gjenlyd i Julies Sjæl; jeg bad om den. Man sendte mig paa min Begjering næsten Alt hvad der fandtes i mit Kabinet, tilsidst ogsaa min tro Hund. Jeg græd bitterlig, da han, gjenkjendende mig, med lydelig Gjæen rakte mig begge Forbenene, som for at omfavne mig, og venlig lagde sit Hoved til mit Bryst. „Saa uopløseligt, raabte jeg: er Kjærligheds Baand, selv hos det ufornuftige Dyr! Enhver levende Skabning indgav Skaber den denne Følelse, der er en Moder til saa utallige Glæder — af, men ogsaa til navnløse Sorger, fordi Mennesker vovede at spotte den.“ — Det forekom mig, som om en venlig Røst tilhvidskede mig: Kjærlighed er udødelig; bevar den som en Helligdom! — Forklarer stæeg Julies Lilledes paany frem for mig: alle hendes Svagheder — o de vare jo dog kun saa! — tilhørte Jorden. Den Julie, jeg havde elsket, var min gjennem Evigheders Ewig:

heb. Saaledes, Julius, byggede Kjærlighed mig en Bro — af, kun af Regnbuens Barighed — til Himlen.

Jeg var imidlertid, siden denne salige Tro om Muligheden af Julies Ulfyld, var det end i svage, hastig forbigaaende Glimt, oprandt i min Sjæl, bleven fortroligere med Tanken om Guds urandsagelige Foreller — tommere for Døfter, rigere paa Haab. Da kom Du, Julius. Den Mand, Du nævnte mig som Din Fader, var Julies Formynders. Synet af Dig, saavelsom Dit Navn, gjorde et dybt Indtryk paa mig. Tusinde Spørgsmaal paatrængte sig mig; jeg vovede ikke at attraae deres Besvarelse. Dog, Du var bestemt til at vække den Slumrende — jeg kunde ikke afværge det. Nu tør jeg spørge Dig: veed Du, om den Ulykkelige endnu lever? Eller — af, det er saa naturligt, at jeg skjælver derfor — om og hvorledes Enden paa hendes sorgelige Tilværelse var? — Skjul Intet for mig; thi den Uro, hvori jeg paany svæver, er mig piinligere end den frygteligste Bished."

Jeg var i Begreb med at fortælle ham om hine svage Minder fra min Barndom, om den ulykkelige Tante fra Engelland, da Lægen, der i flere Dage ikke havde været her, uagtet det var ud paa Natten, traadte ind i Værelset. Hans spørgende Blik, en synlig Bevægelse i alle hans Miner, var mig paa faldende. „Hvilket Under, spurgte han, forbauset over den synlige Bedring, han hos den Syge ved første Diefast blev vaer: har frembragt denne pludselige Forandring hos Deres Durchlauchtighed? Pulsen slaaer igjen med Ungdoms Liv, uden dog at være altfor livlig." — „Bevar De mig kun, smilte

Prindsen: ved Deres Kunst, om De kan — her blev han næsten vemodig — fra Ungdoms Daarligheder!" — Lægen stod fort efter op, og anbefalte sig. Han viste meget Hastværk, og var, uagtet Prindsens Bøn om at tilbringe Natten af Natten paa Slottet, ikke at formaae til at opholde sig eet eneste Kvarteer. „En lidende Veninde, sagde han: venter mig hvert Dieblif; jeg tør ikke længere lade hende svæve i Uvisshed." — „Saa har De maaskee, spurgte Prindsen: endnu en lang Reise for, og Deres Bei førte Dem kun i Forbigaaende til Scharffenstein?" — „Nei, Deres Durchlauchtighed! svarte Lægen: Dem gjaldt mit Besøg; dog nægter jeg ikke, at endnu noget Under staaer i Forbindelse dermed." Han standsede et Dieblif. „Jeg bliver her i Omegnen!" vedblev han, uden at see paa os. Der laae noget saa hemmelighedsfuldt i disse, i sig selv saare ligegyldige Ord, at Prindsen, der bemærkede det, med et langt: „Naa?" søgte at bringe det følgende frem. „Hvorfor skal jeg skjule det! vedblev Lægen: Ved en underfuld Sympathie lever en blind Dame, der er ligesaa ulykkelig som skjøn, efter hendes Ord allene ved Tonerne af Deres Fløite, min Prinds, i Nærheden af Dem. „Disse Toner, siger hun: trænge som Solstraaler i hendes Livs Nat, og forvandle hende Aften til Morgen." Prindsen saae blegnende paa Lægen, der vedblev: „Den Ulykkelige paaftaaer, at disse Toner udbrede sig over hendes Erindringers Ruiner, og forestille enhver af dem saa levende for hende, at alle Fortidens Tildragelser ved dem paa ny fremtræde i Virkelighed. Da Fløiten i nogle Dage har været taus, er hun hængsunken i en Til-

stand man kunde kalde Død, om ikke det udbortes Liv vedblev sin sædvanlige Virksomhed. Hendes gamle Sygevogterstø, der er hende med Liv og Sjæl hengiven, opdagede mig den hemmelige Sammenhæng, idet hun med Tårer besvoer mig at udrydde den Ulykkelige af den haarde Kamp, ved at skaffe Esterretning om den elskede Sløite for evig var forstummet? Derfor, min Prinds, iilde jeg herhid."

"Hvem er hun?" stammede Prindsen med et dybt Suk. — "En Engellænderinde, svarte Lægen: der allerede i flere Aar har eiet det gamle forfaldne Jagthuus i Nærheden heraf. Man paastaar, at bittre Tårer saa tidlig har udsuget hendes skønne Dines Jld."

"Det er hende, Julius!" hvidskede Prindsen til mig, idet han hulkende sank til mit Bryst. "O, før mig til hende! raabte jeg, idet jeg med Hefstighed vendte mig til Lægen: Jeg maa see hende!" "Det kan De meget let! svarte Hiin, idet han førte mig hen til Vinduet: Hisset paa den mørke Fjelds top gjenfinder hendes hvide Kjøle i Maanestienet; der venter hun paa, om Dagen endnu engang skal frembryde for hende eller ikke?" — Prindsen, der havde revet begge Vinduer op, knælede med Sløiten i Haanden. Hans skjælvende Aandedrag oplivede det døde Instrument. Jeg styrtede ud — paa min Befaling sank Bindelbroen — aandeløs flattede jeg op ad de nærliggende Klipper — og stod for hende. "Julie!" raabte jeg. Hun sank afmægtig i mine Arme. Jeg bar hende, uden at vide hvad jeg gjorde, til Prindsens Kammer.

„Selix! Hvilket Dieblif var denne Gjenfindelses — af, ikke Gjenfynets — salige Stund!“

„Det bliver Dag!“ sagde den kjære Ulykkelige, da hun opvaagnede ved den Elskedes Barm.

„Det er bleven Dag! Jeg er — som Du og jeg allerede længe ahnede — en Søn af disse Ulykkelige. — O hvor trænger Din Kjærlighed, Du min dyrebare ulykkelige Moder, sig med navnløs Salighed til mit glædetomme Hjerter! Mine Barnsdoms Ahnelser ere opfyldte!“

Hvilket rørende Syn, Selix, det var at see hende saaledes! Hovedet var, som det saalænge havde været, nedsjunken paa Brystet, Dinene tilhylede et Taageslør. Med stedse stigende Bevægelse betragtede Prindsen hende. „Ak, stakkels Julie! udbrød han endelig: Hvormeget har ikke min Kjærlighed kostet Dig! Dine skønne Dines Tid er udsuget af den!“ — Han trykte sine Læber paa dem. — „Min Carl! svarte Julie med et himmelsk Smil: Gud har bevaret vore Følelser i deres Ungdoms Blomster; Dine indenfor disse mørke Mure, mine ved en indre Nat. Verden har ikke kunnet berøve os dem.“

Da hun viste sig for mig som den handlende Kone, havde hun gjort de første Trin igjen paa Fædrenegrund. Siden min Fødsel havde hun ikke seet mig. En Søn! sagde hun til sig selv: En Fremmed blandt Fremmede! Hvo veed, hvorledes Guds Forsyn fører ham til sit Hjem. Hun betroede mig til hendes gamle Veninde, Mad. Nægelin, der havde ledsaget hende til Engelland, og sendte mig tilbage til min Formynder, der den Gang var i Begreb med en Gesandtskabsreise, hvorpaa hans

Kone ledsagede ham. For ikke at gjøre Opsigt, udgav han mig for sin Søn. Og nu, Selix, er jeg ved Forsynets underfulde Styrelser sat til min ulykkelige Faders Vogter! Den undforskellige Wiisdom, der styrer alle vore Skjebner, valgte mig til et Fredens Sendebud for dem, hvem min Tilværelse blev en Kilde til saa navuløse Sorger!

Spørg ikke, hvorledes det nu vil gaae, Selix! Vi have Fred i vore Hjerter; vi ere forsonede med Skjebnen. Forresten er Julie den samme blinde Eneboerske som før, Prindsen en Statsfange, Fløisten og jeg det eneste levende Baand imellem dem. Den følgende Morgen bragte Alt tilbage i den udvortes Form. Men hvilken salig Tiltro har ikke igjen opslaaet sin Bolig i de før saa kummerfulde Hjerter!

For at imidlertid vor jordiske Glædes Himmel ei skal blive uden Skyer, har den snedige Slotsforvalter fundet Midler til ved hemmelige Gange at undvige. Hvorhen han har taget Veien, hvilke nye Ulykker han vil stifte, det lader sig formode. Jeg er i alle Tilfælde beredt; er det uundgaelig nødvendigt, henvender jeg mig til den gamle Hertuginde. Maaskee skal Sandheden fuldkommen bringes for Lyset? Maaskee skal jeg allene — af maatte dog kun jeg allene! — bøde som et Offer for det Solglimt, jeg var saa lykkelig at fremkalde!

Selix til Julius.

Jeg iler at forberede Dig og Dine paa en Tildragelse, der snart vil opfylde hele Landet med de

følsomste Rygter, og have de vigtigste Forandringer til Følge:

Frygtelig hævner Forsynet Hertugens Udaad paa ham selv! Med Gysen betragter jeg det kunstige Net, i hvilket han, al sin Snedighed uagtet, dog selv til Slutning blev fangen.

Men, bøm selv: For omtrent'otte Dage siden sad Hertugen, der siden Maskeraden slet ikke har været vel tilpas, en Aften i Skumringen i sit Kabinet. Du veed, at det er det sidste i den lange Række af Bærelser. Hans foranderlige Luner lade altid dem der ere omkring ham i Uvisshed om hvad han ønsker: Ingen vovede derfor at tænde Lysene førend han ringede. Tilfældet — eller, lad mig hellere sige: Forsynet — vilde, at Hertugen, glemmende den vante Orden, indslumrede. Imidlertid kom en høj Mand i en graa Kjole hastig op ad Slotstrapperne, vinkede ad Vagterne — der troede at see Hertugen selv — aabnede den ham velbekjendte Tapet: Dør til Sovestuen, og ubemærket fremtraadte han for den Sovende. Denne foer forfækket ved den pludselige Alarm i Beiret — stirrede paa den Fremmede, som han i sin Angst ikke gjenkjendte, og skreg frygtelig: Er han flygtet? Er han her? Den Utkomne blev ligesaa forfækket over ham — indtil Begge udbrøde i en vild Latter, der snart gik over til den frygteligste Galsskabs umiskjendelige Uttringer.

Kammertjeneren, der fra det næste Bærelse havde været Vidne til det hele Optrin, styrtede forfækket ud og raabte om Lys. Man lod Tyrstens Læge hente, og forsøgte paa alle optænkkelige Maader igjen at bringe de Ulykkelige til Forstandens Brug — Forgæves! Det samme gyselige Anfald af Raserie gjentoges flere

Gange, indtil de omfæder Begge udmattet hensenk i en Døden fuldkommen lig Slummer.

Den gamle Leonard gjenkjendte i den hæslige Fremmede — Slotsforvalteren fra Scharffenstein. Fortrolig med de sorgelige Hemmeligheder der, ahnes de han snart, at et Hertugen uvelkomment Slag derfra var indtruffen. Ikke destomindre søgte han at forebygge Anledningen til nye Udbrud. Han adskilte de Sovende, i det Haab, at den gyfelige Paroxysmus uden udvortes Foranledigelser ikke vilde indfinde sig. Men neppe sloge de Vinene op, førend deres ængstelige Blikke søgte hinanden. Deres Urolighed voxte i den Grad, at de udbrøde i fuldkomment Raserie, indtil man bragte dem sammen igjen — og strax begyndte den gyfelige Latter paany.

Deres Tilstand har siden været den samme, hvors meget end Lægerne have forsøgt. Med den dybeste Kummer have disse endelig seet sig nødte til at melde den gamle Hertuginde hendes Søns fuldkomne Afsondighed. Hun seer Landet uden Styrer, og har paalagt Statsraadet at træffe Anstalter — hun selv formaaer det ikke.

Temmelig lydelig taler man allerede om, at Prinds Carl hverken er syg eller skyldig. En Menneftene upaatvivlelig iboende Ahnelse af Sandheden lader ogsaa sikkerligen her til Erkjendelsen af samme. Ingen tvivler om, at Hertugens Afsondighed er en frygtelig Gjengjeldelse for hans Forhold mod hans Broder — og — om føie Tid, det er temmelig vist, vil en Depuration afgaae til Scharffenstein.

Forbered Prindsen herpaa: et heelt Land sætter sit Haab til ham. Julius! For vel Menneftet nogenfinde tænke, at han er ved Enden af sin Bane?

Overalt vandrer han om i Mørke, selv da, naar han i Opoffreller troer at finde Fredens Hvile; kun Een er i Lyset!

*

*

*

Kun Lidet er at tilføie denne Brevbærling. Dette Lidet løser den sidste Taage, i hvilken denne Fortælling er indhyllet, og lader os med rolig Klarhed skue ind i de allerede her med deres Skjebne forsonede Menneskers sidste Dage.

Alt skete, som Felix havde forudsagt. Prindsen følte, at det var Gud selv, der kaldte ham, og vægrede sig ikke ved at bestige den ham tilbudne Throne, endstjøndt hans Sjæl længtes langt mere efter et stille Privatliv end efter Hoffets Udspredelser og Kaballer. Det var et rørende Syn, da den gamle Hertuginde førte den elskede Søn i Triumph tilbage til den fyrstelige Residents, og det stille Bemod, der malte sig i alle den Tilbagevendendes Træk, tolkede hvert et forlende Hjerte, hvad han havde lidt.

Kun Julie formaaede Intet at udribe af hendes Eensomhed. Den Skillevæg som Guds Haand havde opført imellem hende og de udbortes Omgivelser var hende et Tegns paa, at hun skulde forblive i den stille Kreds, i hvilken hun havde truffet sig tilbage. Saaledes tilbragte hun endnu ti Aar i den dunkle Skov i hemmelighedsfuld Nydelse af den eneste Elskedes Kjærlighed, der saa ofte der gaves Leilighed dertil, hendes nye Kraft og Mod til ikke at synke under de Byrderes Vægt, det vare Følger af hans ophoiede Stilling. Ofte forkyndte Fløiten fra Scharffenstein hende hans Ankomst, og de samme Dine, der engang ledte Angslingen af fra den rette Vej, holdt nu, under deres nat-

lige Dække, Manden sitter og tryk paa Jordelivets eneste rigtige Bane: Dydens og Sandhedens.

Begges Kjærlighed og Fromhed opblomstrede i den ædle Julius. Han var Folkets Folkets Afgud, og da Døden endnu inderligere forenede hans Forældre, og et prægtigt Mindeesmærke forkyndte det Sted, hvor Hertugens vilde Lidenskaber endelig ophørte at gjøre ham og Andre ulykkelig — men Lænsdet kom i en fremmed Beherskers Hænder, levede Julius i lykkelig Stillehed, elsket og agtet, som om han havde været i en ligesaa ophøiet Stilling som hans i saa lang Tid ulykkelige Fader ombyttede sin tyveaarige Fængsling med.

Caroline de la Motte Souqué.

Gustav den Tredies Død.

Det Middel hvorved Forsynet standsede Sverrigs, i mange Henseender store Konges, Gustav den Tredies, vidtudsraakte Planer, var et saare ubetydeligt Menneske. Johan Jakob v. Ankarström, af et ei uanseligt, bemidlet Huus, havde været Fændrik ved Garden, men affledigedes som Capitain. Han var et Menneske af den frygteligste Slags, kold, indslattet i sig selv, og i høi Grad uforsonlig. Anklaget for en Forbrydelse sattes han i Fængsel, men frigaves af Kongens Raade. Han fordrede Frigivelsen som en Ret, og forlangte, men forgjæves, Sagen undersøgt paa ny. Allerede længe hemmelig forbittret over den nye Forsatning, Gustav vilde give Sverrig, svoer den Rasende, ved et Kongemord at hævne Fædrelandet. Med ham forenede sig snart Greverne Claus Fredrikson, Horn og Adolph Ribbing, tilligemed Friherre Thure Bjelke (første Deputeret ved det ständiske Sjelds Contoir), den gamle General v. Pechlin, Oberstlieutenant ved Garden v. Lilienhorn, Major v. Hartmansdorf, Adjutant v. Ehrenschwärd, og flere andre misfornøiede Adelige. Alle vilde de en Revolution ved Kongens Død, han kun denne alene; ham overdroges Morderens Rolle.

Allerede nogle Dage førend Mordet, før Kongen reiste til Geste, havde han med Horn, begunstiget af Aftenstumringen, sneget sig under Vinduerne paa Lysslottet Haga, hvor Kongen dengang opholdt sig. Denne sad lige for Vinduet i nederste Stokværk, hensunken i Tanker, gandske ubevægelig, og saare bleg. Grebne af en uforklarlig Følelse troede

Morderne at han var rørt af Slag, og trak sig tilbage. Ikke heller i Geste, hvortil Ankarstrøm med Ribbing var reist, naaede de deres Hensigt. Da Kongen kom tilbage til Stockholm, vare de tvivlsomme, om de skulde overfalde ham paa en eenlig Spadsferetour eller i Menneskebrimlen paa Operaen eller et Maskebal. Endelig bestemte de sig til det sidste. Men ikke heller de to første Maskeballer bragte deres Forehaverne til Udførelse, indtil de endeligen svore, paa det tredje, Natten imellem 16de og 17de Marts (1792) at fuldbringe det.

Saa Timer før Ballet fik Kongen en med Blyant skreven fransk Billet, uden Underskrift, hvori han advarede sig for den Fare, der truede hans Liv, med de Ord: Man havde besluttet idag at udføre Mordet; han maatte udeblive fra dette og alle Balletter, idetmindste i et Aar, og i Haga ei mere opholde sig i nederste Stokværk. „Aldrig — heed det til Slutning — smigrede jeg Deres Feil; jeg hader Dem, Sire! men jeg affkyer Snigmord.“ Kongen, hvis Hertes hjerte ingen Frygt kjendte, sagde til de Omstaaende, idet han viste dem Brevet: En Ubenaemt Angivelse fortjener ingen Tiltro; han var jo paa Ballet midt iblandt hans Borgere, af hvilke han ei vidste, forsættligen at have fornærmet een Eneste; men havde nogle Forrykte besluttet at myrde ham, kunde de jo lige saa godt gjøre det andetsteds. Han begav sig altsaa virkelig Kl. 11 paa Ballet, og opholdt sig vel omtrent et Kvarteer, først i en Loge med Greve v. Esen. Da han derpaa gik ned i Salen, sagde han smilende til Greven: „Havde man et Anslag

mod mit Liv for, da kunde det allerlettest have været udført her, hvor jeg var gandske alene med dem." Næppe var han indtraadt i Salen, førend han sølte sig omringet af en stor Mængde Masket, af hvilke en (Horn) klappede ham paa Skuldrene med de Ord: „God Nat, Maske!" Paa dette Tegnet kjendte Ankarstrøm Kongen. I samme Dieblis, som Mor: derens Skud, der, for at formindske Knaldet, havde en Tilfætning af Campher, skreg Udskillige, for at sætte Alie i Forvirring: „Brand, Brand!" Men den sande Gjenstand for Skræk viste sig kun altfor snart. Kongen, der var truffen øverst i den venstre Høfte, ikke langt fra Rygraden, ansaae strax Saa: ret for dødeligt. Ei tabte han desuagtet den Kraft og Fatning, som han midt i det frygteligste Slag havde vilst. Han alene i hele Forsamlingen tabte ikke sin Besindelse. Diebliskelig gav han Befaling, at Stokholms Porte skulde lukkes, medens Alie i Salen demaskerede sig, og lode deres Navne optegne. Han kunde endnu selv gaar til et tilstødende Kabinet, hvor han satte sig paa en Sofa. Da han bemærkede, at General Armfeld, en af hans Ynd: linge, var døddleg af Frygt, og ei kunde fremføre et Ord, søgte han at opmuntre ham ved de Ord: „Hvorfor saa ængstelig, min Ven! De veed jo af Erfaring, hvad et Saar betyder?" Armfeld maatte sætte sig, og Kongen lod ham give et Glas Vin. Derefter talede han, endnu stedse munter, med flere Hofmænd, der samlede sig om ham; det syntes, som om han fandt Behag i denne nye Rolle.

Medens Lægerne foretog den første Forbindning, indtraadte de fremmede Gesandter i Kabinettet.

„Jeg har ladet Portene spærre! sagde Kongen: De maa finde Dem i, maaskee først om tre Dage at kunne sende Stafetter til Deres Hoffer; men da kunne ogsaa deres Efterretninger blive saameget bestemtere, da det vel til den Tid vil vise sig, om jeg gaaer det igjennem eller ikke.“

Allerede den følgende Dag indsatte han en, under hans Sygdom midlertidig Regjering, til hvis Øverste han udnævnte sin Broder, Hertug Carl af Södermanland, og til Dennes Medhjelpere Greverne Wachtmeister og Örenstjerna samt Generalerne v. Taube og v. Armsfeld. Disses første Forretning var at opdage det skjændige Mordcomplot; Morderen selv lettede dem Umagen dermed. Foruden tvende frygtelig ladte Pistoler havde han medbragt en stor tvægget Kniv, som han kort tilforn havde ladet sig gjøre, og, med egen Haand, samme Dag Mordet fæte, fæbet, for, om Skuddet ikke strax dræbte, med den at sultføre Udaaden. Allerede havde han efter Skuddet uddraget denne Kniv, hvis Hefte han havde malet sort, at det ei skulde worde kjendeligt ved Siden af hans sorte Domino — men den faldt fra ham, og man fandt den paa Gulvet. Knivsmeden, hvis Navn var indgravet paa Bladet, erindrede, at Ankarström havde ladet den gjøre. Denne blev fængslet, og — bekjendte strax, at han var Morderen. Kort efter anmeldte en Conditors Dreng, at det anonyme Brev, som han Ustenen for Ballet havde bragt op paa Slottet, var givet ham af Oberstlieutenant Lillienhorn. Ogsaa Horn, Ribbing, Pechlin og de Andre fængstedes. Friherre

(20*)

Thure Bjelle fandt Bagten, da den vilde hente ham, død; han havde taget Gift.

Folket var rasende over den Maade, paa hvilken usle, maskerede Mordere havde vovet at berøbe det sin elskede, saa høit beundrede Konge. Alle Klager over ham vare nu glemte, nedtrykte af den dybeste Veemod. Den ældgamle Grev Gerssen og flere andre Store, der siden Revolutionen 1789, aldrig kom til Hoffet, mødte ved Monarkens Sygeleie, med de umiskjendeligste Præg af Deeltagelse. „Jeg er dog lykkelig — sagde Gustav — at jeg faaer mine gamle Venner igjen at see.“

Kun tvende tilspidsede Søm havde Lægerne bragt ud af Kongens Saar, den hele øvrige Lading blev i Legemet. Desuagtet nærrede man i Bergyndelsen ingen Tvivl om hans Redning. Ligesom i det blodige Slag agtede han ej heller Faren her. Men den heftige Saarseber, der strax efter Operationen paafulgte, tiltog saa frygtelig, at man den ellefte Dag saae umiskjendelige Tegn paa den sig nærmende Død. Uden at klage, bar han de grueligste Smerter som en Helt. Han dicterede og underskrev flere Anordninger, der skulde følges efter hans Død; ogsaa Breve, og iblandt disse et til hans Bundsforbandte, Catharina den Anden, hvori han meget rørende anbefalte hende sin Søn. Denne meddeelte han paa sin Dødsfeng, i en lang alvorlig Tale, de viseste og mennefskjerligste Raad med Hensyn til hans tilkommende Regjering, især besboer han ham at modstaae Uergjerrighedens Tillokkelser, og at være overbevist om, at han ved Intet kunde bidrage væsentligere og varigere til hans Folks Lykke.

end ved Fred. Han yttrede det Ønske, at hans Morder maatte straffes saa mildt som Lovene kunde tillade det, og hans Medskyldige slet ikke. Imidlertid aftog hans Kræfter meer og mere. Den følgende Dag (29de Marts 1792) underskrev han endnu Befalingen, at udraabe hans Søn til Konge, og faldt derpaa i en Slummer, hvori den store Sjæl, som det syntes uden mange Smærter, forlod sit Legeme.

Saaledes døde, efter heltemodigen at have gennemgaaet mange af Krigens Farer, Sverrigs Gustav den Tredie for en Snigmorders Haand, i hans Alders 47de og hans Regjerings 22de Aar, efter at han, ved at omstyrte en Statsforfatning, der hverken bragte ham eller Andre Held, eller for ham kunde worde en Spore til gode og store Foretagender, havde opsvunget sig til en Grad af Magt, der bragte Sverrig nær ved sin gamle Rang imellem Europas Stater.

I den ulige større Deel af sit Liv, som han tilbragte i Fred, saae man i ham den fineste Statsmand, den meest henrivende Taler, den sande Folkeven, til hvem selv den ringeste Undersaat havde Udgang, Manden af Kundskaber og Smag, der med Berthed talende og skrev de fleste levende Svog, og selv var Tonekunstner, Skuespilsdigter og Tegnemester. Og ligesaa stor viste han sig i Krigen i hans sidste Leveaar: ingen Soldat var haardsørere end han i Leiren, ingen Helt viste i selve Slaget større Mod og Aandsnærværelse end tredie Gustav; usvækket var hans Tillid efter et Nederlag, menneskefjerligt

hans Forhold efter en Seier, og hans Omforg for hans Krigere var saa stor, at han selv saae til de Saarede, og gav de Syge Lægemedler.

Ikke sjelden syntes hans Hjerter og Aand i Strid med hinanden; hiint — der var saa vint, at han aldrig understrev en Dødsdom uden en Bevægelse, der var en Usmagt nær — vilde Jættet uden hans Folks Lykke; denne glødede af Utræa efter Roes, den maatte herske, glimre, og nedlyne hvad der hindebrede den heri. Til hans Folks Lykke eller Ulykke forenede han Menneſtevennens Hjerter med en Erobrers Aand. Deraf den Mulighed, at den Enefunde forgude ham, medens den Anden affyede ham; deraf saamangen en Modsigelse, selv i Smaaeting i hans Liv. Den samme Tyrſte, der imellem Borgere og Bønder, paa Keiser i Rigets Indre som i Felten, var ligefrem og haard som en Sparſaner, levede ved sit Hof i østerlandſt Prag under en Eufettens Tvang, der ei gav den spanske noget efter. Den der saae ham, i Skoe og Strømper, behængt med Ordener, smykket som til en Hoffest, at indſkibe sig til Finland, tænkte neppe, at en Alexanders Hjerter slog under denne Pynt.

Gustav var af Middelsſtørrelſe, og temmelig mager; hans Anſigtſtræk udtrykte en Blanding af Blidhed og Alvor; de ſtore ildfulde Øine, der forkyndte hans Nedſtammelse fra Preuſſerne, toſkede hans Sjel. Der var en paafaldende Uliighed mellem de tvende Halvdele af hans Anſigt, der gav Stof til mangen en Vittighed. Man ſagde derfor at hans Politif var toſidig, ſom hans Anſigt; thi

selve hans Fiender vidste intet Andet at bebreide ham
 end Ergjerrighed og Mangel paa Oprigtighed.
 Men denne er ofte kun en Følge af hiin, og ingen
 overordentlig Mand er uden hiin. Heltens Billede
 gaaer kun i dets store Træk til Efterverdenen; alle
 de Smaaligheder, som de Samtidiges Misundelse
 saa moisommeligen samle, hendorer i Aarhundreders
 Lob; derfor ere Aarhundreder den Maalestof, hvor
 efter man ene sikkert kan maale Heltens Bane.
 Gustav har, idet han, som Julius Cæsar og Fre-
 derik den Anden, selv skrev sin Tids Historie, valgt
 sin Domstoel — Efterverdenen. Den domme ham!

Marstkalk Lesebyre, eller: Chokoladen fra Danzig.

Keiser Napoleon arbejdede en Dag med Armeens Generalmajor da Marstkalk Lesebyre meldtes. „Ah, see der! raabte Keiseren: Hr. Hertugen lader vente længe paa sig!“ Derpaa vendte han sig til den tjenstgjørende Officeer: „Siig Hertugen af Danzig, at jeg har ladet kalde saa tidlig paa ham, for at frise Frokost med mig.“ Ordonantsofficeren, i den Mening, at Keiseren tog feil af Navnet, tillod sig at bemærke, at den Person som ventede paa Keiserens Befaling, ikke var ertugen af Danzig, men Marstkalk Lesebyre. — „Det lader som De holder mig mere istand til at gjøre et Eventyr (Greve) end en Hertug.“ *) Officieren blev ved dette Svar bragt et Dieblif ud af sin Fatning, men Keiseren beroligede ham, idet han smilende sagde: „Bring De kun Hertugen min Indbydelse, om et Qvarteer gaae vi tilbords.“ Officieren gik nu ud til Marstkallen, der var meget urolig over at Keiseren havde ladet ham beordre saa tidlig til sig. „Hr. Hertug! sagde Officieren: Keiseren inviterer Dem til Frokost! og lader Dem anmode om, at vente her et Qvarteerstid.“ Marstkallen, der ikke havde lagt Mærke til den nye Titel han blev til:

*) Il parait, Monsieur, que vous me croyez plus capable de faire un conte qu'un due. (Et uoversætteligt Ordspil af comte og conte.)

talt med, svarte med et Buf, og satte sig ned paa en Teltstol, som Keiserens Kaarde hang ovenover. Marsskallen betragtede denne og berørte den med Beundring og Ærefrygt. Et Kvarteer efter kom en anden Ordonnanssofficeer for at kalde Marsskallen ind til Keiseren, der allerede havde sat sig ved Frokostbordet med Generalmajoren. Marsskallen traadte ind, Keiseren hilste ham med Haanden og sagde: „ah, bon jour, Hr. Hertug! Sæt Dem ned.“ Marsskallen forundredes høiligt ved denne Hilsen, og troede i Førstningen at Keiseren skjemtede, men da han atter hørte sig benævne Hertug, blev han staaende et Dieblif gandske bestyrtset. For at gjøre en Ende paa hans Forlegenhed, spurgte Keiseren ham: „Drikker De gjerne Chokolade, Hr. Hertug?“ — „Ja — Sire!“ — „Saa vil jeg forære Dem et Pund Danzig'er Chokolade! vedblev Keiseren: „Da De har erobret denne Stad, er det billigt, at den ogsaa indbringer Dem noget.“ Ved disse Ord stod Keiseren op fra Taslet, aabnede en lille Kasse, tog en Pakke ud deraf og gav Marsskallen den med de Ord: „Hertug af Danzig, forsmaae ikke denne Chokolade; smaae Foræringer holde Venstaber vedlige.“ Marsskallen takkede ærbødigt, sat Chokoladen til sig, og satte sig nu tilbords med Keiseren og General Berthier. Midt paa Taslet stod der en Postei som foresilte Staden Danzig, og da man vilde skjære den istykker, sagde Keiseren til den nye Hertug: „Man havde ikke kunnet give denne Postei en Form, som bedre havde behaget mig. Tag nu fat, Hr. Hertug, det tilkommer Dem at gjøre Honneurs.“ Hertugen adlød, og Posteien blev fortæret med en hørlig Appetit. Da Marsskallen formodede en eller

anden Overraskelse i Chokoladepakken, saa iiste han med at komme hjem, hvor han strax aabnede den og fandt deri — 100,000 Dukater i Banksedler. Fra den Tid af blev det et Ordssprog i Armeen at falde Penge „Danskiger Chokolade,“ og naar en Soldat vilde borge Penge af sine Kamerater, hed det: „Kamerat, har Du ikke et Stykke Danskiger Chokolade i Dit Tornister?“

Constant.

Actriserne Bourgoin og Grazini.

Napoleon fik engang Lyst til at see den berømte eller eller meget mere, formedelst sine mange Liebhas vere berygtede Skuespillerinde Bourgoin, hos sig. Efter at hun havde ventet i Forgemakket over i 4 Timer, blev hun indladt til Reiseren, som længe betragtede hende med sit gjennemborende Blik, og derpaa sagde gandske koldt, idet han klappede hende paa kinden: „Comment ce n'est que ça!“ og lod hende udbetale 500 Fr. — Den bekjendte Sangerinde Grazini fra Mailand synes Reiseren at have elsket en Tidlang meget lidenskabeligt, men hun betrog dog Verdens Herre til Gunst for en Virtuøs. Hun betog sig derved saa uforsigtigt, at Napoleon erfoer hendes Forhold til Rode, og derfor krævede Politiministeren Souché til Ansvar. Denne tilstod,

at man vel saavidt havde bedraget hans Narvaasgenhed, „men, tilføiede han: jeg veed, at der hver Aften mellem 8 og 9 gaaer en Mand af Middelstatur, med blaa Dørfjole og trefantet Hat, ud af Pavillonen Marsan, og, ledsaget af een eneste Person, af noget høiere Statur, hen til Grazini. Det er Deres Majestæt, ledsaget af Marskal Lannes.“ Napoleon fløitede en italiensk Vise og vendte sin Minister Ryggen. Grazini flygtede med sin Elsker til St. Petersborg. (Skuespillerinden Desmoiselle Georges forspildte Napoleons Yndest ved, at hun engang forglemte sig saavidt, at hun bad ham om hans Portrait, hvorpaa han gav hende en Napoleonsd'or, og saae hende aldrig siden, undtagen paa Theatret.)

F ö r o g A u .

Ved Tugtpolitiretten i Frankrig har tildraget sig en mærkværdig Dobbeltscene, som her meddeles troshistorisk, kun med Navnenes Forandring. Den første Akt tildrog sig i Juli 1830.

Præsidenten: Gensd'armer, bringer den Anklagede ind. (Det skeer.) Hvad er Eders Forr og Tilnavn?

Den Anklagede. Peter Thomas, Hr. Magistrat.

Præsidenten: I er beskyldt for at have udstødt forræderske Raab mod vor høie Monarkes hellige Person. Alle Hs. Majestæts tro Undersaatter have ikke uden Uffsky hørt Jer raabe: „Med med Carl den Tiende!“ Hvorledes, Ubefindige, er det faldet Eder ind, at raabe saaledes mod denne ædle, ridderlige Arving af Jordens ældste Monarkie, mod denne sit Folks Fader, hvis milde faderlige Regjering har bragt Frankrig til Velstands og Berømmelses Spidse?

Anklagede: Pardon, excuse, Hr. Magistrat. Jeg har, med Respect at melde, været meget beruset, hvis jeg har raabt saaledes som De siger. Hr. Gensd'armen kan bevidne det, thi han havde druffet i Selskab med mig. Siden var Dunsten steget mig til Hovedet, og jeg veed kun, at han bragte mig til Bagten, istedetfor til mit Hjem.

Præsidenten: Efter at have hørt den Anklagedes Forsvar og Hr. Substitutens Conclusioner, dømmer Retten Peter Thomas i 16 Frankers Bøder, 3 Maaneders Fængsel og samtlige Procesomkostningers Betaling.

Anden Akt, i October 1830: Samme Præsident og den samme Anklagede.

Præsidenten: Municipalbægter, lad den Anklagede træde frem. (Det skeer.) Hvad er Eders For- og Tilnavn?

Anklagede: Peter Thomas, Hr. Magistrat.

Præsidenten: J er beskyldt for at have udstødt forræderiske Raab og derved fornærmet vor almindeligstsejede Konges Person. Alle gode Borgere have ikke uden Afsty hørt Jer raabe: „Carl den Tiende leve!“ Hvorledes, Ubesindige, er det faldet Eder ind, ved Eders Raab at erklære Jer som Tilhænger af engelsk, hyklerisk og forstandssvag Tyrani, denne sidste Green af en almindelig foragtet forstedse banlyst Familie, der selv har styrtet sig, idet den vilde smedde Frankrige i Slaveriets Lænker?

Anklagede: Pardon, excuse Hr. Magistrat. Jeg har, med Respect at melde, været tre Maaneder i Fængsel, fordi jeg, som De vel kan minde, havde raabt: „Med med Carl den Tiende!“ Da man endelig satte mig i Frihed, troede jeg ved mit sidste Raab at vise mig taknemmelig.

Præsidenten: Efter at have hørt den Anklagedes Forsvar og Hr. Substitutens Conclusioner, dømmer Retten Peter Thomas til 16 Fr. Bøder, 3 Maanedes neders Fængsel, og samtlige Procesomkostningers Betaling.

Pariser - Marschen.

Efter Casimir Delavigne.

Dy, franske Folt, Du Folt af Brave!
 Paany os aabnes Friheds Favn.
 Man Frankrig bød at være Slave;
 Men Frankrig glemte ei sit Navn.
 Paris blandt Fortids fjerne Minder,
 Sit gamle Hædersraab gjenfinder:
 Frem med modigt Bryst,
 Frem til Hædersbyst!
 Gjennem Ild og Etaal,
 Til Wrens fjerne Maal
 Os Seierspalmen vinker.

Med faste Skridt, i tatte Rækker,
 Fremad! hver Borger af Paris.
 Dit Navn, o Fødeland! opvækker
 Til Kappelyst paa Fædres Wiis.
 D evig mindesværde Dage!
 Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
 Frem med modigt Bryst! ic.

Omsonst hør Gjendens Torden lydes
 Den avler Helte, hvor den slaaer,
 Af Kugleregnet kraft fremstjyde
 Hærførere paa tyve Aar.
 Og evig mindesværde Dage ic.

Hvo vil sig i vor Spidse sætte
 I Kampens Stund, naar Frankrig slaaet?
 Lo Verdnens Frihed, Lafayette,
 Med hæderfronste Sølvhaar.
 Og evig ic.

De trænde Farver atter fryde
 Paa Hadrens Dag hver Frankrigs Eet,
 Og gennem Skyens Mørke bryder
 Hiin Friheds Himmelbue Fjøn,
 Og evig ic.

De trænde Farvers tro Forsvarer,
 Du, Orleans! som selv den bar,
 Dit Blod for dem blandt vore Skarer
 Du end at offre villig var.
 Paa Fædrelandets Fjønne Dage
 Du vilde end vort Raab gjentage:
 Frem ic.

Hvitrol, Trømmer, til de Faldnes Vre,
 Den sidste sørgelige Lyd.
 Mens Laurbærkrandsen vi frembære,
 Som Frankrig skylder deres Dyd.
 Du Sorgens, men og Vrens Bolig,
 Vort Pantheon, gjem Mindet trolig!
 Lad os bære dem
 Til det sidste Hjem:
 Evig Hæders Glands.
 Og Frankrigs Sørgekrands
 Skal Eders Minde smykke!

S. A. Bjerregaard.

M i t O l y m p e n.

Om Morgnen er Du mig Aurora,
 Dit Blik en Sol er for min Sjæl;
 Du er for mig den sande Flora,
 Thi kun ved Dig mig blomstrer Hæd.
 Minerva er Du mig tillige,
 Thi Du oplader Wiisdoms Bog,
 Og Iris med, tilbedte Pige,
 Thi Kammerskryen Du forjog.
 Jeg efter Himlen tidt har samlet —
 Vær Du nu ogsaa Venus mig,
 Saa har jeg, Hulde, jo i Dig
 Det hele Himmerige samlet.

Castelli.

G j e n b o e n.

En paa Kjendsgjerninger grundet Fortælling.

Edvard Ellern var en riig Faders ældste Son, opdragen i Overflod, vant til alle de Nydelser, Rigdom kan skjenke. Men lykkeligviis havde nogle af hans tidligere Livs Forhold bevæget ham til, at være betænkt paa noget Hoiere, end udvortes Lykke. Han havde søgt at danne Aand og Hjerter, og agtede Rigdom mere, fordi han kunde gjøre Andre Glæde dermed, end fordi den forskjønnede hans eget Liv.

Godt paa Landet, havde han her nydt sin første Opdragelse. Hans Lærer havde forstaaet, at gjøre ham Videnskaberne behagelige, og saaledes medbragte han den inderligste Kjærlighed til dem, da han besøgte Høiskolen, hvor han nu levede meget stille, ene for sin Bestemmelse. Da han første gang, i Ferierne, kom hjem, forestillede ham en ret finuk, ligeledes riig Pige, som hans og hendes Forældre vare bleve enige om, at bestemme til hans Brud; men hun gav ham strax at forstaae, at hun ikke vilde ægte en Bogorm; den Mand, hun skulde gjøre lykkelig med sin Haand, maatte ogsaa forstaae sig paa de Kunster, der opmuntre og smykke Livet; han maatte dandse godt, fløede sig godt, og være hvad man kalder en Mand af Tone.

Edvard havde nu vel gjerne givet Slip paa hendes Haand, thi han følte sig ikke skabt til, at opnaae disse Guldkommenheder; men Fader og Mor

der erklærede, at deres Livs Lykke beroede paa Forbindelsen mellem ham og Frøken Sarnow, og han var for god en Søn til ei at sætte sin egen Lykke tilside for sine Forældres. Han tyede derfor villig til en dulig Skræder, Friseur og Dandsemeister, og efter kort Tids Forløb yttrede Frøkenen, han var dog ikke saa hæslig, som han først var forekommen hende, og med Tiden kunde hun vel nok worde hans.

For Edvard var det, oprigtigt tilstaaet, en meget ligegyldig Sag, allerhelst da hans Følelser for den ham bestemte Brud, der ellers var en særdeles yndig Pige, svækkedes meget ved den Mistanke, som paanødte sig ham, at hun egentligt søgte at fange en Mand af meget fornem Stand, og at hun, naar dette lykkedes hende, uden Betænkning vilde give ham Løbepas.

Men dette lykkedes hende ikke, og ved sin Tilbagekomst fra Hovedstaden blev Edvard i hendes Faders Huus modtagen som hendes erklærede og lykkelige Elsker. Edvard gjorde sig al Umage for at faae sin Brud kjær; men da hun stedse lod ham mærke, at han var intet mindre end elskværdig, troede han tilsidst, at han ei var istand til at vække Kjærlighed, og trøstede sig med, at han, naar Brylluppet og de dermed forbundne Besøg og Gjenbesøg vare overstandne, kunde vende tilbage til hans kjære Studeringer.

Men medens Edvard taalmodig fandt sig i den Nødvendighed, at gifte sig, uden at elske og uden at elskes, fandtes der dog eet Væsen i Berden, der, med lønlig, beundrende Tilboielighed, hang ved hans Blikke, og med sød Opmærksomhed lyttede til hans Stemmets Tone, overbevist om, at Edi-

Varde's Kone maatte være den misundelsesværdigste Kvinde under Solen.

Dette ulykkelige Bæsen var en Slægtning af det Sarnowske Huus. Som fader og moderløs havde hun fundet en Tilflugt her, og behandledes omtrent som en Slavinde af den skønne Datter i Huset, der var sex Aar ældre. Hendes ældre Søster var bleven forsoget af andre rige Eodskende, og Broderen, der stod i Militairtjeneste, var langt borte.

Paa samme Tid, som denne Historie begynder, havde Rosalie Werning — det var den Forældreløses Navn — hørt, at hendes Søster var bleven fordeelagtigt gift, og at hun sandsynligviis kom til at besætte hendes Plads i hiin Familie. „D! sagde hun, med et dybt Suk, til sig selv: saa seer jeg ham dog ikke hver Dag, og — maaskee glemmer jeg ham.“ — Imidlertid meente hun dog, det var ingen Synd, at betragte sin Cousines Mand med inderlig Deeltagelse.

Den ulykkelige Piges Kjarlighed var bleven vakt og næret ved adskillige synderlige Omstændigheder. Ved en Lystseilads havde en Storm, som pludseligt reiste sig, bragt Selskabet i stor Fare. Mændene tænkte paa at redde Damerne — kun paa hende tænkte Ingen. Dødsfrygten afsnødte hende et dæmpet Jammerkrig; det traf Edwards Dre, og i det Dieblif, Faren var størst, sluttede han hende, da hans Brud var i Sikkerhed, rask i sine Arme, fastbesluttet, at vove sit Liv for hendes. Fra dette Dieblif tilbød hun ham som sin Skytsaand. Nathilde, Edwards Brud, lod hende ofte se de vær:

(24*)

ste Luner; da tog Edvard sig af hende, og beskæftigede hende mod Udbruddene af en forskruet, i Grunden udannet Natur.

Kosalie, som ahnede den Fare, hvori hun søgte, havde begjært, at vorde afstediget før Mathildes Bryllup, men Denne paastod, at ville have hende til Brudepige, og hun maatte altsaa blive.

Men da Præsten udtalte Belsignelsen over det unge Egtepar, blev Kosalie afmægtig.

Edvard, der slet ikke troede sig istand til at vinde en Qvindes Hjerte, ahnede ikke Grunden til hendes Afmægt.

Strax efter Vielsen begave de Nygifte sig paa en Reise, der vilde medtage nogle Maaneder, og Kosalie reiste nu til sin Tante.

Men inden de unge Egtefolk reiste, havde Edvard, i sin Kones Navn, givet hende et paa 4000 Daler lydende Dokument. Først vilde hun ikke tage derimod, men da Edvard erklærede, at hun visste ham selv en Tjeneste ved at tage derimod, brast hun i Graad, tog Dokumentet, og gik hurtigt ud af Stuen.

Om de ti næstfølgende Aar er Intet at berette, uden dette: at Edwards Hustru imidlertid var bleven Moder til to Døtre og en Søn, at hans Forældre døde i hans Egteskabs niende Aar, og at Kosalie endnu levede ugift hos sin Tante. Vel havde hun forsøgt, at gjengjelde en elskværdig ung Mand's Følelser for hende, men forgæves, og fuld af Fortvivlelse havde han søgt sin Lykke i den nye Verden. Intet var istand til at fortrænge Edwards Billede af Pigens Sjæl.

Imod Enden af det tiende Aar begyndte Mathilde at skrante, og da hendes Moder var død, ønskede hun igjen, at have Rosalie om sig. Edvard tilskrev hende derom, og hun fulgte strax Indbydelsen, thi Tanten var just ogsaa død, og havde efterladt den Forældreløse en lille Formue, saa hun ingenlunde behøvede at være bekymret for sin Fremtid. Rosalie havde ikke seet Edvard og Mathilde siden deres Giftermaal; de ti Aar, som havde forstyrret Dennes Skjønhed, havde kun forhoiet og udviklet hendes. Edvard havde allerede, trods sine 33 Aar, et temmelig gammelagtigt Udseende; hans Hustru, hvis Indigheder især havde bestaaet i en munter Ansigtssfarve, tindrende Dine og en smukt rundet Skabning, havde ei allene tabt sine Dines Gld og sin Farves Friskhed, men ogsaa sine Formers Ynde og Fylde, og kontrasterede ikke lidet mod den blomstrende Skikkelse paa 25 Aar, der nu stod ved hendes Sygeleie, og spurgte, hvorledes hun havde det.

„Jh, see der! raabte Mathilde i fortrædelig Tone: Er det virkeligt Dig? Du er vist sminket! Og saa tyk og feed, som en Koffepige! Nu, den stakels Edvard vil ret undre sig, naar han slet intet Spor finder mere af sin klassiske Skjønhed! Jeg kan slet ikke fordrage saadan gemeen Sundhed, og dog — tilføiede hun med et dybt Suk — dog kunde jeg misunde Dig den.“

Derpaa foer hun op og sagde: „Hør, Rosalie! Er jeg ikke bleven ret mager, ret hæslig?“

„Forandret vel!“ svarte hun.

„Forandret! Og det kan Du sige mig saa skaanseløst? Vilde Du bære Dig saaledes ad, skulde Du

hellere bleven borte. Jeg bad Dig komme, for at Du skulde trøste mig, pleie mig."

"Det vil jeg ogsaa, og jeg troer sikkert, Deres Skjønhed vil vende tilbage med Deres Sundhed."

"Du mener altsaa, med den er det nu forbi?" spurgte Mathilde meget bittert.

Rosalie svarte ikke derpaa; en indtrædende Pige gav den Syges onde Lune en anden Retning.

Edvard kom, at byde Rosalie velkommen. Hun traadte ham imøde med den Holdning, deres gjensidige Forhold krævede, men tillige med en Ynde, som han aldrig før havde bemærket hos hende.

Mathildes skarpe Blik bemærkede vel, at hendes Mand's Die længe hvilede med Velbehag paa den for ham staaende Skikkelse. Derfor sagde hun, just ikke i en artig Tone; "Jeg undres slet ikke over, at Du seer saa vist paa Rosalie; jeg maa tilstaae, at jeg selv neppe havde kjendt hende igjen. Hun er bleven saa stærk og drøi. Ja, Du vil ikke finde meget mere igjen af den græske Skjønhed, Du pleiede at rose hos hende."

Edvard vilde svare: "Jeg finder kun nye Yndigheder hos hende!" Men et Blik paa den Syges udtærede Skikkelse og den inderligste Medlidenshed med hendes Tilstand, bevægede ham til blot at sige: "Ja, Rosalie er virkelig bleven større og stærkere!" —

Denne Ytring, som beroligede Mathilde, frænkede Rosalie; men snart tænkte hun ved sig selv: Hvi skulde jeg ogsaa ønske, at behage ham, det vilde jo være uret! — Og da hun gik tilfængs, bebreidede hun sig alvorligt, at hun havde kunnet nære en saa dadelværdig Følelse.

Men snart maatte Kosalie føle, at denne Utilfredshed med sig selv ikke var den eneste Ubehagelighed, som mødte hende her, thi Mathildes Stemmning blev Dag for Dag piinligere for hendes Omgivelser, og om end Kosalie gjorde Alt, for at vinde hendes Velvillie, lykkedes det hende dog ikke, at faae saameget som et Smil til Løn for sin Møie. Kosalies eneste Trøst blev derfor Børnene, hvis Kjærlighed hun med hver Dag vandt i høiere Grad; selv havde hun bevaret en skøn Barnelighed i sit Væsen. Moderen derimod frastødte Børnene ved sin skjærende og bitre Caracteer. Men uden at Kosalie vidste det, havde hun endnu en anden Bevæggrund til at elske Børnene: det var jo Edwards Børn, og især de to Ældste lignede ham meget! I det Fredie fandt han en Liighed med hende selv, og en Dag yttrede han endogsaa, hvor meget det glædede ham, hos Sanny at opdage denne Liighed. Idet han sagde det, tog han den nydelige lille Pige paa Ekjødet, og kyskede hende, og fra dette Dieblif af kunde Kosalie aldrig uden Forvirring og Bevægelse see Edward kjærtegne Barnet.

„Og dog — sagde hun ofte til sig selv — dog er jeg overbevist om, at han ikke tænker paa mig.“

Men idet Kosalie vandt Børnenes Hjerter, fjernede hun Mathildes; thi Denne betragtede Alt hvad hun gjorde, gennem Skinsygens dunkle Glas, og troede altsaa her, at Kosalie kun smigrede Børnene, for at befæste sig i Faderens Gunst, paa det Denne, efter sin Kones Død, skulde ægte hende.

Med forøget Aarvaagenhed iagttog hun nu Edwards og Kosalies gjensidige Forhold, og det kunde ikke feile, at hun jo, da hun endelig vild,

der, maatte finde Stof nok til sin Mistankes Næring. Nu gif hun saavide, at hun ogsaa saate at undergrave Rosalies Sundhed, deels ved stedsevarrende Anstrengelse om Dagen, deels derved, at hun hver Nat lod hende vække under allehaande Boasfud. Snart saae Rosalie meget bleg ud. Mathilde gjorde Edvard opmærksom derpaa.

„Ja, sagde han: det kommer, troer jeg, deraf, at hun aldrig har Ro; imidlertid beroer hendes Skjønhed just ikke paa hendes Ansigtssfarve — hendes Skabnings Omrids ere det Skjønne hos hende!“

„Ja, svarte Mathilde: jeg veed det nok, ieg har aldrig kunnet rose mig af smukke Omrids; min Skjønhed afgang af Legemets Synde — —

Hun strøg Ermet op, og viste sin hentærede Arm: See blot! Det er borte Altsammen, Syldighed, Ungdom, Skjønhed! — Nu, saa er det paa Tiden, at ogsaa jeg henvisner!“

„Kjære Mathilde! tog Edvard Ordet: Sæt ogsaa, at alt dette var sandt, troer Du da, at jeg har elsket Dig blot for Din udbortes Indes Skyld, og at min Kjærlighed maa forsvinde med den?“

„Altsaa troer Du dog, den er forsvunden?“ raabte hun, og alle Edwards Bestræbelser for at berolige hende, vare frugtesløse. Men Rosalie, som just traadte ind, bød hun strax forsoie sig bort.

Med den inderligste Deeltagelse havde Edvard bemærket den Forandring, der var foregaaet i Rosalies Væsen, og for, saavidt muligt, at beskytte hende mod den Skinsyges tyranniske Behandling, skrev han hemmeligt til sin Søster, der havde mere

Indfydelse paa hans Kone, end nogen Anden, og bad hende komme til den Syge paa nogen Tid.

Edwards Søster, som havde elsket Rosalies Moder høit, og holdt meget af hende selv, fulgte strax Indfydelsen, da hendes Mand gjerne samtykte hende deri.

Mathilde nærmede sig stedse mere sin Oplysning, og det Færlige i hendes Tilstand, bebudede sig især paa en rørende Maade, ved hendes forøgede Livslyst og Livshaab.

„De seer jo i Dag ret vel ud! sagde Rosalie en Morgen til hende: Gandske som før! De maa befinde Dem meget bedre.“

„Ja vel, bring mig Speilet! sagde hun: Jeg har dog Lyst til at see mig deri.“

Rosalie gjorde det, og da hun saae sit dunfæltbrændende Dæ og sin bletbluende Kind, raabte hun: „Ja, jeg er atter den Gamle!“ — Og idet hun nu, paa Rosalies Hoved, bemærkede en meget smuk Morgenkappe med røde Bånd, bad hun Dem: ne give hende den paa.

Rosalie gjorde det, idet hun knælte for Sengen, og hendes skønne, rige Haar strømte ned til Gulvet.

„Jh! sagde Mathilde: Hvor den klæder mig! Jeg vilde give meget til, at Edward nu vilde træde ind — —“

Og virkelig indtraadte han i samme Dieblis. Guld af Beundring standsede han — han saae ikke paa sin Kone, ikke paa hendes feberhede Kinder, men paa Rosalie.

„Nu! raabte Mathilde opbragt: Han seer ei engang paa mig!“ —

Med disse Ord rev hun Kappen af, og kastede den paa Gulvet med en saa rasende Bevægelse, at Edvard bad hende skaaene sig; men hun horte ikke paa ham. Med Hefstighed forlangte hun, at Rosalie strax skulde fjerne sig — hun kunde ikke udstaae hende mere.

Rosalie forstod, i sin Skræk, ikke, hvad hun sagde. I dette Dieblif indtraadte Edwards Søster, uden at Nogen havde bemærket hendes Komme. Hendes Nærværelse virkede beroligende paa den opbragte Syge, dog undgik det ei den Indtrædendes Opmærksomhed, at her maatte være forefaldet en heftig, ubehagelig Scene. Dog søgte hun, at tage Sagen let, og ved en Spøg, at give den en anden Vending. Rosalie tog sin Kappe op, og Mathilde bekæmpede sin Uergrelse.

Seberen havde forladt hende. De indfaldne Kinder gjenerholdt deres Blegghed, Dinene deres matte Glans, og idet Svigerinden igjen gav hende Natkappen paa, traadte Lærerne hende i Dinene — saa dybt bedrøvede det hende, at see den fordum saa friske og blomstrende Mathilde i denne Tilstand. Denne bemærkede hendes Bevægelse, dog uden at føle sig krænkert derved. Hun støttede Hovedet mod Svigerindens Skulder, og græd høit. Derpaa segnede hun mat tilbage, og faldt i en dyb, men lidet vederqvægende Slummer.

„Hvad foranledigede da det sølsomme Optrin, hvortil jeg nys var Vidne?“ spurgte Søsteren Edvard, da de bleve allene.

„Det veed jeg egentlig ikke selv! svarte Denne: Men den stakkels Mathilde syntes at være vred, fordi jeg, da jeg traadte ind, ikke strax saae paa

hende. Jeg troer, hun havde sat Rosalies Kappe paa, og ulykkeligviis faldt mit Die først paa Dens ne, der knælte ved Sengen med langt nedbølgende Haar."

"Nu, hvad videre?"

"Nu, tog Edvard Ordet: jeg formoder, den stakkels Mathilde er eenfoldig nok til at være skinsyg."

"Eksinsyg!" raabte Søsteren høitlænde

"Ja, sagde Edvard: Du maa vel lee! Hvorledes kan en Kone være skinsyg paa en saa stille, ordentlig Mand, som jeg dog er!" —

"Neppe, bemærkede hun: neppe vilde Mathilde, om hun ikke var syg, været istand til saa underlig en Mistanke. Men man skulde dog ikke lee derad, thi et lignende Tilfælde kunde bringe hende Døden. Jeg vil afløse Rosalie som hendes Sygevogterse."

Næste Dag gjorde hun selv Mathilde dette Forslag.

"Nei, nei! raabte Denne: Rosalie vilde da uanstadeligt opholde sig enten hos min Mand, eller hos Børnene."

"Hvad kunde det da skade?"

"Hvad det kunde skade? Børnene holde af hende!"

"Og hvorfor maae de ikke det?"

"Jeg kan ikke fordrage, at de skulle holde mere af hende end af mig."

"O, dermed har det sikkert ingen Fare. Men hvorledes kan Du nære nogen Mistanke mod min Broder?"

„Han har jo altid beundret hendes græske
 Skjønhed!“

„Men kan Du troe, at han, mens Du ligger
 syg, vilde — — — o Mathilde, jeg kjen-
 der Dig ikke mere!“

Rosalie indtraadte just, uden Kappe, med vel-
 ordnet Haar, thi Rappen var bleven næsten gands-
 ke fordærvet. Synet af hende tirrede den Syge.
 Hun bød hende sjerne sig. Rosalie brast i Taarer,
 og vilde adlyde, da Mathilde kaldte hende tilbage.
 „Nei, Du skal ikke gaae! sagde hun heftigt: Du skal
 blive her! Jeg kan ikke troe Dig!“

Da greb Edwards Søster Rosalies Haand,
 og sagde: Bliv eller gaae, som Du selv vil, kjære
 Barn! Jeg taaler aldrig, at min dyrebare Wær-
 nings Datter behandles af Nogen som en Slav-
 inde!“ —

„Saa gaaer jeg!“ sagde Rosalie, og forlod
 Bærelset.

„Du tager altsaa Partie imod mig? sagde
 Mathilde: Og jeg er dog Døden saa nær?“

„Er dette virkelig Tilfældet, svarte Edwards
 Søster: saa er det saameget nødvendigere, at jeg
 hindrer Dig fra, at nære slige strafværdige Følelser
 mod et uskyldigt Væsen.“

„Jeg kan ikke forandre mine Følelser!“

„Klogskaben burde bevæge Dig dertil, om intet
 Andet. Du frygter, som jeg seer, at Contrasten
 mellem Dit og Rosalies Udortes skal drage Din
 Mand til hende; men har Du ikke mere at frygte
 af Contrasten mellem Dit og hendes Sindelag?
 Den sidste maa han bemærke, som han end ikke

ændser den første, og saaledes bereder Du Dig selv den Fare, hvorfor Du skjælver."

„Mener Du det alvorligt?"

„Heel alvorligt."

„Nu, saa vil jeg vogte mig!"

Nogle Dage lykkedes det; men snart vendte det hende til Bane blevne hestige og ukjærlige Bæsen tilbage, og Rosalie maatte taale de heftigste Udbrud af hendes Ekinsyge. I Stilhed beundrede Edvard den Mildhed og Sagtmodighed, hvormed hun fandt sig deri.

Mathilde havde opdaget Rosalies Hemmelighed, inden Denne endnu selv ahnede noget deraf. Rosalie saae sig stærkt i den haardeste Kamp med sig selv. „Ak! trøstede hun sig: det gaaer jo snart over, saa skilles jeg fra ham, og det kan da ikke være nogen Brøde, at elske ham."

Imidlertid bestræbte hun sig forgjæves for at undertrykke den forræderiske Rødme, naar hun saae ham, og den Vengstelse, som greb hende, naar han tilsaale hende. Alt dette var ikke undgaaet Mathildes skarpe Blik. En Dag, da Rosalie just var allene hos hende, og venligt lagde Puden tilrette under hende, hørte man Edvard tale udenfor Døren, og strax overfløi en blussende Rødme hendes Ansigt.

„Ha, falske Skabning! sagde den Syge med det frygteligste Udtryk: Nu seer jeg Din lønlige Eidskab og Dine opblomstrende Forhaabninger; men jeg skal tilintetgjøre dem! Alt, Alt skal jeg sige ham, og med mit sidste Aandedræt forbyde, at —

— — — "

Den heftige indvortes Rystelse tillod hende ei at tale videre, og Edvard traadte ind. Skjælvende knælte Rosalie ned ved Sengen.

„Edvard! sagde den Syge omsider med neppe hørlig Røst, voldsomt gribende Rosalie's Arm: Jeg maa døe, jeg veed det, see her, denne Pige, Rosalie, og hör! Vil Du gifte Dig igjen, og give mine Børn en ny Moder, saa besværger jeg Dig, Edvard, med mit sidste Aandedræt, at Du
— — — ”

Her overfaldtes hun af en heftig Krampe, og saa Dieblikke efter var hun død.

Edwards Kummer var dyb og inderlig; thi havde han end ikke elsket Mathilde lidenskabeligt som Hustru, saa havde hun dog været ham dyrebar som hans Børns Moder, og han savnede hende, om han end ikke ønskede hende tilbage.

Saa snart Jordekærden var forbi, besluttede Rosalie at forlade Edwards Hus og at vælge sig et Opholdssted, hvor hun kunde være sin ældre Søster nærmere.

En Dag, da hun just havde sagt Børnene, at hun nu snart skulde skilles fra dem, traadte Edvard ind, og strax bestormede de Smaae ham med Bønner, han maatte dog endelig overtale Rosalie til at blive hos dem, idetmindste til næste Mandag.

„Det smerter mig, sagde Edvard: at Rosalie ei vil blive hos os. Jeg vil imidlertid tale med min Søster; maaskee lade hendes Betænkkeligheder sig da hæve.“

Han gjorde det strax, og da han af Denne erfarede, at hendes Mand agtede at foretage sig en Søreise, der vilde medtage idetmindste sex Maaneder, bad han Søsteren blive hos ham imidlertid. Hun lovede ham det. Nu talte han om Rosalies Forsæt, at forlade hans Huus, og Søsteren paatog sig, at bringe hende til at opgive det, hvilket ogsaa lykkedes hende.

„Det undrer mig dog, sagde Edwards Søster en Dag til ham: hvorledes Din afdøde Kone kunde være den arme Rosalie saa fjendst.“

„Det var dog ikke altid Tilfældet! svarte Broderen: Ofte lod hun hende ogsaa vederfares Ret, og ihvor sælsomt og utroligt det end maa klinge, saa søgte hun dog, paa sit Yderste, at jevne Alt.“

„Er det muligt?“

„Ja!“ svarte Broderen stammende.

„Saa vedbliv dog! tog Søsteren Ordet: Hvorfor stammer Du da?“

„Nu! vedblev han høitrødmende: Du kan troe det, om Du vil, men sandt er det dog! I sit sidste Aandedræt besvor hun mig, at jeg, hvis jeg giftede mig igjen, skulde vælge Rosalie.“

„Umuligt! Hørte Flere derpaa?“

„Ja vel, Rosalie selv?“

„Fortalte en Anden mig det, da troede jeg det ikke! Imidlertid glæder det mig hjerteligt, at den stakels Mathilde er død forsonligere, end hun har levet, og aldrig har hun vel vist sin Forstand og Moderkjærlighed i et skønnere Lys, end her.“

„Men, kjære Søster! sagde Broderen: I mine Aar — saalidet som jeg er istand til at indgyde Kjærlighed — Du veed, Mathilde elskede mig aldrig — skulde det da været fornuftigt af hende, at ønske mig gift med en smuk, ung Pige?“

Søsteren søgte at høre hans Betænkkeligheder, og yttrede tillige, at Rosalie sikkert vilde være af hendes Mening — hun vilde tale med hende derom. Men Edvard vilde slet ikke tillade det Sidste; han bad Søsteren glemme den hele Samtale. Men dette var umuligt. Hun ønskede altfor gjerne at vide, hvad Mathilde egentligt havde sagt paa sit Yderste, helst da Broderen, sig selv ubevidst, havde affløret hende sit Hjerte. Men ved modnere Overtæg frygtede hun, at hvis hendes Broder skulde have misforstaaet den Døendes Yttring, og dette nu gjordes ham klart, da vilde en Begivenhed, som hun saa inderligt ønskede, werde forhalet. Hun nævnede derfor slet ikke Sagen for Rosalie, men understøttede derimod, saavidt hun formaaede, Broderens voxende Tilhøielighed for den elskværdige Pige.

I de sex følgende Maaneder dannede Edvard, hans Søster, Børnene, Rosalie og Gouvernanten en høist lykkelig Familie. Hvert Dieblis hengik med gavnligt Arbeid eller behagelig Underholdning, og først da Edwards Søster blev afhentet af sin Egteskælle, bemærkede man Tidens raske Flugt.

Edwards Svigermoder havde imidlertid tilfresvet Rosalie, at, da hun nu var Enke, stod hendes Huns hende aaben. Pigen kunde ikke modstaae denne Indbydelse, og Edvard modsatte sig ei heller, da hans Svigermoder ikke boede saa langt borte.

Han bad Rosalie tage den ældste Datter, Mathilde, med sig; den yngste, Sanny, kunde han derimod ikke affee.

„Mathilde ligner sin Moder meget!“ bemærkede Søsteren.

„Unægteligt!“ svarte Broderen.

„Jeg veed ikke, hvem Sanny ligner, vedblev hun: og dog minder hun mig altid levende om en Bekjendt.“

Edvard vidste vel, hvo denne Bekjendt var, men han vovede ei, at nævne hende.

Da Afskedsdagen kom, vristede Rosalie sig, ei uden smertelige Taarer, af Børnenes Arme, medens Edvard, med et Slags Kulde, sagde hende Farvel. Al, i denne Kulde vilde hver Mennefskjender have fundet et Vidnesbyrd om hans Kummer. Men den blye Rosalie sagde ved sig selv: „Det er dog underligt, at han ikke holder lidt mere af mig, da dog Børnene elske mig saa høit!“ —

Da hun nu var borte, gjorde Edvard en Opdagelse, hvorpaa han slet ikke var forberedt. Han følte, at han var alene! — Han havde lidt et Tab, som hans Bøger ikke kunde erstatte ham; han bemærkede ogsaa meget vel, at han holdt langt mere af den lille Sanny, end af hendes Søster, og Grunden dertil undgik ham ingenslunde. En Dag betragtede han hende opmærksomt, da hun sad paa hans Skjød, og udraabte omsider: „Skjønne, skjønne Bæsen!“

„Ei, kjære Fader!“ svarte den Lille: „Cousine Rosalie har ofte sagt til Pigen, man maa ikke rose Børn saaledes.“

„Jeg tænkte ikke heller paa Dig!“ gjenmælede Faderen.

„Ikke? Paa hvem da? Ak, uidentvib! paa Rosalie, thi jeg skal jo ligne hende! Hør, Fader, vor Gouvernante siger: Cousine Rosalie vilde blive en ret god Moder for os.“

„Eie, Barn! Gouvernanten veed ikke, hvad hun siger.“

„O, det veed hun vist, thi Rosalie sagde altid, hun havde megen Forstand!“ —

Nu taug Edvard. Han gik ind i sit Bibliothek, for ret uforstyrret at kunne forfølge den henrivende Tanke. „Naar Sorgaaret er omme, sagde han ved sig selv: vil jeg tale med min Søster. Hun skal raade mig. Imidlertid vil jeg ret ofte besøge min Datter og hendes Bedstemoder.“

Dette skete, og da de tolv Maaneder vare omme, begav han sig til sin Søster. Denne modtog ham og hans Meddelelser med uforstilt Glæde. Hun spottede lidt, da han beraabte sig paa sin Kones sidste Villie, og sagde ham derpaa reent ud, han var forelsket.

„Hvad? I mine Aar?“

„Det er ligemeget! Kjærlighed bryder sig ikke om Aarene. Eengang i sit Liv maa Mennesket føle den, og nu er Din Tid kommen.“

Han følte, at Søsteren sagde sandt, men han ønskede dog, at worde hendes Drillerier qvit, og begav sig kort efter til sin Svigermoder, hvor Rosalie opholdt sig. Hiin meddeelte han sin Beslutning, at gifte sig igjen, for at give sine Børn en Moder, og tilføiede, at han dertil havde udvalgt Den, hans

døende Hustru havde bestemt ham. Han maatte ogsaa tilstaae, at hans egen Tilboielighed stemte fuldkommen overeens med dette Valg.

„Det kan kun være Rosalie! sagde Svigermoderen: Ja, gifter De Dem med hende, da maa jeg erkjende det for et nyt Beviis paa Deres Kjærlighed til min afdøde Datter.“

De frembrydende Taarer hindrede hende fra, at sige mere, og Edvard glædede sig, at Samtalen afbrødes, thi han følte dog, at han ikke valgte Rosalie blot for at føie sin salig Kone. Svigermoderen tilbød sig nu strax, at overbringe Vigten dette Budskaab, og Edvard var for svag til at modsiges hende.

Da Damen saae Rosalie, styngede hun, uden at sige et Ord, sine Arme om hende. Rosalie forfærdedes, og troede, der var tilstødt Børnene, eller deres Fader, noget Betænkeligt. Men Hiin fattede sig snart, beroligede Rosalie, og sagde nu, Edvard var her, for at tilbyde hende sin Haand.

Rosalie lod strax Armene synke, og segnede næsten afmægtig paa en Sopha. Om denne Salighed havde hun ikke drømt, aldensind Edvard havde viist sig saameget koldere mod hende, jo mere han var bleven sig sin Kjærlighed til hende bevidst — og saaledes var da Rosalie omsider falden paa den Tanke, at han slet ikke kunde lide hende. Men dens Salighedsfølelse skulde ikke vare længe, thi da Edwards Svigermoder saae hende saa bleg og bægget, raabte hun: „Stakkels Rosalie, hvor det gjør Indtryk paa Dig! Men jeg tænker dog, Du siger ikke Nei. Jeg veed Alt. Han har sagt mig

at han blot handler efter min salig Datters Ønske og Villie for igien at give hendes Børn en Moder, og Du veed jo, at hendes Ønsker stedse vare ham Love. "

Pludseligt var nu Rosalie nedfalden af sin Himmel, thi Pligt, ikke Kjærlighed, drog ham til hende. Imidlertid fattede hun sig og sagde: „Har De ogsaa forstaaet Edvard ret? Han pleier ei at sige nogen Usandhed, og jeg veed gandske vist, at min Cousine ikke har anbefalet ham mig.“

„Det maa han vide bedre, vedblev Hiin: ellers havde han, trods Dit smukke Ansigt, neppe valgt Dig. Vel er Du et godt Barn, men min Mathilde — hvilket sjældent Bæsen var ikke hun!“

Her fløde Moderens Taarer paany, og Rosalie havde Tid at betænke sig, om hun skulde forsøge, at udrive sin Veninde, og siden ogsaa Edvard, af deres Vildfarelse, da hun var fast overbevist om det Modsatte. Men hendes Kjærlighed var derimod, ihvormeget end hendes Stoltthed tilraadte hende, ei at ægte en Mand, der tog hende af anden Bevægsgrund, end Kjærlighed. Rosalie taug altsaa. Nu traadte Edvard's Datter ind, og Bedstemoderen sagde hende, hvorfor han var her. Med den meest levende Henrykkelse hørte Denne dette Budskab; derpaa kastede hun sig om Rosalies Hals, og overførte hende med Kjærtegn.

„Men jeg har endnu ikke sagt Ja!“ yttrede Rosalie.

„O, Du vil, Du maa sige det, for min Skyld!“

„Nu, for Din Skyld da! raabte Rosalie, og fluttede hende til sit Bryst; men Mathilde løstrev

sig snart, for at opsøge sin Fader. Neppe saae hun ham, før hun fortalte ham Alt og tilføiede: „Kosalie har lovet mig det! Hun vil være min Moder, hun vil reise med os, for min Skyld, ja, for min Skyld!“

Edvard foer sammen. Hvor dalede hans Glæde ved dette: For min Skyld! Det var altsaa Børnene, kun Børnene, der bestemte hende til, at worde hans Hustru — tænkte han. Og saaledes bragtes to Menneſker, som elſkede hinanden inderligt, til at tvivle om deres gjensidige Jøleſers Sandhed, idet Stolthed, falſt Delikateſſe, Mangel paa Aabenhjersighed, Mistillid til ſig ſelv, traadte i veien for hiin Oprigtighed, der dog, under alle Omſtændigheder, ene fører til ſand Lykke. Naturligviis maatte Edvard's og Koſalies næſte Møde, under diſſe Forhold, være koldt, ſkjøndt Ingen ſtod imellem dem.

Da Edvard, ſtøttende ſig paa ſit Barns Yrtringer, havde udtalt ſit Haab, fremſtammede Koſalie et Ja, og han ſagde derpaa: „Mindre havde han ikke ventet af hendes Ugtelſe for den Afdøde, da hun jo vidſte, hvad Denne havde onſket.“ Koſalie rystede blot paa Hovedet, og brast i Graad.

„Ja, dyrebareſte Koſalie! vedblev han: De vil, det veed jeg, være den beſte Moder for mine Børn.“

„Hvor kunde jeg Andet, ſvarte hun med et dybt Suk: naar jeg betænker, hvis Børn det er!“

Dette Suk gjaldt ikke, ſom Edvard meente, den afdøde Mathilde, men ham ſelv. Havde han vidſt det — — gandske anderledes havde da hans Skjebne føiet ſig.

Edvard's Svigermoder fik et Besøg af en Søster, som var Enke. Derved foregædes de hushlige Forretninger. Skjøndt hun derfor skjænkede Rosalies Forbindelse sit varmeste Bifald, kunde hun dog ikke affsee hende nu. I de næstfølgende sex Maaneder skulde Forlovelsen holdes hemmelig, og først efter deres Forløb skulde Vielsen finde Sted.

De Forlovede fandt sig deri. Men Edvard fik det Indfald, i de sex Maaneder at sætte sin Bruds Tilboielighed paa Prøve. Derfor ønskede han, at hun skulde tilbringe de Tre i Hovedstaden, og de Tre ved et Bad i en agtværdig Families Følge. Han vilde, at hun skulde see Verden, inden hun for stedse begrov sig paa Landet med en ikke mere ung Mand. Men ligesaameget som denne Beslutning kostede ham, ligesaa dybt og bittert følte Rosalie sig frænket derved; hun troede, at hans Forpligtelse angrede ham, og at han haabede, hun skulde finde En, der behagede hende bedre end han. I denne Mening bestyrkedes hun endnu mere ved et Brev fra Edvard, hvori han bad hende, hun skulde i disse sex Maaneder gandske betragte sig som fri, og forsikrede, at hvis hendes Hjerter, i denne Tid, skulde finde en Værdigere, da vilde han uden Betænkning opgive sin Ret til hendes Haand. Han havde skrevet dette Brev i sand Dødsangest, thi han følte, at han dermed satte sit Livs hele Lykke paa Spil; men han troede, for sin fremtidige Roligheds, og tillige for Rosalies Skyld, ei at torde handle anderledes. Hun derimod saae kun Koldfindighed deri, og derfattedes ikke meget i, at hun jo havde givet ham sit Løfte tilbage. Det var kun den inderligste Kjærlighed, som indgjød hende det Haab, at det nok vilde lykkes hende, i hans Bryst at tænde samme Følelse.

Efter mange Misforstaaelser paa begge Sider bleve de Forlovede omsider, efter den bestemte Frist's Forløb, forbundne med hinanden, og de vare' blevne det lykkeligste Par paa Jorden, naar de med Frimodighed havde kunnet aabne sig for hinanden. Nu derimod bestrykedes de stedse fastere i den Overbeviisning, at den Ene ikke havde valgt den Anden af Kjærlighed; selv de meest velmeente Handlinger bleve, paa begge Sider, vrangt bedømte. *E d v a r d* kunde slet ikke opgive den Tanke, at han, for saa ung og smuk en Kone, var altfor gammel.

Saaledes hengik, just ikke paa det Behageligste, to Aar. Hidtil havde *E d v a r d* imidlertid dog kun troet, at *R o s a l i e* ikke elskede ham; men nu faldt han paa den Tanke, at hun elskede en Anden. Man havde nemlig fortalt ham, at *R o s a l i e* havde havt Godhed for en ung Mand, der boede i hendes Tantes Nabolag, og at kun Mangel paa Formue havde hindret deres Forbindelse. Elskerens var derpaa traadt i Militairtjeneste og reist til Vestindien. Nu ansaae han det for afgjort, at *R o s a l i e* ikke elskede, aldrig havde elsket ham. Han indsluttede sig stedse dybere i sig selv, og blev saa bitter mod sin Hustru, at hun henlevede de kvalfuldeste Timer. I denne Stemning fik han et Brev fra sin Søster, som bad ham fortælle *R o s a l i e*, at hendes gamle Tilbeder, Capitain *D e n n e r*, var syg af en Vunde, han havde faaet i Tvekamp, og at han var i Begreb med, at vende tilbage til Europa.

Nu, tænkte *E d v a r d*, kan jeg prøve hendes Hjerter! — Høit forelæste han hende derfor, hvad hans Søster havde tilskrevet ham, idet han ret forfattede sig, at holde skarpt *Die* med hende. Men

han fandt ikke det saa let. Dog undgik Rosalie's overordentlige Bevægelse ham ikke. Med den dybeste Uvillies Udtryk saae han paa hende.

„Saa, Madame! raabte han: Dette Menneske var altsaa Deres Tilbeder! Jeg havde allerede hørt Folk ynte derom. Han elskede Dem vel ret ømt?“

„Det arme Menneſke! Ja vel, ret ømt!“ — Rosalie's Stemme bævede, thi selv havde hun nu paa det Smerteligste lært at kjende, hvor bitter en Lidenſkab er, som ikke gjengjeldes.

„Jeg troer, den Tilbøielighed var af temmelig lang Varighed!“ —

„Det var den!“ svarte Rosalie, og hendes Taarer flode stærkere.

„Nu, saa er det jo Skade, at De ikke har ægtet Capitainen!“ — Med disse Ord forlod Edvard Børrelset ude af sig selv.

Noget Dage ſildigere erfarede man, at Capitainen var ankommen til ***. Vel var han, ifølge Rygtet, endnu ikke helbredt; imidlertid haabede man dog det Bedste af hans Fædrelands Luft og af en omhyggelig Pleie.

„Det er dog ret Skade, ſagde Edvard, da han viſte ſin Kone diſſe Ord i et offentligt Blad: at Du ikke kan pleie ham, Men Du veed, jeg kan ikke loſe vort Baand, om jeg end vilde. Ellers ſkulde den gode Capitin ikke ſavne en omhyggelig Sygevogeterſke.“

Rosalie ſank i Aſmagt. Han ſøgte Grunden dertil, ikke i ſin haarde Tale, men i hendes Kjærlighed til Capitainen.

Edwards Beslutning var nu fattet. Han vilde forlade sit Huus, sit Fædreland, sin Hustru. Hans hele Følelse oprørtes ved den Tanke, længere at leve med en Kvinde, hvis Hjerte aabenbart tilhørte en Anden. Livet var ham utaaleligt. Han maatte frygte, at miste sin Forstand, hvis han fortsatte Samlivet med hende. Han gjorde derfor Forberedelser til Reisen, og havde allerede taget Vas, uden han sagde sin Kone noget derom. Hans Søster var just paa den Tid hos dem. Rosalie bleguede ved den uventede Esterretning, og forlod øieblikkeligt Bærelset. Edwards Søster søgte imidlertid, halvt i Spøg, at bringe ham fra hans underlige Beslutning, men han vilde ikke høre hende. Rosalie bad, hun vilde dog endnu engang forestille Broderen, hvor høist elendig hun maatte føle sig ved at staae saa forladt i Verden. Søsteren gjorde det, men forgjæves. Med stor Alvorlighed sagde hun derpaa til ham: „Saa reis da, reis allene! Forlad Dit Hjem. Din Daarskab vil nok straffe sig selv. Jeg ønsker kun, at det maa skee, medens Du endnu kan forbedre Dig.“

Næste Dag, da Kone og Søster ventede Manden og Broderen til Frokost, fik de følgende Brev, som han havde efterladt sig:

„Jeg bliver idetmindste sex Maaneder borte. Jeg ønsker, at Du, kjære Kone, saafremt jeg ikke skulde komme tidligere tilbage, mod Udløbet af denne Tid vil begive Dig til ***, thi i en stor Stad findes bedre Lærere for vore Børn. Imidlertid kan Du lade min Bankør udbetale Dig saameget Du vil, thi jeg veed, at mine Børn ere i den sømme Moders Hænder.“

Efterkrift.

„Jeg maa haste, ellers vilde Erindringer og
 Sølelser bestorme mig for mægtigt og berøve
 mig den Kraft, jeg behøver.

Edvard.”

„Det Menneſke er forrykt! raabte Edvards
 Søster, dybtørt ved Roſalie's dybe Lidelse: Han
 veed ikke, hvad han vil!”

„Alt, hvad jeg veed, ſukkede Roſalie: er,
 at han elſker mig ikke.”

„Umuligt! Her ligger en Miſforſtaaelse til
 Grund; Tiden og en Smule Selvmarter ſkulle,
 ſom jeg haaber, ſnart opklare den.”

I de følgende ſex Maaneder ſkrev Edvard
 tre til fire Gange; forſt daterede han fra Paris,
 ſiden fra Brüſſel, og tilſidſt fra Genua. Mod En-
 den af dette Tidſløb reiste Roſalie med ſine
 Børn til Staden, og Edvard's Søſter ſkrev til
 Broderen, hun var vred paa Roſalie. Den ar-
 me Capitain Denner var nemlig, meget ſyg, an-
 kommen til ***. Da han nu troede ſig Døden
 nær, havde han yttret det Ønſke, at ſee Roſalie
 endnu engang. Men hun havde været ret ſtridig; hun
 havde paa ingen Maade villet opfylde dette Ønſke, fordi
 hun indbildte ſig, at ville gjøre ſin Mand imod-
 dermed. Siig hende dog, fluttede hun dette Brev,
 at hun ei, uden Nødvendighed, ſkal være ſaa haard-
 hjertet.

Da Edvard fik dette Brev, ſatte han ſig, i
 et Slags overmodigt Lune hen og ſvarte: hans Ko-
 nie kunde, uden videre at have Hentydning til ham,
 gjøre, hvad hun fandt for godt; han tillod gjerne,
 at hun beſøgte Capitainen. Men neppe havde han

indleveret dette Brev, før det angrede ham, at have givet denne Tilladelse. Dreven af Skinsyge begav han sig paa Veien til den By, hvor Rosalie nu opholdt sig. Men da han var hidkommen, kunde han dog ikke overtale sig til at begive sig til det Huus, hans Familie beboede, og gjentorene sig med en Kone, der, som han meente, elskede en Anden. En sælsom, phantastisk Plan bemægtigede sig hans Indbildningskraft, og han tøvede ikke med at sætte den i Værk, hvormange Vanskeligheder der end satte sig derimod.

Han skjulte nemlig sin Ankomst for Enhver, undtagen for sine Bankører. Disse bad han sælge Statspapirer for ham til et meget betydeligt Beløb, og da dette var skeet, modtog han Pengene og sagde: han vilde sandsynligviis gjøre en Reise til Udlandet. Men i dets Sted gjorde han sit Ansigt ukjendeligt ved et falsk Skjæg, tog grønne Briller og en sort Varyk paa, saa man kun kunde kjende ham igjen paa Stemmen. Under Navnet S a n d s f o r d kjøbte han atter nogle rentebærende Papirer, og leiede sig ind i et Huus, der laae ligeoverfor det, hans Kone beboede, saa han næsten kunde oversee Alt, hvad der foregik i hendes Værelser.

Imidlertid maa man lade ham vederfares den Ret, at han ikke blot havde til Hensigt, at udforske og see sin Kones Handlinger, men især at være et Bæsen nær, som han engang næsten havde forgudet, og endnu stedse folte sig tiltrukken af. Det syntes ham allerede nok, naar han blot stundom kunde høre den Elsktes Stemme, og maafee bemærke Eet og Andet, hvoraaf der lod sig slutte, at han dog heller ikke var bleven hende gandske

ligegyldig. Imedens nu hans Taushed fyldte Rosalies ham gandske tilhørende Hjerter med piintlig Angst, levede Gjenstanden for hendes Omhed hende gandske nær som hendes Gjenbo.

Vi vove ei, at skildre de mangfoldige Følelser, hvormed Edvard nu betragtede det Huus, som indsluttede hans Hustru og Børn. Neppe kunde han modstaae sin Længsel efter, at ile over og trykke dem til sit Hjerter. Med den største Anstrengelse maatte han uafsladeligt foreholde sig selv, at Rosalie jo elskede en Anden, og at han skyldte sin Ære, at blive den engang fattede Beslutning tro.

Fra nu af tilbragte Edvard næsten al sin Tid ved Vinduet. Det Bærelse ligeoverfor, som laae i lige Retning med det, han beboede, var hans Kones Naarflædningsbærelse, og her pleiede hun i Almindelighed at tilbringe det meste af Formiddagen. Han troede tidt, at see hende bag Gardinerne, og høit bankede da hans Hjerter af Smerte og Glæde. Hver Nat lagde han Mærke til Lyset i dette Bærelse, og sad i Mørke, til det var slukt. Først da gik han selv tilfængs. Om Formiddagen lurede han paa, at disse Vinduer skulde vordede aabnede; thi da vidste han, at Rosalie ikke mere var her, men at hun havde begivet sig til Frokostbordet. Selv satte han sig da med sin Frokost ved et Vindue i sin Dagligstue, og ventede til Rosalie, med sine Børn, ogsaa kom ind i sin. Da saae han hende meget ofte; men Rosalie pleiede aldrig at komme til Vinduet. Hver Dag saae han Børnene med deres Gouvernante, naar de gik ud, og stundom fjørte Rosalie selv ud. Engang blev hun staaende nogle Minuter i Gadedøren, og han kunde tydeligt see, at hun saae meget bleg ud, og at hun var bleven mager. Men da hun holdt en

Kurs med sjældne Drishuusfrugter i Haanden, tvivlede han ikke om, at hun jo skulde til Capitain Dener dermed, og — al Medlidenhed med den Arme var forbunden af hans Hjerte.

Edvard maatte meget snart bemærke, at Rosalie slet intet Selskab saae hos sig. Vel gjorde nogle Damer og Herrer Visiter, men de modtoges ikke. Kun een eneste Person havde hver Dag Udgang til hende, nemlig hendes Agent, Balmann; men det var en Forretningsmand, og hans hyppige Besøg lode sig derfor let undskyldes. Men hvorfor vilde da Rosalie slet ikke see nogen Anden? Edvard kunde dog ikke smigre sig med den Tanke, at det skete for hans Skyld, at det var Sorg over hans Graværelse, der bragte hende til at flye Verden. Dog var Tingen selv ham gandske behagelig.

Da han havde henlevet nogle Maaneder paa denne vel eensformige, men dog for ham beroligende Maade, bemærkede han, at Rosalie regelmæssigt kom til Vinduet, og det hver Dag paa een og samme Tid. Hun pleiede ogsaa at tøve temmelig længe der. Omfider saae han, at hun ventede paa Postens Komme, og naar nu Postbudet omsider bankede paa Døren, saae han, hvor hun skyndte sig at lukke op. Han saae hende komme tilbage, men nu fjernede hun sig, og han bemærkede hende kort efter i hendes Paaklædningsværelse, hvor hun altid trak Gardinerne tæt sammen, og, som han indbildte sig, blev siddende alene, for at fatte sig efter det stussede Haab. Gandske vist ventede hun hver Dag, at høre Noget fra sin Egtefælle; men var Kjærlighed til ham Bevæggrunden til denne ængstelige Forventning? Han kunde ikke troe det, helst da han saa tidt saae

hende fjøre ud, rimeligviis for at besøge den syge Capitain.

Nu fik Rosalie ogsaa Besøg af en Anden, som han endnu ikke havde bemærket, og denne Mand boede just ved Siden af ham. Alf Folk i Nabolaget erfarede han, at han hed Manse, og at hans Fader havde tjent Rosalies Bedstefader i mange Aar. Efter sine Forældre havde han arvet en anseelig Formue, og forøget den ved egen Flid; ogsaa Rosalie havde, for hans Faders Skyld, megen Afgtelse for ham.

Denne Mand maa jeg lære at kjende, tænkte Edvard: thi ved ham kan jeg lettest erfare, hvad der hver Dag gaaer for sig histovre.

Tilfældet var ham gunstigt, thi engang kom han, i stærkt Regnveir, fra sin Banker, og bemærkede Manse, som stod i en Port, uden Paraply. Edvard ilte hen til ham, paanødte ham Sin, idet han forsikrede, at hans Overtjole beskyttede ham tilstrækkeligt mod Regnen, og opgav ham sit Navn og sin Bopæl. Men Manse indhentede den Bortseilende, og de gik hjem sammen. Saaledes var Bekendtskabet knyttet, og snart kom det saavidt, at de næsten dagligt saae hinanden og ofte spiste sammen.

Edvard fandt, at hans nye Ven var Et af hine lykkelige Mennesker, der finde Alt, hvad der angaaer dem selv, yderst interessant, og at han især gjorde sig til af sin betydelige Formue, men derhos var han meget godmodig og langt fra at frænke Andres Selvfjærlighed.

Meget snart vidste Edvard at bringe noget paa Bane, som maatte give Manse Leilighed til at tale om Rosalie. Manse fortalte ham nu,

at han havde kjendt hende fra hendes Barndom af, at hendes Mand, en underlig Patron, flakkede om i fremmede Lande, at hun var meget bekymret, fordi han i lang Tid Intet havde ladet høre fra sig, men at han — hvilket var det Forunderligste — havde været her i Staden, optaget en betydelig Sum Penge hos sine Bankører, og derpaa begivet sig udenlands igjen — rimeligviis for stedse! —

„For stedse! D sikkert ikke!“ — tog Edvard Ordet, glemmende sig selv.

„Det omtvioler De? sagde Manse: Biskop har De Grund dertil, da De seer, hvilken fortryllende Kone, hvilke søde Børn han har efterladt sig. Jeg for min Person troer, at han maa have en Skrue løs. Hans Agent mener, at han er frihedsgal, thi han troer, at han har forstrakt de spanske Patrioter med Penge, og at han vel endog sægter for deres Sag.“

Trods de smertelige Følelser, som, ved disse Ord, gjennemglødede Edvard, kunde han dog ikke afholde sig fra at lee, da han hørte, at man troede, det var Kjærlighed til Frihed, som havde drevet ham til hans usædvanlige Skridt. „Men! tog han Ordet: Hvad tænker Damen da om denne sælsomme Formodning?“

„D, hun troer ikke derpaa, men hendes Agent, Balmann — der, saavidt jeg kan mærke, er dødelig skudt i hende — siger hende, at han har meget gode Grunde for sin Formodning.“

„Det var —!“ raabte Edvard opfarende, og han følte sig greben af en Mistanke, der ingenlunde var fordeelig for Hr. Balmann.

„Denne Balmann, vedblev han : hvad er det for et Menneske ? Om Damen end var Enke, saa kunde han dog ingen Fordringer gjøre paa hende !” —

„Hvorfor ikke ? Han er en meget smuk Mand, som veed at indvinde sig hos Fruentimmer, meget snu, meget insinuant, meget riig, og for kort siden har han ogsaa faaet et indbringende Embed.”

„Men venteligt er dog den stakkels Mand ikke død.” —

„Stakkels Mand ? gjentog Manse : Jeg kan ikke ynke ham ; han er jo sjantet. Saaledes at reise bort og give sin Skjonne, al Beskyttelse berøvede Røne til Priis for alle Farer, som Ungdom og Skjønhed altid ere udsatte for ! Og intet Menneske veed egentligt, hvorfor. Jo, det er mig en net Vegtemand og Fader !” —

„De er temmelig streng mod — den Mand ; jeg forestiller mig dog, han har sine vigtige Aarsager.”

„Det kan være ; men jeg maa bede, at De ikke stakler ham, thi han fortjener virkelig ingen Medynk.”

Her afbrød Manse Underholdningen, og Edvard var hjerteligglad derover.

Næste Dag, da han gik ud med Manse, mødte de Rosalies Døtre med deres Gouvernante, og Manse blev staaende, for at tale med dem, medens Edvard betragtede dem usformærkt, og rystede over hele sit Legeme, da han hørte Lyden af de dyrebare Stemmer. I Begyndelsen var han saa forstyrret, at han slet Intet forstod ; men omsider hørte han de Ord : „Moder — meget ulykkelig — Capitain Denner — hverken leve eller død — Capitainen sørger over, at skulle forlade Moder i saadan Jammer —

det gjør ham saa ondt, at see hende græmme sig, o. s. v. "

Al denne gjensidige Kummer maatte, saa meente Edvard, der ikke havde hørt, hvad der laae derimellem, komme af den Smerte, de Elfskende følte ved, at see sig adskilte ved Dødens langsomme, men sikke Haand. Han hørte ei, at Gouvernanten og Mathilde sagde: „Aarsagen til Rosalies Kummer var ingen anden end den, at hun slet Intet hørte fra sin Egtfælle! " —

Han gif derfor hjem med forstærket Mistanke, skøndt denne allerede havde begyndt at vige for Tidens Indflydelse. Hvor havde han taget feil af Rosalies Grundfærninger! Var hun istand til at lede hans Døtre paa Dydens Vej? —

Men et Blik paa hendes blege Kinder og hendes rene uskyldsfulde Ansigt ned slog, næste Dag, mægtigt disse Tvivl.

Da den skønne Aarstid nærmede sig, havde Edvard en ny Nydelse. Rosalie, som holdt meget af Blomster, opelskede en Mængde i Vinduerne, og Gaden var ikke bredere, end at Edvard kunde indaande deres Duft. Sine Vinduer fyldte han nu, ligesom til Gjengjæld, med de meest udsøgte, sødest duftende Planter. Det skønne Syn vakte saavel Rosalies, som Børnenes Opmærksomhed. Da hun forstod sig paa Blomster, tog hun sine bort, for at indaande de ligeoverfor staaendes behageligere Duft. Ofte traadte hun i Skumringen ud paa Alltanen, for at glæde sig over Gjenboens Have, medens han, ubemærkt af hende, gjorde sig kosteligt

tilgode. Engang hørte han endogsaa hendes halde Røst rose hans Planter.

En anden Aften havde han en ny Glæde. Hidtil havde han forgjæves haabet, at høre Rosalie spille eller synge. Denne Aften besøgte hun af en Veninde, hvis Bønner hun maaskee ikke kunde modstaae. Nok, hendes Harpe lød, og med svag, bærende Stemme sang hun en Ballade — hans Yndlingsballade. Men midt i en Strophe hørte hun op, og Edvard troede, at høre dybe Suk. Musikken taug, og kort efter saae han Rosalie med Tørflædet for Vinene, i sit Paaklædningsværelse, hvis Gardiner hun hurtigt rullede ned. Han udtydede alt dette efter sit Hjertes Ønske. „Lager jeg ikke meget feil, tænkte Edvard, saa elsker Rosalie mig dog endnu, og det var dog vel muligt, at vi kunde blive lykkelige med hinanden. Men — nei! tilføiede han efter en Pause: det er umuligt.“

Imidlertid gif han dog denne Aften lykkeligere til Sengs, end han pleiede.

Edvard erfarede snart, at hans Døttre sjundom besøgte hans Nabo, for at besee hans Samling af Robberstykker og andre Sjeldenheder. Strax lod han opkjøbe en Mængde sjeldne og mærkværdige Sager, især endeel kostbart indianisk Legetoi, paa det han derved kunde faae Leilighed til, ogsaa at indbyde dem. Imidlertid sendte han, naar han hørte, at de befandt sig hos Naboen, Udskilligt af det Kjøbtet, for at glæde dem. Omfider vovede han, selv at indfinde sig; men han kunde ikke blive i Stuen, uden at røbe sig. Døttrene talte om ham med saamegen Kjærlighed, og beklagede hans formeente Død

med saadan rørende Hjertelighed, at han ikke kunde tilbageholde sine Taarer.

Et Par Dage efter, da han allerede nogle gange havde seet og talt med sine Døttre, skrev han til Rosalie, og bad hende overrække sine Døttre det medfølgende Legetoi, da han havde seet, hvormeget det havde moret dem. Rosalie tog derimod, skøndt ugjerne; men hun indbød ham ikke til sig. Dog kom hun en Dag til Vinduet, just som Edvard stod ved sit, og takkede ham, ved Tegn, for hans Godhed mod hendes Døttre. Edvard stod ligesom fortryllet ved dette Syn, thi han troede at bemærke, at hun endnu var sorgfuldere end hun pleiede.

Imidlertid begyndte han at lides ved sit sælsomme Liv. Vel forsømte han ingen af sine Pligter som Menneske og Christen; han understøttede og trøstede Ulykkelige og Lidende, hvor han kunde. Men hans Pligter som Fader og som Eier af en stor Formue maatte nødvendigst lide under hans nærværende Forhold. Dertil kom, at han dog spillede en Rolle, som, hvis den blev bekjendt, maatte gøre ham latterlig, ja, mistænkt for Afstindighed. Efter modent Overlæg besluttede han derfor, at bane sig Tilbageveien, ved at tilskrive sin Søster. Men en uforudseet Omstændighed hindrede denne Beslutnings Udførelse.

Bälmann, der allerede forlængst havde fattet en hemmelig Tilbøielighed til Rosalie, hvis Dyd dog stod for høit for alle hans Forsørelseskunster, besluttede, at drage Fordeel af Edvard's sælsomme Taushed og sandsynlige Død. Han troede, at naar han udsprede Rygtet om hendes Forlovelse med ham

og saaledes holdt andre Beilere borte, vilde det dog omstøder lykkes ham, at vinde hendes Tilboielighed. Men til den Ende maatte han bibringe hendes Venner og hende selv den Overbeviisning, at Edvard ikke levede mere. Var hun først hans, da var han forfængelig nok til at troe, at hun vilde følge ham til Verdens Ende, og, ifald Edvard vendte tilbage, gaa med ham, hvorhen han vilde. Thi istedetfor at være en riig Mand, som Manse ansaae ham for, befandt han sig i store oekonomiske Forlegenheder. Edvard's Unliggender havde han saaledes forvirret, at han allerede, for sin Rednings Skyld, itide maatte tænke paa at dække sig Flugten. Det behageligt maatte det altsaa være ham, at have en Ledfagerinde i den rige, smukke Kone.

For at udføre sin Plan, udsprede han, at Edvard, paa sin Reise til den nye Verden, var forulykket med Skibet, hvorpaa han befandt sig. Han foreviste en Liste over de Omkomne; Edvard's Navn stod derpaa. Han fremstillede endogsaa en Dreng, som var bleven reddet, og Denne beskrev Edvard's Person saa nøie, at ogsaa Rosalie lod sig forlede til at troe denne Fabel.

Edvard selv fik den første Efterretning om alt dette, da han saa sine Børn og Tjenestefolk bære Sorg, Bestyrtet iilte han til Manse, for at faae nærmere Oplysning.

„Nu! svarte Denne: Den gale Mand, som var gift med den unge Kone histovre, er død.“

„Hvad? Det er ikke sandt — Det kan jeg aldrig troe!“ tog Edvard Ordet.

„Hvorfor ikke? Jeg siger Dem, han er død, opslugt af Belgerne, opædt af Sissene!“ —

Nu fortalte Mansse alt det Foresaldne indtil de sidste Ord, som Edvard skulde have sagt, inden han sank tilbunds.

„Det er gandske rørende! sagde Edvard: Men lee maa jeg dog. Har da Balmann fremstillet Vidner?“

„O ja, Sagen er udenfor al Tvivl, og den stakfæls Enke er dybtbedrøvet. Imidlertid hører jeg dog ogsaa, at Balmann allerede saa halvt om halvt har vundet hende for sig.“

„Er det muligt? raabte Edvard ude af sig selv: Efterretningen er falsk — det troer jeg for min Part gandske bestemt!“ tilføiede han.

Han følte, at han neppe kunde beherske sig længer, men tillige, at det endnu var for tidligt, at røbe Alts. Edvard bemærkede, at Balmann hver Dag gik til Rosalie, og længe varede det ei, inden Mansse ogsaa fortalte ham, at der, efter Tjenestefolkenes Forsikring, gjordes Forberedelser til Brylluppet. Dette gjorde et frygteligt Indtryk paa ham; imidlertid trostede han sig med, at naar han optraadte, maatte dog Balmann rømme Marken.

En Morgen undredes han ikke lidet ved at see Balmann komme fra Rosalie med Ergrelse i alle Miner. Næste Dag kom han igjen, men modtoges ikke. Tredie Dag gik det ligesaa. Kort efter saae Edvard Mansse hentes over til Rosalie. Da han kom tilbage, vinkede Edvard ham op til sig.

„Det er godt! raabte Mansse: Skurken har faaet en lang Næse — Balmann mener jeg. Han vilde tvinge den smukke Enke til et Giftermaal; derfor sagde han hende, han havde allerede udspreidt det Rygte i hele Byen, at han var hendes Brudgom,

og at hun elskede ham. Men hun lod sig ikke kysse derved. Hun har befalet sine Folk, at afvise ham, saasidt han skulde komme igjen; men ham selv, har hun bedet, strax gjøre Rigtighed for Besørgelsen af hendes Anliggender. Mig har hun anmodet om, i Morgen at være tilstede derved som hendes Bistand. Det vil jeg da ogsaa, og han skal se, hvad det vil sige, at haane en saa elskværdig Dame!"

„Herligt, herligt! raabte E d v a r d, trykkende hans Haand: Men mon ikke Skurken skulde have opdigtet den hele Historie om hendes Mandes Ulykke?"

„Nei, nei! Det vilde jeg da ikke heller ønske. Det Menneske var ikke værd, han skulde eie sig en Kone. Hvad er det ikke for et himmelsk Væsen! Skjønhed, Dyd, Elskværdighed i den herligste Forening! — Og af god Familie! — Heller ikke ubemidlet! — Vilde De ikke ogsaa glæde Dem, om hun havde valgt Dem til sin Bistand?"

„Unægteligt!" sukkede E d v a r d, idet han vendte sig fra den Talende.

„De skal erfare, hvad der foregaaer i Morgen! vedblev Hiin: Maaskee vover jeg en Dyst med Balman; da er De nok saa god, at være min Sekundant. O, jeg har de bedste Pistoler i hele Byen."

Balman ventedes imidlertid forgjæves næste Dag; han havde reddet sig ved hastig Flugt. Rosalie; begyndte nu at fatte Formodning om, at Edwards Død kunde være opdigtet af Bedrageren. Dog vovede hun ikke, at yttre det for Rogen, for

ei ved grundet Modsigelse, at berøves dette sidste
sed: Haab.

Edvard vilde nu give sig tilkjende. Men
Rygtet om et Bryllup, der i al Stilhed skulde fej-
res ligeoverfor, begyndte nu at ængste ham. Han
tænkte, Capitain Denner kunde maaskee ønske, at
forbinde sig med hende inden sin Død.

Edvard spurgte Manse desangaaende, og
erfarede, at det var Gouvernanten, der skulde gif-
tes med en ung Mand, som hun allerede længe
havde kjendt. — „Hvo kommer da i hendes Sted?“
spurgte Edvard. — „En Søster af Damen, som
ogsaa er Enke, en ret net Person. Med hende og
nogle Lærere tænker Damen at bestride Alt.“ —
„Eigner hun Søsteren?“ spurgte Edvard videre.
— „Det just ikke, men smuk er hun dog, kun no-
get ældre.“

Nu, tænkte Edvard, var det Tid, ikke at
paalægge sig nogen Tvang mere. Han følte, at
han vel kunde have gjort Rosalie uret, og da
han vidste, at hun i nogle Maaneder ikke havde
besøgt Capitainen, lagde han sig i Aften ret lykkel-
lig til Hvile.

Natten var summer og han i feberagtigt Op-
rør. Derfor stod han op ved Daggrøn, for at ind-
aande den friske Morgenluft. Men idet han aab-
nede Vinduet, traf hans Øie et Syn, som bragte
alt Blod til at stivnes i hans Arter: Rosalie
omflængede med sin Arm en ung Mand, som sad
paa en Sopha ved det aabne Vindue; stundom af-
tørrede hun hans Pande og Kind — nu trykte hun
endog et Kys paa denne!

„Det er Capitainen! tænkte han: De ere hemmeligt gifte; hun har ikke besøgt ham, fordi han var i Huset hos hende. Ja, saa er det! Saa er det! Kysset er Beviis nok. Aldrig har hun givet mig slikt et Kys!”

Sand Helvedsqual raste i hans Jnderste, men — hvad skulde han gjøre? Rosalie, det indsaae han vel, kunde aldrig worde hans mere. Derfor beslattede han nu, at lade sin Dod gjelde for sand.

„Jeg selv er jo Skyld i Alt! tænkte han: Jeg allene bør altsaa bøde!”

Imidlertid vilde han dog overbevise sig om sin Formodnings Sandhed. Han skrev til Manse, og bad ham mage det saa, at Rosalies Døttre kom over til ham, for, som de forlængst havde lovet, at tage hans Sjeldenheder i Diesyn, thi næste Dag agtede han at forlade Staden. Til hans store Glæde tillod Moderen dem dette Besøg, men Tanten ledsagede dem.

Med høisbankende Hjerter modtog Edvard sine Gæster. Han saae virkelig syg ud, og Tanten spurgte ret omhyggeligt til hans Sundhed. For at undvige hendes velmeente Paatrængenhed, bad han Manse vise hende en sjelden Bog med Robbere, og han selv førte sine Døttre ind i et andet Værelse. Men det Spørgsmaal, som han, angaaende deres Moder, vilde gjøre dem, døde paa hans Læber, og han taug længe. Endeligt fattede han Mod, viste Mathilde et Halsbaand af stor Værdi, som han havde bestemt for Rosalie og sagde: „See, naar Deres Moder igjen blev Brud, skulde hun bære slikt et Halsbaand.”

„Åh, Moder bliver aldrig Brud mere, det veed jeg vist!“ sagde M a t h i l d e. — „Er hun det da ikke allerede?“ vedblev E d v a r d.

„Det er ikke muligt! Vi saae, at hun paa nogen Tid var mindre nedslagen end før, og om: s i d e r sagde hun os, hun var overbevist om, at vor Fader endnu levede, og B a l m a n n blot havde opdigtet Historien om hans Død. Åh, hvor glædede vi os da! —“

„Jeg maa vel have drømt, sagde E d v a r d e s t e r en lang Pause: thi jeg troede i Morges, at see Deres Moder holde en ung Mand i sine Arme.“

„Stille, stille! raabte den lille Sanny: Det maa De ikke fortælle videre. Men har De da virkelig seet Onkel?“

„Onkel? Onkel?“ raabte E d v a r d næsten ude af sig selv. — „Ja, ja, vor Onkel, som vi troede død.“ — E d v a r d maatte forlade Bærelset, for at fatte sig og ved Saarer lette sit takfulde Herte. Da han kom tilbage, lod han sine Døtre fortælle videre.

„Nu, vedbleve de: Onkel sad fangen i Goa. Derpaa kom han tilbage til Europa, havde en Duel i Havnen, hvor han landede, lod sin Modstander ligge dødeligsaaret, som han troede, paa Pladsen, flygtede, og kom hid til Moder, som maatte skjule ham omhyggeligt, da den unge Mand's Slægtninge havde svoret ham den bitterste Hævn, hvis Denne døde. Men den Saarede er, som vi høre, uden Fare. Onkel derimod maa ligge endnu.“

„Hvor trøsteligt, sagde E d v a r d: maa Deres Onkels Komme have været for Deres Moder!“ — „Åh ja, hvis ellers Noget i Verden var istand til at trøste hende, saalænge Fader er borte!“

„Hun er ikke Deres rette Moder, troer jeg?“ —
 „Nei, men vi elske hende saa inderligt, som om hun
 var det.“ — „O, endnu høiere! raabte Fanny: Vel
 var vor Moder god, men langt fra ikke saa mild,
 langt fra ikke saa mild!“

„Mod Alle og Enhver?“ — „Ja vel, hvorfor da
 ikke? Vi ere næsten jaloux paa Dufel. Moder mener,
 han ligner Fader, og er næsten ligesaa smuk som
 han — —

„Var da Deres Fader smuk —?“

„Moder siger det. Hans Portrait er ogsaa hendes
 eneste Trøst.“

Edvard maatte fatte sig, inden han kunde
 fortsætte Underholdningen med Børnene. Han indsaae
 sin Uretfærdighed, og følte den dybeste Anger derover.

Han gik ind i det Bærelse, hvor Mansse og
 Rosalies Søster befandt sig, for, saafremt han kunde
 fjerne Hiin, at knytte en Samtale med Denne. Det
 lykkedes. Svigerinden fortalte nu, efter at Edvard
 havde spurgt, om Rosalie ikke ogsaa vilde betragte
 hans Mærkværdigheder, at Denne ikke interesserede
 sig for Noget i Verden mere, uden for sine Børn og for
 Erindringen om sin Egtfælle.

„Heller ikke for Capitain Denne r?“ vilde Ed-
 vard spørge, men han vovede det ikke.

„Beed man da ikke, spurgte han omsider: hvor-
 for hendes Mand saaledes er bortreist?“

„Nei, det er en hemmelighedsfuld og uluckyelig
 Omstændighed tillige. O, vidste De Alt

„Det ønskede jeg inderligt, thi Deres Søster ind-
 gyder mig den meest levende Deeltagelse. Vilde De
 derfor

„Gjerne, min Herre! — Hvad der gjorde min Søsters Ægtefælle ulykkelig, veed Ingen; men ulykkelig var han i de to Aar, han var gift, saa ulykkelig, at han tilsidst ikke kunde udholde det længer, men reiste bort. Min stakkels Søster meente, han havde fattet en uovervindelig Modbydelighed for hende.“

„Modbydelighed? Umuligt!“ raabte Edvard.

„Af ja, hun troede stedse, han havde blot ægtet hende, fordi han indbildte sig, at hans første Kone havde ønsket det, og fordi han vidste, at hans Børn holdt af hende. Men min Søster har følt sig haardt straffet, fordi hun ikke aabenhjertigt sagde ham, at hun vidste, hendes Cousine havde paa sit Yderste villet fraraade ham denne Forbindelse.“

„Besynderligt! Men hvorfor sagde da Rosal — Deres Fru Søster, mener jeg, hvorfor sagde hun ikke sin Mand Sandheden?“

„Fordi hun elskede ham, og allerede længe havde elsket ham.“ Nu skildrede hun, for den stedsens de Tilhører, Rosalies lønlige Eidskab og lønlige Rummer. „Tænk Dem derfor, hvor ulykkelig Rosalie maatte føle sig, da hun erfarede, at hendes Ægtefælle havde sagt, han ægtede hende blot fordi hans afdøde Kone havde bedt ham derom. Intet Under, at Rosalie nu skjulte sine Følelser under Kuldes og Tilbageholdenheds Masse. Min Svogers Søster paastaar, han er det ydmygste Menneske af Verden, og bilder sig ind, at ingen Kvinde kan føle egentlig Kjærlighed for ham, at Rosalie heller ikke har ægtet ham af Tilbøielighed. Han tænker, hun elsker Capitain D e n n e r, skjøndt det dog kun var hendes himmelige Kjærlighed til ham, der

formeente hende at gjengjelde Capitainens Tilbæielighed."

I den heftigste Bevægelse sprang Edvard op, men han fattede sig snart, og bad hende vedblive; hun gjorde det, og i hendes Fortælling forekom en Mængde smaae Træk, som satte Rosalies Kjærlighed udenfor al Tvivl. „Imidlertid — sluttede hun — er det min Trøst, at der selv af denne Jammer vil flyde noget Godt. Thi vender hendes Mand tilbage — og den Ulykkelige troer endnu ikke, at han er død — saa vil hun — — — Men hvad fattes Dem? De er ikke vel?"

Edvard følte sig virkelig saa bestormet af Taknemmelighed og Glæde, at han ikke kunde beherske sig selv, men, fra frampagtigt bevæget Bryst, udstødte dybe Suk.

Manse indtraadte nu, og kort efter fjernede sig Edwards deeltagende Besøg. Han kunde neppe troe, hvad han nys havde hørt. Han — Rosalies første og eneste Kjærlighed! — Det var over al Forventning.

„Nu! sagde han: Saa vil jeg da ogsaa strax vende tilbage til hende! — Bort med al Forslælse!" — Han kastede strax Paryk og Ekjæg og vaskede sit farvede Ansigt. Men den hurtige Overgang fra den dybeste Smerte til den høieste Glæde, den Spænding, hvori han en Tidlang havde levet, maatte have virket høist skadeligt paa hans Sundhed, thi han faldt endnu samme Nat i en heftig Feber og talte vildt. Hans Liv svævede, efter Lægens Udsagn, i Fare. Da Rosalie og hendes Børn erfarede den eensomme Syges Tilstand, viste de ham den meest levende Deeltagelse.

„Det er dog underligt! sagde Manse: Jeg har altid hørt, han har hverken Kone eller Børn, og dog har han, i sine Phantasier, uafsladeligt talt om dem.“

„De Ulykkelige! sukkede Rosalie: Døer han nu, hvor dyb vil da deres Smerte være, efter saa lang og frugtlos Længsel efter ham!“

Langt om længe erklærede Lægen Edvard uden Fare. Da Manse besøgte ham, spurgte han ham, om han, i sine Phantasier Ingen havde nævnet. „Ingen! var Svaret: Men om Kone og Børn har De ofte talt!“ — „D! sagde Edvard rødrende: Usands, intet videre!“

„Men, vedblev Manse: hvo skulde tænkt, at en hidsig Feber kunde bekomme En saa vel! De seer meget bedre ud end før, skøndt rigtignok lidt bleg. Deres Dine ere jo ogsaa ret gode! De behøver ingen grønne Briller mere.“

„Men, spurgte Edvard nu: hvorledes gaaer det vor Gjenboerfke?“

„Meget vel; kun har hun ængstet sig meget for Deres Skyld! Alle Slags Forfriskninger har hun ogsaa sendt Dem.“

Da ringedes der paa Gadedøren, og Manse sagde ham: Damen kom selv, at spørge til ham. Han stod op, og gik ind i et Sideværelse. Manse modtog Rosalie, og Edvard havde den Glæde, at høre den skønne Stemme, der med saamegen Deeltagelse spurgte til Hr. Sandford.

Nogle Dage efter flyttede han ind i et andet Værelse, med den faste Beslutning, her at aabnebare Rosalie Alt. Ved sin Læge, der ogsaa var hendes, lod han hende bede om et Besøg, da han

havde Noget [at meddele hende, som laae ham særdeles paa Hjerte. Hun kom. Bærelset var mørkt; han laae paa en Sopha.

„Kjære Gjenboerske! sagde han med sagte Stemme, da hun nærmede sig ham: Jeg vover ikke mundtlig at tolke Dem min Bøn; De vil erfare den, naar De behager at læse det Brev, der ligger paa Bordet i Kammeret ved Siden af.“

Neppes troede Rosalie sine egne Dine, da hun læste: „Min dyrebare, evig elskede, haardt frænkede Kone!“ — Hun sank om paa en Stol og læste videre: „Kom, hvis Du kan tilgive mig, kom i Din Dig tilbedende Mands Armé, kom til Din angersfulde

Edvard.“

Med et Henrykkelses Ekfrig styrtede Rosalie ind i den elskede Mands Armé, og følte en hidtil ukjendt Salighed ved hans Barm.

Hvilke Meddelelser der paafulgte, gjetter den folende Læser let. Hvor gjerne havde Faderen ikke strax sluttet de elskede Børn i sine Arme, men han følte, at han gjorde sig latterlig ved at tilstaae dem sin Daarlighed. Rosalie foreslog ham derfor, at hun vilde sige, hun havde faaet Brev, hvori hendes Mand tilmeldte hende sin nære Ankomst, og bad hende møde ham i Overmorgen paa et bestemt Sted. Edvard satte sig strax hen og skrev Brevet, som Rosalie medtog.

Den bestemte Dag kom. Rosalie førte den i saa lang Tid savnede Elskede imøde med hendes

Børn, hendes Søster og den fra Goa tilbagevendte Broder. Edvard begav sig, i Manses Selskab, derhen, og intet Die blev uden Taarer ved Gjensyns Scenen. Rosalie og Edvard lovede hinanden heligt aldrig i Fremtiden ved Mangel paa Fortrolighed at sætte deres gjensidige Rolighed paa Spil, men ved Alenhed og Tillid at nære den skønne Fortrolighed, der i Egtstanden er en uudtømmelig Kilde til et uomstyrteligt Værn for varig Lykke.

U. 3.

V e r t e n i H o b e d k r o e.

En original Fortælling.

(Slutning.)

4.

„Så Lykke, Ingeborg! I bræser dygtigt op. Vor Kof paa Gaarden gjør det ikke meget bedre.“ Dens ne Tiltale gjaldt Kulsvierens Kone, der trostigen stod og dreiede et Træstegespid over en sagte Kulild. Uden at blive bemærket havde Skytten Claus sneget sig ind i den røgopsyldte Stue, og sendte derfor med desstørre Virkning sin uformodede Hilsen mod den forbausede Kone. Men Grunden til hendes Forbaufelse sad egentlig paa Spiddet; det var en dygtig bred Dyreryg.

„Nu nu, Moer! I skal ikke ræddes. Hvo kan kjende sit Smør i en Andens Kaal. Forresten har I Intet at frygte i saa Henseende dennesinde. Jeg vil blot tale med Sti. Hvor er han?“

Den arme Kone beredte i en Hast et Sæde for den høie frygtelige Gæst, bød ham sætte sig, og gif at kalde Manden, der tilligemed Karlen Tyge i et Skuur bag Huset var bestjæftiget med at klyve Træ til Stave, et Arbeide, der foruden Kulsvieriet afgav hans eneste ordinaire Næringskilde.

Strygetrærnes hæse Skrig paa de fløvede Leer, og raske Knoses og bevre Pigers muntre Sange, medens de med kraftige Hug fældte Engenes frodige opskudte Liv, og smilende lagde det paa Baare, tydede Liden, da Bonden høster uden at have saaet, og hvert faldende Græsstraae forjætter ham et Savn mindre i den kommende endnu fjerne Vinters Krav

paa en forraadsfyldt Lade. Det var midt i Høststien, og mere end fire Uger siden Obersten hiin Dag var paa Jagt i Nordrestøven, og da afslagde et Besøg i Kroen. Thi at dette allerede forud var hans Hensigt, veed vist enhver Anden med Skytten. Den henrundne Tid havde kun efterladt sig meget liden eller slet ingen Forandring i de ydre Forholde. Paa Herregaarden og i Kroen var Alt som før. Greb Saruzzi tilbragte sit Livs lykkeligste Dage i en elsket Piges Selskab, han inden en kort Frist torde haabe at faa som Viv; og Claras Tilbageholdenhed afgav Stoffet til Oberstens daglige Vidøven; thi da den aldrig var frastødende, kunde den ingensinde give Anledning til bitre Anmærkninger. Under Guiliams sande moderlige Varetægt, en Varetægt, hvis Bitterhed Giovanna for kun havde kjendt uden nogen: sinde at have husvalet sine Læber ved dens Sødherder, blomstrede Tryghed og Fred trindt om hendes Fjed, liig Roser. I deres Læe lod hun vel Tanken heel ofte svæve hen til den Elskede; men Guilia forstod at lade Tiden beholde de Binger, Længsel ellers pleier at berøve den. Francesco var blidere mod hende end mod nogen Anden, det lod som han saaledes vilde afbetale en Deel af sin Gjæld til Urtesamlere, og Carlo tilbragte endnu som før, skøndt paa den senere Tid meget mere indsluttet i sig selv, mangen Aften i sin Familiefreds.

Dog denne Rolighed var kun Haablikt for Orkanen. I Claus's Hjerne havde det Altsammen et saare forandret Udseende. Hans opfindsomme Aand blandede allerede Farverne til en væsentlig Forandring i de forfjællige Grupperinger. Hans Die

trængte til denne Variation i Stilen. Kort, hans Genie hævede Bingerne til en af sine høieste Kræfter; anstrængelser, og Udførelsen af den fattede Idee var Hovedsiemedet for hans Besøg i Kulsvierens Hytte, ligesom ogsaa de leiberegnelige Følger af Jagttouren vare det, der gav Anledning til den.

Den smukke Kropige havde efterladt sig et uudsletteligt Indtryk hos Obersten. Men til hans Roes vare det sagt: han bukkede heller ikke under for en forgjæves Anstrengelse til dets Udslettelse. Meget mere, daglige Besøg i Kroen tjente til at opflamme det stærkere. O, men hvad var det ogsaa for en Pige! Hvilken Taille, hvilke Dine, hvilke Hænder! Hvor gandske forskjellig var hun ikke fra Egnens andre Skjønheder! Og en saadan Rose, henkastet paa hans Bei, skulde en mægtig Herre ikke have Lov til at plukke, eller for det Første idetmindste at gotte sig ved Bestuelsen af; thi videre var han uagtet fire Ugers anvendte Glid endnu ikke kommen. Fire Uger! Naar saae en Mand som han sig efter det første Skridt nødt til at opsætte sin Triumph saa længe? Han havde knebet hende i de fyldige Kinder, ladet det gode Barn fortælle sig saa saare Meget om det kjære forladte Fødeland — et Middel der ellers formedelst en vis Fortrolighed i Meddelelsen som derved finder Sted, altid pleier at faa saa grumme godt an — ja havde han ikke endog søgt Leiligheden til at være alene med hende, men da var hun rigtignok siebliffelig smuttet fra ham. Alt uden Virkning. Det var klart, der maatte ligge Noget under. Var det Onkelens knarvorne Blikke, var det Tantens Argus Paapassenhed, eller stillede maastee Billedet af den raske vevre Gartner sig saa

haardnakket mellem ham og hans Tilbøieligheders Tilfredsstillelse? „Alt forenet!“ meente Claus, men yttrede tillige: „Alt det nok skulde finde sig.“ — „Var Maalet kun halvt saa nær for mig selv!“ sukkede han sagte; men indsluttede dette Suk i et Tjenstfærdigheds: Skrabud for den naadige Herre.

„Det skulde finde sig!“ Men for at finde sig, maatte jo Hindringerne ryddes af Veien. Dog Hindringerne vare alt for mange til at de saa let kunde unddrages hende, og den gjenreste Vei er stedse den bedste, altsaa hun skulde unddrages dem. Planen til en Bortførelse havde allerede ligget færdig i Claus's Hoved et Par Dage, og var forelagt til høist gunstig Sanction, hvilken da heller ikke manglede. Thi det gjaldt jo kun en Ubetrydelighed. Vigen kom jo siden igjen tilstede, og det forre Uffavn fandtes der vel en Leilighed til at erstatte Gartneren eller hende selv paa een eller anden Maade.

Ikke sandt, min Smukke? Italienerinden var ret et Lykkens Skjodebarn. ! Saa ung — hun fyldte kun fort iforveien sit attende Aar — og allerede stod hun paa Nippet til at bestaae det allerherligste Romanzeventyr, en Bortførelse anden Gang. O, hvor maa man misunde hendes Lod! En anden Stakkel bortfukker et heelt langt Liv, uden et eneste Stævnemøde i Maanestien, eller den ringeste Smule Andet, qui pourrait sentir d'un plus haut gout end det gandske Umindelige.

Altsaa, som sagt, Claus havde besluttet en Bortførelse, og var allerede i to Dage betænkt paa sin Idees Realisation. Et Tilfælde gjorde imidlertid en Tversfreg i hans Beregninger. Han fik Visshed hvor

(24*)

han ikke en Gang havde havt den mindste Ahnelse. Dog med den Fordeel, der stedse følger ved udstrakte Plac-
ner, lærte han snart at indsee, at hvad han paa den ene
Side tabte, kunde paa den anden Side erstattes tifold.

Det var hans Sædvane at gjenneomsnige hele
Huset. Ogsaa Haven gjæstede han undertiden paa
denne Maade; men sjældent beskyggede de høie Lin-
detræer i Hovedgangene hans Fjed, han listede stedse
omkring i Sidegangene og bag Hækkerne. For ikke
at forstyrre, stod han da ofte stille bag dette Skjul,
medens En og Anden af Tyendet, eller vel endog af
Herstabet selv, passerede. Dette var ogsaa hans Hens-
igt, da en Eftermiddag Frøken Clara, med dyb
Tankesfuldhed præget paa de sænkede Dienlaage, kom
ned ad den brede Gang, hvis høie Røddetræer paa
begge Sider gandske unddrog ham hendes Blikke.
Allerede var hun kommen ham et lille Stykke forbi,
da hun pludselig standsede. Nysgjerrig for at erfare
Anledningen dertil, stak han Hovedet lidt frem, og
saae nu hvorledes hun hastig bukkede sig og tog Ros-
get, der lignede en Pafke, op fra Jorden. Hun aab-
nede den, og Forundring spillede i enhver af hendes
Miner, men med Opmærksomhed syntes hun dog at
læse nogle Linier paa et Blad, hvori noget Rødt laae
indsvøbt. Hun var tilende. Langsomt lukkede hun
igjen Papiret til. Et Suk hævede hendes Barm,
og en Taare bævede i det Nie, hun bedende vendte
mod Lysets Hjem. Hendes Læber bevægede sig sagte,
og neppe hørlige naagede de Ord den Lyttendes Ore:
„O Gud, Du Arme! Saa var det dog saaledes.
O hvi var Du ikke — “ Videre kom hun ikke, thi
i dette Dieblif skreed Gartneren Carlo forbi Enden
af Alleen, og ligesom opstrækket ved Synet af ham

fortsatte hun sin Gang. Men lidt efter, da han var kommen gandske forbi, lod hun Pакken falde igjen tæt ind under Hækken, og saa Skridt derfra efterlod hendes løsnede Halstørklæde en hvid Rose og en Lillie, et Bytte for Vinden, der førte dem gandske nær hen til Pакken.

At alt dette, forresten kun et Dieblis's Sag, for den gode Skytte var en Chiffreskrift, hvortil han gjerne gad kjende Oplosningen, forstaaer sig af sig selv, og til al god Lykke laae jo Nøglen til den der endnu: det var Pакken. Med et Spring stod han allerede ved den, havde den i Haanden, og det Første der ved dens Aabning frembød sig for hans Skue, var en rød Brystsløise. Men Frøkenen havde ogsaa læst i det omviklede Papir. Her mødte ham Bamskeligheder. For det Første læste han selv sit Mordersmaal kun maadeligt, og for det Andet lignede hverken Skrifteegnene, eller det lidet han kunde udbringe af dem, det han var vant til at see af Pennens Frembringelser. Hans Bidebegjærlighed saae sig derfor nødt til at gjøre et Dieblis's Holdt, og for Tiden at lade sig nøie med det ved hans Jilfærdighed før Forsømte, med en nøiagtig Undersøgelse af det Fundne. Med Glæde opdagede han da, at Pакken hvori Papiret laae, egentlig var et Slags Duodezbrevtaske, en lille broderet Silkepung, som han vidste at den vakkre Kroholder'ske Guilia havde syet til sin Brodersøn, og som han ofte havde seet hos denne. Nu var Alting let. Det Skrevne var af Carlo, altsaa Italiens'st, og Grev Faruzzis medbragte Tjenere kunde nok for en Flaske af Oberstens Wiin gjøre ham den Tjeneste at transferere ham det paa gebroffen Danst.

Det lystedes. Den italienske Tjener læste efter meget Hovedbrud som følger:

„Significa o fiocco sacro al colore tuo il vivere de fiore; sia cosa significatione per te, Clara tanta graciola! Ma piu innanzi, che le lagrime mie hanno fatti impallidere questo colorato rosato, sara il tempo per me di estinguere nella notte longa del sepolcro l'aspra rimunbrenza d'una felicità, privata de me prima ancora che non foss'io stato nascuto.“

Og Begges forenede Bestræbelser udlagde det:

„Hellige Baand, din Farve betyder Blomsterets Liv; denne Betydning være for Dig, hulde Clara! Men længe forinden mine Taarer have afbleget Sløisens Rosenfarv være det Lid for mig i Gravens Nat at bortslumre Grindringen om en Lykke, Skæbnen end for jeg fødtes travristede mig.“

Nu var Gaaden løst, og Claus vidste hvad han vilde vide, men ogsaa mere end han havde ventet. Gartneren elskede den smukke Clara, derfor hiin Tungsindighed, der, især i de sidste Dage havde gjort ham mere tilbageholdende end før. Denne Sløise maatte være tabt af Frøkenen og Carlo have fundet den, og beholdt den nu som det eneste tilbageblevne Pant fra en haabløs Kjærlighed; thi haabløst var den, det laae jo ogsaa klart. Alligevel Oberstens Datter maatte have ahnet den, og nu havde hun faaet Visshed. Hendes ikke ubemærkede Udbrud, da hun læste Seddelen, vidnede høit derom. I Sandhed, saa meget Uventet paa een Gang var mere end Skytten i et Dieblis kunde ordne i sin ellers aabne Hjerne. Han brugte derfor sin sædvanlige Maade. Efter først at have anbefalet sin Tolf Taus

hed, og modtaget dennes Føste deſangaaende, ſtaf han Papiret atter til ſig — Pungen havde han havt ſine gode Grunde for ikke at fremviſe — og begav ſig bort med det gjorte Bytte, for i Eensomhed at hellige nogle Timer til alvorlige Betragtninger.

Snart var han imidlertid paa det Rene med Alt. Hans Aand var ſom Bien, der ſuger Honning ſelv af bittere Urter. Vel lod det nu ikke mere til ſom om Gartneren ſkulde blive den, ved hvem Oberſten engang i Tiden kunde lade den lille Kropige reſtituere hvad hun muligen kunde tabe ved ſit Interimſophold under hans Varetagt, thi Claus formodede, og ikke uden Grund, at Gartneren var Nar nok til at hænge ved ſin forſte Kjærlighed, om den end var ulykkelig. Men derfor vilde Tiden nok ſkaffe Raad. Allenaſs var der jo endnu for Exempel Bernhard, for med ſin egen dyrebare Perſon havde han, ſkjøndt Tænderne rigtignok løb ham en Smule i Band, gandske andre Hensigter. Ved diſſe Hensigter torde den gjorte Opdagelſe yde overordentlig Nytte. Det Følgende vil viſe hvorledes. Sin Beſtemmelse troe fortsatte han uforſtyrret Operationerne til Giovanna's Bortførelſe, og uden at melde Oberſten et eneste Ord om det Forefaldne, beſandt han ſig paa den til Udførelſen beſtemte Dag hos Kulsvieren, for i ham og hans dygtige Svend at hverve et Par haandfaſte og ſnilde Hjelpere.

Sti, hidkaldt af ſin betuttede Huſtrø, kom nu, og hvorvel Skyttens beſkrevene Venlighed for en Deel havde dæmpet Konens Angſt, ſaa ventede dog hverken hun eller Manden mindre end en ſkrap Straffefermon over det Umoralſke i at ſpiſe Dyrekød. Hvor forundredes de derfor ikke, da Claus end ikke

med et eneste Ord omtalte den brasende Steeg. I sin Glæde derover, og da Skjotten efter de første Velkomsthilsener, henstrakt paa Bænken, begyndte en ligegyldig Samtale, vovede Ingeborg endog, da det just var ved Døvetiden, at indbyde ham til at tage Deel i deres tarvelige Maaltid, og han modtog Indbydelsen. Hurtig bredte hun Dugen, og en høitidelig Taushed, det sande Kjendemærke paa, at man var i Færd med at tilfredsstille Appetitens første heftige Fordringer, laae efter et Dieblits Forløb udbredt over det hele Bordselskab, der i den tilkomne Karl havde faaet sin manglende Tilvæxt.

Først efter en temmelig rum Tid, da dybe Indsnit i den fede Dyreryg yttrede sine Virkninger i Kjøvebenenes langsommere Bevægelse, begyndte Claus, efter et dygtigt Drag af det fyldte Linfrus, at gjøre sine opmærksomme Tilhørere bekjendte med det egentlige Meed for hans Komme. Hans kunstforstandige Indledning indeholdt en fuldkommen og indlysende affattet Status, og alt som han gik videre, vidste han saa mesterligt at benytte de Fordele, vægtige Grunde gav ham, at et hurtigt, eensstemmigt „Ja“ diebliffelig afbrød den Taushed, i hvilken han til Slutning vilde lade Kulsvierfamilien Tid til ved rolig Eftertanke at stemmes til hans Fordeel. Kun een Gang under den hele Underhandling havde hans Smildhed løbet stor Fare for at strande mod det farlige Skjær; Kulsvierens i et ubehageligt Mindes Uvillie vakte fornærmede Stoltthed. Han var nemlig ubesindig nok til at lade et Ord falde om, hvorledes han, Sti, ogsaa ved sin Beredvillighed i denne Henseende, bedst kunde vise sig taknemmelig for det gode Kjøb, hvormed han hiin Pinteaften var

sluppet fra det bevidste Bildttyverie. „Holdt, Hr. Skytte! afbrød Kulsbieren ham her, med rynket Pande: Hvad vi dengang kom overeens om, gjorde jeg Fyldest for. I har jo endnu min gode Bøsse. Og forresten skjøtter jeg ikke om at høre slige gamle Historier oprispede.“ — Claus dreiede da af, og efter en lille Krydsning lykkedes det ham, som sagt, ballastet med Løftet om en god Belønning, og Forsikringen om Oberstens store Raade, at kaste Anker i deres Camtykkes trygge Havn.

Det blev da besluttet, at ethvert Arbejde for i Eftermiddag skulde lægges tilside i Hytten. Den travle Huusmoder skulde berede sit Huus til Gjæstens midlertidige Modtagelse, og Sti og Tyge afhente hende. Omstændighederne vare idag saa gunstige for dette Foretagende, som de nogensinde kunde være det. Francesco var paa en lille Reise til Staden, for der at indkjøbe nogle Fornødenheder. Først silde om Aftenen kunde han ventes tilbage, og hele Tyndet i Kroen holdt det gode Veirligt fængslet ved Højbjergningen i Engen. Kun en eller anden Reisendes Komme kunde saaledes forstyrre Foretagendet, og for denne Hindring skulde Forsigtighed raade Bod. Det endnu ikke fastsatte Klokkeslag bestemtes, og efter endnu engang nøiagtig at have gennemgaaet den hele Plan, og flere end een Gang at have opregnet alle Forsigtighedsregler, forlod den gjæve Skytte, fuldkommen tilfreds med sig selv, sine Hjelpere i det faste Haab ved det snare Møde, ikke at see den Lillid han satte til deres Klogskab, skuffet.

Klokken blev fire om Eftermiddagen. I Kroen, hvor Diet nu maa søge Skuepladsen for de tre Consoedereredes Tid, var Alting tyst og stille. Gni:

lia og Giovanna syglede kun i fortrolig Meddelelse ved et qvindeligt Haandarbeide. Begges Hu svævede paa Tankens Vinger hen under Italiens blaae Azurhævsing: Giovannas for i den Elskedes Nærhed at samle Roser til en blomstersmykket Fremtid, og den arme Guiliass for paa hendes Forældres og hendes Lykkes Grave at plukke en Kjerminde, i hvis Dug et frydlost Blik kunde bade sig og aftvætte en Emule af Aarenes Støv. En dunkel Ahnelse isører undertiden, ligesom Frænden ved den Elskedes Dødsleie, for et afgjørende Dieblif, Aanden et stille Tungfinds mørke Klædebon, paa det at den saaledes, allerede forud sorgklædt, kan staae beredt til at følge en tilintetgjort Lykke til Graven. Det lader som om Aanden ogsaa havde sin Etiquette; men Almagts Godhed paalægger den. Det smertelige Slag rammer ligesuldt, men det rammer ikke mere uforberedt. Fra en skyfri Himmel farer ikke længere et forførendende Lyn ud over den Trygges Tøse; Tordenen rullede allerede langt borte fra, og han fik Tid til at søge Læe under Trøstens Naadetræ. Naar det knitrende Lyn da triner over ham, da veed han: jeg stod, jeg staaer endnu i Guds Haand! — Saaledes forberedte fandt Sti og Tyge Fruentimmerne, og Tiden var forud saaledes beregnet, at man kunde gjøre sikker Regning paa endnu at træffe Begge samlede i Stuen; thi der var endnu to fulde Timer til inden Grødfadet, denne Krone for de hjemvendende Markarbeideres Sved og Møie, fordrede Guiliass Nærværelse i Kjøkkenet, og Claus havde bemærket hvorledes hun gjerne benyttede denne Mellemtid mellem Døveren og Madveren til, saameget som det lod

sig gjøre, i uforstyrret Ro at pluddre sit Raaderøvel-
 ste med den Lille.

De nødvendige Complimenter mellem de Ind-
 trædende og Kromoderen vare snart fra Haanden,
 og da disse, næsten daglige Gjæsters Komme aldeles
 ikke var noget Usædvanligt, forarsagede det ingen
 videre Afbrydelse af Fruentimmernes Syssel, end
 den der var nødvendig for at Guilia kunde bringe
 det af Stri strax indtrævede Krus, og credentse det
 for de ved Bordenden Siddende. Den vigtige Ma-
 terie om Veirliget var snart afhandlet, og Spørgs-
 maalet om hvor Frands og Folkene vare, bekræftede
 uden mange Omsvøb hvad man allerede vidste. Mes-
 dens derfor Stri af og til lod et speidende Blik
 glide hen over Veien, ad hvilken Claus efter Aftale
 skulde komme, havde han og Karlen ikke andet at
 bestille end at drikke hinanden ret tappert til. Hvils-
 ket de da heller ikke forsømte; thi Skytten betalte
 jo, og den liflige Mjød, blandet med stærkt Ol, syn-
 tes ret skikket til at vedligeholde, om det ellers gjor-
 des fornødent, Eventyrernes Mod. Skyttens Kom-
 me gav imidlertid snart Signalet til den prægtigste
 Ballet af Verden, hvori der rigtignok, tværtimod alle
 Regler, blev talet og skreget en Hob baade i artiz-
 culerede og uarticulerede Toner; men som dog for
 de to eneste Tilskuere, der selv siden bleve Medspil-
 lende, havde Overraskelsens hele Nyhed paa sin Si-
 de. Og Herregud! ex tempore og af Uøvede maae
 man heller ikke fordre alt for meget. Claus bør,
 Smaating uagtet, beholde Vren for sit Værk uan-
 tastet.

Mesterlig var den kunstlede Fortrydelse, med
 hvilken de Ventende gave Skytten Plads imellem

fig. Udtrykket skulde være en Blanding af instinctmæssig Frygt, og en denne kraftig modstræbende Ytring af opirret Brede. I det Dieblig, da Guilia, ikke ubemærket af Stri, lod et Blik hvile paa dennes Anslyn, voxede det til den Grad af Etyrke, at Ord som disse: „Fører Fanden Dig nu atter herhid, Du Hund! Du lugter nok Spor. Men denne Gang ere vi To, min Broer!“ kun kunde tænkes at være den naturlige Følge. Næppe vare de heller udtalte, før man saae Claus greben af fire djarve Ræver og slæbt ud paa Gulvet. I frampagtig Sprellen beskrev han med sine jernbeslagne Støvler de underligste Characterer i Stuens Leergulv; men en Strikke bragte snart begge hans Been til kun at betegne een stor Dobbeltslinie, og hans Arme laae strax efter indsflyngede i et ret stærkt Broderbaand bag paa hans Ryg. I denne Armenes og Benenes Samdrægtighed lagdes han hen bag Døren. Dæmpede Bræl vare i afmægtig Næsen nu hans eneste Baarben; af visse Aarsager skreg han ikke altfor høit.

Hvorvel nu alt dette kun var et Diebligs Sag, havde de derved nødvendige Ophævelser dog nær forspildt Frugten af den hele theatraliske Kunstanstrengelse. Guilia, paa det dybeste greben af Illusionen, stod allerede for at hente Hjælp mod Volds mændene i den aabne Dør, og Giovanna, der i den smerteligste Uroe fflyngede sig op til sin anden Moder, var det kun der ikke gav hendes Fodder Tilfærdighed nok til allerede at være ude af den. Tyge var det først der endnu tidlig nok blev opmærksom paa dette Misgreb. Han tordnede: „Bliv! Eller jeg skyder!“ og det lille Medusahoved, der i saadanne Tilfælde figer frem af en Pistolmunding, yttrede sig

bliffelig sin Virkning, og Flygtningernes Forbandling til Steen ophørte ikke før han tog dem Begge ved Armene, og atter førte dem ind i Stuen. „Jomfruen følger med os, og Hun Mutter bliver, for at holde Hr. Claus der ved Selskab!“ declarerede Sti og traf Anstalterne til at sætte sin Billie igjennem. Med bagbundne Hænder fik Guilia, snøret fast til en Stok, Plads ved Raminen, og tæt ved hendes Side reistes et lignende Martyr-Triumphsæde for den bandende Skytte, medens Strikker ligeledes sørgede for hans Sikkerhed, hvis han skulde svimle i sin Høihed. „Huff paa idag Fatter, og lad det ikke mere falde Ham ind at jage efter Grævlinger!“ vare de Spotteord, der tilsyneladende end mere skulde optænde hans Harm, og frodigen udgjød den sig nu i en Strøm af Skjeldsord, i hvilken Vres-benævnelserne: Mordere, Tyve, Bastarder, som stride Bolger stødte an mod deres haarde Klippehjerter, der ikke ændfede dem mere end Qvindernes Bønner og Graad. Endnu før de forlode Stuen tænkte de deres Kruus paa de Thronstegnes Belgaaende, ønskede god Fornøielse og begave sig paa Veien med deres skjønne Botte, den hulde jamrende Giovanna. Den nære Skov skjulte dem snart for Forfølgere, om der end havde været nogen.

Dette var altsaa den første velslykkede Debut af Claus's theatrafske Talent, og Illusionen, der, som sagt, hele Veien igjennem havde vedligeholdt sig a merveille, blev hans sødeste Løn. Den var endnu langt fra at være forsvunden, men svævede endnu saa gandske i sin hele Fylde for Guilias Sjæl, at hun i Skytten saae om ikke den ridderlige Frelser, saa dog en Ulykkesfælle, i hvem Bortførerne idet-

mindste havde frygtet en saadan, og derfor strax afvæbnet. Og denne Stemning var det just han vilde fremlokke eller fremtvinge, for i den desletterede, naar alle Poster vare inddragne, at kunne skyde Breche i hendes uforsvarede Hjertes Fæstningsværker. Bihensigterne ved den hele Færee gik ikke ud paa Andet end netop dette. Uden et Kneb bag Dret kunde han jo ligesvem have ladet Giovanna bortsnappe, naar en smuk Usten stundom lokkede hende til en lille Udflygt i Skoven. Og Obersten bekymrede sig jo ikke om Maaden, naar kun Udfaldet blev det samme. Men Claus havde fra det første Beskjendskab af havt et ret inderlig godt Nie til den rækkelige Kroholderske. En Mand som Skjotten vælger med Forstand, han kaarer ikke til Medvandrerstke paa sit Livs Bane en ung Glane. Eached skal give endnu ikke afblomstrede Indligheder sit værdifulde Præg, og Fattigdom maa for Alting ikke strax efter Hvedebrødsdagene, lig en gestjæstig Kammerpige, staae bereed til at afføre Bruden sin idylliske Dragt. Guis lia eiede, efter Overeenskomst med Broderen, lige Andeel med denne i Kroen, og var saaledes intet mindre end fattig. Begge hans Fordringer paa et Ideal realiserede hendes Person fuldkomment. Hans Bestandighed sattes imidlertid paa en meget haard Prøve. I næsten to Aar havde den hver Gang stødt meget haardt an mod hendes Tilbageholdenhed, naar han af og til forsøgte at komme sit Maal nærmere, og i den Hensigt stedse meer og mere lod sig det være magtpaaliggende at vise sig i et fordeelagtigt Lys. Men hans daglige Omgang syntes virkelig heller ikke at være meest skicket til at bevirke dette Under, og selv lod han til at føle det. Dog deelte

Kræfter, naar de concentreres til een Masse, anvendes ikke sjeldent med Nytte, og Claus vilde nu i en Generalform af sammenhobet Lyst og kjelen Elskov lade det komme an derpaa.

En Elsker snøret fast til en Lænestol ved sin Donnas Side, og med den Agt første Gang nu at frembære sit Hjertes omme Attraae! I Sandhed, blandt alle de Scillingen fra hellige Udtrykket i flige Tilfælde laaner Kraft, kan man vist ikke kalde denne den meest riigfoldige. Hvor bleve nu de mange deilige Armbevægelser? Sin høire Haand kunde han rigtignok med Rod og Reppe løfte op til Stedet hvor Hjertet sidder; men ikke uden at den broderlig forenede Venstre fulgte med, og gjennem en bred Ryg er dog sjelden Følelsen sin nok til tydelig at fornemme et Hjertes Tiltak, for saaledes at kunne udbrede sig i en interessant Skildring af dets Urolighed. Kommer endnu dertil, at han ikke selv i den meest henrykte Pathos kunde gjøre et gevaltigt Spring og med et Hov ligge for den Elskedes Fodder, saa bliver det vist mere end troligt, at enhver Anden i hans Sted gandske vilde have mistvivlet om et heldigt Udfald, kun han ikke. Meget mere, han havde selv villet det saaledes, for dog engang at vise Verden, hvorlidet sand Beltalenhed trænger til Spilsægterters Understøttelse for at naae sit Maal; og een Fordeel havde han fremfor mangan anden Elsker: Guilia maatte høre haa. - Hvo der engang har staaet med en Kjærlighedserklæring paa Læberne, og seet sit Hjertes Udkaarede vende sig Ryggen, veed bedst hvor meget det vil sige. Kunde Skytten nu end ikke udstrække bedende Hænder mod den Elskede, saa kunde hun dog heller ikke støde dem fra sig. Baabjæne

vare lige. — Kolde Ord, veiede paa Fornuftens Vægt: skaal, maatte efter hans Beregning, paa begge Sider gjøre Udslaget.

Han faldt imidlertid ikke med Døren ind i Huset. Guilia maatte have Tid til at vinde en vis Fortrolighed med sin nye tvingne Stilling; thi inden den er opnaaet holder Overraskelsen gjerne alle Sjelekræfter spændte i den Grad, at der ikke er at tænke paa nogen Opmærksomhed, var det endog for det allerheldigste Foredrag af den interessanteste Materie. Et snildeligt beregnet Mellemrum opstod derfor, men dets Taushed sørgede han imidlertid for ikke at blive alt for trykkende. Enkelte Smaa: Eder samt af og til en frugtesløs Briken med Stolen beredte Veien for en Overgang, der ellers maatte have forekommet alt for pludselig. Overgangen nemlig fra hans forrige Rase til en vis Skjertsende Lystighed, der laae inden for hans Plan. Thi aldrig saasnart havde det Sideblik, hvormed han stadigen mønstrede sin skønne Naboerskes Lineamenter, i de nu ikke mere saa hyppige Taarer ladet ham læse, at en Grad af Resignation var traadt istedetfor den første overvældende Smerte, før han ogsaa lod et Bønnot over det Comiske i deres fælles Stilling gjøre Begyndelsen til den Samtale han vilde udspinde. Harmonisk Gjenklang fandt det vel ikke; men Munden kom dog derved paa Gang, og da Claus strax var villig til at istemme hendes Tone, og paa Opfordring rykkede frem med en rimelig Formodning om det Foresaldne — hvortil naturligviis kjædede sig de helligste Løfter om hans Bistand til Voldsmandenes Afstraffelse og den Bortførtes snarlige Tilbagelevering — saa var Samtalen inden kort Tid i fuld Gang.

Guilia maatte jo desuden yttre Deeltagelse over at hendes Uheld ogsaa havde ramt ham som gandske Uødskommenne, og at besvare en saadan Yttring med en Compliment, tilfaldt ham som galant homme. Men der kan lægges Betydning selv i det meest Værdløse, saaledes ogsaa i en Compliment. Claus kunde for Exempel sige: Smukke, (gode, allerkjæreste) Guilia, hvor lykkelig vilde jeg prise mig ved at have kunnet gøre Mere for Hende! Mit hele Liv vilde jeg offre Hende; men desværre Overmagten forhindrede mig denne Gang fra at fortjene Hendes Tak saaledes som det var mit Ønske." Og han sagde virkelig noget Lignende. Med denne Bending aabnede han Løbegravene og begyndte for Alvor sit Epil.

Han havde allerede paa mange Maader sagt Guilia at han elskede hende, og stod allerede midt i Beskrivelsen af den Lykke, der, forenede skulde worde dem til Deel, da det endelig faldt ham ind, at han dog maatte have et Svar paa alt dette, thi uden at mæle et Ord havde Kroholdersken fra det første Dieblæk han begyndte at introducere sit Forslag siddet hængsunken i en Tausshed, der vel kunde tilskrives glad Henrykkelse, men som desværre ogsaa kunde have sin Grund i det gandske Modsatte: for det første Misnøje over hans Dristighed, og dernæst Uvillie over den Visshed, med hvilken han forud beregnede en Lykke, der først kunde udtale sig i hendes Ja. Det var nødvendigt, at et ligefremt Spørgsmaal enten stads fæstede eller tilintetgjorde den opstaaede Tvivl.

„Men, min Putte! afbrød han derfor sig selv: Hvorfor svarer Hun mig ikke? Har Hun da slet In-

tet at sige mig? Ikke et lille Trostensord, hvormed Hun kunde lykfsaliggjøre sin kjære Claus?"

„Nei, Intet! svarte Guilia, og vendte sit Ansigt en Smule hen imod ham: Intet! Thi hvad kunde jeg i min qvalfulde Stilling have at svare Ham paa en Spørg, der virkelig nu er gandske ilde anbragt. Imidlertid, da det er Hans Hensigt ved sig Skjerts at adsprede min Betyrning, saa takker jeg Ham for hans gode Villie; men jeg beder Ham tillige høre op, da jeg i dette Dieblik langt fra er i Stand til at deeltage deri, og Skjemt endogsaa under visse Omstændigheder kan vorde martrende.“

Dette var et Tordenskrald i Claus's Øre. Han havde væbnet sig mod hendes qvindelige Preenhed; i Rødsfald ogsaa til at kunne sætte Standhaftighed mod et ligefremt Afslag; men at hans alvorssfuldeste Ytringer, og det endda efter at hun havde ladet dem komme saavidt, skulde ansees for Skjemt, det var en Bending hvorpaa han allermindst var beredt, og som derfor satte ham i en ikke ringe Forlegenhed. Det Første her var at gjøre, var at udrive hende af denne farlige Wildfarelse.

„Allersødeste Gullemoer! begyndte han i de kjæleste Toner han var i Stand til at fremtvinge, og med en forgjæves Ansirengelse for, under et ret sukkesødt Smil at skjule Forvirringens Flauehed: Bedste Jomfrue, hvor kan Hun nænne saaledes at spotte mig. Det er min G—d mit rene ramme Alvor. Na Hun veed det nok, den lille Hjertetyp; men Hun lader kun saa — Naa! —“

Han holdt kun inde for at lade et ret smidskende Diekast tilføie det Manglende; men forgjæves søgte det hendes sænkede Blik, for at lade det virke med al

sin Kraft. Dog nu hævede hun jo Diet mod ham; men af, med en Hasthed, der kun lod hans grinende Benlighed liden Haab om, over dette Bolverk at smutte ind i hendes Sjæl.

„Og er det Hans Alvor, Hr. Skytte, som jeg dog endnu tvivler om, saa lad os hellere strax bryde af. Uden Nytte ville vi ikke fortsætte en Samtale, der kun kan have saa Behageligheder for os Begge.“ mælede Guilia.

„Aa Gladder, lille Taske! Hvor Hun kan spøge — Men vær nu lidt fornøftig. Sig mig engang, føler Hun ikke saadan en Emule Uroe. Siger det lille Hjerter slet Intet?“ —

„Nei, ved Gud, nei! Han nøder mig dertil. Mit Hjerter føler Intet; med mindre det skulde være —“

Kold Foragt laae allerede saa tydeligt for Dagen i det Diekast, hvormed hun med det første Net strax vendte Hovedet bort fra ham, at Claus slet ikke kunde nære nogen Tvivl længere om, at hendes Ord denne Gang vare Hjertets sandrue Tolk. Uden derfor at lade hende komme til Ende med den skønne Periode, der, følte han, maaskee vilde have sagt ham Noget, han ikke rolig gad høre, afbrød han hende temmelig stødt.

„Altsaa slet Intet! Hm! Og hvorfor? Om man tør være saa dristig at spørge.“

Dette var mere end Guilia kunde taale. Af et Menneſte, hun kjender som slet, kan et Fruentimmer, uden at vorde opbragt, endog høre en Rjerlig hedſerklæring — maaskee er der ogsaa en Triumph for Dyden at see Lasten for sine Fodder — men

naar han, efterat have modtaget den første temmelig brede Kuro, endnu puffer paa Fortrin, der med Algtelsen ere berøvede ham, da naaer selv Qvindelaaflmodighed med Elskovs ubønhorte Sukke ikke længere. Den fornærmede Bærdighed hæver sig i sin Glorie og de Ord:

„Jeg tænkte, at Han vilde have skænket mig dette Spørgsmaal. Dog, det lader ikke til at være Hans Hensigt. Nu vel. Han vil nøie naar jeg siger Ham, at vi to kjende hinanden.“ tilkjendegav tydeligt nok, at dette var Tilfældet med Guilia.

„Hoho! min Deilige. Ikke slet saa munddservet om jeg tør bede!“ snyste Skytten i yderste Grad opbragt, og idet hans hele Legeme gjorde et frampagtigt Forsøg paa at sprænge Strikkerne, hvis Tvang han nu først begyndte at føle. Men de vare for stærke til at give efter for denne Anstrengelse. „Vi kjende hinanden! vedblev han med al sin Harm: Det vil vel sige med andre Ord: Hun foragter mig, jeg er ikke god nok for hende. Ha ha ha! min Kære, ja vi kjende hinanden, o saa nøie at det er en Lyst. Jeg kjender Hende og Hendes hele pludder: velste Kram, og det koster mig kun et Ord for at gjøre den naadige Herre ligesaa godt bekendt med den hele Yngel. — Her lægges nok Naad op. Man vilde gjerne gjøre den søde Søn ogsaa til en naadig Herre. Det er vel heller ikke for Intet at den høie Herre i sin simple Forklædning gaaer og filourer paa Gaarden, og taber Breve og Eloiser i Haven, for at den uskyldige Frøken skulde finde dem, og see hvilken Pokkers Karl han er, og hvor han kan være om Død og Blomster. Men trøst Jer. I kunne endnu Allesammen komme til Gjæst paa Gaarden. I Huns

dehullet er der saameen Plads nok, og paa Vand og Brød have vi ingen Mangel. Nu, Mutter, hvad synes Hun om et saadant Besjendtskab. Fryder det ikke ind til Sjelen. Men, hvi svarer Hun ikke?"

Giulia tog, uagtet han ikke havde ventet det, Ordet, og svarte uforfærdet: „Claus! Endnu en Gang, jeg foragter Ham! Hvortil derfor hans Trusler. Han kan ikke skade os. Har Han end Viljen dertil, saa mangler Han dog Evnen. Hvad Han mener, veed jeg ikke; men det veed jeg: Ingen af os har begaaet det mindste, der kunde give endog den største Uretfærdighed Skin af Ret til et Angreb paa vor Rolighed."

„Ala ja vist, Hun er gandske uskyldig! mælede Skytten i den samme Tone som før: Hun veed Intet. Den ærlige Frands veed heller Intet. Den smukke Son har slet ikke haft nogen Hensigt. Det er et puurt Tilfælde. Han har prøvet en Ven, og det var aldeles ikke lagt for at Frøkenen skulde finde det. Jo, Hun kan være gandske rolig. Obersten vil ogsaa kunne indsee det, naar jeg først faaer ham det forklaret. — Men hør! Endnu engang et fornuftigt Ord. Kom til sig selv. Hun har nu Valget. Enten faaer den naadige Herre sieblikkelig Alt at vide, og inden Solen gaaer ned sidder hendes Kjeledægge ved Bingebeinet for at vente Straffen for sin uhorte Frækhed — siden kommer Røden ogsaa til de Andre af Complottet — eller Hun bestemmer sig til strax at give efter for mit Ønske. Hun veed, det er Hendes Lykke, og jeg, jeg vil sandelig ogsaa regne det for min. Min Kjerlighed er stor, det kan Hun skønne af det Brud, jeg nu staaer i Begreb med at gjøre paa den Trostid jeg skylder min Herr.

Hun kan tilskrive sig selv Følgerne; men bestem sig snart; thi jeg taaler ingen Opsættelse — Nu, vil Hun? Svar mig."

Guilia var sig sin Ukyldighed bevidst. Hun vidste, at hendes Carlo heller ikke ved nogen Udaad kunde være blevet det straffkyldige Meed for Retfærdss Fordreng paa Tugtelse. Hun og Ingen var, skjøndt Skytten formodede det, Carlos ulukkelige Kjærligheds Fortrolige — men hun vidste ogsaa, at den nu saa høiligen Oprædets Ondskab og Argelyst var stor nok til selv det forreste Paafund, og at han maatte være i Besiddelse af ufeilbare Midler til deres Fordærvelse viste hans vilde Trodsen paa Overmagten hende kun alt for tydeligt. Alligevel i dette Dieblis var hendes Værdighed alt for dybt krænket. Foragt for den Nedrige stod som en bred Skillevæg mellem hende og ethvert Middel til ved Bønner eller Bakkelen at udfricte hans farlige Anslag. Hendes Svar blev kort, men bestemt. „Nei! Ved den levende Gud! Nei! I Evighed aldrig!" saa lød det.

„Satan! Du vover! Ha, var jeg fri!" brølte den rasende Skytte, og det var maaskee en Lykke for Guilias personlige Sikkerhed, at han ikke var fri. Men i den voldsomme Krampe hvori nu krænket Stoltbed og grusom Hævntørst anden Gang knugede ham, viste hans Anstrengelse sig mere kraftig i sine Virkninger end før. Strikkerne holdt vel endnu; men de sammensnørede Fodder stemmede han saa haardt mod Jorden, at Stolen hævede sig tilligemed hans Legeme. Ligevægten tabtes, og Overvægten drev ham fremad. Et Dieblis efter laae han, krumpstøttet i Stolens Vinkel, for den blegnende Gu i

li a s Fodder, og hendes Forsærdelsesffrig bødede Larmen, hans Fald forarsagede.

Dette var Enden paa denne Frierscene. Havde den været heldig i sin Udførelse, vilde den maaskee have fundet Efterlignere; og idet mindste der i Eggen, torde mangen forlibt Knos ved Beskrivelsen af den have ønsket sig, saaledes at komme tilbords med sin knibste Hyrdinde, hvem intet ommere Baand end en god Strikke formaaede at fængsle; men nu deelte den flere nye Opfinderss Skjebne. Det første Forsøg mislykkedes, den duede altsaa ikke, og blev forkastet.

Bandende og fnysende af Harmen, laae Claus og maatte blive liggende i sin tvungne Stilling. Af og til sendte han endnu en Trussel om den skrækeligste Hævn op til den ubøielige Gudinde, for hvis Fodder han frympede sig i Støvet; dog den gled endnu som før af mod hendes Uvillie og Foragt, og faldt i hans øieblikkelige Mangel paa Evne til at iværksætte den, skun dobbelt tung tilbage paa ham selv. Folks Komme løste endelig henimod Aften det besværlige Baand paa hans ædle Følelser. Uden at tøve, ilte han, saasnart han følte sig fri, ud af Døren, og unddrog sig ved dette hastige Tilbagetog saavel de Tililendes Forundring, som Forklaringen over det Foresaldne, som han gandske overlod til den nu ogsaa befriede Guilia.

5.

Paa Gaarden saae det Dagen efter temmelig broget ud. Claus havde, som naturligt, strax efter sin Hjemkomst om Aftenen, aflagt sin Rapport til

den høibaaarne Herre, og Silkepungen med Sløisen og det bestrevne Blad havde ikke spillet den meest vigtige Rolle i den. Endnu laae den paa Bordet, hvor Obersten tidlig om Morgenens var ifærd med at forsegle et Brev. Skytten stod ved Døren og nærmede sig nu, for at modtage Brevet af hans Haand.

„Der! sagde Forstheim: Lad en Ridesnegt sadle en Hest og ride til H. Capitainen er hjemme i Dag. Lad ham aflevere det i hans egne Hænder, og ufortøvet galloppe tilbage med Svaret.“

Skytten bukkede og lovede sig til at gaae.

„Endnu et Ord, Claus. Jeg vedder, Du gletter ikke hvad det er Du der bringer?“ Skytten rystede benægtende med Hovedet. „Nu vel da, Du bør at vide det. Maaskee behøver jeg Dig for at holde et vaaget Øie med Rnegten. Det er en Begjering til min Ven, Capitain L. om ufortøvet at lade den smukke Herre afhente ved en Corporal og et Par Mand. Jeg vil endnu i Dag aflevere ham til Soldat. Du veed, hans Fader boer paa mit Gods. Han er altsaa En af mine Bønder, og jeg har allerede længe været pligtig at aflevere et Par Rekruter.“

„Tillad mig! erindrede Claus med en Mine, der røbede en feilslagen Regning: Vil Deres Høi velbaarenhed lade ham slippe for saa godt Kjøb. Efter en saadan Ubluherd — “

„Godt Kjøb! Oho, min kjære Claus! Man hører nok at Du aldrig har været Soldat. Hest

selfstoffene, bedste Ven, ere et herligt Middel mod høie Tanker. Desuden, jeg skjøtter for Grevens Skyld ikke om at gjøre nogen Opsigt. Han kunde trække sig tilbage, naar han erfoer — her pegede Obersten paa de paa Bordet liggende Sager — derfor skal Afleveringen ikke finde Sted her paa Gaarden. Kommandoen kan afhente Jyren i Kroen. Jeg skal sørge for at være tilstede. — Og hør! Imidlertid kan Du formelde ham min Respekt og bede ham, inden to Timer at være ude af Gaarden med al hans Hab und Gut — Apropos, det havde jeg nær glemt: Hvorledes befinder den lille Snut sig?"

„Hun tuder, Deres Høivelbaarenhed, og Barbara fortalte, at hun havde Nøie nok med at faae det lille Dyr til at spise, skjøndt hun ikke havde nydt Noget siden i Gaar, saa ubændig er hun.“ svarte Skytten.

„Nu, nu, det skal nok finde sig; jeg vil aflægge hende et lille Besøg! meente Obersten: Men skynd Dig og lad Rideknechten komme afsted. Det bliver ellers for silde.“ Skytten gik; men en Jagttager vilde letteligen have bemærket, at han ingenlunde var tilfreds med denne Oberstens selvvalgte Beslutning til den forvovne Gartners Afstraffelse. Dog, han kunde jo ikke modsætte sig sin Herres bydende Billie.

Det lille ubændige Dyr var, som Enhver vist veed, ingen Anden end den smukke Giovanna. Om Ratten havde Claus bragt hende fra hendes Interims-Opholdssted, Rulsvierens Skophytte,

og ledsaget hende ind i det Gemak, hun fra nu af skulde beboe. Et lille Kammer i det gamle Taarn, med tætte Jernstænger i de smaae Vinduer, modtog hende og Barbara, en gammel syndig Huusholderske paa Gaarden, der for Skyttens Skyld og dreven af sin Medynk, som fik en kraftig Vækker i Helgenbillederne paa Oberstens gode Kreminiger Dufater, havde med Christens Kjerlighed paataget sig det moderlige Opsyn over den Forladte. Her sad nu den arme Pige. Ikke engang hendes Jamren var mere fri; hendes Klager stødte hvergang an mod Slutterskens travle Forsøg paa at berolige hende. Den hele Nat igjennem havde Barbara sysslet om hende, for at gjøre hende opmærksom paa alle de Bequemmeligheder, man, idetmindste for saavidt som det snevre Rum vilde tillade det, havde sørget for. Og Huusholdersken havde saa grumme meget at fortælle om den høie Herre, til hvis Modtagelse hun snart skulde holde sig færdig.

Men il faut garder les dehors! Derfor havde Gaarden endnu samme Aften faaet flere Gæster. Kulsvieren og hans Karl sadde ogsaa ved Vinges benet. I et Bærelse, vel ikke slet saa stateligt som den hulde Fanges, ventede de ved en bedre Kost end den de dagligen vare vant til, under Skyttens specielle Opsyn, en Undersøgelse, hvor de skulde fristes til en Befjendelse, de naturligvis hverken vilde eller maatte afgive. Hvo kunde endnu lade nogen Mistanke falde paa Obersten?

Neppe var Claus ude af Døren, før Obersten ringede. En Tjener fik Befaling til at kalde Frøken Clara. Frøkenen havde tilbragt en meget urolig Nat. Det i Haven Sundne havde, for,

uden hiin diebliffelige af Claus iagttagne Birkning, efterladt sig et varigere Indtryk. Hun saae nu en fuldkommen Forklaring over Gartnerens til enhver Tid iagttagne saare beskedne Verbødighed, og desværre denne Forklaring var hende ikke den meest interessante. En vis Adel i hans Fremfærd havde i hendes Dine hævet ham langt over alle hans Jevnlige, og hans skjønne Udbortes havde tiere end een Gang, mod hendes Billie, fængslet hendes quindelige Opmærksomhed. Et saa herligt Menneſke var nu ulykkelig, ulykkelig for hendes Skyld! Intet Under, at hun med rødgrædte Dine ſtædtes for sin Fader. Man ſeer ellers, at hun med en mindre blind Lydighed allerede vilde have ſtaaet paa den brede Bei til Fordærvelfe. Men Oberſten, ved Skyttens Giſninger nøiere indviet i hendes Hjertes Tilſtand, end han maaskee ſelv var det, var betænkt paa at rykke Spiren op med Rodde. „Vi ville dog ſee hvad Birkning det vil gjøre!“ tænkte han, og gif ſin Datter imøde, ligesom tilføls digviis legende med den fatale Gloiſe i Haanden, og rækkende den ſaaledes mod hende, at hendes forſte Blik nødvendig maatte falde paa den.

„Min Datter! begyndte han: Jeg har ſeet mig nødsaget til at foretage en Forandring i et Departement, der egentlig tilhører Dig. Haven er fra dette Dieblif af uden Bogter. Carlo har, for en uhørt Dumdriftighed, ſaaet ſin Uffæd. Vil Du nu være betænkt paa at ſaae anſkaffet et andet dueligt Subject i hans Sted, eller Du tillader — “

Videre kom han til Lykke for den allerede ſvimmelende Clara ikke. I Oberſtens ualmindelige Kulde forudsaae hun allerede det Skræffeligſte, og nep-

pe formaaede hun endnu opreist at bære det skarpe Blif hvormed han nedtordnede hende og hendes dog uskyldige Svaghed, da en indtrædende Tjener meldte Kromanden Grands, der forlangte at tale med Hs. Høivelbaarenhed. „Han kan komme!“ mælede Obersten, medens Frokenen halv afmægtig nærmede sig en Stol, til hvilken hun støttede sig.

Ved sin Hjemkomst, silde om Aftenen, var Grands strax bleven underrettet om alt det under hans Fraværelse Foresaldne. Saasnart Anstændighed tillod det, stod han nu ogsaa om Morgenens for sit høie Herskab, for der at frembære sin grundede Klage over Bolds mændene. Selv Skyttens Angreb paa Søsterens Omhed, hvis Gjentagelse hun ingen finde mere ønskede sig udsat for, skulde ikke vorde uændset, og skjøndt Besværinger over en Yndling sjældent bære de forønskede Frugter, haabede man dog ved dette første ligefremme Skridt at fratage Riddingens uforstaaede Trusler, om de end allerede vare iværksatte, en Deel af deres lumste Vaaben. Exemplet har oftere stadfæstet dette Middel som ikke uheldbringende i sine Virkninger, og mod en Skurk opfordrer Nødvendighed til alle ærlige Stridskræfter. Da Grands derfor blev indladt, tog han strax Ordet.

„Raadige Herre! talte han: I Gaar medens jeg var fraværende have tvende Riddinger —“

„Aha! afbrød Obersten ham øiebliffelig: I mener vel Affairen med Eders Søsterbarn og Kulsvierne. Ja den gode Claus har givet mig tilstrækkelig Underretning om det Altsammen. Han fik nok ogsaa en Rem af Huden med.“

„Havde den været bredere, torde det maaskee have været bedre!“ meente Grands, hvem den hurtige Ufbrydelse ingenlunde var kjærkommen. „Den vilde da maaskee have lagt Baand paa hans trædse Tunge.“

„Holdt! raabte Obersten: Lad mig beholde ham vantastet. Jeg veed Alt. Han har forløbet sig en Emule i Eders Søster. Nu hvad Ondt er deri, og behøver hun derfor at behandle ham en carnaille? Afstanden er dog vel ikke saa forfækkelig stor. Han er en flink Karl, og vil hun ikke have ham, saa vil vel en Anden. — Men igjen til Fert Wrinde. Mine Folk kunde formodentlig allerede have sagt Jer, at baade Sri og hans Karl allerede ere bragte i Forvaring her paa Gaarden. Jeg agter ikke at lade nogen Forbrydelse gaae uændset hen. I Dag har Birkedommeren ikke Stunder; men i Morgen skal der blive afholdt Forhør over Fuglene. I kan være tilstede derved, og om I lyfter, forelægge dem selv de Spørgsmaale, I finder tjenlige. Dermed Gud befale!“

Kromanden vilde have forlænget den korte Audients ved nogle videre Bemærkninger; men Obersten forekom ham. Han gik hen til Bordet, tog Silkepungen, puttede Bladet i den, og rakte den, med et Blik hestet paa sin Datter, til Grands: „Der, sagde han: flye Jer Søn det. Det tilhører ham. Han forlader i dette Dieblisk min Tjeneste, og jeg agter ikke at tale med ham, for selv at levere ham det. Og nu gaae! Jeg har Forretninger.“

Grands maatte følge Retningen, en bydende udstrakt Haand paaviste ham, og var med saa Skridt ude af den nære Dør.

„Enhver faaer Sit, Clara? Der har Du denne Eløise. Formodentlig har Du engang tabt den, men jeg vil haabe, at Du faaer den tilbage til rette Tid. I Eftermiddag kjøre vi ud. Ved Greven at ledsage os.“ Obersten havde sagt disse Ord, og efterlod nu sit stakkels Barn til egne Betragtninger over hvad der var foregaaet for hendes af Stræk og Forbauselse liigstirrende Dine.

Som naturligt gjaldt, efter denne vellykkede Hævd af hans Værdighed, hans Morgenbesøg den Gangne. Et Bink kaldte i Forbigaaende Clara til Udførelsen af hendes nye Embedspligt. Med en gestjæftig Mine aabnede hun den veltillaasfede Dør, og Obersten smuttede ind. Ikke var det fordi han ved denne første Sammenkomst nærede noget Haab om endog kun een eneste af de søde Frugter af hans og Claus's forenede Genies streger, saa uerforen var han langt fra ikke, at han jo nok vidste at Knibskhed kræver lidt mere Tid til at udraase i; men det første Skridt skulde jo engang gøres, og et Mellemrum som det, inden han om Eftermiddagen vilde gjæste Kroen, kunde ikke letteliggen anvendes nyttigere. Uden derfor at følge ham paa hans Vandring til den i hans Klogskab, idetmindste for dennestinde Tryggere, ville vi hellere henvende Opmærksomheden paa de to, skjøndt i for skjellig Henseende, fra Gaarden Demitterede.

Fader og Søn, Frands og Carlo, stode Begge tause i den lille Gartnerstue. Den Sidste bestjæftiget med at sammenpække sine faa Eiendele; thi Claus havde allerede rygtet sit Wrinde, og bragt Kromanden den fuldkomne Stadsfæstelse af dette Tordenbudskab; kun med Stadsfæstelsen ogsaa

den meest grundede Formodning om Aarsagen dertil. Tabet af den bevidste Silkepunng var ikke blevet uændset. Forgjæves havde Gartneren opbudt enhver Anstrængelse for ved flittig Søgen at gjensinde den, og nu saae han den i sin Faders Haand, hørte de Ord, med hvilke den var bleven ham tilstillet. Intet kunde være visere end at hans Usorgsigtighed netop var det, der foranledigede den pludselige Afstedigelse; men hvem der havde fundet Pungen, om Elara havde seet den, hvorledes den var kommen i Oberstens Hænder, og hvor Elvise nu var, det var de langt fra ikke let besvarlige Spørgsmaal, der, under den just derfor noget seendragtige Indpakning, beskæftigede hans Hjerne. En Enkelt var det for ham at Francesco, alt for fornærmet ved Oberstens Haanhed, ikke havde været diget denne Ubetydelighed nogen videre Opmærksomhed end den, at levere den fra sig igjen med de samme Ord, hvormed han havde modtaget den. Carlo benyttede sig ogsaa af Leiligheden til strax at unddrage den for sin fortørnede Faders Dø, og dermed sig selv de mulige Spørgsmaal om de nærmere Omstændigheder. Han fandt det raadeligst under sig forsigtig Tausshed at søge Lys mod det truende Uveir, der ellers torde have ramt ham i Faderens barske Bebrejdelser. Imidlertid, da det lod som hans Syslen omkring i Værelset ingen Ende vilde tage, maatte han døie en lille Prøve af hvad der vilde have ventet ham. „Nu, Du evige Nøler! iistalte Kromanden ham: Er Du ikke snart færdig. Jeg synes Du burde føle, at disse Mure ikke længer mere ere et passende Opholdssted hverken for Dig eller mig.“ Disse Ord, udtalte med al den

gnavne Utaalsmodighed, hvormed Bredden veed at betone sine dæmpede Udbrud, trængte sig uomgjængelig mellem ham og en intenderet sidste Valfart til hans martrede Hjertes forjættede Land. Han maatte forlade Gaarden uden endnu engang at have besøgt alle de Steder, hvor, rigtignok planløse Dromme, havde tryllet ham stedse fastere og fastere i et Baand, hvis ulykkelige Knude nu knugede sig saa uoploseligt om hans hele Væsen, at kun Erindringens Balsom endnu i enkelte Diebliske kunde udfylde de brede Ar, hvor hvert Blad, hver Blomst kunde blande en Tone i med i den sidste sorgelige store Mindesfest for haabløs Kjærlighed.

De betraadte snart Stien, der gennem den smukkeste Deel af Skoven førte til deres Hjem. Særlers gamle Ege hvælvede deres Kroner over de Vandrende, og ranke Bøge indbød til venlig Skygge mod Middagssolens brændende Straaler, men uden at agte paa Indbydelsen travede den Gamle rast fremad, og lod det komme an paa om den under sin Byrde stønnende Søn kunde følge ham. Begge taug; thi Carlo havde Intet at sige, og Faderen lod Harmen sjelden komme til Orde uden i de alersvilde Udbrud. Saaledes naaede de et henvisnet Træ, hvor enkelte Blade kun endnu tydede den sidste Opblussen af et næsten udgaaet Liv. Rygtet sagde, at en Barnemorderiske laae begravet ved dets Fod, som Stedet, hvor hun havde begaaet sin Misgjøerning; og man tilføiede, at siden den Tid har det aldrig mere sin fulde Kro*, men udbredte hvert Ar sin Skygge farrigere, ligesom skulde det antyde den sig selv fortærende Livskraft. Forresten var man vis paa altid at træffe høit og unedtraadt Græs omkring det;

ihl Egnens Drenge boltrede aldrig i uskyldig Overgivenhed de kamplystne Lemmer der, og ingen gamle Korne forøgebe med dets talrige affaldne Grene sit Quas knippe. Man stode det store sorte Kors i den tykke Stamme, og taus snege Piger og Knose sig om Aftenen forbi det, var Samtalen end hidtil fort med alt det Liv, man kunde vente sig af sigt et Nøde. Ifkun een Ben havde dets Velde endnu. Det var Kromanden. Ofte saae man ham ene side de der med Haanden under Kinden, og hensjunt i saa dyb Eitertanke, at han ikke engang besvarede den Forbigaaendes frugtsomt henkastede Hilsen. Ogsaa denne Gang vilde han udhvile her. Han satte sig, og paa hans Vink lod Carlo ogsaa sin Tornister falde.

„Ikke sandt, Carlo, Du lider heller ikke den gamle udtørrede Stamme?“ spurgte han med et underlig bittert Smil, der kunde siges at være Forspillet for noget Udentet, og Sønnen vidste ikke at besvare det.

„Ja, ja, jeg veed det. Man vil kun skatte Træet efter sine Frugter. Blomstrede det end engang i ungdommelig Fylde, man gaaer det dog foragtelig forbi, naar det siden udstrækker de tørre Grene i den dræbende Raskfulde, og uændset vorder da det uafvendelige Stormstød, der knækkede dets Kraft og Skjønhed.“

En Stemning, saa høitidelig som den, hvori den gamle Frands saaledes vendte sig til sin Søn, var noget saa Ualmindeligt for Denne, at dens Virkning nødvendig maatte blive synlig i et ret læ

vende Forundringsudtryk paa hans Ansigt. Romanus syntes at bemærke det og vedblev:

„Min Søn, Du søger Betydning i mine Ord, og virkelig, de mangle den heller ikke — men sæt Dig og hør mig. Din Fader gjør i Dag første Gang igjen efter lange, lange Aar et Menneske til sin Fortrolige; men det er hans Søn, han gjør dertil. Menneskets Villie bestemmes af Tilfælde, og jeg vil ansee det for et Bink, at Skjebnen just i Dag, den Dag, da jeg for fem og tyve Aar siden, med alle en lykkelig Faders glade Forhaabninger første Gang trykkede Dig til mit Hjerte, at den just i Dag stiller Dig, løst af Ejenerlænkens vanærendes Baand, ved min Side. Du skal vide hvo Du er; hvem Du skylder Livet. Det staaer da til Dig, om Du med Mængden vil haane det gamle Træ, og med den affkøje det sorte Mindetors, en ubøielig Skjebne indgrov i dets knudrede Bark.“

„Min Fader!“ gyste Carlo, greben af en banke Ahnelse.

„Carlo, denne Fortale var nødvendig. En Undskyldning skal den ikke være; thi Bernardo Francesco Negroni nedlod sig aldrig til at undskyldte, hvor han kunde bøde. Kan Du ikke Andet, nu vel, saa had mig. Jeg hedder saaledes. Min Byrd er ædel; mit Liv henrandt ogsaa saaledes; da blev det min Brode, at hævne min frænkede Ære. Din Moder, min Søn, faldt i sin Volders Arme for denne Dolk. Men Ettalet badede sig ogsaa i Riddingens Hjerteblod.“ Han drog en Dolk frem af sin Barm, og viste den forfærdede Søn den.

„Gud!“ foer Denne med Affkøje tilbage.

„Du ræddes, Carlo! Jeg gyste ogsaa tilbage for den, da den, farvet med de røde Purpurdraaber, laae for min Fod, og jeg gysede endnu hver Gang det blodige Skuespil drager forbi min Sjæl. Men det er for sildigt nu. Om jeg end angrede, hvilken Magt formaade da atter at opvuste den udslukte Livslampe! Dreng! Du kan kun føle, men jeg, jeg tabte — Alt! Alt! — Dog bort, fæle Skyggebillede! Skumle Banvid! Din Time slog ikke endnu. End er der Lys i Bernardos Sjæl.“ Han var sprungen op og fløvede i vild Harmes Lysten med det blanke Mordstaal. Endelig syntes han at fatte sig; i en noget roligere Stemning indtog han sin gamle Plads, og hæftede et opmærksomt Blik paa sin Søn, i hvis Dine en barnlig Medlidenheds: Taare kæmpede med gysende Forsærdelse.

„Søn! begyndte han igjen: Vil Du domme mellem Skjebnen og Din gamle Fader, da fordøm ham ikke uhørt. Mange Ord har Tiden berøvet mig for min Ulykke; men havde jeg end Hyl, den taler dog allene kraftigere til dette Hjerte. Hør mig! I Milano saae jeg Lyset første Gang. Der henrandt min lykkelige Barndom i Forældres sømme Kjærlighed for deres eneste Søn. En Søster, Giulia, deelte først efter flere Aars Forlob min Lykke med mig. Midt i Overflod voksede jeg op til Ungling, og jeg tør sige: til en haabefuld Ungling. Høistolen fuldendte det Begyndte, og jeg vendte tilbage for i daadfuld Virken ogsaa at gjøre mig fortjent til min ædle Stammes Krav paa en Nations Taknemmelighed; thi en Negroni gif endnu aldrig i sin

Grav uden at Fødelandet offrede hans Fortjenester en skjon som Laare. Kun to Aar helligede jeg mig i et mindre Embede disse Bestræbelser, da nød jeg allerede deres første Løn: mit Fødeland Fjendede mig paa en udmærket Maade et Beviis paa sin fremspirende Tillid, og mit og mine Forældres Ønsker traf sammen ved eet Maal. Een Dag saae mig beklædt med en høiere Værdighed, og som lykkelig Brudgom ved den hulde *Adelaide Rolfos* Side. Alt havde jeg nu: Hæder, glimrende Kaar, og Besiddelsen af en elsket Kone spaaede mig gjen: nem mange Aar den høieste Jordefryd. Mine For: ældre bleve imidlertid ikke længe Vidner til min Lykke. De døde. Deres dybtstelte Tab satte mig i Besiddelse af store Rigdomme; min Søster stod fra den Tid gandske under min broderlige Beskyttelse. Din Fødsel, min Søn, lod mig snart forvinde Tabet af hvad jeg efter Naturens Orden havde tabt. *O Carlo!* Jeg var saa lykkelig; men da trængte Slangen sig ogsaa ind i mit Eden. Min Søsters Rigdom og Skjønhed mauglede ikke Attraaere. Blandt disse udmærkede jeg Tvende, hun kun Een. *Milaneseren Alessandro Carraccio* fik Pladsen i hendes Hjerter foran *Florentineren*: den unge *Paolo Saruzzi*."

"Carraccio? spurgte *Carlo* forundret; Dog vel ikke den arme *Giovanna's* Fader?"

"Netop ham! svarte den gamle *Negroni*: Net: op paa den altsor svage *Carraccio* faldt *Guilia's* Valg, og jeg, jeg billigede det. Grev *Saruzzi* maatte trække sig tilbage som Elsker, men som Ven beholdt han endnu stedse Udgangen i mit Huus. O, at dog hans lykkeligere Medbeller havde været skinsyg! Men nei! Han triumpherede i Bevidstheden om sin Seier,

og jeg havde ingen Grund til at sjerne Den, han ikke agtede som farlig i sin Elskedes Nærhed. Og virkelig, den ædle Greve blev det heller ikke for ham. Han havde været altfor meget sandselig Elsker til den første Kærlighedsbrun at haabe denne Bryndes Tilfredsstillelse hos den Nyssforlovede, og han var fornuftig nok til at indsee det. Men han valgte sig en anden Gjenstand for sin Omhed. Søn! Din Moder udkaarede han dertil. Hvorledes det lykkedes ham, hvorledes Adelaide, denne Prydelse for sit Køn, kunde falde, falde saa dybt, og det ikke engang foren Mand, hvis Fortjenester kunde blænde hendes Sands for det Ophviiede, men for en glathaget Dreng, i hvis Ansigt Almens Melk endnu stred med Barnets blussende Roser om Rangen; hvorledes hun, siger jeg, kunde blive det villige Offer for en saadan sælsk Bellyst, det fatter ingen Forstand, det bliver en evig Gaade for min gamle udtørrede Hjerne. Men nok, hun blev det. Et Aar havde jeg kun været gift, og Hyrdetimer — hører Du det Carlo! — Hyrdetimer lønnede allerede en Nederdrægtig med mine Nettigheder. Indderlige Omsavnelser spottede den godtroende Egetemand, der allerede var mere end lykkelig nok, naar han om Aftenen, efter at de moisommelige Forretninger havde fængslet ham til daglange Anstrængelser, kunde lædste sig ved Barmen af den Venlighed, den naadige Frue saa rigelig havde ødslet paa den kurrende Galan. Skurkens Pralerie gjorde mig til en lystig Fabel i enhver høiere Cirkel, hvor min Lykke havde vakt Misundere, og endnu vidste jeg selv Intet. En Ben reddede endelig de sønderflidte Pjalter af min Væreskaabe, inden Vobelen fik den at dele mellem sig paa offentlige Pladse. Jeg vilde ikke troe min

Eljændsæl; men jeg fik Visshed. Da fryste jeg; men min Harm var ikke asfægtig. Endnu en sidste Hørdetime, og Overraskelsen kostede dem Begge Livet.

„Ulykkelige Fader!“ raabte Carlo, inderlig rørt ved Synet af den Kamp, hvori Anstængelsen for at synes rolig, bragte ham til at holde inde. Sønnen havde i dette Nieblif over Faderens stivt stirrende Blif glemt, at det dræbende Stød ramte hans Moder.

„Taf, Carlo! Taf fordi Du ikke hader mig! gjentog Bernardo, og frystede den udstrakte trøstende Haand mellem sine: Jeg har frygtet denne Time. O, thi det var haardt, om Sønnen med foragtende Afstkye vendte sig bort fra de Nædster, der hærjede en Faders Barm. Men hør mig videre. Det Øvrige er kun fort.“ Han slap atter Carlos Haand og pæb blev:

„Neppe var Gjæringen fuldbragt, før jeg ogsaa maatte være betænkt paa min Sikkerhed, eller rettere: lade mine Venner være betænkt derpaa. Mine Fiender, vidste jeg, vilde opbyde Alt for at lade Lovene tale i deres hele Strængighed mod den dobbelte Morder. Glugt kunde kun sikke mig derfor; men mine Eiendomme vare under enhver Omstændighed tabte, og ikke alene mine, men ogsaa min Søsters, thi jeg skulde blot udstyre den unge Brud. Jeg skulde derfor hendes Elsker Regnskab, og lod ham komme til mig i det korte Mellemrum, hvori jeg endnu kunde skjule det Foresaldne. Han kom, og da jeg havde betroet ham Alt, og derved berøvet ham ethvert Haab om en riig Medgift, stod den svage Bendekaafe asfæstet for mig. Familieforbindelser forbød ham a

række en fattig Pige sin Haand, og hvad andet mere han kunde anføre til Besmykkelse af sin Udselshed. Jeg lod mine Venner sørge for at han idet mindste ikke skulde skade mig inden jeg var i Sikkerhed, og Giulia, der havde været Vidne til denne Samtale, bekendtgjorde jeg min Beslutning, at tage hende med mig. Som Kvinde jamrede hun over en Elsters Freløshed. I den første Opbrusning vilde hun begrave sin Kummer i et Kloster; men jeg satte min broderlige Myndighed i Anvendelse. Hun fulgte mig. Da det blev Aften drog den stolte Negroni, forklædt som simpel Bonde, med sin Søster og Dig, Carlo, ud af den Stads Porte, hvor han for faa Dage siden havde glimret som En af de Mægtige, om ikke af de Mægtigste. Vi naaede Grændsen. Paa vor Vej gjennem Tydskland førte Tilfældet mig sammen med Din anden Fader, Reiter. Han bestemte mig til at drage til Danmark, for her at begrave et heelt tilkommende Liv i ubekendt Mørke. En Negronis Liv i ubekendt Mørke! — Dog, jeg vil jo ikke døve Dit Øre med Klager. Jeg er færdig. Du var tildeels Vidne til dette Livs Henslæben. Hvoreledes jeg henslæbte det, være for evig glemt. Dets Jenterhed slutter min Løbebane." — Han reiste sig, og stod atter ligeover for sin Søn med et Ansigt, hvori det forrige Dieblis blidere Bevægelse gandske var hensmullet mellem mange hittre Minders skjærende Fross. Der opstod en Pause, men som dog ikke formaaede at afstvinge den dybt rystede Søn et lydeligt Beviis paa hvad der foregik i hans Sjæl.

„Carlo! begyndte derfor den Gamle igjen: Du veed nu Alt, men i dette Dieblis kræver jeg Intet af Dine bestormede Følelser. Kun endnu, modtag min

Lykønstning til Din femogtyveaarige Fødselsdag. Her under det hendeende Træ, hvis enkelte Grene kun end: nu tyde den sidste levnede Livsognistes Ålmen uden rette Plads dertil. Du er det sidste Skud paa en vældig udgaaende Stamme. Husk det! Vi tales nærmere ved, og nu følg mig." Han satte sig i Bevægelse, og ligesom før fulgte Sønnen efter. Tause skrede de, hver kæmpende med sin indre Jølelse, hen ad den betraadte Wei.

Snart naaede de Kroen. Giulia modtog de Kommende i den aabne Dør, og hendes første Hilsen var Forundring over at see Carlo, iført den samme Reisedragt og med den samme Tornister paa Ryggen, som da han for et Aar siden vendte tilbage fra sin Burschenvandring. Strands gjorde imidlertid strax Ende paa denne Forundring. „Et lille Beviis paa Herres guast! meente han: Han har saaet sin Afsteed." Familiens navn udtalt i denne Tone, dirrede haardt i Guiliass til denne kjære Lyd saalænge uvante Øre. Hun spurgte, og Broderen bortfjernede sig for at lade Carlo udbrede sig i en vidtløftigere Forklaring end han selv med hans Ustikkethed til ordrige Gjentakelser var istand til. Men under Meddelelsen flød mangt et blidnende Træk med ind i det store opstillede Rædselsmalerie, og Guiliass varme Haand optoede Fjølageret der uforsmærkt havde begyndt at samle sig ogsaa om hans unge Hjerter. Med mindre Harm, men ikke mindre rørt end før under den barske Lidelse, gjennemvandrede han anden Gang ved sin anden Moders Haand sin faldne Slægts Ulykkes Labyrinth, og da han kom til Enden flød allerede den Taare, der hædrer en Søn ogsaa for en strafværdig Moders Jammer.

Det tilfaldt siden ogsaa Guilia at fortælle. Nær havde hun glemt det. Medens Grands var borte havde hun modtaget et Brev. Et Tilbud bragte det. Det var fra Reiter. Carlo læste det for den nu tilkomne Fader. Det lød:

„Mine Venner, venter mig. Inden saa Timer have I mig hos Eder. Lad den arme Giovanna bede for sin Moders Sjæl. Den for sildige Anger over en vanartet Søn dræbte hende, da Ebirrerne bragte hans udenfor en Horekippe hængslangte Liig. Ja, lad hende bede for dem Begge, Moder og Broder. En Engels Bønner ere kraftige. — Men trøster hende ogsaa. Jeg bringer Hære, Hære Fremmede.“

Man siger at gode Raad ere dyre, og virkelig, hvem der i dette Dieblis kunde have meddeelt den mere end fra een Side ængstede Krofamilie et godt Raad, den vilde vistnok ikke i sin Belønning have seet nogen Grund til Klage over Ordsprogets Usandsfærdighed. Hvor er Giovanna? Hvorledes faae vi hende tilbage? Hvad skulle vi svare den gode Reiter, der betroede Pantet i vore Hænder? vare de Spørgsmaal Guilia især i sin Raadvildhed idelig fremsatte til umulig Besvarelse af de Tilstedeværende. Grands brummede og taug, Guilia jamrede; men Carlo — syn-derligt nok at de mange forskellige Følelser, der idag havde bestormet ham, levede ham Kraft dertil — var den Eneste, der alvorlig pønsede paa Midler til at finde et Spor af den Bortførte. Imidlertid, hans Bestræbelser skulde vistnok have været frugtesløse, og saaledes En, der efter næsten to Timers Forløb havde givet sig den Umage at samle Stemmer i dette Familieconseil, neppe havde udbragt Andet end et gandske almindeligt Ja, jeg ved sandeligt ikke, hvis ikke Tilfældet, som

alle Blinde, havde havt en skarpere Sands og anvendt den til de Raadvildes Nytte. Jægeren Bernhard treen nemlig ind af Døren, og i hans Haand slagrede et Lørklæde, i hvis paasnyede Navnetræk Alle diebliffelig gjenkjendte Guilius, og en Medaillon, der ogsaa tilhørte hende, laae indknyttet i dets ene Hjørne. Hvorledes begge Dele vare komne i hans Hænder, forklarede han saaledes. Han gik i et Grinde gennem Herregaardshaven paa det Sted, hvor et gammelt Laarn støder ud til den. Da han kom lige under det, faldt noget Hvidt ned tæt foran hans Fødder. Han saae op. En lille hvid vinkende Haand stak ud gennem Jernstængerne af et halvaabent Vindue, og syntes ved sine ofte gjentagne Bevægelser at vinke ham til Hurtighed. Diebliffelig tog han det Faldne op. Det var Lørklædet og Medaillonene, som lod til at være lagt deri for at tynge det til et lige Fald. Det skulde altsaa vist være et Tegn. Han havde hørt tale om Kropigens Bortførelse, og han kjendte sin naadige Herres Ginter. Hengivenhed for hans Troesforvandte drev ham derfor til først at forevise dem det Fundne, i det ikke ugrundede Haab, at han saaledes bedst fuldbyrdede den lille vinkende Haands Minesprog.

At han ikke feilede, vide vi, og i hvis Bold Giovanna var, vidste Italienerne nu ligesaa godt. Men inden det kunde komme til nye Deliberationer desangaaende, havde Bernhard allerede forfæret Gjenstandene for dem. Thi neppe var hans Tilfærdighed kommen til Enden af den første Beretning, før han ogsaa rykkede frem med en anden ikke mindre vigtig, og som laae hans Omhue for hans Hjertes Yndlings, Carlos Sikkerhed meget nær. I

Borgestuen, fortalte han, havde han hørt en hjemvendende Rideknægt aflægge Husholderstuen Barbara Regnskab for en Reise denne Morgen til H. Han havde, heed det, havt et Brev til Capitain B. Saasnart denne havde læst det, maatte han, Rideknægten, ret nøie beskrive den velske Gartner paa Gaarden, og endnu i hans Nærværelse fik en tilstedeværende Corporal Ordre til at holde sig færdig til om Eftermiddagen, at afhente en Rekrut paa Oberstens Gods. „Mutter Barbara, vedblev Bernhard: smilede saa skadefroe under Rideknægtens Fortælling. Sandelig, det spaaer ikke godt. For Guds Skyld, Carlo, vær forsigtig. Du har vist gjort den naadige Herre Noget imod. Du veed hvorledes han er. Og I, Guilia, see I til at finde et Skjul for ham, som er ret sikkert.“

„Ha ha ha!“ Lød det fra Bedstefaderstolen, i hvilken Grands med tilsyneladende Rolighed havde hørt den sidste halve Deel af Bernhards Fortælling. „Gamle Hore! Primer Du? Et Skjul! Og for hvad? Er jeg da en Borne, at Obersten torde vove paa at sælge min Søn? Har han glemt mine ved hans Tiltrædelse fornyede Rettigheder — Bernhard, jeg siger Dig, bliv mig fra Livet med slikt Amnestuepræk. Har Du ikke allerede gjort hende der haade angest og bange. Taabelighed! — Skam Dig, Guilia! Hvor Francesco er Herre, behøves intet Skjul selv i det værste Tilfælde.“

Men fire Knebelbarter i Døren, der nu aabnede sig, gave i dette Dieblis Kromandens Tryghed et slemt Stød; dog ikke Raadestødet. Han var sprungen op, og hans Fasthed syntes vel i et Nu at vakle for Bernhards og Guilias spørgende,

i Angesten dog endnu en Smule triumpherende Blikke; men „Bliv!“ vendte han sig i det samme rask til sin Søn. De Indtrædende vare en Corporal og tre Mand af det H—ste Regiment. Bernhard fulgte paa staaende Fod Gvilia, der blegnende søgte Tilflugt for sin Angst i Capellet; muligt havde han i Sinde, i Forening med hende at udfælle en Operationsplan, forskjellig fra Frandses modige.

Imidlertid gjorde de Kommendes Afsærd, idets mindste for Dieblirket, ingen af Delene fornødne. Gandske rolige toge de fire bestjærgede Helte, efter at have sat Beværerne fra sig, Plads ved Bordet. Et forskende Blik, Corporalen lod hvile paa Gartneren, var det eneste, der muligt for en opmærksom Jagttager kunde have havt nogen Sammenhæng med den af Bernhard antydede Hensigt for deres Komme. De forlangte Forfriskninger, og Frands kaldte atter sin Søster ind i Stuen, for at bringe dem. Thi det var hans Hensigt, indtil et afgjørende Dieblik gjorde det Modsatte fornødent, at spille den fuldkomne Uvidendes og Trygges Rolle. Maaskee troede han derved allerbedst at træffe hine defensive Foranstaltninger, thi Erfaring har stedse sandet, at Uengstelighed hos den Truede kun tjener til at forøge Angriberens Mod, og Begrebet om de just ikke allerfredeligste Hensigter havde allerede, trods hans forrige Spotten med sligt Hjernespid, begyndt at kjede sig til det Overraskende i Soldaternes uventede Komme. Om disse nu ogsaa delede denne Anskuelse, vilde han lade Tiden bekræfte. I dette Tilfælde var det hans hurtig fattede Beslutning, at sætte Alt, ja endogsaa personlig Kraft, i Bevægelse til sine Retligheders Haandhævelse mod deres Fornærmere. Han

stolede paa omtrent lige deelte Kræfter. Med Carlo og Bernhard udgjorde han det ene Parti, det andet havde de for dem.

Hærene vare smaae, men Spændingen stor, som naar Rigers stridbare Kræfter kun vente et Blik for at lade deres velbesolbede Harmes kjole sig i hin andens Hjerteblood. Af og til sendte Corporalen, nu ikke ubemærket af Frands, et utaalmodigt Blik op til Stuenhrets langsomt fremrykkende Viser, og det vendte hver Gang tilbage med kjendelig Misnøie over dens trevne Gang. Han lod til at vente. Klokkens tredie Slag gjorde Ende derpaa. Idetmindste nikkede han til sine Kamerater, og en Mine han gjorde til at staae op, bragte øieblikkelig disse paa Benene; men ogsaa Kromanden fandt deri en Tilskyndelse til at være paa sin Post. Dog endnu var det ikke Tiden. Men en Vogn, ledsaget af to Ridende, holdt for Døren. Ikkun et Diekast gjennem Ruderne, og Corporalen stod foran sine tre i militairist Orden opstillede Vaabensfæller. Neppe havde den arme Guilia i Forvirringen, denne hurtige Parades opstilling forarsagede, Besindelse nok til, medens Frands og de Andre i Stuen forbleve som fastnagiede, at ile sine Gæster imøde. Af Vognen steg Frøken Clara, understøttet af Grev Saruzzi, og Obersten, den Ene af de Ridende, leverede sin Hest til Claus Ravn, den Anden.

For Fremmede som de Ankomne maatte naturligvis Huusmoderens Allerhelligste, Bedstestuen, aabne sig. Veien dertil faldt gjennem Dagligstuen, og Guilia gik foran. Hun med Frøkenen og Greven stode allerede midt i denne, da Obersten, endnu ved

Døren, efter den første lette Hilsen, vendte sig til den saluterende Korporal.

„Aha! Børn, I ere her endnu. Det er ret godt — Nu Clara, nu kan Du selv spørge Carlo om Dine Aarstæder, inden han drager bort.“ —

„Jeg drager ikke bort, Deres Høvelbaarenhed! mælede den affædigede Gartner, uden at lade som han fandt anden Betydning end en gandske almindelig i Oberstens Ord: I detmindste ikke idag. Tør jeg spørge, hvad den naadige Frøken har at befale?“

Men Frøkenen taug. Hendes Die søgte kun forstøende Faderens, og i et næsten umærkeligt Smil, der spillede om hans Læber, læste han kun altfor tydeligt det bittre Forspil til en Triumph, han agtede at berede sin frænkede Stoltthed, og til hvis Bivaa: nelse hun var ført som dets andet ikke uvisse Meed. Fire Bevæbnede, færdige til at adlyde hans Bink, og hun kunde ikke længere tvivle om Raaden. Dybt ydmyget skulde den arme Carlo føle sin Intethed bære sig for adelig Vælde, men dobbelt tung denne Ydmygelse ogsaa ramme hende i den muligt Elskedes Person. Intet Under, at hun, medens disse Følelser i et Nu stormede ind paa hendes overraskende Frygtløshed, ikke var istand til at fremtvinge et Spørgsmaal i den af Obersten anslagne Maneer. Det varede ham for længe.

„Nu, Clara!“ tiltalte han hende derfor i en Tone, som tydeligt røbede, at hun diebliffelig skulde gjøre Sit til at vedligeholde en Illusion, paa hvilken der laae ham megen Magt. Den Illusion nemlig: at han ved den foreviste Ordre allerede ansaae Alting for klappet og klart mellem Commandoen og Gartneren.

Tvungen dertil, begyndte altsaa Clara nu: „Kjære Carlo, jeg vilde blot — “ dog mere for: maade hun ikke. Pludselig blegnende, holdt hun inde, og Greven maatte forhindre hende fra at synke afmægtig tilbage; men Strands, der hæstede et op: mærksomt Blik paa hvad der foregik, tiltraabte sin Søster: „Bring Frøkenen en Stol!“ Man satte Clara paa den, medens Guilia og Greven forbleve bestjæftigede med hende.

Obersten forandrede ikke en Mine. Man saa at han, endog dette Misgreb uagtet, hvorved dog Greven, tværtimod hans Beregning kunde gjøres op: mærksom, vidste at forfølge en tagen Retning.

„Nu, Carlo! vendte han sig med et sagte Skuldertklop til Denne: Jeg kan godt lide Dig. Du er en raff Knøs, ikke saadan en Kjeledægge som flæber naar han skal bort fra Mutters Kaffebovs: frog. Ja, ja, som Gartner var Du flink, lad mig nu ogsaa faae Være for Dig som Soldat.“

„Hr. Oberst!“ stillede Strands sig med lynende Bine mellem Sonnen og ham, og vilde have ved: blevet; men Obersten afbrød:

„Men Du har da heller Intet at befrygte. Capitainen er en Mand der nok forstaaer at gjøre Forskjel mellem Folk, og mine Ubefalinger — “

Kromanden var nu ikke mere Herre over sig selv. Skadefroe Kulde og sliq haanende Trodsen paa Over: magten var mere end hans endnu en Gang dæmpede Harne kunde bære. Den gennembrød nu alle Skranke, selv de hans Fødsels Hemmelighol: delse havde opplantet mellem de Handlende. Tny: sende completerede han Oberstens afbrudte Sætning med de Ord: „Dem behøver min Søn ikke. Og

J gjorde maaskee bedre i, tilsviede han : at gjemme Eders Forbønner til Eders egen Rytte, naar J engang skal staae til Regnskab, gamle Synder !"

„Hvad ! Hvad ! Naar J, Gamle ?" stønnede Obersten, omtrent med et Udtryk som det en Fægter vilde betjene sig af, naar han ved et gandske uventet Stød føler sig Bærget slaget ud af den sikke Haand, og da vilde give sine Følelser Lufte. „Er J rasende ?" spurgte han endnu engang med denne lille Variation i Stilen, men Kromanden var allerede atter saa langt fra at være det, at han vidste at benytte den ved Overraskelsen bundne Fordeel. Med en vis Grad af Værdighed treen han et Skridt fremad mod den Tilbagestudsende, og svarte :

„Oberst ! J lader et Dieblisk træde imellem Eder og mig, som aldrig burde have kunnet det. Vil J, kan J sælge min Søn som en Slave af Jert Lune ? Er han eller er jeg det. Hvo gav Eder da denne Ret ? Vi ere frie."

„Mine Bornede frie ! Ha ha ha !" jublede Obersten, i sin undertrykte Brede inderlig tilfreds med en tilbagevendt Rolighed, der syntes at høre mere hjemme under den blinde Underkastelse han havde gjort Regning paa, end Grandses forrige vilde Opbrusen gjorde det.

„Eders Bornede ! Blev jeg nogensinde det ? Glemte J da ?" — med disse Ord iilde Kromanden hen til et Skab i Væggen og fremtog et Papiir. Det var den afsluttede Contract, ifølge hvilken Grands med en Selveiers Rettigheder var sikket Fritagelse for enhver denne Stilling modstræbende Forbindelighed til Herskabet. Da han med Documentet i Haanden atter stod foran Obersten, og tydelig læste Birk

ningen, Synet deraf forgaarsagede paa Dennes Ansigt, henvendte han Taler til sin Søn. „Carlo, Du staaer trygt, som stod Du for Herrens Altar, thi en Riddersmands Ord var stedse det sikreste Værn mod Dold.“ — „Hr. Oberst! Eders Navnetræk her under Fornælsen skal dog vel ikke skjælde Eder for en Løgner?“

Men Obersten greb harmblussende det fremrakte Papiir. En Rist foer tilintetgjørende hen over det Skrevne, og de sidste Levninger af hans Ridderære flet med Papiirskumperne hen ad Stuegulvet. „Saaledes bøde Du med Tabet af min forrige store Gunst for Din Forbovenhed!“ svarede han forklarende til, og vedblev: „Soldater! Gjører Eders Pligt! Bemægtriger Eder de Gjenstridige. Jeg befaler det!“

Alt dette udgjorde en Scene for sig selv, i hvilken Clara, eller rettere de med hende Betsjæftigede, ingen videre Deel havde taget end den, den stedse stigende Interesse nødvendig maatte affordre dem. Clara vaagnede kun for at høre sin Faders sidste Ord, og for dem alle Tre lod de som det uheldbringende Varsel for blodig Daad. Guiliams og Claras Skrig modte derfor først Befalingen, og hvinede endnu gjensnem Lufsten, da Grev Saruzzi allerede stod ved Oberstens Side. Men Forvirringens Taage laae kun et Dieblisk over Angribernes Tilræmsning, før ogsaa en bred Sabel blinkede i den tilbagevigende Rømands Haand, og en af Soldaterne samlende greb efter det savnede Sidegevær. Truende svang han, ved sin Søns Side, Klinge over sit Hoved, og hans tordrende: „Tilbage Leiesvende!“ gav ham et Dieblisks

Lid, saa han kunde tilføie : „Forstheim ! Løb ! Jeg er Adelsmand som Du !“

„Fremad !“ løb det fra den modsatte Side. „Døe Ridding !“ raabte da Francesco Negroni, endnu før han, gjennemboret af Saruzzi's Kaarde, sank ned for Oberstens Fodder, og hans Klinge afmægtig gled ned ad Forstheims Skulder.

Uvilkkaarlig havde Greven strakt sin Kaarde frem til Oberstens Forsvar, da Denne endnu ikke havde trukket sin, og den Faldne havde selv, da han med hiint Udraab og Sablen rettet til det dødelige Hug mod Forstheims Hoved, styrtede fremad, kasted sig i den.

„Ha Saruzzi ! Fortæl Din Slægt, at Francesco Negroni faldt for Din Haand !“ stønnede den Gjennemborede kun endnu, og Dødens Krampe rullede sidste Gang det vilde Die inden det brast.

Men Oberstens Grusomhed kjendte ingen Grændser. Clara og Giulia havde omslynget hinanden fast og laae henstrakte tæt ved den Døde, til hvem Giulia forgjæves havde villet slæbe sig. Carlo stod taus mellem To af Soldaterne, hvem Skrækken ligeledes havde gjort maalløse, saa at de kun i tankeløs Ubevidsthed endnu holdt Hænderne fast indknebne i Gartnerens Kjølekrave og Vest. Grev Saruzzi holdt den blodige Kaarde i Haanden, og hæftede, greben af dyb Rædsel, sit Blik stivt rettet paa den Mund, der havde henvendt sine sidste Ord, hvis Betydning han kun altfor vel af sin Familiehistorie kjendte, til ham, og som hans Haand nu for evig havde tilfukket. — Men, som sagt, Oberstens Grusomhed udholdt denne Prøve. Han var istand til strax at udele Befalinger som disse til Soldaterne : „Binder

Knægten der, og fører ham op paa Slottet!" og til Greven: „Hr. Greve, De behager at ledsage min Datter hjem. Siden vil jeg bedre forsøge at lægge min Taknemmelighed, for den Tjeneste de har vist mig, for Dagen."

I Sandhed, en Standhaftighed som denne egner sig for en Mand. Hvor skønt at staae opreist, medens Død og Skræk truer trindt om os! Hvor hder ei villig sig Sjeleadel sin Hyldest? — Og Forstheim formaade endnu at drive det et Skridt videre. Han blev tilbage og paasaa sine Befalingers punktligge Efterlevelse. Ja, ikke enaang Carlo sit Tid til at fælde en barnlig Taare ved sin afsejede Faders Legeme. Man rev ham bort, da han knælende vilde lukke det brustne Væ, og Grøften bares mere død end levende ud i Bognen. Da medens Giulia i afmægtig Sjelekamp strakte de bedende Arme ud til den sidste Omfavnelse, i hvilken hun endnu engang vilde have kryset den Vortslæbie, hendes eneste levnede nu tilintetgjorte Haab, til sit moderlige sønderflodte Hjerter, da først gav han den ved Døren lurende Claus Befaling til at trække Hestene frem, satte sig op, og tog Veien ad en Kant modsat den de Andre vare dragne.

Dog eet Selskab nægtedes ikke den arme Tilbageblevne. Jægeren Bernhard blev hos hende. Han havde været tilstede under alt det Foregaaende, og meddeelte nu i en Kluf, da hans ubesindige Jamren over det Skæte pludseligt naaede Oberstens sine Hørenehver Tilladelse til uforstyrret at fortsætte den under Kroholderskens Ansørsel. Og den Bemærkning: „Forsvæder! Jeg lader tusinde Stokkeprygl

regne ned over Dig, hvis Du nogenstinde mere kommer for mine Dine!" gav ham tilstrækkelig Grund til at benytte sig af Tilladelsen.

Imidlertid var Jægeren ikke længe om sin Dobbeltbestjæftigelse: den at trøste Guilia og at flæbe Liget hen paa en Seng. Obersten var vist endnu ikke kommen ret langt, før hans efterladte Hædersminde allerede havde fundet tvende nye studsende Bestuere. Reiter, ledsaget af de „kære Fremmede," betraadte med sagte Tred Ødelæggelsens Sumleplads. Det havde været hans Hensigt, at berede en, som vi vide, ikke gandske uforberedt, men frydefuldere Overraskelse end den, der stormede det speidende Blik, han sendte foran sig, imøde, derfor fulgte Bognen kun i Afstand de Ankommerne. Men ikke feilede der meget i, at jo Berns hard var blevet det sikke Maal for en af Reiter udsendt Kugle. Pistolen var allerede rettet, og Guilia kunde kun redde den med det blodige Liig Systende, ved hurtig og med Anstrængelse af alle sine Kræfter at falde Urtesamleren i Armen.

En af de Medankomne traadte ogsaa til fra den modsatte Side. Med et mere roligt Blik havde han betragtet den i Dødsangsten bærende Jæger, og i Hast bragt Demies godmodige Træk i en mildere Samklang med Stillingen, hvori han befandt sig med den Døde, end den Reiters raske blussende Harm var istand til at fremlokke af sig en Dissonanz. Men i det samme han aabnede sine Læber for at lade denne sin Bemærkning gjøre den tilsigtede Nytte, traf ogsaa Stemmen, hvori den blev udtalt, med Overraskelsens hele Skyld Guilias Øre. Et fjernt tilbagevendende Ekko fra hendes

Ungdoms glade Jubel klang den, og tabte sig i tusinde Gjenstrald af velbekjendte Toner, blandt hvilke hun kun behøvede et Dieblik for at fremhæve hine søde uforglemmelige, i hvilke engang en lykkelig Elsker udstammede sit første: „Jeg elsker Dig, Guilia!“ — „Gud, Caraccio Alessandro, er det Dig?“ raabte hun, og Diet søgte forgjæves den Eiighed som Dret henreves af. Det var Caraccio!

Lad dem undre sig de Gamle, som have glemt hvorledes de elskede, men J Unge griber i Eders egen Barm og siger: Kunne J fordømme Guilia, fordi en endogsaa troløs Elskers pludselige Nærværelse i et første Nu mægtede at forjage alle de Rædsler, der kun for et Dieblik siden i saa fuldt Maal havde leiret sig om hendes Hjerter? Nei, J kunne det ikke. J ville bære over med Dieblikkets Slave, naar J see Hersteren iført et saa blændende Klædebon. Guilia stod nu midt i Brændpunktet af denne magiske Straaleglands. Hun glemte Alt: Troløsheden; den sidste Smertestund; de lange, tunge Aar, der laae imellem hendes forrige Lykke. Men desværre! Værene havde ikke glemt hendes. Det lange Savn havde ifkun givet hende ordsnelle Spørgsmaal der hvor J vilde have krævet sødere Gjensynsfrugter: Sukke, Haandtryk og talende Diefast. Den ogsaa meget koldere, og maaskee aldrig rigtig varme Caraccio besvarede dem alle regelmæssig, og indflettende først til Slutning, understøttet af Reiter's Utaalmodighed, Spørgsmaalet om sin Datter. Urtesamleren havde vel i Gjenkjendelsesmellemrummet forsøgt at bevæge den nogenlunde recreerede Jæger til en Forklaring, men hans Talent for historisk Fremstilling syntes, især naar han i et

Besippelsesmoment skulde gjøre Brug af det, at falde temmelig i det Bredladne, saa at Reiter ved hans Hjelp kun rykkede et kort Skridt fremad.

Hvad imidlertid *Caraccio* selv fortalte, og hvad Nødvendighed her kræver at antegne af det i Frem sætningens Til Forsømte, beløb sig omtrent til Følgende: Hans Kone havde Smerten over den forlorne Søn dræbt. Hendes Død vakte først ret levende den nu saa eensomme Faders Længsel efter den fraværende Datter; men uden at han kunde tilfredsstille den. Rigtignok havde han faaet det af Urtesamleren belovede Brev, men de Smaaestersøgerser, han i Smug kunde foranstalte, vare altfor indskrænkede til at lede til noget rigtigt Resultat; thi Frygt for Fru *Beatrices* Brede gjorde ham det umuligt at anstille kraftigere eller mere udstrakte. Hun sluttede nemlig meget rigtig, at hendes Galdes hele Overflod vilde udøse sig, naar hun kun fik den mindste Ahnelse om at *Giovanna* endnu levede, og at i saa Fald Behreidelser i Skokketal vilde regne ned over Faderen til et saa gudsfor-gaaet Barn, der havde den Uforstammenhed at løbe bort, medens Moderen idet Høieste vilde at hun skulde have bragt sig selv af Dage. Den trygge Forvisning hun nærede om at det Sidste var Tilfældet, sikrede hende dog idetmindste for Pigens ubeleilige Tilbagekomst, og Enhver veed af egen Erfaring, hvor ubehageligt et contre-coup, af hvad Art det end monne være, er. Dog som meldt, Fruens Død bortryddede de første Hindringer for *Caraccios* Bestræbelser at gjenfinde sin Datter; men foruden Faderkjærligheden havde han nu en anden kraftig Bevæggrund dertil. Sønnen var faldet som

et Offer for sin Bølløst og hævnjerrige Medbeileres for hans Skyld tårrede Harme endnu inden Grevinde Galmontes Haand var lagt i hans, som den eneste Arving til Caraccios Rigdomme. Den Gamle beholdt dem altsaa ubeskaarne, men stod nu ogsaa tilbagebævende for den ingenlunde frydelige Udsigt: engang i Tiden kun at see lutter Masket med Taarer i Øinene omkring sit Dødsleie. Høfler Deeltagelse, frygtede han, vilde ifkun maa: deligt skule mangt et pengebegjerligt Smil, hvis blotte Ahnelse er tilstrækkelig til at gyde ret megen Malurt i en Døendes desuden noksom bitre Skaal. Efter de første mislykkede Forsøg paa ved andre Midler at skaffe sig Oplysning om den Fortabte, besluttede han selv at begive sig paa Veien for at opsoge Stjernen, der i en mildere Glands kunde beskinne hans Livs Aften. Og han gjorde det, fast besluttet, ikke at give tabt for ethvert Haab som eet eneste ledende Spor gardske var udslukt.

Men Rudolph, fra hvem Reiters Snildhed gardske havde afvæltet al Mistanke, og hvis Interesse var saa noie, men dog ubemærket sammenfjædet med den Søgendes, sattes ved Urtesamlerens gavmilde Pengeunderstøttelser istand til at følge efter. Han vidste ikke om hans faderlige Ven endnu befandt sig i den Elskedes Nærhed. Muligheden kunde lede den gamle Caraccio paa et sikkert Spor, og hun saaledes uden nogen Beskytter vorde stillet blot for en Gjenfindelse, i hvilken den frænkede Faderværdighed kunde berøve ham Alt, hvad han engang havde vundet. Dertil maatte det ikke komme. Han besluttede at forblive en passiv og ubemærket Jagttager indtil det Modsatte gjordes for:

nødent. Og virkelig, det lod til at blive fornødent. Caraccios instinctmæssige Følelse — thi Andet var det ikke — lignede Magneten: den viste bestandig Nord paa, og begge: den Ledende og den i sin Jagttagelses-Incognito stedse ængsteligere Maler, befandt sig i Zelle, da Reiter pludseligt som en deus ex machina treen imellem denne og hans med hver Dag voxende Frygt. Han underrettedes strax om Alt, og fik at vide, i hvilket Grinde Begge her stødte sammen med ham. Men under denne Ringenes Stilling syntes en Gjenfindelse heller ikke at ligge udenfor hans Planer, meget mere, han foresatte sig at lette den, og lod sig i denne Hensigt melde hos den gamle Caraccio, til hvem det ikke, som gammel Bekjendt, kunde mangle ham Udgang. Hvorledes denne Sammenkomst videre løb af, vidste ikke engang Rudolph selv rigtig; men vant til Urtesamlerens Særegenhed var det ham nok, at den gjorde ham til En af de „fjære Fremmede,“ hvis Komme skulde trøste Datteren over Moderens pludselige Død, og undervejs gav Faderens Venlighed ham heller ikke Anledning til at spaae sig de værste Frugter af den.

Men tilbage igjen til Krostuen. Den ommeldte Opfordring gjorde Guilia til den Fortællende. Hun begyndte ogsaa, idetmindste saa godt som Omstændighederne vilde tillade det, at sætte Alt fra hinanden, og det var allerede blevet en Smule Dag i Reiters Sjel, eller, maaskee rettere, skummel Nat søvevede truende med tunge Bingeslag over den. Den velcke Herre bødies allerede dybt af den Visshed: anden Gang at have tabt sin Datter, medens

Elskerens Blikke frampagtig sugende hang ved Fortællerindens Læber, for nævnet at lade enhver af hans harmsnyssende Hævntanker kaare sig sin visse Gjenstand. Den til R e i t t e r mere egentlig stillede Beretning havde nemlig kun betegnet den formodede Bortfører under den vante, af ham let forstaaede Benævnelse: Obersten. „Hvo! Hvilken af Staten hødret Ridding? Hans Navn?“ Dette Spørgsmaal trængte sig derfor med Ungdommens hele Tyrighed frem af Malerens piinte Bryst, da Guilia, ledet af Urtesamlerens paa Eget henvendte sporgende Diefast, vilde stride til Fremstillingen af de sidstforløbne Timers Alffhyeligheder. Men kun Spørgsmaalet blev fremsat; Svaret derpaa hændte i et stedse nærmere lydende hæst Hjælpskrig, der udenfra fængslede alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed. Lynsnar Jordoblen af Kræften, hvormed det udstødtes, forkyndte at dets hurtige Nærmelse meest var rettet mod Krohuset; men endnu klang det langt fra ikke fuldtonende for de Andre, da Bernhard allerede havde opfanget Lyden som velbekjendt. „Ved Gud, det er Claus Ravn!“ og hele Stuens Befolkning stormede mod Udgangen.

Paa en af Sporeseberen rystet Skydehest holdt Skytten ogsaa inden faa Diebliske for Døren. Med Dødens skudrende gustne Blegghed paa det angstfordreiede Fjæs, holdt han fra sit Høisæde følgende improviserede Opfordring til de Forsamlede. „Hjælper! Redder! Men uden Ophold. Den naadige Herre ligger under sin Hest i Sanggraven. De have Begge brækket Halsen; men Obersten quækker endnu. Skyn der Jer! Jeg kan ikke ene slæbe Bæstet af ham.“ Ubekymret som han var det om hvem han i dette

Dieblig først henvendte sig til, dreiede han, saasnart han saa sin Tiltale gjøre den tilsigtede Rytte, atter Hesten om, og kildrede Skindmæren til et andet ikke mindre anstrængende Parforceløb tilbage ad den nys beskrevne Bane. Medynk drev Tilhørerne, Bernhard inclusive, til den muligste Jil, og kun den gamle noget umagelige Caraccio blev tilbage hos Guilia.

Oberst Forstheim havde paa sit Ridt fra Kroen stedse mere fordybet sig i de krydsende Skovveie, eller rettere hans Hest havde benyttet sig af det frie Balg til at følge hvilken den først stødte paa. Rigtignok fulgte den af naturlig Drift de bredeste, men just dette blev dens og dens Herres Ulykke. Thi en magelig Kjørevei førte netop til Skovfolkens dybe Gauggrav, og inden saa Dieblig til et pludseligt Holdt foran denne. Ved denne Standsning vakt af sin dybe Indslutten i sig selv, saa Obersten op. Han holdt just foran Graven, hvor den mod Enden var smaldest. Et Ryk i Toilen og den lydige Hest vilde uden Omstændigheder have omgaaet den, men Oberstens vilde Hu var i Dag skjærpet til rastløs Fremadstræben. Hans Mod havde ikke ladet sig kue af større Hindringer, og et Par Alens Brede skulde derfor ikke nu vorde den Klippe, hvorpaa hans Standhaftighed strandede. Han klemte Sporerne ind i Hingstens Side, men det for korte Spring udstrakte i et Nu Herren og den kneisende Ganger i den allerumageligste Stilling i den dybe Grav. Obersten laae med hele Underkroppen indtil Bryttet under Hesten, og hans Hoved hvilede heel ubeqvemt op til en nedrullet Træstub. Bevidstløs falden var for den forfærdede

Claus det eneste Livstegn, og Hesten blev liggende gandske ubevægelig i sit Leie, et Tegn paa, at den dyriste Livsgnist var tørnet altfor haardt og tilintetgjørende mod en Sten, der holdt dens Hoved i en fuldkommen vertical Stilling til det Ørige af Kroppen.

Saaledes fandt de Tililende dem endnu. Kun den Forandring var foregaaet, at Oberstens Dødsrallen nu kun lod sig høre i enkelte afbrudte Mellemrum. Claus stod allerede nede i Graven. Han havde væltet Stubben bort, og holdt knælende Oberstens Hoved mellem sine Arme. Ansigtet vendte, med de fastslukte Dine, mod de Kommende, der nu befandt sig lige paa Skrænten. Et skjult tvægget Sværd jog dette Syn gennem Målerens Hjerte. Han foer med en Gjenkjendelses-Gysen tilbage. „Gud! min —“ afpressede den ham; men Reiter greb vækkende haardt hans Arm og afbrød: „Tie! Ulykkelige! tilføiede han paa Italiensk: Vil Du røbe for Disse, hvad Du har skjult saa længe? —“ „Skynd Dig! Tag fat!“ tilraabte han Bernhardt, og stod selv ved Siden af Denne, med et Spring i Graven. Ogsaa den fattede Rudolph fulgte efter.

Deres første Bestræbelse gjaldt at faae den døde Hest skaffet bort. Det lykkedes den forenede Anstrængelse, og kun en rallende Stønnen takkede dem i en fremvæltende Blodstrøm for denne Lettelse. Man bragte Obersten op, og Reiter undersøgte som Læge de beskadigede Dele. Det ene Laar var brækket, en Fod knust i Leddet, og Brystet havde lidt stærkt feligt under Hestens haarde Tryk. Foruden dette lod et betydeligt Saar i Hovedet til ikke at være

mindre farligt. Alt dertil brugeligt anvendtes til de første nødvendige Omflag, og endnu gandske bevidstløs sættes den Dvæstede paa Claus' s Hest, for saaledes at bringes til Kroen, det nærmeste Sted, hvor Hjælp kunde gøres virksommere.

I følgende Orden: Claus ved Toilen, Urtesamleren og Rudolph hver paa sin Side af Hesten sammelig understøttende Patienten, naaede det sørgelige Tog med varsomme afmaalte Skridt sit Bestemmelsessted. Bernhard fulgte, opmærksomt fremrækkende en hjælpsom Haand, hvor Nødvendigheden krævede det. Saasnart de vare ankomne, satte Reiter øieblikkelig den med Lægevidenskaben forbundne Myndighed i Kraft. Selv Guilia maatte, og gjorde det virkelig af sand qvindelig Medfølelses-Hjælpsomhed, sætte sin Trævlhed med i Bevægelse til Befalingernes hurtige Efterlevelse. I Hast var et Smertens: Leie opreist midt i den samme Stue, hvilken Den der nu udstræktes der kun for nogle Timer siden havde forladt som en i sin fulde kraftige Livsnydelse hængende Voldsmand. Det døde, men lige høit talende Beviis derfor vilde faa Skridt derfra strax have deelt en Indtrædendes Opmærksomhed.

Reiter maatte anvende alle sin Kunsts Hjelpekmidler inden det lykkedes ham at tilbagefalde det, som det syntes, med stedse rappere Skridt bortflygtende Livshaab. Smerten bevirkede endelig hvad han ikke paa anden Maade formaaede; da Urtesamleren maatte noget ublidt befølte det knuste Godled, slog Patienten førstegang igjen sine Dine op. Solen kastede just nu, ligesom hiin Vintseloverdags: Aften, sine sidste gyldne Straaler ind i Værelset. Hans Die traf

først af Alt disse; men blændet af Glandsen sæns-
kedes Dienlaagene atter til det Mørke, de nylig hav-
de revet Teppeet bort fra. Paa Reiters Bink be-
tryggede et grønt Forhæng siebliffelig Diet, naar
det anden Gang aabnede sig, en blidere Overgang,
og ved Hovedgjerdet ventede han taus ligeoverfor
den Syge, at denne Foranstaltning skulde bære velgjø-
rende Frugter. Det skete. Et dybt, af smertelig Støn-
nen afbrudt Suk, var Forbuddet, og med fremad-
stirrende Bine var det sagte, men dog fornemmelige
Spørgsmaal: „Hvor er jeg?“ et Tegn paa en saa
hurtig tilbagevendende Besindelse, at selv Urtesamle-
ren med stor Forundring iagttog denne Sjelekræf-
ternes pludselige Gjenopvækkelse.

„I gode Hænder, Hr. Oberst!“ svarte Rei-
ter, og greb i en foroverbo. Stilling efter den
Lidendes Haand, for at iagttage Pulsens Gang.

Men hurtig, som havde det været Døden, der
greb efter den, trak Obersten sin Haand tilbage,
og hans Mine fordreiede sig i krampagtig Anstræn-
gelse for at fremtvinge Stemmens forrige Kraft til
det afbrudte Udraab: „Wilibald! Plageaand!
Djævel! Hvad kræver Du? Jeg har ingen Broder!“

„Men Ulrik! Arme, ulykkelige Ulrik! Skaan
Dig!“ var Alt, hvad Urtesamleren formaaede at
frembringe, og taus trykte han sine Læber mod
Oberstens, for i et Broderkys at lægge det ømmeste
Baand paa kjæmpende Fortvivlelses rædsomme, i
hans Tilstand farlige Udbrud. Men med utrolig
Styrke stødte den Syge Broderen fra sig.

„Bort! Bort! Hvad vil Du mig endnu? Tag
Alt! Alt! Din Carl; min Carl er ikke mere.

Ha! Nu kommer Dommen. Jeg jog ham i Døden!" —

„Ikke i Døden, Fader! raabte Maleren Rudolph, og laae knælende med Faderens tilbagefaldende Haand i sin: Han lever! Vaagn op for Deres Carl, og giv ham Deres Velsignelse."

„Gud! Min Søn!" stønnede Obersten, og vendte endnu engang opildnet ved det varme Tryk, tilbage til en kort Livsfrist, hvis sidste Sandskorn den forrige voldsomme Kamp gandske syntes at have udtømt af Timeglasset. Han forsøgte at løfte Hovedet fra Puden; men Broderen maatte tage ham i sine Arme. Han vilde endnu engang see sin Søn.

Det allerede halvt brustne Die spillede sig i en sønlig smertelig Taare, der perlende trængte sig frem af Unglingens. Fæderen vinkede Sønnen til sit Bryst, at Taaren saaledes husvalende maatte falde i dets høitblussende Flammer.

„Ja, det er Carl! Wilibald! — Ha Guilia! Bernhard! — Barmhjertige Himmel! Naade! Forbarmelse! — Broder! Søn! Beder! Beder! — Ha!!!"

En sort Blodstrøm kvalte det sidste Suk.

„For Barmhjertigheds Throne staaer en Synd der. Lad ham finde Naade!" sagde Wilibald von Forstheim, og lænede den Dødes Hoved atter ned til Puden. Carl von Forstheim trykkede det brustne Die til.

Forgjæves søger den Nysgjerrige Oberst von Forstheim's adelige Familiedaaben i nogen ridderlig Begravelse. Ved Siden af hinanden jorde

des han og den italienske Kromand paa Sognebe-
boernes Kirkegaard, og de simple Ristetræer, der
lagdes paa deres Grave, stode kun i saa Nar, før
de hensmulrede, om den Rang, længst at kunne for-
tælle Vandringsmanden hvem Jorden her atter
modtog i sit moderlige Skød.

Men de Efterlevende høstede i længere eller
kortere Tid Frugten af fremfarne Dages haar-
de Kamp. Wilibald tog atter sine retmæssige
Eiendomme i Besiddelse; men ikke for sig selv: han
deelte dem imellem sine Broderbørn. Clara, eller
reitere hendes lykkelige Brudgom, der her havde
tabt og vundet saa Meget, beholdt Godset i Jyl-
land, og Carl fik til sin Andeel Besiddelserne i det
tydske Fyrstendomme, hvortil den gamle Fyrstes Død
nu atter havde aabnet ham Udgangen. Farbrode-
ren sikrede sig kun et fremtidigt temporairt Ophold
paa begge Steder. Det var en Slags Omflakken,
lang Bane ligesom havde gjort til Nødvendighed.
Caraccio nægtede ikke Carl von Forstheim den
Haand, han maaskee vilde have nægtet Maleren
Rudolph, og en af den kommende Aars skøn-
neste Dage forenede sin Pragt med Festsighederne
paa Herregaarden, de smetrende Trompetkrald gjens-
nem de høie Buevinduer forkyndte, at man i Rid-
dersalen drak to unge Brudepars Skaal. „Leve
vor smukke Naboerste og hendes Gemal Hr. Carlo Re-
groni! Leve hendes gjæve Broder og hans yndige
Brud!“ lod den udbragte Toast, og fra Borggaar-
den besvarede den af de forsamlede Bønders jub-
lende „Hurra!“

Ikke længe efter slyngede Hymen ogsaa sine
Rosenkjæder om et andet Par, men denne gang med

mindre Bram end naar hiin Guddom smilende peger hen paa et heelt langt Liv fuldt af tryllende Fremtidsforhaabninger; thi to Hænder forenede sig kun til en fælles Vandring gjennem en kort blid Eftersommer, over hvís Vaar eller Midsommer Lykken ikkun sparsomt havde kastet sine Straaler. Den gamle svage Caraccio havde i et langt ulykkeligt Ægteskab lært at føle hvad han i sin første forskudte Kjærlighed tabte, og Guilia lagde forsonende sin Haand i hans, og trykte dem begge ømt skaanende over et martret Hjertes dybe Saar. Han saae aldrig mere hvad hun havde lidt, og egne Lidelser lod hun ham snart gandske glemme. Efter kun endnu engang ved sin Husfrues Side at have hilset deres Fødestads gamle Mure, solgte han alle sine Eiendomme der, og flyttede til sin lykkelige Giovanna. Der forsamlede engang om Aaret hele den nærbeslættede Familie sig, og efter at de ældre Led af denne endnu skjønnede Kjæde havde betalt Naturen sit Krav, vedligeholdt denne Etik sig, og gik i Arv til glade opvoksende Børn.

Grev Saruzzi var den Eneste, der uaflydlig maatte føle Tabet af sin Lykke, og Claus Rayn sit fortjente Løn. Hiin maatte udrykke et Billed af sit Hjerte, hvortil en Faders bydende Billie og kun Datterens underkuede Lydighed havde afgivet de lysere Farver. Sagen med Kromandens voldsomme Død gaves, efter Tingenes Stilling, et forandret Udseende, og det blev ham let at redressere det Skridt, han i det nu skuffede Haab om en Forbindelse med Clara havde gjort til Afstedigelse af sit Hofs Tjeneste. I en anden Gemalindes Arme fandt han nogle Aar

senere Trost for det engang saa smertelige Uffavn. Men Skytten meddeeltres uden Raade sin Uffted. Ingen vilde tage den lumste Dientjener i sit Brød. Mange Aar efter stod han endnu stundom betlende ved Kulsvoierens Dør. Sti var nemlig suppet fra sine befalede Billighedsgjæringer med temmelig heelt Skind — og modtog da istedetfor hiin ydmyge Indbydelse til en feed Dyrerog et Stykke tørt Brød af Moer Ingeborgs Haand. Det stod da til ham om han vilde dele det tarvelige Maaltid med sin knurrende ikke furrende Mage, Barbara; thi Denne havde strax efter Claus' s Ufftedigelse forenet sin Skjebne med hans, og Begge havde i den første strupsode Kuns ladet det komme an paa om det ved Oberstens Gavnildhed og andre Midsler Sammenskrabede vilde strække til.

Ogsaa Trostfab blev belønnet. Den ærlige Bernhard gjorde et Gavebrev til Eier af Kroen, og ikke sjeldent nød han nu den Ære at modtage et Besøg af den naadige Herre, den forhen saa hjertenskjære Gartner.

Tiden forandrer i sit Lob saa Meget; ikke engang ædle Stammenavne modstaae den. Negro ni, den uvante Lyd, minder ikke længere hiin første italiensk; danske Herremands Efterkommere om deres fremmede Herkomst; men et Ibenholts Skriin gemmer endnu Willibald von Fork: heim's Optegnelser, og flere end een Gang har en Fader læst dem for sin Søn, og da peger han hen

paa fire store Malerier, der staae opstillede i den gamle Storstue. „Denne stadselige Mand, siger han: er Obersten. De to Unge der: Carlo Negroni og hans Gemalinde Clara von Forstheim. Og Manden med Ordenskjæden under Bondekosten var Berten i Kroen dernede: Bernardo Francesco Negroni, den italienske Kromand.“

S. Kjeldsen.

Jordskjælbet i Lissabon 1755.

Efter et Vienvidnes Beretning.

Jeg havde netop sluttet et Brev, Klokken imellent 9 og 10 om Formiddagen den 1ste November 1755, da Papirerne, og Bordet, hvorved jeg skrev, begyndte, dog kun sagte, at ryste. Jeg forundredes derover, da Luften, saavidt jeg kunde mærke, var stille — aldrig saae man en skønnere Morgen end denne ulykkelige Dags, der i een Bye krævede over tredsindstyve tusinde Offere. I Begyndelsen ansaae jeg Bevægelsen for en Følge af de mange Karether paa Hovedgaden, som paa denne Tid sædvanlig kjørte fra Belem (et rigt Kloster, hvor den kongelige Familie, til sin Lykke, just da opholdt sig) til Slottet. Men ved at lytte opmærksom, bemærkede jeg, at den hidrørte fra en usædvanlig frygtelig underjordisk Allarm, der ei var en fiern Torden ullig. Med Gysen ahenede jeg, at den var Forbud for en Jordrystelse. Jeg kastede Pennen og sprang op af Stolen, et Dieblisk tvivlraadig, om jeg skulde blive i mit Kammer, eller løbe ud paa Gaden, da Faren paa begge Steder syntes lige stor. I dette Dieblisk bedøvede mig en frygtelig Bragen, som om alle Byens Huse paa eengang styrtede sammen. Det Huus, hvori jeg befandt mig, blev rystet saa voldsomt, at de øverste Etager strax indstyrtede, og endstjøndt mit Værelse, der var i første, endnu ikke havde denne Skjebne, blev dog Alt i samme kastet omkuld, saa at jeg havde Noie med at holde mig paa Fødderne. Jeg kunde nu ikke vente andet end at knuses, da Væggene vaklede

frygteligt og paa flere Steder allerede vare revnede, store Stene udfaldne, og Enderne af de fleste Tversbjælker brød frem af Dækket. Denne Scenes Gyserlighed forøgedes derved, at Himmelen i et Dieblisk blev saa mørk, at jeg ingen Gjenstand mere kunde adskille; her var et virkeligt ægyptisk Mørke, der uidentvivel blev frembragt ved de uhyre Skyer af Støv og Ralk, som den heftige Jordrystelse havde sat i Bevægelse. I flere Minuter frygtede jeg for at gvoles af de sig udbredende Svovldunster.

Saa snart Mørket begyndte at ophøre, og Jordrystelsen syntes temmelig formindsket, var den første Gjenstand jeg saa i mit Kammer, en Kone, der bedækket med Støv, bleg og skjelvende sad med et Barn i Armen paa Gulvet. Jeg spurgte hende, hvorledes hun var kommen her; men hendes Betskyttelse var saa stor, at hun ikke kunde svare mig. Til mange Spørgsmaal var ikke Tid. Saa snart den Ulykkelige var kommen lidt til Besindelse, spurgte hun mig, om jeg troede Verdens Ende var forhaanden? Hun klagede over en frygtelig Tørst, og bad mig om en Drik Vand. Jeg gik ind i mit Kabinnet, men fandt Vandflasken knust.

Da et nyt Stød upaatvivlelig vilde have begravet os under det allerede sammenstyrtende Huus, ilte jeg, med Konen under Armen, ned ad Trappen til Enden af den Gade, der aabner sig mod Tajo. Men paa denne Side var Veien indtil anden Etage gandske spærret af sammenstyrtede Huse. Jeg vendte mig da til den anden Ende, der førte til Hovedgaden — den sædvanlige Vej til Slottet. — Efter at jeg her, ikke uden egen Livsfare, havde hjulpet Konen over en uhyre Gruusbunke, og vi allerede vare

nær ved Hovedgaden, kom vi til et Sted, hvor jeg ikke vel kunde klattre over uden frit Brug af mine Hænder og Fødder. Da hun derfor blev nogle faa Skridt bag mig, faldt en uhyre stor Steen ned fra en vaklende Muur, og — knuste Moder og Barn. Til enhver anden Tid vilde et saa skræffeligt Syn have gjennemboret mit Hjerte; men Frygt for, selv at erfare en lignende Skjebne, og de mange Exemppler af samme Slags, der trindt omkring fremsil: lede sig for mig, bedøvede mig i den Grad, at jeg kun Diebliske kunde dvæle ved enkelte Gjenstande.

En lang smal Gade laae nu foran mig; dens gamle, næsten alle fire, fem, Etager høie Huse, vare tildeels allerede sammenstyrtede, eller gjorde det endnu, saa at hvert Skridt var forbunden med Livsfare. En Mængde Døde og Lemlæstede laae for mig. Jeg saae ingen Redning mulig, og ønskede, at en pludselig Død vilde bortrive mig. De Skræffebilleder, som jeg saae omkring mig, berøvede mig den sidste Rest af Mod. Saa hastig som mulig, dog med største Baersomhed, arbejdede jeg mig frem, og da jeg omsider havde tilbagelagt den skræffelige Veibestadiget, befandt jeg mig paa den store aabne Plads foran St. Paulskirken, der saa Diebliske til: forn var styrtet sammen og i sit Fald havde knust den talrige Forsamling, den indsluttede. Jeg stand: sede et Dieblisk, for at overveie, hvad jeg skulde gjøre. Da jeg ikke troede mig sikker her, besluttede jeg at klattre over Ruinerne af Kirkens vestlige Deel, for at komme til Glodsbredde, at jeg, i Tilfælde af et nyt Stød, kunde være saa langt som muligt fra de vaklende Huse. Det lykkedes os uden Besværlighed.

Jeg fandt her en tallos Forsamling af Mennesker af begge Kjon, af alle Klasser og Stænder, Grever og Adelsmænd, Patriarkalkirkens fornemste Chorherter i Purpurkapper, Præster, der i Messeskæder vare flygtede fra Altrene, fornemme Damer, der tildeels vare barsøddede, deels halvpaaflædte, vare her blandede med den laveste Pøbel. Alle disse Mennesker, som den fælleds Fare havde samlet, bad knæsende, idet de sloge sig for Brystet og uophørligt raabte: „Misericordia meu Dios!“ (Herre, forbarm Dig over mig!). En gammel ærværdig Præst løb i Messeskæder omkring og formanede til Bod. Med en Strøm af Taarer tilraabte han de Forsamlede, at Gud var fortørnet over deres Synder, men at de skulde anraabe den hellige Jomfrue om at gaae i Bøn for dem. Man strømmede hen til ham, og bad om hans Belsignelse, og Enhver som var saa heldig, blot at røre Sammen af hans Klæder, priste sig lykkelig.

Et andet, ikke mindre heftigt Stød end det første, afbrød pludselig den fælleds Andagt. Det fuldendte Sammenstyrtningen af de Bygninger, der endnu stode, men allerede havde lidt meget. Jammer! I samme Nu kunde nu tydelig høres fra det fjerne St. Catharinebjergs Top, hvorhen Mange vare flygtede. I samme Diebst hørte vi den ved samme værende Sogneskirke styrte sammen, hvorved Mange dræbtes og Andre dødeligt saaredes.

En ny Skræk paafulgte i denne Ødelæggelsens frygtelige Stund: „Havet gaaer over sine Bredder, vi ere Alle Dødens Offere!“ raabte utallige Stemsmer. Da jeg kastede et Blik til Floden, der her næsten er fire (engelske) Mile bred, saae jeg den høve

fig i Veiret, uagtet det var vindstille. I samme Dieblif viste en stor Vandmasse sig, hævede sig liig et Bjerg; brusende og skummende gif den frem og styrtede med saadan Voldsomhed mod Strandbredden at vi Alle, for at frelse Livet, ilte derfra. Mange oversvømmedes, og de Dvrige stode, endog temmelig fjern fra Strandbredden, i Vand til Livet. Ogsaa jeg havde sikkerligen tilsat Livet, om jeg ikke havde holdt mig saa længe fast ved en stor Bjelke, der laae paa Jorden, indtil Vandet vendte tilbage, der skete næsten i samme Dieblif, med utrolig Hurtighed.

Da Faren nu var lige stor fra Havet og fra Landet, ilte jeg til Pladsen ved St. Paulskirken. Dryppende af Vand stod jeg et Dieblif og bestuede de, som i den heftigste Storm omtumlede Skibe. Nogle, paa hvilke Ankertougene vare bristede, førtes over til den anden Bred af Tajo; andre omhvirsledes med utrolig Hurtighed; mange store Baade omkastedes, og alt dette uden den ringeste Vind. Det skønne ny, med uhyre Bekostninger opførte Mar-morholværk, opslugtes i dette Dieblif med alle der paa værende Mennesker. Ogsaa en Mængde Baade og smaae Fartøier, der laae til Ankers ved samme, alle fulde af didhen Flygtede, opslugtes som i en Malstrøm, og saaes ikke mere.

En Skipper, som laae til Ankers nogle hundrede Skridt fra Holværket, og saae hele Katastrophen, har forsikret mig, at han ved det andet Stød saae hele Byen bevæge sig, ligesom Havet ved en sig reisende Vind. Jordrystelsen havde, endog under Floden, været saa voldsom, at den havde opkastet hans store Anker. Strax efter denne frygtelige Rystelse havde Floden paa eensang hævet sig tyve Fod

i Veiret, og var derefter siebliffeligen igjen falden. I dette Dieblif havde han seet Bølværket synke og Baadene opslugte af Havet. Det aabnede Svælg havde, efter hans Formodning, strax tilluft sig igjen, da ikke det mindste Spor af Skibstømmer eller Ligg var at finde.

Et andet vildunderligt Phænomen fortalte en Ven mig, der boede paa den anden Side af Gloden. Efterat Baaningshuset frygteligen var rystet, saa at hele Familien forlod det, nedfaldt pludselig et uhyre stort Fjeldstykke ved Siden af dem; derpaa steg Gloden, og sank strax igjen, og nu viste en Mængde smaae Sprækker sig i de nærliggende Klipper, af hvilke en Mængde fint hvidt Sand, liig en Båndstraale, stød sig op i Veiret til en forbausende Høide. Frygteligen maae Jordens Jæderste have været bevæget, for at kunne frembringe flige Virkninger.

Jeg havde ikke været længe paa St. Pauls-pladsen, da jeg mærkede det tredie Stød, der var noget svagere end de to første. Alligevel indstyrtede Havet igjen, og trak sig med lige saa stor Hurtighed tilbage. Jeg stod i Vand til Knæerne, endstjøndt jeg var paa en fra Gloden temmelig fjern lille Høi, og dens Magt standsedes ved Ruinerne af nogle melslemmende Huse. Vandet trak sig med saadan Voldsomhed tilbage, at nogle Fartøier, der laae for Anker paa syv Favnes Dybde, kom gandske paa det Tørre. Gloden vedblev paa denne Maade afvekslende at trænge frem og igjen tilbage med saadan Hestighed, at man med Rette maatte befrygte samme Skiebne for Lissabon, som nogle Aar tilforn var rane

Lima. *) Bugtens Krumninger standsede Bolgernes Voldsomhed til dens Frelse.

En Skipper, som kort efter d. 1ste Novbr. ankom til Lissabon, forsikrede, at han, over 40 Søemile derfra havde følt Stødet saa stærkt, at han troede han var stødt paa en Klippe, indtil det udkastede Lod overtydede ham om, at der ingen Grund var. Synet af den ødelagte By gav ham først en sørgelig Forklaring over det ham hidtil Ubegribelige.

Jeg var nu i en saadan Stilling, at jeg ikke vidste, hvorhen jeg skulde vende mig. Blev jeg hvor jeg var, maatte jeg berygte at rives bort af Havet; fjernede jeg mig fra Strandbredden, truede Husene mig med sikker Undergang. Endelig besluttede jeg at gaae til Mynnten, en lav, men fast Bygning, som, nogle imod Floden vendende Værelser undtagne, ingen betydelig Skade havde lidt. Soldaterne, der stode her, vare Alle løbne bort, den kommanderende Officeer, en Adelsmand paa 18 til 19 Aar, som jeg fandt staaende for Indgangen, undtagen. Jeg indlod mig i en Samtale med ham, og da jeg yttrede min Forundring over, at han alene havde havt Mod til at blive paa sin Post, svarte han: „Vidste jeg end, at Jorden vilde aabne sig og opsluge mig, det kunde dog aldrig falde mig ind, at forlade min Post.“ Denne Ynglings Mod skyldte man, at Myn-

*) Hovedstaden i Peru i Sydamerika, anlagt af Fr. Pizarro, 1585, talte allerede 1692: 52,627 Beboere. Den 28 October 1746 ødelagde en skrækkelig Jordrystelse i saa Limer hele Staden; 14 Kirker og flere tusinde Huse laae i Gruus.

ten ikke blev plyndret; der var paa den Tid over to Millioner myntede Penge i den.

Jeg skulde have spist til Middag hos en Ven, der boede i et meget høit Huus, og derfor var megen Fare underkasket. Efterat jeg i flere Timer havde underholdt mig med Officeren, besluttede jeg at erkjendige mig om min Vens Stjebne. Da det vilde været uforsvarlig Daarskab at vove mig tilbage igjennem den smalle Gade, besluttede jeg, over Ruinerne over St. Paulspladsen at søge til Floden igjen, da Vans det nu syntes temmelig roligt. Ikke uden Fare gik jeg herfra til den store Plads ved Klosteret Corpo Santo, der var styrtet sammen og havde begravet mange Menneſker. Dybt hensunken i Smerte betragtede Mange de sørgelige Ruiner. Herfra gik jeg til den Gade, der fører til Slottet, men Gjennemgangen var spærret ved Ruinerne af Operahuset, en af Europas fasteste og prægtigste Bygninger, fort tilforn fuldendt med uhyre Bekostninger. Ogſaa en anden Vej til den store Slotsplads var spærret. Alle de Bærelser, som den kongelige Familie, naar den opholdt sig paa Slottet, beboede, vare sammenslyrtede. Af Patriarkalkirken, nær ved Slottet, var Taget og en Deel af Formuren styrtet sammen, og Murene af Hofkapellet, en af den nyeste Architekturs skønneste Bygninger, vare, uagtet deres Tykkelse og Fasthed, ſaaledes medtagne, at store Steen paa flere Steder faldt ud, og Alt syntes adſkildt. Den hele store Slotsplads var fuld af Bogne, Portechaiser, Heste og Muuldyr uden Førere.

En lang, steil og snever Gade førte mig endelig til min Vens Bolig. De nye Rædselsſcener, jeg her ſaae, overgaae al Beſkrivelse. Intet uden Jam-

ren, Hullen og Døendes Rallen hortes; ikke eet Menneske traf jeg, som jo beklagede hans nærmeste Vaarsørendes og Benners Død, eller Tabet af Alt, hvad han eiede; jeg kunde neppe gjøre et Skridt, uden at træde paa Døde eller Døende; her laae Karether fulde af Døde, næsten gandske knuste med de dem førende Heste; der Mødre med deres Børn i Armene; hvi prægtigklædte Damer, Præster, Munke og Professionister, der Alle, om de ikke allerede vare døde, kæmpede med Døden. Paa Rogle vare Rygraden knust, paa Andre Hosterne og Benene; paa Rogles Bryst hvuile uhyre Stene, og atter Andre vare begravne under Gruus. Forgjæves bønnede de de Forbigaaende om Hjælp; en langsom Døds Qualer endte først de Ulykkeligelses Lidelser.

Endelig kom jeg til det Hus, hvor min Ven havde boet; det var, med alle de tilstødende Bygninger, styrtet sammen. Beemodig forlod jeg dette Odelsæggelsens frygtelige Hjem, og fandt omsider i et offentligt Hus, en Gjerdingvei fra Byen, et høist usælt Herberge. Her lever jeg, med mange af mine Landsmænd, og adskillige Portugisere, i de elendigste Omstændigheder. Vi ligge næsten altid paa den blotte Jord; endnu er jeg ikke kommen under Tag, og har næsten ingen Bedækning til at beskytte mig for den skarpe Natteluft.

Man kunde fylde mange Blade med Skildringen af den første Novembers Rædselsscener. Neppe begyndte det at mørknes, førend et, næsten ligesaa frygteligt som det første Skuespil, aabnede sig for vort Blik: Hele Lisabon stod i Flamme. Man kan uden Overdrivelse sige, at over hundrede Steder paa eengang, paa forskellige Kanter af Byen

brændte i sex Dage uden Ophør, uden det ringeste Forsøg paa at standse Ilden. Hvad Jordskjælvet havde skaaet, fortærede nu Luerne, og Saa havde Mod til at vove sig til at forsøge paa at redde Noget. Med vaade Dine stirrede man paa Glammerne, nedsunken i dyb Sorg; kun Qvinders og Børns Jammerkrig og Hysten, der anraabte Engle og Helgene om Bistand, saa ofte Jorden atter begyndte at bæve, afbrød den tause Smerte. I flere Dage og Nætter hengik ikke et Qvarter, at jo større eller mindre Rystelser paafulgte. Den skrækkelige Ild hidrørte neppe, som Nogle have meent, fra underjordiske frembrydende Glammer, men af tre andre sammentræffende Omstændigheder: Paa Allehelgens Dag, en af Portugisernes første Fesfdage, var hvert et Alter i hver Kirke og Capel — og nogle af dem har over 20 — som sædvanlig oplyst med en Mængde Lamper og Bølyls. Disse satte naturligviis Forskænkene og det ved Rystelsen nedstyrtende Træværk i Brand. Ilden udbredte sig snart til de nærliggende Huse, hvor Skorsteensilden forenede sig med den til en, da Ingen søgte at arbejde imod den, Alt let ødelæggende Flamme, om end ikke andre Årsager havde medvirket hertil.

En Bande af Riddinger, der ved Fængselsmurenes Sammenstyrtten vare flygtede af Fængslerne, viste en skrækkelig Virksomhed i at anlægge Ild i de Bygninger, der vare frelst fra den almindelige Ødelæggelse, uden tvivl for, ved den derved forårsagede Tilvæxt i den almindelige Forvirring og Skræk, at have sikrere Leilighed til at plyndre. Bist nok var denne affkyelige Udaad overflødig; thi, hine Elendige undtagne, var neppe Nogen bleven Natten over

i den ulykkelige Bye. Fire og Tredive af dem bleve grebne og strax henrettede. En af dem bekjendte under Galgen, at han havde stukket det kongelige Slot i Brand, og var fræk nok til at ytre, at han havde haabet at indebrænde den hele kongelige Familie. Det er umuligt at taxere det Tab, hiin ulykkelige Dag bragte Lissabon; at det var frygtelig stort kan man slutte af nogle Opgivelser herom: Alle det kongelige Slots kostbare Tapetserier, Malerier, Guld og Sølvkar, Juveler, Meubler og mange andre Kostbarheder — af flere Millioners Værdie — tilligemed den tilstødende Patriarkalkirkes pragtfulde Prydelser, hvor Gudstjenesten ikke forrettedes med mindre Pragt end i Paven's eget Capel; alle Braganza's Palladsets Skatte, hvor Kronjuvelerne og Taffelservicer af uskatteerligt Værd, tilligemed mange med Guld og Rødt vævede Tapeter og Tæpper af Floiel og Damast opbevarede; alle de i de ostindiske Oplag under Slottet værende kostbare Værelser og Specerier, der tilhørte forskjellige Nationers Handlende; de i det ligeoverfor værende Soldatboparkhus og de utallige private Boder — bleve et Rob for Flammerne, eller tabtes i det mindste aldeles. End ikke de saa Eiendomme, der vare saa lykkelige at undgaae de første Luert, fandt Sikkerhed paa de offentlige Pladse, hvorhen de bragtes, da de der enten antændtes af de fra alle Sider tilflyvende Fyrer, eller bleve bortstjaaene af hine Riddinger.

I det store Franciscaner-Kloster med 300 Munk, styrkede Taget og et Gallerie over Døren lige for Høialteret sammen, imedens de sang i Choret, og begreb dem Alle, 18 undtagne, tilligemed den talrige Forsamling. I St. Claras Kloster havde hundrede

og halvtredsindestyve Nonner med deres Opbarterster, og i Calvarieklosteret ved Beien til Belem de fleste i Choret værende Nonner og de fleste af de Forsamlede, samme Skjebne. I Treenigheds-Klosteret har man forsikret, at over femten Hundrede Mennesker tilsatte Livet. I Limorina-Fængslet knustes fire hundrede Forbrydere ved Murens Sammenstyrten; nogle af de groveste undkom, for at stifte mere Ulykke.

Under en saadan almindelig Rød synes Enkeltes Skjebne næsten for ubetydelig til at bemærkes. Kun tvende Exempler vil jeg derfor nævne: En Englænders rinde flygtede i Selskab med hendes Mand, som hun i ringe Afstand fulgte ud af Huset. Men hun blev begreven af en pludselig nedstyrtende Bygning, og da Manden saa sig om efter hende — var intet Spor mere at see af hende. En ung engelsk Kjøbmand gik forbi en af Kirkerens Hoveddør, da det første Stød indtraf. Begge hans Been knustes af en stor nedfaldende Steen. Længe laae han i den jammerlige Tilstand, og bønfuldt forgjæves de af Skræk ilende Forbigaaende om Forbarmelse. Endelig rørtes en Portugiser ved hans Jammerkrig, og bar ham ind i Kirken, som han ansaae for et sikrere Tilflugtssted end den aabne Gade. I dette Dieblif spærrede det andet Stød Døren, og da Kirken kort efter kom i Brand, blev den Ulykkelige tilligemed hans ædelmodige Hjælper, og mange Andre, der her haabede at finde et Fristed, levende brændte.

Saa utrælig end følgende Tildragelse er, kan der ved de derom givne Vidnesbyrd, ei være Tvivl om, at den jo er sand. En i Lissabon boende hamborgsk Kjøbmand, Burmeister, fik fra sin Compagnon i Hamborg et Brev, hvori Denne bad ham, at lade en be-

tydelig Mængde Hør og andre kostbare Vare bringe til nogle af Stadens fjerneste Pakhuse paa forskjellige Steder, da han i fjorten Nætter efter hinanden havde drømt at hele Lissabon stod i Flamme. Det gode Raad blev ulukkeligviis ikke agtet, og det store Magazin gik tilgrunde, med saamange andre.

Braddock.

*

*

*

Den første Nat efter Jordskjælvet tilbragte Kongen (Joseph Emanuel) i en Kareth paa aabent Mark, siden i et Telt, næsten blottet for enhver Bequemmelighed. Han besad hverken Indsigt eller Styrke til at raade eller hjælpe i den almindelige Forvirring og Nød. Al Subordination hævedes i hine frygtelige Dage. Han lod Folket befale, at det skulde sjerne sig fra Byen, da man, af Frygt for at Krudttaarnene skulde komme i Brand, tænkte paa at bombardere og sløise den. Den i flere Henseender af Portugal fortjente Minister, Marquien af Pombal, viste her sjelden Landsnærværelse og Fatsning. Uden at bekymre sig om sit Huus og sin Families Skjebne, forlod han det ved de første skrækkelige Rystelser, for at ofre den almindelige Nød og Gøre sin Hjelp. Uagtet hans Bopæl, midt i den almindelige Odelæggelse, der paa alle Sider omgav den, var bleven ubestøvet, betraadte han den dog ikke i flere Dage. Opholdende sig Dag og Nat i en Reisevogn, midt i Odelæggelsens Chaos, frelst han ved sine vise Foranstaltninger Lissabon fra fuldstommen Undergang. Han alene modsatte sig de Forsagte, der gandske vilde forlade Staden, med et Mod, som fordum Camillus de forvovlende Ro-

mere paa det ødelagte Roms Ruiner. Han lod Byen omringe af Tropper, der dreve de Flygtende tilbage, og tvang den rovgjerrige Pøbel til Orden. Han sørgede for Underholdning og Huuslye for de Levende, lod de Saarede fremdrage af Gruset, de Døde begrave, og de ødelæggende Flammer tænkte eller arbeidede Ingen førend hans Befaling paa at standse. De for Ulykken forskaanede Provindser maatte, efter hans Befaling, komme dem, den havde ramt, til Hjælp, forsaavidt denne endnu var mulig. Han lod Planer forsærdige til Byens Gjenopbyggelse paa en regelmæssigere og bekvemmere Maade, og gjorde, med beundringsværdig Opofrelse Alt, hvad der kunde formilde den almindelige Nød.

Imidlertid talte Menneſſelighed og Medfølelse ogsaa i andre Lande til de ulykkelige Portugisere's Bedste. Mange Privatmænd, og selv store Magter, bestræbte sig for at yde dem Hjælp. Politiken veeg for Menneſſelighed, og de Magter om hvem man formodede, at de vare mindst venſkabeligen ſindede mod Portugal, vare de første, der ydede deres Biſtand. Engellænderne gjorde Kongen en Foræring af Korn, Træ, Salt, Kjød, Weel og Riis, til Værdie omtrent hundred tusinde Pund Sterling. Staden Hamborg ſendte ham nogle Ladninger Trævare, Bjælker og Bræder af udsøgt Godhed; og til de i Liſſabon boende Hamborgere ankom et Skib med røget Kjød, Seildug, Sengſteder, uldne Strømper og Tøier m. m., hvis Uddeling den hamborgſke Conſul beſørgede. Mange Aar forløb, førend Nøden hæmmedes. Vel hævede Liſſabon ſig, ved Pombal's Virkſomhed, efterhaanden prægtigere af ſine Ruiner, men endnu ſeer man Spor af den gruelige Ødelæggelse, ſom nye Nædſelſcener i vore Dage have aſloſt.

Q u o d e r a t d e m o n s t r a n d u m .

Forfatteren af nedensaaende Brudstykke af sin Levenshistorie er en stor Ven af Orden i alle Ting og siger med Iustian ab initio ordiri oportet. — Denne romantiske Rasten ind i Historien forekommer ham saa bagvendt, som at begynde et mathematisk Beviis med en Conclusion, og skøndt han oftere har maattet sande, at det Søgne virkelig er udkommet invertento eller vicissim perturbando, kan han dog ikke lide, at man uden Grund sætter sig hen for at gjøre en Mutation, som vi Mathematikere aldrig foretage os uden med Grund. Altsaa Alting i sin Orden.

Mit Navn er Ludvig Tæller, hvorfor, og fordi jeg i mit tiende Aar burde recitere Tallet 7 med sexten Zifre, mine Skolekammerater kaldte mig det Ludolphiske Tal. Jeg er født af ærlige og værdige Forældre. Min Fader var Capitain-Vagtmester og en god Mathematiker, hvilket fremlyser af hans Allgebraiske Forsøg, som jeg endnu har liggende i Manuscript; min Moder var en Jomfru Høssing fra Holmestrand, en udmærket Hovedregnerke. Om mine tidligere Aar er ikke stort at sige; jeg gik frem i en temmelig ordentlig arithmetisk Progression, undtagen i det mathematiske Fag, hvor jeg ikke kan beregne min Fremgang ved Coefficienter, men maatte bruge Exponenter. Dog, da desværre Sandsen for det eneste Viisdom her i Verden er saa lidet almindeligt, formedelst de mangfoldige urene Sidesag, saa vil jeg tilbageholde min Lyst til at beskrive min

Bare paa Mathematikens uendelige Mark, og sætte mig ind i den Tone som behager Fleerheden af mine Læsere.

For et Aarsid siden kom jeg hjem til min gamle Moder her i Holmestrand, efter at jeg havde været 3. 7 *) Aar udenlands. Min Formue tillod mig at leve for mit Fag, og jeg besluttede at overlade til hvem der mere behøvede det, at reise til Stockholm for at faae Embede. — Men det er et Brudstykke, jeg vil give; altsaa lad mig have sagt nok til Indledning.

Klokken var 0° 15' da jeg paa eengang opvasktes af en interessant Oplosning ved en temmelig hvirostet Samtale i Stuen ved Siden af mit Arbeidsbærelse. Min Moder var kommen hjem med Faster Tobia fra et Selskab, og imod Sædvane saa langt paa Natten, begyndte de gamle Matroser en vidtløftig Samtale. At den gjældte mig, kunde jeg midt i mine Beregninger mærke; og deels for ikke at forstyrres, deels for at give dem et Tegn, begyndte jeg gandske høit: „2 til Charakteristik, 0, 3, 5, 7, o. s. v.“ Da raabte min Moder høit og med en bedrøvelig Stemme: „Ja der hører Du Faster! O jeg arme, arme Moder!“ — „Gud bevares! Hvad kan det være?“ sagde jeg til mig selv og skød Bega henad Bordet, efter at have lagt Mærke i Bogen, for ikke siden at spille Tid. Jeg holder saa inderligt af min elskværdige Moder, at det var mig umuligt et Dieblif længere

*) Det er: 3 Aar og 252 Dage.

at arbejde. Sagte flyttede jeg mig hen imod Døren, sandelig ikke af Nysgjerrighed, men for at faae at vide, hvormed jeg havde gjort Moder bedrøvet.

Moder. Som jeg siger Dig, Søster! Regning og Studering; intet Andet. Det gaaer an imens han har mig. Men naar jeg nu i Dag eller i Morgen hentes hjem af Vorherre, hvem skal saa passe paa ham? Han regner ud, hvormange Stjerner der gaaer i den store Kikkert, han har, — men han veed Gud hjælpe mig ikke Tallet paa sine Skjortter. Faster. Hans Tid kommer vel, Margrethe! Et Par mørkeblaae Stjerner forstyrrer ham vel engang, Og naar han først faaer en Kone, saa gjør hun af ham hvad hun vil. Jeg veed med salig Faer. Det var nu ikke Andet Dag ud og Dag ind end Jagt og Hunde. Men jomæen fik jeg ham inden Aar og Dag til at hænge sine Rifler paa Bæggen og forære bort baade Bagtmann og Diana. Ja, med Hønsehunden Falk havde jeg en snurrig Historie. Du skal vide — — Moder. Ja, Faster, Du fortalte mig om den Historie i Gaar. Men for at komme til Ludvig; mener Du han nogentid bliver forelsket? Ja, i den store Bjørn paa Carlsbognen, som han fortalte mig om i Dag. Er nu ikke Elisabeth saa vakker som en Rose, og baade en klog og en snild Pige? Mener Du han har seet paa hende?

Faster. Du skalde rose hende for ham."

Moder. Herregud, roser jeg hende ikke hver Dag! Men mener Du han hører paa det Øre? Det er ikke nok dermed, men jeg har sat dem sams

men, ja jeg har, og deri har jeg vel endogsaa gjort Pigen Fortræd. Stakket, jeg har sat hende selv Fluer i Hovedet, bare for at faae hende til at gjøre sig lidt lækker for ham.

Faster. Nu nu, Ludvig er et vakkert Menneske, og Elisabeth vil nok ikke staae i sit eget Lys.

Moder. Ja, men frie kan dog Pigen ikke. Jeg troer rigtig hun holder af ham; men naar han hverken har Dren eller Dine.

Faster. Jeg vil ifærd med ham i Morgen den Dag.

Moder. Lad det være. Der bider Ingen: ting paa ham. Han er saa forliebt i Jomfruen i det Grønne, som han har inde paa den store Kugle, at han ikke kan sandse nogen Anden. Jeg kan ikke sige Dig, Faster, hvor det gaaer mig nær baade Nat og Dag. Nei, nei, han bliver Pebers: svend, det seer jeg.

Her kom jeg uvilkaarlig til at nyse, og Sam: talen fik en Ende, idet Faster sukkende udbrød: „Åh, det nyser han paa, den arme Dreng!“ — Moderen fulgte hende ud paa Gaden, smækkede Gadedøren i, og gik med langsomme Trin op til sit Sovesam: mer. — Jeg, kjære Læser! Hvad jeg gjorde? Jeg stoppede tankesuld min store Meerskums Pibe og gik op og ned ad Gulvet med lange Skridt. Jeg var meget bevæget. Min Moders Omhed for mig bragte mig Vandet i Dinene. Det varede vel en Time, inden jeg fik ordnet mine Tanker. Der var saa meget Nyt i dem. Gifte mig, gjøre min Moder den Glæde, forstyrre mine Studeringer, blive en lykkel: lig Huusfader, komme ind i den urolige Borgerver:

den, blive Fader til en opvakt Dreng, af hvem jeg tidlig kunde danne et mathematisk Underværk — — see her staae som modsatte Størrelser mine ubestemte Ideer. Lutter Bogstaver fra en af til — x — Til x ? Elisabeth?! — Paa engang gif der et Lys op for mig. Hvem Anden end Elisabeth Fremming derhenne paa Hjørnet, Kjøbmand Fremmings ældste Datter. Nu erindrede jeg min Moders Venskab for hendes salig Moder og det forekom mig endogsaa som om jeg havde mærket oftere paa hende, at hun vilde gjøre mig opmærksom som paa Elisabeth. Rigtig! Og Elisabeth havde selv forbudt mig at kalde hende Jomfru Fremming, og hun havde et Par Gange ladet sig vise Jupiter og Sirius. O jeg Taabe! Jeg tænkte det var af reen Kjærlighed til Kundskab, og saa — var det af Kjærlighed til mig. Jeg følte at jeg blev rød. Alting løb omkring med mig. Saa kom jeg paa Tankernes underlige, parakoliske Veie til at huske paa den Dag, da min uforglemmelige kjære Rasmussen, nu Professor, overraskede mig som Dreng, saa jeg snappede efter Anden, ved at bevise at Complementerne om Diagonalen ere lige store, — ogsaa siden paa, hvorledes jeg fik ondt, da jeg første Gang hørte de Keplerske Lovene. Og saa slog jeg Hænderne sammen og sagde halvt høit, idet Taarerne løb mig over Kinderne: „Ogsaa Du skal overraskes, kjære Moder, saa at det gamle Hjerte skal banke som mit nu. Kjære Moder! Jeg skal gjøre Stykket færdig for Dig. Hypothese: barnlig Kjærlighed og moderlig Forsorg; Theses: Elisabeth og Ludvig i sammen

sat Forhold, som Mand og Kone. Vi Moder! Vi til jeg kan sige: Qvod erat demonstrandum.

Jeg begyndte nu roligere at pønse, og sandt at sige kom jeg saa tidt ud af mine Concepter, at jeg maatte begynde forfra vel rigange. Paa Pigen havde jeg Intet at sige; vakker var hun, naar jeg ret tænkte mig om, og iblandt alle de Fruentimmer jeg havde gjort en Smule Bekjendtskab med, var hun den Eneste, der gad tale og kunde tale et fornuftigt Ord om Astronomien, ja naturligvis egentlig kun om Navne paa Stjernerne. Som sagt, jeg havde Intet at indvende uden imod at løse en Paranthees, der, jo længere jeg betragtede den, stedse forekom mig mere compliceret, den nemlig, at frie. Jeg satte den ud for mig som en egen Liigning; men den var og blev ureen. X satte jeg nu op som en bekjendt Størrelse = E; men y, hends des Ja.

„Skriv op! Skriv op!“ sagde jeg alrid til mine Elever, naar de prøblede. Dette Skriv op! lod mig selv i Dret, og jeg sprang hen til Skrivebordet, tog et stort Stykke Belinpapiir, som egentlig var bestemt til et Planiglobium celæste, og begyndte med en nysskaaren Pen et Brev, som med Orden, Tydelighed og Bestemthed skulde fremføre for Pigen mit Egtestabsforslag. Førstegang følte jeg imidlertid, at en Mathematiker er en Smule Vedant, naar han skal sige smukke Ting til en smuk Pige. Jeg rev istykker, tog mig for at skrive paa Klak, og rev atter min Klak istykker.

„Men Du min Gud, hvad skal dette betyde? spurgte Louise, idet hun med Theevandet i Haanden traadte ind ad Døren. Forvirret sprang

jeg op og slukte skamfuld mine nedbrændte Lys. Dagen stod klart ind. „Kære Ludvig! sagde den gode, lille Pige, og lagde sin Haand paa min Arm: Har Du da ikke Tid nok til at studere den hele udslagne Dag? Skal Du nu ogsaa vaage Nætter: ne igjennem? Ludvig! Hvor kan Du være saa stem!“

Jeg havde tusindegange hørt min Cousine Louise's Stemme, men aldrig havde den virket saa underlig paa mig. Jeg tog hendes Haand og vilde sige hende et Par Ord til Undskyldning for min Nattevaagen, men idet mit Øie mødte hendes, blev jeg gandske forvirret. Jeg maa nok længe have staaet foran Louise og holdt fast paa hendes Haand; thi jeg vidste sandelig ikke ret af mig selv. Da hun var gaaet, faldt jeg i Forundring over mig selv og over Virkningen af min pludselige Tilbøielighed for Ægtestanden. At Elisabeth's Billede opvakte ved den vakre Cousine, mærkede jeg heel vel, og nu skrev jeg et Brev! — O kære Læser! Det var et deilig Brev, fuldt af Udraabstegn, Tankestreger, uden: Antaget at, Sæt at, Erco og deslige. Da det var sammenfoldet, skrev jeg meget ziirlig udenpaa: Til Elisabeth! Thi jeg vilde benytte mig af hendes Tilladelse, at maatte bruge Fornavnet. Saa glad havde jeg i lang Tid ikke været. Jeg gik ned til min Moder. Mit gode Lune smittede hende, og da siden Louise kom ind, og jeg ordentlig begyndte at snakke om hendes nye Bombastskjole og om at gjøre Visiter og gaae paa Bal til Vinter: o hvor den Tanke at være god Søn, gjør lykkelig! Min Moder lagde Brillerne fra sig og saae med et ubeskriveligt Smil

paa mig; Louise blev ordentlig forlegen over min forandrede Opførsel, og jeg selv følte førstegang, at jeg midt iblandt Ordinater og Abscisser havde været et Drog og til Plage for mine Venner. FASTER kom over til os, og jeg kunde see paa hendes Ansigt (thi fra den Dag af fik jeg Dinene op som andre Folk) at hun havde isinde at tage mig i Skole. Min Moder hvistede hende Noget i Øret, hvorefter hun strax blev saa venlig og munter, at jeg ret havde min Glæde deraf. Dagen hengled saa behageligt, at jeg ikke engang tænkte paa min halvfærdige Beregning, førend jeg kom ind i mit Kammer. Da blev der heller Intet bestilt; thi paa eengang fik jeg Hjerteklappen over Birkningen hos Jomfru Fremming af min Skrivelse, og jeg kunde neppe oppebie Morgendagen, der dog vel maatte bringe mig Svar. Den gled hen, men der kom intet Svar. Nu var jeg i Vaande; selv havde jeg ikke Mod til at fremstille mig; bede Louise, hendes Veninde, om at være Mægleresse — det — jeg vidste ikke ret hvorfor — fandt jeg ikke passende. Endelig skrev jeg atter et endnu mere rørende Brev, og Dagen derpaa vovede jeg mig afsted under Elisabeths Vinduer. Og see! Hun slog Vinduet op, hilste mig venligt og gav sig i Snak med mig. Mit Bryst bankede som Uroen i et Uhr; jeg vilde tusindgange lede Samtalen hen paa mit Hjertesanliggende, men mærkede pludseligt, at jeg et heelt Qvarteer igjennem havde tiet stille. Dobbelt følte jeg det Upassende i min Opførsel, da Elisabeth saa inderlig forekommende og blid blev staaende gandske taalmodig i Vinduet, ja endogsaa kaldte

paa den forbigaaende Lieutenant Le'mm for at kunne faae et Paaskud til at beholde sin Plads.

Ærgerlig og skamsfuld og dog triumpherende kom jeg hjem; Moder og Louise bragte mig snart i Humeur, og om Aftenen skrev jeg et Undskyldningsbrev for min underlige Blyhed, og gjentog mine Forsikkringer om Kjærlighed. I lang Tid kom jeg ikke længere. Et Par Gange var jeg endnu i Selskab med Elisabeth, og vi kom i meget fortrolig Samtale; men Ingen af os kom et Skridt nærmere. „Briste eller bære!“ tænkte jeg, og sprang en Morgen over til F r e m m i n g s. Der var Ingen i Stuen, og jeg bankede skjælvende paa E l i s a b e t h s Børrelse. Intet Svar! Min Utaalmodighed drev mig ind. Paa hendes Bord laae et nylig begyndt Brev. Forestil Dem, mine Læsere, hvorledes jeg blev tilmode! „Min Ven! stod der: Lad ikke min Taushed forundre Dig. Jeg er Din, jeg bliver evig Din. Alt er forberedt; min Fader er fuldkommen tilfreds. Du bliver buden hid i Aften, og da — —“ her var Brevet afbrudt; ude af mig selv iilde jeg igjennem alle Børreller for at finde E l i s a b e t h og hendes Fader. En Tjeneskepige, som forundret gabede paa min Bevægelse, sagde med en utaalelig Ligegyldighed: „Der er Ingen hjemme.“ Jeg styrter hjem; min Moder kommer mig imøde med den Efterretning, at vi ere Alle budne til F r e m m i n g s i Aften. Nær havde jeg røbet hende Alt. Men endnu vilde jeg ikke udbryde Qvod erat demonstrandum! Da jeg blev roligere, bemærkede jeg med Forundring en blandet Følelse hos mig. Jeg var ikke gandske fornøiet. Louise gif igjennem mit Kammer og saae saa un-

derlig blidt paa mig. Da blev det klart i min Sjæl. „Ja, ja! sagde jeg til mig selv: Det var paa høi Tid, at det kom til Erklæring imellem os, min kjære Elisabeth; thi ellers havde Louise stuet Dig ud. Jeg havde da sat p for u.“ (Det var al den mathematiske Terminologie, jeg havde hørt af min Cousine, og den var da ogsaa noget underlig; jeg pleiede ogsaa gjerne at rette hende og sige: „for y, naar saa skal være.“)

Men nu var det Tid at gaae. Louise kom ind i sin fulde Pynt, saa indtagende, at det løb mig om Dinene, som naar man seer igjennem de almindelige Riffertglas, med alle Regnbuens Farver. Jeg tog sukkende hendes Arm, førte min Moder ved min høire, og saaledes gik vi henad Gaden.

Men jeg har endnu en Størrelse at bringe i Rigtighed. I de sidste Uger var der foregaaet en besynderlig Forandring med Louise. Efter al Sandsynlighed vidste hun noget om mit Frierie; thi aldrig før havde de to Piger haft saa forstrækeligt Meget at snakke om sammen; hvert Øieblik var Louise hos Fremmings, og — et Par Gange saae jeg ogsaa Elisabeth hos os. At Louise glædede sig over Partiet, maatte jeg troe; thi hun havde aldrig seet saa munter og sjeleglad ud som nu paa en Tid. Og dog havde hun til andre Tider de besynderligste Luner. Sommetider var hun saa forlegen imod mig, at jeg blev gandske forundret; til anden Tid syntes hun endog at nærme sig mig med en saa paafaldende Venlighed, som om hun ret vilde betro mig noget. Ja rigt

rig var jeg paa Veie til at troe, at min Emule Person var bleven hende altfor kjær. Og nu kom vi da ind i Selfabssalen.

Her gik det underligt til, gode Læser. Først gaaer jeg da ind i Mandfolkens Tobakssstue, hvor Berten kommer mig imøde. „O min Ven, min Fader!“ hvisker jeg og trykker hans Haand til mine Læber. — „Bedste Ven! De er hjertelig velkommen!“ svarer den gode Gamle, men seer paa mig med et betydningsfuldt Blik, som jeg nok kunde skjønne var et Vink om Intet at røbe endnu. Adlydende gik jeg ind til Damerne, og hilste Elisabeth med Jnderlighed. Uagtet den stive Cirkel, der omgav hende, listede jeg mig til at trykke hendes Haand og hviskede: „Bedste, kjæreste Elisabeth! Hvor jeg er lykkelig!“ — „Nu, endelig! kjære Læller! svarte hun og gjengjældte mit Haandtryk: Men vær rolig; gie en liden Stund.“ Aftenen hengled i en underlig Spænding for mig. Endelig tog Elisabeth Louise under Armen, gav mig et Vink at følge, og gik ind i Sidesværelset, hvor vi vare ene. Her slog jeg Armene om dem Begge, og i et sa: ligt Minut uden Ord glemte jeg Himmel, Jord og Alverdens Tal. „Der kommer Nogen!“ og „Til: bords!“ afbrød den stumme Scene. Louise blev min Sidedame, Elisabeth sad ved Enden og lagde for. Da kom Stegen. Fremming løstede sit Glas og reiste sig: „Vort unge Par!“ Jeg stod særdig at takke, skjøndt Louise's Kne, der i den trange Række havde berørt mit den hele Tid igjennem, rigtignok havde gjort mig meget con: fus. Da lød det fra alle Sider: „Jomfru Frem:

ming! Hr. Lieutenant Lemm! — Ubegribelige
 Bestyrtelse! Skjælbende af Skamfuldhed og Harme
 sank jeg ned paa min Stol; Syn og Hørelse for-
 gik mig. Forgjæves vilde Louise bringe mig til
 mig selv; jeg kunde ikke forstaae et Ord af hvad
 der blev talt om mig. Jeg vilde reise mig fra
 Bordet, men Knæerne nægtede mig sin Tjeneste.
 Mekanism drak jeg mit Glas naar de Andre drak,
 tog et Stykke Kage, naar Talerkenen blev mig præ-
 senteret, og skød min Stol til Væggen, da Selska-
 bet stod op. Men nu styrtede jeg rasende ind i et
 Sideværelse, kastede mig i Sophaen og skjulte mit
 Ansigt. Louise søgte mig op og satte sig hos
 mig med huld Venlighed. — „Kjære, kjære Lud-
 vig, forklar Dig dog! Hvad feiler Dig?“ — „Be-
 høves Forklaring? Vil Du atter spotte mig, som Du
 gjorde førend vi gik tilbords?“ — Men Læser, jeg
 gider ikke repetere, og formodentlig Du endnu min-
 dre høre denne lange forvirrede Samtale, der be-
 standig forekom Louise som en Gaade. Hun laae
 saa ømt ved mit Bryst, hendes Arm omslyngede
 min Nakke. „O Louise! Jeg har jo altid elsket
 Dig; hvorfor maatte dog alt dette skee? Min Loui-
 se!“ — „Din, Din elskede Ludvig.“ — „Saa
 er jeg da løst, men paa en skammelig, frænkende
 Maade, fra et Baand, Kjærlighed ikke bandt, og
 Du er min, Du som jeg har lært saa ubeskrivelig
 at elske!“ — „Hvilket Baand, Ludvig?“ — „O,
 veed Du da Intet om mine Breve?“ — „Breve?“
 — Jeg blev ved. Paa eengang foer en brændende
 Purpurstrøm over Louise's Ansigt; skye trak hun
 sig bort fra mig. Men da jeg endnu eengang om-

favnede hende, fortalte hende oprigtig den hele Begivenhed — da brast hun ud i den umaadeligste Latter og iulte bort. — „Fortræffeligt!“ raabte jeg, bristefærdig af Harm og Smerte: „Endnu engang holdes jeg for Nar! Quadraterne af Ordinaterne forholde sig til hinanden, som Producterne af Ordinaternes Afstande fra begge Toppunkter. O ve, o vof!“ Saaledes vedblev jeg, ude af mig selv, og var ikke langt fra at gaae fra Forstanden. Da kom Moder og Faster og Louise og Elisabeth og jeg var nær qvalt i Omsvævelser. „Gud velsigne Dig, min Søn, og Dig, min Elisabeth!“ raabte min Moder grædende og førte Louise i mine Arme. „Kjære Lillesmand! Kjære Elisabeth!“ hulkede Faster. Men mig gik det som En, der, efter længe at have brudt sit Hoved med en forviklet Regning, endelig ahner Lys. „Elisabeth, Louise, Louise, Elisabeth!“ Da begyndte hun igjen at lee. Men jeg maatte, enten jeg vilde eller ei, lee med. Louise hedder virkelig Elisabeth, men hele Verden kalder hende Louise, uden Faster, som ikke kan lide Gjendsærielse, og min Moder, naar Faster hører det. „Men mine Breve! — hvistkede jeg skamfuld — tog jeg for at være mig meent!“ svarte Louise halvsagte, lidt undseelig. Men paa eensgang brød Latteren frem. „O Du originaleste af alle Originaler! sagde hun høit: Ved Du da ikke, paa hvilket Postkontoir Du lagde Dine uforseglede Breve?“ — „Nei!“ — „I Din gamle Trakkelomme, kjære Ludvig!“

Nu er det otte Dage siden denne forstyrrede Aften. Jeg er den lykkeligste Elsker; men da hele

Holmestrand's 900 Indbyggere gatte sig over mit Eventyr, vil jeg forekomme Røgtet og selv fortælle hvordan jeg kom til min elskværdige Louises Hjerter, og hvordan jeg fik færdig min Opgave, med Hypothese: barnlig Kjærlighed og moderlig Forsorg, og min Thesi: Elisabeth og Ludvig i sammensat Forhold som Mand og Kone; quod erat demonstrandum.

M. C. Hansen.

En berömt Mands Pagestreger.

Denne berömt Mand var Friherre v. Knigge, noksom bekjendt ved sin Bog om Omgang med Mennesker. Han var neppe tyve Aar gammel, da han ved en Reise til Kassel blev forestillet Fredrik den Anden, som strax udnævnte ham til Hofjunker og til Assessor ved Hof- og Domains-Kammeret. I denne Tid tillod han sig alle Slags smaae Drillerier og lystige Pagestreger, som betegne den Tone, der dengang herskede ved Hoffet i Kassel. Landgrevinden Philippine Augusta Amalia, samlede om Aftenen, naar Landgreven var gaaet tilfængs, et udvalgt Selskab i det Jnderste af hendes Appartement og overlod sig til Nydelsen af smaae selskabelige Lege. Knigge, som følte sig stødt over, at han ikke blev indlemmet i disse Smaaselskaber, besluttede at forstyrre hendes Glæde. Han forskaffede sig Landgrevens Sloprock og Nathue, stoppede sin magre Fjgur ud med Sengenpuder, og viste sig ved den halvaabnede Dør, hvor Selskabet just var ifærd med at lege Blindebuk. Alle holdt pludselig op med Leugen, i den Tanke at det var Landgreven. Knigge rystede nogle Gange betydningsfuld med Hovedet, vinkede advarende med Fingeren, og drog sig derpaa tilbage, uden at Noget bovede at følge ham. Den følgende Dag saae man med stor Vengstelighed imøde, da man frygtede for Udbruddet af Landgrevens Brede. Men han taug, og hans Gemalinde,

som ansaae hans Komme for en Udvarsel, holdt op med sine natlige Selskaber. Knigges Forsængelighed tillod ham imidlertid ikke at holde Sagen dulgt. Landgrevinden troede derfor, at det var bedst at drage ham over paa hendes Parti. Siden efter var Knigge En af de ivrigste Befordrere af hendes hemmelige Forlystelser. Da det ikke altid var ham muligt, ved Hoffet at tale med hende uden Vidner, søgte han under Gudstjenesten i Kapellet at nærme sig hende saameget som muligt, idet han til Melodien, som af Menigheden blev sjungen, afsang de Efterretninger, som kunde være hende magtpaaliggende at vide. Saaledes sang han f. Ex. til Melodien: „Vor Gud han er saa fast en Borg“ de Ord: „I Aften gaaer Landgreven ud.“ — En gang kom to Engellændere til Cassel. De vare temmelig raa udannede Menneſker, som ikke forstode sig paa Hofceremonieller. Knigge vidste, at Landgreven i Grunden ikke holdt af Engellænderne, og mindst kunde lide at de rykkede ham for nær ind paa Livet. Denne Omstændighed benyttede han sig af for at sætte Landgreven i Forlegenhed og spille de unge Menneſker et Puds. „Hvad Pavens Tøffel, sagde han: er, naar man forestilles ham, det samme er Landgrevens Bestestjød. Dette maae de gribe fat paa og kysse. Herren vil rigtignok gjøre Mine, som om han ikke kan lide denne Maneuvre, men lad Dem ikke affrække! Han modtager alligevel enhver saadan Hylding med naadigt Blik.“ — Næppe vare de to unge Mænd stædte til Audients, før de af alle Kræfter, ligesom glubende Ulve, stræbte at faae fat paa Landgrevens Beste:

Kjød. Han gjør Modstand, men forgjæves; neppe
 har den Ene sluppet ham, før den Anden farer i ham.
 De drive ham fra det ene Hjørne af Stuen til det an-
 det. Tilfaldt begynder han at skrige om Hjælp. Begi-
 venheden blev opklaret, og paadrog Knigge Tyrstens
 Unnaade. En anden Omstændighed bragte ham aldeles
 ud af Tjenesten. Et høist eensfoldigt ungt Menneske
 af Høffolkene beklagede sig bitterlig for Knigge, at
 han ikke havde nogen Titel. Knigge lover at være
 hans Patron. Han bringer ham nogen Tid efter Pa-
 tentet som Over-Høfførsteens og Kamindirecteur.
 Det var forseglet med Landgrevens Haandsegl, hvilket
 Knigge, som opvartende Kammerjunker, havde vidst
 at forskaffe sig, og Underskriften var kunstig eftergjort.
 Den lykkelige Mand aflagde sin Tak for den udviste
 Naade. Begivenheden vakte i Begyndelsen megen
 Latter, men snart Tyrstens Ubøllie, og Knigge maatte
 tage sin Afsted.

Et mærkbærdigt Forbarsel.

Kong Gustav IV reed ved sin Kroning i Upsala en Hest, hvis Gjenstridighed nær havde kostet ham Livet. Staldkarlen, til hvem dens Pleie var betroet, reed en Tour paa den hver Dag, og holdt sædvanligen ved en Skomagers Bod, hvor Konen kjælede for den, idet hun meget beundrede det ædle Dyr, og regelmæssigen fodrede det med Brød. Da Gustav, smykket med Krone og Scepter, reed for at salves, hen til Erkebiskoppens Pallads, modsatte Dyret sig haardnakket at tage forbi den velbekjendte Bod, førend det havde modtaget den sædvanlige Ration af Skomagerkonens Hænder. Kongen, som ikke ahnede, hvad der feilede Dyret, satte Sporene ind i Siden paa det. Dette vakte Hestens høieste Uvillie; den steilede saa frygteligt, at Monarken tabte baade Krone og Scepter. Begivenheden er authentisk.

De Blaae og de Røde.

It af Nynbor's Huse, udi den faste Stok,
 Saa gamle Lene Baadsmænds og dreiede sin Rok;
 I hendes Søndagsstue var Alt som det var blæst,
 Mens gamle Baadsmænd Ole havde Tordenskjold
 udlæst.

Han satte den paa Hylben og drog saa dybt et Suk,
 Gik saa for Heltens Billed og gjorde dybt et Buk:
 „Ja Kone! det var Liden, og det var Orlogsfærd!
 „See! blandt Skjærtorsdags Kæmper hvor smukt han hæn-
 ger der!”

Der hang Hr. Peter Vessfel i gyldne Rammes Glands,
 Og om hans Billed flyged' sig saa frisk en Grønnekrands;
 Det var det bedste Stykke i Fader Oles Huus,
 Og gammelt vel som Pengeu di hans Sølvlaags-Kruus.

„Hør Lene, tag mig Kruket! Hvad er det for et Mar.
 „Som her ved Marstrand's Fæstning i Sølvet præget
 staaer?

„Den fik min Oldefader af fjerde Fredriks Haand!
 Den Sjette gav mig denne, i Dannebrogens Vaand!

Han tænkte paa det Soundne — som komme kan igjen —
 Paa Liden henrundne og paa den tabte Ven;
 Saa tørred' han en Laare af gamle brune Rind,
 Og taus han satte Kruket i Eggeskabet ind.

Da satte Moder Lene i Krogen hen sin Nøt,
 Gik fra de fulde Lene og strøg hans Sølvbrøst:
 „Gaae ei med Gud irette, hvortil det bittre Smil,
 „Huff paa Fregatten Freia og den anden i April!”

„Ja Kone, jeg har levet og følt den høie Lyst
 „At flaae for Flagets Hæder og flaae i Dragsdykt;
 „Men der gaaer vores Christian, en Knøs saa rank
 og let,
 „Han seer sin Kæie neppe lagt i noget Finkenet.

„Dg der gaaer Løsen Ane — saa rank som nogen Maaf —
 „Hun vil jo ha' Skjærsanten, som bær en Sølvbrøst;
 „Vel sandt, jeg agter Manden, skjønt Trøien ei er blaa,
 „Derfor den rige Brænd'viinsmand fik ogsaa Lov at gaae.”

Ind treen Bagtmester Wolmar med Ane huld og skøn,
 Dragon han var fra Randers, Rabatten den var grøn;
 En Bondesøn fra Jylland, men mandig stolt han stod,
 Thi ved Elben som ved Rhinen, der prøvet var hans Nød.

Paa Brystet hang Sølvkorset i et nyt og vattret Bånd;
 Thi reiste Fader Ole sig og rakte ham sin Haand.
 „Guds Fred, Hr. Baandsmand Ole!” — „Gæt Eder Hr.
 Skjærsant!”
 „Hvad bringer Jer i Aften til denne Byens Kant?”

„At sætte mig, Hr. Baandsmand, for tidligt er endnu,
 „Hør først hvorom jeg beder, af ærligt Sind og Hu

„J har et herligt Pigebarn, jeg hendes Hjerte vandt,

„Giv hende mig til Hustru, velsign det Vaand vi bandt!“

„Sæt Eder, Hr. Skarsant! — der har J Pigen — Top!

„Gyld Kruset Moer til Velkomst — og med den Flaben
stop!

„Hurra! Gid nu at Kongen paa vor Forening saae,
Saadanne skal de Blaae og de Røde sammen staae.“

„De Røde, de skal tappert ved Kyst og Grændse staae,

„Men, over Hav og Velte de Blaae maa Broen staae!“

Thi tog Vagtmester Bolmar sin Ane udi Favn,

Gid Alle var saa lykkelig i Kongens Kjøbenhavn!

P. S. Friis.

Maries Troesbekjendelse om Mandfolkene. *)

Jeg hader nu Mandfolk; — det nægtes ei kan!
 Men derfor jeg har mine vægtige Grunde!
 Jeg tilslaaer dem gjerne al mulig Forstand,
 Men bruge de Herrer den vel som de kunde?
 Nei, nei! thi hvis de anvendte den ret,
 De blot paa at føie os burde sludere;
 Men det gjør de ikke — nei! tvertimod det,
 De præke og rette og hovmesterere!

Jeg ærgrer mig ret, naar jeg seer dem saa stolte
 Hovere sig af deres store Bedrifter,
 Naar til os de flotte saa fornemt og koldt
 Og tale om Krigen, om Coursen og Skrifter;
 De troe, at vor Magt kommer deres ei nær
 Og dog vi tidt bøie den ved vore Mænker;
 En Fyrste beseirer dog Folk ved en Hær;
 Men Geirherren lægger vort Blik blot i Lænker.

Hvis nu de kan gjøre det herlige Coup
 At tigge et Ja af vor Mund — saa god Morgen!
 Saa glemme de Kjærlighed — og gaae i Klub,
 Mens vi sidde hjemme med Huusholdningsorgen.
 Man siger, at Mændene due ikke stort —
 De due ei det mindste — see det er min Mening,
 Og de vilde vist komme artigt til kort,
 Var vi ei af Svaghed og Dyd en Forening!

*) Fremstakt paa det kgl. Theater af Fr. Heger.

De smidste og sværge at lyde bort Bud,
 De tale saa deiligt om evige Glammer,
 O ja! de i Huset laer dem ei gaae ud,
 Som — hu, der, De veed nok, — er Syndernes Jammer.
 Snart er vi for dem ikke deilige nok,
 Og snart os for Andre de finde for smukke;
 Vi ønske en Kaabe, saa faae vi en Nok,
 Vi vil i Concert; men vi solo maa sukke!

Mit Mandfolkehæd er al Verden bekendt
 Og høit jeg har svoret, jeg aldrig mig gifter;
 Mit attende Aar jeg nu næsten har endt
 Og dog, som De seer, ikke Tanker jeg skifter.
 Men maaskee man troer, at ei fristet jeg var?
 Jo, jo! — det er ogsaa en Mandfolkelyde,
 At kjærest de den iblandt Roserne har,
 Som Tornene meest dem forhindre at bryde.

Jeg har en Veninde, hun raaber saa tidt:
 Vær rolig! Din Tour kommer ogsaa, Marie!
 Ja, tænkt! hun vil vædde sit Uhr imod mit,
 At inden et Aar jeg vil lade mig vie;
 Men saadant Hazardspil jeg lide ei kan,
 For Piger Forsikringer bedre sig fikke;
 Strax sværge jeg vil: Jeg taer aldrig en Mand,
 Men vædde derpaa — nei! det vil jeg dog ikke!

D i g t e r l i v.

Wer der Dichtkunst Stimme nicht vernimmt,
Ist ein Barbar — er sey auch, wer er sey.

Goethe

”Hvo ei elsker Viin og Sang og Piger,
Bliver al sit Liv en Daare kun.”

Saa den gjæve Doktor Luther siger,
Og saa toner det fra Skjaldens Mund.
Hulde Freia, hør Din Sanger kalde,
Kom, o kom med al Din Salighed!
Og Du hypperste blandt Himlens Skjalde,
Bragi, svæv med Harpen til mig ned!

Freia! bringer Du min Sjæls Veninde?
Nolig, Hjerter! bank, o bank ei saa!
Ak! kun hendes vemodsfulde Minde
Duffer frem af Tænkehjerts Blaa.
Dog ei mat og slækket sank min Vinge,
Dog jeg følger min Begeistring Kald,
Ehi jeg horer mildt i Lyren flinge,
Musen svigter aldrig dog sin Skjalde.

Naar jeg sidder eensom paa mit Kammer,
Nækker hun mig tro sin bløde Haand,
Mildtbelyst af Lampens røde Glammer,
Tryller om det Svundne for min Nand;
Mangt et Eventyr ved Dønnens Lue
Svæver hen for mig i broget Nid,
Og hun bringer mig som Noas Due
Fra min Barndom mangt et Lieblad.

Mod det Fjerne svinger sig min Tanke,
 Hjertet,, føler jeg, er Barn endnu,
 Tidt paa hendes Skjød det rider Ranke,
 Slumrer ind ved hendes „Visseli.“
 Underlig de gamle Duggesange
 Smelte Sjælen hen i stille Fryd,
 Og hvad Barnet hørte mange Gange,
 Tryller sølsomt mig med vante Lyd.

Tidt, naar Mørket folber ud sin Vinge,
 Toner venlig det: Luk op, luk op!
 Og jeg seer den sagre Pige springe
 Ind ad Døren med en lystig Trop:
 Drømmeguder smaa med skjelmste Miner,
 Gulbe Børn fra Phantasiens Hjem,
 Gjøgler, fulgt af lette Amoriner,
 I en broget Kreds for Diet frem.

Og den muntre Skare glab sig vugger,
 Svævende i min Begeistrings Baad,
 Midgardsormen frem af Mørket dukker,
 Giftig hvislende med kløftet Braad.
 Det er Jordens usle Kval og Smerte,
 Som vil slynge sig om Skjaldens Barm,
 Dog den skal ei saare lumst mit Hjerte!
 Kraftens Hammer lyner i min Arm.

Lad den kolde Frø i Sumpen kvække,
 Medens Øren steg med Himlens Blaa!
 Lad den harmfuld slimet Been udstrække,
 For den Stærkes Wtherflugt at naae!
 Øren ændser ei den høse Pludder,
 Og Pedanten sluges af en Stork:

Derfor vogt Dig, Frø i Dynd og Mubder !
Straffen truer Dig med hvasssen Fork.

Ogsaa jeg har elsket, sværmet, levet,
Denne Varm har prøvet mangen Dyst,
Dog mit Ungdomsmod ei slukt er blevet,
Guddomsflammen luer i mit Bryst.
Ud til Kamp jeg æfter Mørkets Dværge,
Som vil standse Tankens Himmelflugt :
Afgrundsdragen, knust af Aandens Værge,
Skal ei røve mig I d u n n a s Frugt.

Døden paa sin hvide Knoffelganger
Seer jeg hvæsse hist den blanke Lee,
Bild han truer mig blandt Mørkets Slanger,
Dog jeg tør ham frit i Døet see.
Ei han føler min Begeistrings Flamme,
Skjalden frygter ikke H e l a s Magt,
Men hans Aand, som ned fra Himlen stammer,
Kaster med et Smil sin Jordebragt.

Sr. Sneedorff Birch.

